Liviu Vălenaş

Convorbiri cu Mircea Dimitriu

MIŞCAREA LEGIONARĂ

—

ÎNTRE ADEVĂR ŞI MISTIFICARE

TIMIŞOARA
EDITURA MARINEASA, 2000

Consilier editorial - Viorel Marineasa
Tehnoredactare - Attila Hizo
Imprimat la TIPOGRAFIA MARINEASA
Str Mureş nr. 34, Timişoara, România
Tel. 094-205818; 056-183257
E-mail - sunca44@hotmail.com

Toate adevărurile care sunt ținute în tăcere devin otrăvite

Nietzsche, *Also sprache Zarathustra*

Prefață

Cartea de față, intitulată sugestiv „*Mişcarea Legionară - între adevăr şi mistificare*“, vrea să fie o veritabilă sursă de cunoaştere a adevărului despre ceea ce a însemnat fenomenul legionar în istoria modernă a României. Volumul îşi propune să prezinte, poate pentru prima dată, adevărul despre Mişcarea Legionară, netrunchiat, scoțând în evidență luminile şi umbrele ei. Dacă reuşeşte, rămâne ca lectorul să decidă. Autorul, cunoscutul ziarist Liviu Vălenaş, printr-o muncă asiduă şi de durată, a putut pune cap la cap evenimentele desfăşurate în decurs de trei sferturi de veac, reuşind să aducă în fața cititorului, indiferent de nivelul lui de pregătire, un volum despre o temă care a intrigat istoria şi pe reprezentanții ei. Această istorie a Mişcării Legionare este pentru prima dată prezentată sub un alt mod; sub forma unui interviu, în care întrebările curg firesc, într-o ordine cronologică, iar răspunsurile vin de la cea mai potrivită persoană, care a trăit, din 1928, evenimentele pas cu pas.

Interlocutorul autorului nu este altul decât dl Mircea Dimitriu, unul din reprezentanții de marcă ai Legiunii şi unul din conducătorii ei actuali. Prin răspunsuri sincere şi complete, Mircea Dimitriu se adresează direct cititorului român şi de aiurea, încercând să îndepărteze vălul negru plasat de istoricii vremii, şi nu numai, asupra Mişcării Legionare. Cartea cuprinde atât date istorice, dar şi lucruri inedite, pe care cititorul nu le-a cunoscut sau, mai bine zis, nu i s-a dat şansa să le cunoască. Lecturând acest volum, singurul semnat de un autor român, care încearcă să redea firul istoriei aşa cum a fost, aşa cum s-a derulat în realitate, cititorul are în față o lectură absolut pasionantă.

Adevărul până la urmă triumfă. A reda istoria zbuciumată a Mişcării Legionare, cu urcuşurile şi coborâşurile ei, nu a fost un lucru uşor. Liviu Vălenaş, atacă fără prejudecăți, dar şi fără partizanat, teme controversate ale Legiunii, cum ar fi asasinatele de la Jilava, Strejnic

şi Snagov, atentatele contra lui I.G.Duca, Armand Călinescu sau Mihail Stelescu, încercând să descopere care au fost motivaţiile şi contextul politic în care au avut loc aceste acte. Cartea îşi propune să dea o explicaţie unui fenomen asupra cărora istoricii nu au găsit încă răspunsul; cum de a fost posibil, ca o mişcare care a avut iniţial 5 membri, să ajungă în numai 13 ani la peste 800.000 de aderenţi, fără a mai pune la socoteală un milion de alţi simpatizanţi, sub 21 de ani. A fost Mişcarea Legionară o agentură a celui de al III-lea Reich, a fost o formaţiune politică teroristă, a fost o grupare mistic-ortodoxă? La toate aceste întrebări, Liviu Vălenaş şi Mircea Dimitriu încearcă să găsească un răspuns. Un răspuns obiectiv.

Dacă Mişcarea Legionară a fost o mişcare „teroristă de extremă dreaptă“, cum o mai califică astăzi unii istorici şi politologi români, cum se explică atunci apartenenţa la ea a unor intelectuali ca *Sextil Puşcariu*, *Octav Onicescu*, *P.P. Panaitescu*, *Nae Ionescu*, *Ion Barbu*, *Traian Brăileanu*, *Nichifor Crainic*, *Mircea Eliade*, *Constantin Noica*, *Ernest Bernea*, *Petre Ţuţea*, *Emil Cioran*, *Vasile Băncilă*, *Aron Cotruş*, *Dragoş Protopopescu*, *Radu Gyr*, *Vasile Cristescu*, *Gheorghe Manu* şi atâţia alţii? Nu trebuie uitat că Mişcării Legionare i s-a ataşat generaţia intelectualilor din anii 30-40, grupări precum *Kryterion*, *Axa*, *Luchian*, *Iconarul*, *Cuvântul* lui Nae Ionescu, cei de la *Însemnări Sociologice* şi nu numai. Un lucru este cert, cei mai de seamă intelectuali ai tinerei generaţii interbelice au activat în Mişcarea Legionară. Cine ne dă o explicaţie pentru acest fapt? Este desigur un fenomen tulburător, la care cartea de faţă încearcă să găsească un răspuns.

Liviu Vălenaş, pornind de pe poziţii nelegionare, şi-a propus un ţel ambiţios, să risipească vălul nebulos, care mai pluteşte încă asupra Mişcării Legionare. Dacă a reuşit în ceea ce şi-a propus, cititorii sunt mai în măsură să răspundă. Aflăm din această carte, nu fără surprindere, că Mişcarea Legionară nu a murit, chiar dezmembrată, chiar prigonită în continuare, ea se află printre noi, încearcă să reintre în viaţa politică, socială şi culturală a ţării, învingând nu puţine piedici, din care unele îi vin chiar din propriile rânduri. Aflăm şi despre persecuţiile la care au fost supuşi legionarii de către naziştii celui de al III-lea Reich, despre exilul legionarilor şi despre colaborarea Mişcării Legionare cu democraţiile occidentale,

Statele Unite, Franța şi Marea Britanie, ceea ce se constituie într-o pagină luminoasă a istoriei luptei anticomuniste a poporului român.

Este evident că volumul se adresează nu în ultimul rând istoricilor români şi străini, dar, după părerea mea, am impresia că Liviu Vălenaş a dorit să scrie o carte pentru tânăra generație din România. Dacă acesta i-a fost scopul, cred că a reuşit, a scris-o fără patimi şi ranchiuni, fără subiectivism şi exaltare, a scris-o în primul rând uzând de o impresionantă documentare. Este poate un pariu reuşit. Fiecare lucru are vremea sa, din acest punct de vedere pot să spun că volumul „*Mişcarea Legionară - între adevăr şi mistificare*“ a văzut lumina tiparului la timp.

Făgăraş, 4 mai 2000

Lucia Baki + Nicoară

Cuvântul autorului

Istoria Mişcării Legionare reprezintă un subiect extrem de interesant pentru istorici, mai ales că este un teren încă nedefrişat. Este simptomatic în acest sens, că la o dezbatere organizată de TVR, în 16.01.91, asupra aşa numitei rebeliuni legionare din 21-23 ianuarie 1941, nu a luat parte (alături de moderatorul emisiunii, *Vartan Arachelian*) decât istoricul *Dan Amedeo Lăzărescu*, restul istoricilor români refuzând să participe. După decembrie 1989 s-ar fi putut aborda de către istoriografia românească istoria Legiunii, dar, s-a evitat în general tratarea acestui subiect delicat. Nu este o surpriză, istoricii români nu au dorit şi nu doresc să abordeze subiecte delicate, precum perioada regimului carlist (1938-1940), personalitatea lui Carol al II-lea, guvernarea lui Ion Antonescu şi chiar istoria regimului comunist din România. Refuzul de a aborda astfel de subiecte pare să-i dea dreptate aceluiaşi Dan Amedeo Lăzărescu, care declara în 1991, că *„în perioada comunistă istorigrafia românească a fost cea mai slabă din tot Estul Europei, fiind şi în urma Albaniei*"...

După 1989 s-a scris foarte mult despre Mişcarea Legionară, dar fie că s-au reluat tezele din timpul regimului comunist (în lucrarea „*Mihai Moruzov şi Serviciul Secret de Informaţii al Armatei Române*", Bucureşti, 1997, istoricul SRI *Cristian Troncotă*, vorbeşte despre Legiune ca despre o „*mişcare ultranaţionalistă, teroristă*"), fie abundă o memorialistică legionară, care a adus multe precizări şi detalii care lipseau, dar care, inerent, este partizană. În aceste condiţii nu este de mirare că singura lucrare serioasă aparţine unui istoric străin, spaniolul *Francisco Veiga* („*Istoria Gărzii de Fier*", Barcelona, 1988), republicată în România, după 1990, în mai multe ediţii, în prestigioasa editură „Humanitas". Nu este pentru prima dată, când istoricii străini îi depăşesc pe cei români, în tratarea unor aspecte din Istoria României...

Publiciştii şi istoricii români recurg deseori la o lectură sacadată a fenomenului istoric, ceea ce duce la denaturările cele mai

evidente. Dăm două exemple în acest sens: *H.R. Patapievici* recunoaşte în mineriadele din 1999...„rebeliunea“ legionară din 21-23 ianuarie 1941 <sic>, iar academicianul *Dan Cernovodeanu* (tot în 1999), descrie succint Mişcarea Legionară, ca *„o agentură a celui de al III-lea Reich“*, deşi nu există nici un document de arhivă care să ateste acest lucru...

Dar numărul falsificatorilor istoriei este mult mai mare. Ei provin din toate taberele, inclusiv din rândul legionarilor. Dăm două exemple pentru ultimii: *Duiliu Sfințescu*, într-o carte apărută în 1996, răstălmăcind complet datele istorice, îl consideră pe Regele Mihai vinovat de toate relele produse României, inclusiv Legiunii (Duiliu Sfințescu afirmă senin, că „*Regele Mihai* l-a numit comandant al Legiunii pe Horia Sima!”...). Al doilea exemplu, este obstinația cu care legionarii continuă să se servească până în prezent de textul „*Protocoalele înțelepților Sionului*” (tradus pentru prima dată în limba română de Ion Moța!), deşi se ştie că este un fals (este drept, foarte abil) făcut de *Ohrana* țaristă... Din „cealaltă tabără”, putem da trei exemple recente de falsuri, ticluite însă mai puțin abil decât *Ohrana* (la fals istoric se răspunde deci nu prin adevăr istoric, ci printr-un alt fals, la fel de mare). În ziarul „*Le Monde*”, nr. din 15 ian. 2000, *Isaac Chiva* (plecat din Iaşi în 1945...), într-un articol întitulat „*Un fascism în renaştere în România*”, falsifică cu nonşalanță date istorice elementare. Astfel, vorbeşte de pogromul din Iaşi, care ar fi fost executat de legionari în iunie 1941, deşi oricine ştie, că din 23 ianuarie 1941, legionarii au fost scoşi în afara legii, toți fruntaşii ei arestați, minus cei care reuşiseră să se refugieze în Germania. Deci legionarii nu puteau avea nici o legătură cu pogromul de la Iaşi (unde se pare că au murit 10.000 de evrei - după cum afirmă Alexandru Şafran). Se vorbeşte de „fascismul” Gărzii de Fier, deşi ***toți istoricii străini*** au relevat faptul, că Mişcarea Legionară nu a avut nimic de-a face, nici cu fascismul italian, nici cu nazismul german... Mişcării Legionare îi sunt puse în cârcă de Isaac Chiva anumite caracteristici: „*voluntarism naționalist exacerbat, eliminarea fizică a adversarilor politici, obscurantism violent anti-ştiințific şi violență fizică stradală*“. Isaac Chiva este în cel mai bun caz el un real obscurantist al istoriei, să ne gândim numai la faptul că unul din cei mai mari fizicieni atomişti ai secolului XX, prof. Gheorghe Manu, era un fruntaş de vază al Mişcării

Legionare, chiar comandant al ei în țară, între 1941-1944, ca să nu vorbim şi de eruditul istoric Vasile Cristescu, şef al Comandamentului legionar de Prigoană o perioadă... Isaac Chiva, departe de a aduce servicii cauzei evreilor, care au suportat Holocaustul, cu toate consecințele lui, le aduce în fond un real deserviciu, demonstrând o rea voință elementară în a discerne faptele reale de cele inventate de diverşi răuvoitori sau de „istoriografi de serviciu“ (din păcate atât de numeroşi, atât la români, cât şi la evrei).

Un alt falsificator este şi *Edgar Reichmann*, într-un recent articol din „*Les temps modernes*“, întitulat „*Împotriva purificatorilor de istorie din Ungaria şi România*“, în care împarte intelectualii din România în două tabere, cei „care apară valorile umanismului“, adică Nicolae Breban, Michael Schafir, Norman Manea, Dumitru Țepeneag, Paul Cornea, Andrei Cornea, Leon Volovici şi Mircea Iorgulescu, în opoziție cu „grupul intelectualilor antisemiți, revizionişti“, din care liderii ar fi... Gabriel Liiceanu şi... Nicolae Manolescu. Iată o constatare interesantă: Gabriel Liiceanu şi Nicolae Manolescu prolegionari, liderii antisemitismului în România... Oricum, de la Goebbels se ştie, că o minciună ca să fie crezută, trebuie să fie cât mai gogonată... Să-l mai reamintim aici şi pe Radu Ioanid, director asociat al muzeului Holocaustului din Washington, care vorbeşte de cei 400.000 de evrei exterminați de Antonescu (inclusiv 40.000 la Odesa !?), inclusiv evreii exterminați în lagărele de concentrare originari din Transilvania de Sud (<sic>), Moldova şi Muntenia, când se ştie că în România nu au existat lagăre de exterminare şi nici un evreu din România, sub administrație românească, nu a fost trimis în Germania.

Evocând problema Holocaustului, ne-am îndepărtat însă de la titlul lucrării noastre, pentru că legionarii ***nu au avut nici un amestec*** în cumplita şi infiorătoarea tragedie a poporului evreu, ei înşişi fiind internați în lagăre germane, este drept, nu de exterminare, ci *doar* de „concentrare“. Un paradox al istoriei - legionarii şi evreii au împărțit aproximativ aceeaşi soartă în Germania, internați în lagăre, unii de „concentrare“, ultimii de exterminare de-a dreptul... Or, tocmai aici este problema, pentru ca cumplita tragedie a Holocaustului să nu se mai repete niciodată, să nu se mai repete niciodată vexațiunile la care au fost supuşi mulți evrei în România, în special între 1941 şi 1943, trebuie scos adevărul istoric la iveală, indiferent care ar fi el, indiferent

cât ar fi el de dureros, indiferent dacă convine sau nu... Va trebui discutat la rece, depolitizat, fără patimi inutile. Poate, cine ştie, istorici profesionişti (şi nu diletanţi şi răuvoitori în materie, precum cei enumeraţi mai sus) din România şi Israel îşi vor da mâna, pentru a afla ce s-a întâmplat realmente în România, între 1919 şi 1989. Fără falsă modestie, volumul de faţă, este o mică, o foarte mică piatră, la temelia acestui adevăr. ***A fost de altfel singurul motiv pentru care am pornit la scrierea acestei cărţi***.

Abordarea unui subiect din istoria modernă a României nu poate fi făcută decât fie apelând la consultarea arhivelor, fie recurgând la memorialistică. Majoritatea documentelor care privesc istoria Mişcării Legionare se află însă în prezent în arhiva Serviciului Român de Informaţii, ca atare ele nu ne-au fost accesibile (nu au fost accesibile nici pentru istoricul Francisco Veiga...). În această situaţie singura soluţie care ne-a mai rămas, a fost recurgerea la mărturiile unor persoane care au avut un rol conducător în Mişcarea Legionară. Actualmente persoana cea mai îndreptăţită să vorbească, din interiorul Legiunii, despre Legiune, este fără îndoială *MIRCEA DIMITRIU*, care după 1993 (moartea lui Horia Sima) a preluat în bună parte prerogativele conducerii Mişcării Legionare. Mircea Dimitriu, aflat în Mişcarea Legionară încă din 1928, dublat de o memorie prodigioasă şi de o evidentă cultură, a fost un interlocutor pasionant. Ţinem să-i mulţumim şi pe această cale. Mulţumirile noastre se îndreaptă şi spre d-nii *Iulian Neamţu*, *Constantin Ţârlea, Ion Popa*, dr. *Dionisie Ghermani*, dr. *Nicolae Stroescu-Stînişoară*, *Wilfried H.Lang, Ion Mării, Aurel Ionescu, Constantin Apolzan* şi *Nicolae Moranciu*, care ne-au pus la dispoziţie un vast material documentar, ce a făcut posibilă structurarea întrebărilor noastre.

Pentru sprijinul material primit la redactarea acestei cărţi, mulţumirile noastre sincere se îndreaptă spre doamnele dr. *Alina Martin*, *Zoe Martin*, *dl. Romeo Stana, d-na Iulia Ritter, dl. Oskar Sommer* şi spre dl. *Marian Burcea*. Mulţumesc şi mamei mele, *Antonia-Clara Marnea* şi fiului meu, *Adrian Vălenaş*, pentru ajutorul dat la redactarea şi corectura textului pe computer. Nu pot să nu-i mulţumesc şi d-lui *Gabriel Marineasa*, directorul Editurii „Marineasa“, pentru profesionalismul de care a dat dovadă, tipărind acest volum în condiţii optime. Ţinem să mulţumim de asemenea,

cunoscutului editor *Dan Romaşcanu*, care în Regatul Danemarcei, a tipărit în martie 1999, pentru prima dată, versiunea prescurtată a acestei cărți. Mărturisesc, că primirea favorabilă de care s-a bucurat această primă ediție, ne-a făcut să continuăm scrierea cărții şi să o tipărim, într-o ediție complet revăzută, în țară şi deloc întâmplător, la Timişoara. De asemenea adresăm mulțumirile noastre, consilierului Editurii "Marineasa", dl. *Viorel Marineasa*. Încă o dată le mulțumim tuturor celor care ne-au ajutat.

Amplul dialog purtat (în care noi nu ne-am permis să modificăm răspunsurile interlocutorului nostru), credem că reprezintă o modestă contribuție la cunoaşterea istoriei României moderne, mai ales că pentru prima dată se vor afla date despre o perioadă mai puțin cunoscută a Legiunii, cea de după 1945. Prin intermediul Editurii MARINEASA punem acest material la dispoziția istoricilor români şi străini şi bineînțeles, la dispoziția cititorilor de pretutindeni.

Nürnberg, 5 mai 2000

Liviu Vălenaş

I. ÎNCEPUTURILE MIŞCĂRII LEGIONARE (1927-1933)

Nunta de la Crâng

Liviu Vălenaş: - D-le Mircea Dimitriu, înainte de a porni lunga noastră discuţie despre istoria Mişcării Legionare, v-aş ruga să vă faceţi o scurtă prezentare.

Mircea Dimitriu: - Sunt născut la 13 martie 1913 la Panciu, în fostul judeţ Putna, din părinţi români, de profesie viticultori. Mi-am făcut liceul, mai întâi la „*Unirea*“ din Focşani, apoi la „*Gheorghe Lazăr*“ din Bucureşti şi l-am terminat la „*Papiu Ilarian*“ în Tg.Mureş, unde am luat şi diploma de bacalaureat. Am urmat, din 1932, Politehnica din Timişoara, până în 1938, când în urma prigoanei dezlănţuite împotriva Mişcării Legionare de către Carol al II-lea, am fost nevoit să mă refugiez în Germania. După un an de practică într-o fabrică, m-am înscris la Politehnica din *Berlin-Charlottenburg*, luând-o de la început, nereuşind să obţin recunoaşterea anilor studiaţi la Timişoara. Concomitent, am urmat cursurile de la „*Aussenwissenschaftliche Fakultät*“. În timpul guvernării Antonescu-Sima, am rămas la Berlin, unde am condus grupul de legionari, care se mai afla acolo. Aflând de decizia lui Hitler, de a-l sprijini pe Antonescu contra noastră, am plecat la Bucureşti spre a da alarma. Am ajuns tocmai în ajunul puciului lui Antonescu din 21-23 ianuarie 1941. Fiind urmărit în vederea arestării, m-am ascuns câteva luni în România, apoi am reuşit să fug din ţară, ajungând din nou la Berlin. Aici, nefiind internat, ca majoritatea legionarilor, am putut să mă ocup de legătura dintre legionarii încă liberi din ţară şi Horia Sima, care era internat. În acelaşi timp mi-am putut continua studiile, dar pe care nu le-am mai terminat, din cauza arestării mele de către GESTAPO, în 1942, când eram în vizită la Paris. Am aflat ulterior că arestarea mea s-a produs la ordinul personal al lui **Ribbentrop**. La Paris am fost

încarcerat în închisoarea „*Cherche-Midi*“, transferat nu după mult timp la *Spandau*, apoi la sediul GESTAPO-ului din Berlin, pe urmă internat, împreună cu restul studenților legionari din Berlin, în lagărul de concentrare de la *Buchenwald*.

După eliberarea din lagăr, la 23 august 1944, am luat parte la Guvernul de la Viena, prezidat de Horia Sima. În urma capitulării Germaniei, m-am refugiat în Bavaria, unde am lucrat ca slugă la un țăran, numai pentru mâncare şi adăpost. Am ajuns apoi în Italia, la Roma şi Aversa, unde era un lagăr britanic pentru refugiați. De acolo am fost trimis de Horia Sima la Salzburg, ca să coordonez activitatea legionarilor din Austria şi Germania Occidentală, unde se organizaseră, mai peste tot, „*Comitetele româneşti*“. Având sprijinul organizațiilor caritative ale Bisericii Romano-Catolice, precum şi înțelegerea autorităților locale, aceste comitete au ajutat, în acele timpuri, mii de refugiați din România, oferindu-le un prim adăpost, hrană gratuită şi ajutându-i să ajungă mai departe în Vest, ori să-şi găsească un loc de muncă.

Când franco-americanii au propus Mişcării Legionare o colaborare ofensivă, pe plan militar, am primit ordin de la Horia Sima, să mă ocup, împreună cu dr. *Mircea Muşetescu*, de conducerea, din partea Mişcării Legionare, a acestor operațiuni. După sfârşitul colaborării cu franco-americanii, m-am angajat în Germania Occidentală, într-o fabrică de aparate de radio şi apoi într-una de maşini unelte, mai întâi la planificarea producției şi ulterior în departamentul electric. După ce am ieşit la pensie, cu o sumă modestă, dar suficientă unui trai decent, am fost însărcinat de Horia Sima cu conducerea *Secretariatului General al Mişcării Legionare din afara țării.* Ulterior morții lui Horia Sima, o adunare de cadre legionare a desemnat un *Grup de Comandă pentru Mişcarea Legionară din afara României*, fiind şi eu numit ca membru în acest organ şi care caută, în ciuda piedicilor de comunicare, să-şi acorde pozițiile şi acțiunile cu Mişcarea Legionară din țară, ambele fiind o unitate de nedespărțit.

În Mişcarea Legionară am primit gradul *de comandant-ajutor* în 1935, cel de *comandant* în 1952 şi cel de *comandant-general-ajutor* în 1954.

L.V.: - Acest *„Grup de Comandă“ al Mişcării Legionare din Exil*, din câte persoane este format ?

M.D.: - Grupul a fost format inițial din patru persoane, însă după îmbolnăvirea gravă a lui **Faust Brădescu** (care a revenit în România, fiind îngrijit de familie şi a decedat anul acesta) am rămas trei persoane, la Paris, **Dumitru Crețu** şi **Filon Verca**, iar în Germania, la Stuttgart, persoana mea.

L.V.: - După 1989, ați mai revenit în țară, chiar numai pentru o scurtă vizită ?

M.D.: - Nu, din motive familiale.

L.V.: - Cum ați ajuns, d-le Dimitriu, să faceți parte din Mişcarea Legionară ?

M.D.: - Totul a pornit de la faptul că am asistat la nunta lui Corneliu Codreanu, din data de 13 iunie 1925. După aceea am luat legătura cu Frăția de Cruce „*Victoria*“ din Focşani, fiind ajutat în acest sens şi de fratele meu, membru al Frăției de Cruce, mai mare decât mine cu patru ani. Din această Frăție de Cruce făceau parte şi *Iordache Nicoară, Victor Chirulescu, Drică Atanasiu*. Pe urmă am ajuns să activez într-o altă Frăție de Cruce, unde eram fotograful ei, împreună cu *Traian Cotigă, Gheorghe Şerban, Stan Şerban, Zanetti*. Asta se întâmpla în 1928.

L.V.: - Erați foarte tânăr atunci, aveați în fond numai 15 ani...

M.D.: - Da, eram elev de liceu... Între timp, în orăşelul meu, Panciu, era un vechi legionar, *Neculai Voinea*, cu care, în vacanțe, făceam marşuri împreună, ne duceam de pildă la Soveja, unde aveam o bază foarte solidă în persoana fraților *Bălan* (trei frați foarte bogați din sat). Ajuns la Bucureşti, la liceul „*Gheorghe Lazăr*“, am căutat un contact cu Mişcarea Legionară, dar nu l-am putut realiza, am găsit însă un alt contact, la buletinul „**Anti-iudeo-masonic**“ al doctorului *Vasile Trifu*, unde, împreună cu *Vasile Prăjescu* şi *Toma Petrescu*, lucram în redacția acestei publicații, în strada Lipscani...

L.V.:- Fiindcă v-ați referit la nunta lui Corneliu Codreanu, dacă vreți să descrieți acest eveniment, mai ales că nu mai există filmul acestei nunți (pelicula a fost distrusă la puțin timp din ordinul Partidului Național Liberal, aflat la guvernare)...

M.D.: - Este greu acum să-mi amintesc toate detaliile, au trecut de atunci 75 de ani... Nunta lui Codreanu s-a desfăşurat la *Crâng*, la vreo trei km de *Focşani*, asistența era formată din câteva zeci de mii de persoane (unii au apreciat cifra între 80.000 şi 100.000...). *Corneliu*

Codreanu, împreună cu tânăra sa soţie *Elena*, şi-a făcut apariţia într-un car tras de boi, bine decorat. Eu aveam atunci numai 12 ani, eram elev de liceu în clasa a doua, stăteam la margine, împreună cu încă un prieten şi ne uitam cu mare curiozitate. Nunta era organizată în aer liber, era vară şi vreme foarte frumoasă. Atunci l-am văzut prima dată pe Corneliu Codreanu...

L.V.:- Ce impresie v-a făcut Corneliu Codreanu?

M.D.: - Un tânăr voinic, îmbrăcat în hainele lui tradiţionale, adică în port bucovinean. Era un tânăr înalt, cu o privire care fascina. Avea evident un fel de magnetism. Ulterior a devenit şi mai vizibilă această atracţie pe care o difuza în rândul tinerilor, în rândul maselor. Cine îl întâlnea, era foarte impresionat de el...

Cine era Corneliu Codreanu?

L.V.: - Magnetismul, charisma personală a lui Corneliu Codreanu, să fie o explicaţie, sau una din explicaţii, pentru ce Mişcarea Legionară, de la 5 membri a ajuns în 13 ani la peste 800.000 de membri?

M.D.: - Nu aş spune asta. Mai degrabă ideile lui, pe care le-a promovat cu multă perseverenţă, au dus la această evoluţie numerică a Mişcării Legionare.

L.V.: - Istoricul **Dan Amedeo Lăzărescu**, membru şi al conducerii actuale al PNL, a afirmat, la 16 ianuarie 1991, într-o emisiune televizată (realizată de *Vartan Arachelian*): „*Corneliu Codreanu nici măcar nu a fost român*"... Este adevărat acest lucru ?

M.D.: - Este bine că puneţi această întrebare, ca să putem lămuri lucrurile. Această insinuare nu este deloc nouă, reia teze mai vechi. Insinuarea apare şi în mai 1938, din gura procurorului militar Ionescu, în procesul intentat lui Corneliu Codreanu, din ordinul lui Carol al II-lea. Procurorul militar **Radu Ionescu** a spus atunci: „*Ce vroia să afle aici Corneliu, fiul lui Zelinski şi al Elizei Brauner*?" „*Ce vroia să afle omul care ducea o acţiune de înţelegere cu organizaţii străine*?" Răspunsul pe care l-a dat avocata lui Codreanu, **Lizeta Gheorghiu,** este următorul: „*Tatăl lui Corneliu Codreanu, Ion Zelea Codreanu îşi trage obârşia dintr-o familie de răzeşi moldoveni din satul Igheşti, din ţinutul Storojineţului din Bucovina. Tatăl acestui Ion*

Zelea Codreanu se numea Neculai Zelea, numele de Zelea provenind din amintirea îmbrăcămînții de luptă a ostaşilor moldoveni. Numele de Zelea nu se păstrase însă de-a lungul anilor. După anul 1785 Bucovina a trecut sub administrație austriacă, devenind un simplu district al Galiției, iar acest nume de Zelea, a fost schimbat de autoritățile din administrație şi armată în Zelinski, schimbare pe care o făceau toate stăpânirile străine cu popoarele minoritare din statul lor, ca şi în Ungaria, Miklos pentru Nicolae, István pentru Ştefan etc. Limba română nu mai era acceptată nicăieri în Bucovina, iar religia ortodoxă era combătută cu energie, polonezii din Galiția fiind romano-catolici. Dar dacă, în acest fel, schimbarea numelui era relativ uşoară, în schimb religia ortodoxă nu mai putea fi schimbată cu aceeaşi uşurință. De obicei, când numele era schimbat, religia ortodoxă rămânea înscrisă şi prin autentificarea ei se putea face cu certitudine şi consemnarea originii române. În aceste condițiuni, tatăl lui Corneliu Zelea Codreanu a ajuns să fie numit Ion Zelinski, dar originea sa românească era certificată de un act de botez, în limba română, precum şi de religia ortodoxă, exclusiv românească, în care se făcuse botezul. Mai mult decât atât, ca o confirmare sigură, certificatul de botez al lui Ion Zelinski are şi viza consulatului român din Cernăuți. Or, pentru a obține o astfel de parafare, nu se puteau adresa decât cei de origine română. În familia lui Ion Zelea Codreanu toți antecesorii au fost pădurari, aşa că alături de pronumele de Ion, mai era trecut alături, pe acte, acel de Păduraru, care indica ocupația. Deci tatăl său era înregistrat Neculai Zelinski-Păduraru. Acesta ia în căsătorie pe românca Maria Anticu şi aceasta devine mama lui Ion Zelea Codreanu. Purtând numele de Ion Zelinski-Păduraru, se căsătoreşte cu Eliza Brauner, care era româncă de religie ortodoxă, iar naşul la cununia lor a fost A.C.Cuza. În 1902 familia Ion Zelinski-Păduraru trece în Moldova românească, iar aici Ion Zelinski Păduraru consideră că este cazul să-şi modifice numele după datina străbună şi ca urmare devine Ion Zelea Codreanu. Aceasta este întreaga ambianță, care explică numele de Zelinski şi transformarea sa în Zelea, iară aceluia de Păduraru în Codreanu. Toate aceste date amintite fac dovada că în privința tatălui, poate fi urmărită originea curat românească din moşi-strămoşi, modificările de nume apărând în mod artificial, prin intervențiile unor autorități

străine. Înainte de împlinirea vârstei de trei ani, Corneliu Zelea Codreanu nu mai avea nimic comun cu numele de Zelinski, nume care nu a fost decât un artificiu, ca şi alte nume impuse de cei pe care împrejurările îi făcuseră stăpâni peste unele provincii româneşti".

L.V.: - Istoricul spaniol **Francisco Veiga**, în teza sa de doctorat „*Istoria Gărzii de Fier*" (publicată la Barcelona în 1988), susţine însă că *„mama lui Corneliu Codreanu era o nemţoaică bavareză, de religie romano-catolică*"...

M.D.: - Probabil că *Francisco Veiga* a dorit să fie obiectiv, dar s-a informat din surse complet greşite! Soţia lui *Ion Zelea Codreanu*, *Eliza Brauner*, este fiica româncei *Mariţa Sârghii* şi a românului ortodox, după mamă, *Costache Brauner*. Acest *Costache Brauner* este fiu al româncei *Cernea* şi al lui *Adolf Brauner,* de origine german bavarez. **Aşadar, toţi antecesorii lui Corneliu Zelea Codreanu sunt români**, cu excepţia unui străbunic al mamei, Adolf Brauner, care era un german deznaţionalizat. Această analiză a genealogiei lui Corneliu Zelea Codreanu trebuie încheiată cu cele spuse în 1938 de avocata Lizeta Gheorghiu: „*Comparaţi acum adevărul cu mistificarea şi veţi socoti câtă mişelie s-a vărsat şi se mai varsă asupra Mişcării Legionare, căci mi se pare o mişelie să loveşti pe un strănepot, cu aceleaşi arme, pe care le-au inventat străinii împotriva străbunicului*!"

L.V.: - Este o boală mai veche la români, de a găsi diverse origini străine persoanelor antipatizate (Mihai Eminescu era „*sârb*", Caragiale „*grec*", sau chiar „*ultimul fanariot*"<sic>, Iuliu Maniu „*papistaş*", Regele Mihai „*neamţ*" şi aşa mai departe...). Iar mulţi din Vechiul Regat îi considerau şi îi consideră pe românii ardeleni „*unguri*", sau „*vânduţi ungurilor*"...

M.D.: - La data de 29 noiembrie 1918, primarul liberal al oraşului Cernăuţi*, Marmeliuc,* a făcut o caracterizare pentru *Ion Zelea Codreanu* şi care a fost publicată în organul de propagandă „**Glasul Bucovinei**". Iată textul despre Ion Zelea Codreanu: „*Unul din cei mai intransigenţi idealişti ai neamului nostru, neînduplecat în nici o întorsătură a vremii şi luptând fără răgaz şi fără şovăire pentru drepturile clasei ţărăneşti, din rândurile căreia s-a ridicat şi al cărui port curat, ca sufletul ţărănimii, îl poartă mereu, a sosit ieri la Cernăuţi, pentru a se bucura de fericirea ţărişoarei sale la a cărei*

realizare a contribuit o viaţă întreagă. Mânat de zborul sufletului său românesc, a părăsit la 1898 oraşul Suceava, al cărui elev a fost şi de atunci nu a mai călcat pe pământul Bucovinei, până în clipa când glasul puternic al gliei bucovinene şi-a chemat fiii din toate părţile, ca să ia parte la sărbătoarea izbăvirii sale. Ion Zelea Codreanu a venit ca biruitor, are mângâierea duioasă a luptătorului dârz, care îşi vede împlinită ideea pentru care a purtat un steag, ce nu l-a plecat nimănui şi niciodată. Maiorul român, viteazul decorat de atâtea ori în asprimea glorioasă a frontului, ţăranul, fiu al acestor plaiuri, vine astăzi la noi". Iată cine a fost tatăl lui Corneliu Zelea Codreanu.

L.V.: - Apelativul de „*căpitan*" dat lui Corneliu Codreanu, de unde provine ?

M.D.: - Corneliu Codreanu nu avea un grad militar de căpitan. El participase, ca voluntar, cu mult eroism, la campania din 1916 a primului război mondial. Făcuse liceul militar de la Mănăstirea Dealului şi a luat parte la trecerea Carpaţilor şi la dezrobirea Ardealului. Când însă a început retragerea din toamna anului 1916, comandantul regimentului l-a trimis acasă, fiind prea tânăr (17 ani) pentru Front, cu toată rugămintea lui de a continua lupta. Spiritul de ordine şi disciplină, obţinute în această perioadă, l-au caracterizat în întreaga lui scurtă viaţă. Ion Moţa, în căutarea unei denumiri, alta decât *„şef"*, o denumire uşor ridicolă („*Hei, şefule*"...), i s-a adresat primul cu titulatura de „*Căpitan*", adică „*Căpetenie*", urmat apoi de toţi din Legiune.

Constituirea Centrului Studenţesc Legionar Timişoara

L.V.: - Acest prim contact, vizual, pe care l-aţi avut la *Crâng-Focşani*, în 1925, cu Corneliu Codreanu, v-a marcat drumul în viaţă?

M.D.: - Nu aş putea spune... Eram atunci mult prea tânăr. Ulterior însă, contactul cu Frăţiile de Cruce, cu prima şi mai ales cu a doua, unde, având şi un aparat fotografic, făceam fotografii în şedinţele pe care le ţineau, iar ulterior, în marşurile executate împreună cu **Neculai Voinea** în judeţul Putna şi în special pe Valea Şuşiţei, înspre munţi, sunt acelea, care m-au determinat din ce în ce mai mult în această direcţie. După terminarea liceului, la Tg.Mureş, am revenit acasă, nu mi-am putut continua studiile, din cauză că

părinţii mei nu mai aveau mijloacele financiare necesare, fiind loviţi şi ei de criza economică mondială, declanşată în 1929. În această perioadă, am adâncit activitatea legionară, alături de acelaşi Neculai Voinea. În anul următor m-am dus la Timişoara la Politehnică, unde, după ce în prealabil trecusem pe la sediul Mişcării Legionare din Bucureşti (am luat de la Corneliu Codreanu autorizaţia de-a face un cuib legionar la Politehnica din Timişoara), am înfiinţat primul cuib la Politehnica din oraşul de pe Bega. Corneliu Codreanu mi-a dat şi un om de contact în judeţul Timiş-Torontal, pe profesorul **Ilie Ghenadie**, care era un legionar cunoscut la Centru. Deci în toamna lui 1932 am înfiinţat la Timişoara primul cuib legionar, care ulterior a crescut la vreo şase cuiburi, ce au constituit Centrul Studenţesc Legionar Timişoara, pe care l-am condus până am plecat din România, în 1938.

L.V.: - Cum se făcea, practic, constituirea unui cuib legionar?

M.D.: - Se poate afla citind „***Cărticica şefului de cuib***“. La Timişoara se afla atunci un mare număr de membri ai partidului lui A.C.Cuza. De asemenea comuniştii şi simpatizanţii lor erau numeroşi. Erau mulţi studenţi din Basarabia, dintre care foarte mulţi de origine rusă. La Timişoara se dădeau cu precădere burse pentru studenţii din Basarabia. În această mare de studenţi, care în majoritate erau afiliaţi *LANC-ului* (*Liga Apărării Naţional Creştine*) lui A.C.Cuza şi după câteva luni de zbateri, am găsit câţiva camarazi, câţiva prieteni, chiar din anii superiori de la Politehnică (cu 4-5 ani mai mari decât mine), care înclinau spre Codreanu, dar nu erau activi. Astfel era băiatul profesorului *Brăileanu* de la Cernăuţi (era student în anul IV, eu fiind atunci în anul preparatoriu), altul era *Gheorghe Dragomirescu*. Trebuie să spun că eu am introdus la Timişoara un sistem de organizare, care diferea de cel prescris de publicaţiile legionare. Făcusem un cuib central, compus din şefii cuiburilor, iar fiecare din acest cuib central devenea şeful garnizoanei, prin rotaţie, timp de o lună. Eu eram şeful cuibului central.

L.V.: - În terminologia legionară ce se înţelege prin „*garnizoană*“ ?

M.D.: - Totalitatea legionarilor dintr-un centru oarecare. Garnizoana la care m-am referit era cea a Centrului Studenţesc Legionar Timişoara. În felul acesta, fiecare dintre şefii de cuib primea posibilitatea de a conduce întreaga garnizoană timp de o lună, sub

supravegherea şefului de cuib central, care eram eu. Activitatea noastră consta din marşuri de propagandă prin judeţul Timiş-Torontal şi ulterior în judeţele Severin şi Caraş. Însă mai aveam şi alte activităţi. Centrul Studenţesc Legionar Timişoara a luat parte la o tabără de muncă, care construia un cămin studenţesc în Cluj. În anul următor am luat parte, cu studenţii legionari din Timişoara, la tabăra de la *Carmen Sylva*, care era condusă personal de Corneliu Codreanu. Acolo construiam un dig de piatră, de apărare contra valurilor.

L.V.: - Mişcarea Legionară a fost acuzată, printre altele, că ar fi fost o mişcare (grupare) paramilitară, având şi o uniformă specifică (cămaşă verde cu centură şi diagonală). De unde această cămaşă verde?

M.D.: - Mişcarea Legionară nu a fost niciodată „*paramilitară*“... Uniforma (cămaşă verde cu centură şi diagonală) a fost o necesitate, pentru a deosebi Legiunea de cuzişti, care aveau cămăşi albastre şi de formaţiunile lui *Gheorghe Brătianu*, care purtau cămăşi galbene. Ulterior Corneliu Codreanu i-a acordat o semnificaţie de *simbol legionar*. Culoarea verde în sine provenea de la culoarea ierbii proaspete de pe plaiurile româneşti, nu era o „inovaţie“ de „import“.

L.V.: - Ideea că Mişcarea Legionară ar fi o grupare militară provenea şi de la denumirile specifice în Legiune...

M.D.: - Când Codreanu şi ceilalţi au ales la închisoarea *Văcăreşti* pe **Arhanghelul Mihail,** ca patron, singura denumire potrivită cu misiunea pe care o avea Arhanghelul cu oştile cereşti, care se lupta cu Diavolul - misiunea pe care Codreanu şi ceilalţi (care erau cu el la închisoare) şi-au asumat-o, nu putea fi alta decât una cu rezonanţă de luptă. „**Legiune**“ deci, nu partid, asociaţie, grupare etc., care nu indicau nimic. Termenul de „*garnizoană legionară*“ **este lipsit de orice semnificaţie militară**, putând fi foarte bine înlocuit cu „*grup legionar*“, dar tradiţia obligă... **În rezumat, nimic nu indică, că Mişcarea Legionară ar fi fost vreodată o grupare paramilitară, care ar fi funcţionat după regulamente militare, sau cvasi-militare**.

Tabăra de muncă de la Carmen Sylva

L.V.: - Cum decurgea viaţa pentru legionarii în tabăra de la *Carmen Sylva* (actuala Eforie Sud, iar pe vremea lui Dej „Vasile Roaită“)?

M.D.: - Stăteam în corturi, pe malul mării. Tabăra era condusă personal de Corneliu Codreanu, care se ocupa îndeaproape de educaţia legionarilor, care veneau de pe tot cuprinsul ţării, în schimburi de 2-3 săptămâni. Tabăra dura toată vara, deci trei luni, dar participanţii se schimbau. În fiecare seară ne adunam în jurul unui foc de tabără, unde Căpitanul, în picioare, explica, punea întrebări sau răspundea la întrebări.

L.V.: - Câţi luau parte la tabăra de la Carmen Sylva?

M.D.: - În jur de 150 de persoane pe „schimb“. Tabăra de la Carmen Sylva a fost organizată ani de-a rândul, fără întrerupere. Am avut ca participanţi şi mulţi studenţi polonezi, din organizaţia naţionalistă poloneză **ABC**. Mâncarea se făcea în comun, erau tot felul de negustori din Constanţa şi din Bucureşti care ne donau alimentele, iar camaradele noastre găteau. Acolo se afla şi **Nicoleta Nicolescu**, care era şefa organizaţiei legionare de femei şi care era deseori „indignată“ că rolul femeilor în Mişcare nu este suficient de subliniat. Nicoleta Nicolescu dorea ca femeile legionare să fie luptătoare, şi nu să fie „la cratiţă“... Într-adevăr, femeile şi fetele care erau în organizaţia condusă de Nicoleta Nicolescu au fost nişte eroine, au rezistat la schingiuiri, unele au fost aruncate în crematoriu de vii, cum s-a întâmplat în final şi cu Nicoleta Nicolescu. După ce a fost arestată de autorităţile carliste, în 1938, Nicoleta Nicolescu a fost torturată, violată şi apoi trezită din nesimţire şi conştientă a fost aruncată în flăcările crematoriului... Să revin însă la tabăra de la Carmen Sylva. Căpitanul era prezent incontinuu, trei luni, vara, în această tabără, el revenea la Bucureşti abia după terminarea ei. Eu am venit cu aproximativ 10 inşi de la Timişoara, în 3-4 corturi şi mâncam la cazan, seara ascultam prelegerile lui Codreanu, iar în timpul zilei lucram la dig. Se mai făceau şi marşuri în regiune, cu cântece.

L.V.: - Care erau temele prelegerilor ţinute de Corneliu Codreanu ?

M.D.: - Vorbea despre principiile Mişcării şi răspundea la întrebările care i se puneau. Întrebările se refereau la diverse chestiuni, cum ar fi problema evreiască, rolul femeii în societate şi în Mişcare, ce se întâmplă dacă Căpitanul este asasinat...

L.V.: - Ce s-ar fi întâmplat dacă Corneliu Codreanu ar fi fost asasinat, ceea ce s-a şi întâmplat ?

M.D.: - ***Căpitanul a cerut să fie răzbunat! Iar cei care erau prezenţi au jurat să-l răzbune***...

L.V.: - De ce a cerut să fie răzbunat? În fond, răzbunarea nu este ceva creştinesc...

M.D.: - Pentru că în toată istoria Neamului Românesc, *toţi marii făptuitori au căzut prin trădare*! Aşa a căzut prin trădare Mihai Viteazu, aşa a căzut Tudor Vladimirescu, prin trădare au căzut şi Horea, Cloşca şi Crişan... Căpitanul era de părere că trebuie să se termine, odată şi odată, în istoria neamului nostru cu trădarea!

L.V.: - La români, trădarea este o boală cronică veche, până şi Nicolae Ceauşescu a fost trădat de „tovarăşii" săi de „luptă"...

M.D.: - Toată Istoria Românească este plină de trădări!

L.V.: - Aţi amintit că la Carmen Sylva, Corneliu Codreanu vorbea despre „chestiunea evreiască" din România. Concret, ce vă spunea Codreanu, la Carmen Sylva, în această problemă?

M.D.: - Ţin minte că, în august 1936, la Carmen Sylva, la întrebarea, de ce Mişcarea Legionară este împotriva evreilor, Căpitanul a răspuns: „**Soluţia legionară a problemei evreieşti în România este sus de tot, în conducerea statului şi constă în totala incoruptibilitate a guvernanţilor şi din perfecta aplicare a legilor. Când vor constata că nu mai au pe cine corupe şi nu mai sunt români de vânzare, evreii vor părăsi teritoriul nostru din proprie iniţiativă şi de nimeni constrânşi**"... Ca o paranteză peste timp, aşa s-a întîmplat în anii 1950-1960, când Dej a luat măsuri contra nomenclaturii comuniste evreieşti. Atunci nomenclatura evreiască, văzând că nu mai poate face „afaceri" sub Dej, a emigrat în Israel... Codreanu a mai continuat: „**Iar dacă vor mai rămâne evrei dornici să trăiască în pace cu noi şi capabili de muncă cinstită, productivă, cu atât mai bine pentru ei şi pentru România"... „Deci cu atât mai bine pentru noi legionarii**", a conchis Codreanu.

Aceasta era poziția la care ajunsese Codreanu la maturitatea sa şi a Mişcării.

L.V.: - Care era vârsta şi proveniența socială a celor care luau parte la tabăra de la Carmen Sylva ?

M.D.: - Toate vârstele, absolut toate vârstele, chiar şi moşnegi... Erau elevi, studenți, oameni de 30-40 de ani şi erau şi oameni de peste 70 de ani.

II. LEGIUNEA ÎNTRE ANII 1933-1937

Casa Verde

Liviu Vălenaş.: - Fiindcă ați condus, d-le Dimitriu, *Centrul Studențesc Legionar Timişoara*, cam cât la sută, în perioada interbelică, din studențimea țării, era legionară?

Mircea Dimitriu.: - Studenți legionari propriu-zişi erau cam 15-20 %, iar simpatizanți încă vreo 30-40 %, restul studenților era cu totul neangajat politic, în afară de cuzişti (care se aflau în special la Timişoara) şi comunişti (în majoritate tot la Timişoara).

L.V.: - Cum se manifestau aceşti studenți comunişti?

M.D.: - Se manifestau exclusiv în clandestinitate.

L.V.: - Nu exista şi o studențime liberală şi național-țărănistă?

M.D.: - Exista, dar era slab reprezentată numeric. La Timişoara aveam ceva studenți liberali.

L.V.: - Din câte ştiu, ați mai luat parte pe un şantier de muncă legionar, la Bucureşti, la construirea viitorului sediu al Mişcării Legionare, aşa-zisa „*Casă Verde*“...

M.D.: - Da, am participat la acest şantier, mai precis spus, la facerea cărămizilor necesare pentru Casa Verde. Eu aveam o grupă de aproximativ 15 studenți camarazi din Timişoara şi trei săptămâni am făcut cărămizi. La facerea cărămizilor, lucra cot la cot cu noi şi generalul *Zizi Cantacuzino-Grănicerul*, care avea peste 70 de ani...

L.V.: Din ce fonduri şi pe ce teren s-a construit această „Casă Verde“?

M.D.: - Terenul a fost donat de o farmacistă, care făcea parte din organizația „*Prietenii Mişcării Legionare*“, mâncarea necesară pe

şantier era dăruită de negustori din Bucureşti, care erau fie legionari, fie simpatizanți ai Mişcării.

L.V.: Până la urmă ce s-a întâmplat cu „Casa Verde“?

M.D.: - După ce a fost construită, la puțin timp a fost ocupată abuziv de guvernul condus de Armand Călinescu, pe urmă am reluat-o în 1940. În curtea casei, într-un mausoleu au fost depuse osemintele lui Corneliu Codreanu, tot acolo odihneau, din 1937 şi Moța şi Marin.

L.V.: - Care a fost soarta acestui mausoleu şi a „Casei Verzi“ ?

M.D.: - Comuniştii au spulberat mausoleul... Iar Casa Verde a fost naționalizată de comuniști, care au dat-o în administrare CFR-ului, care a deschis acolo birouri.

L.V.: - Mişcarea Legionară nu a făcut diligențe, după 1989, pentru recăpătarea acestui imobil?

M.D.: - Mişcarea Legionară actualmente nu este recunoscută juridic în România. Se ştie că legea elaborată în 1991[1], de Ion Iliescu şi neocomuniştii din jurul lui, interzice orice activitate legionară... Din aceste motive Mişcarea Legionară nu a putut să facă nici o cerere pentru retrocedarea Casei Verzi. Sunt însă informat că un frate al lui Corneliu Codreanu, care mai este în viață, *Cătălin Codreanu*, ar fi făcut o cerere pentru a primi Casa Verde înapoi, dar nu a primit-o până acum şi sunt de fapt puține speranțe să o primească de la actualul regim Constantinescu.

L.V.: - Fiindcă ați pomenit de familia lui Corneliu Codreanu, ce s-a întâmplat cu soția lui Codreanu, după asasinarea acestuia, în pădurea Tâncăbeşti, în noaptea de 29 spre 30 noiembrie 1938?

M.D.: - Ea a fost lăsată o vreme în pace, mai ales că a reuşit să se ascundă în Ardeal, undeva în Munții Apuseni şi de acolo a reuşit să fugă în Ceho-Slovacia, împreună cu fetița pe care o adoptase Corneliu Codreanu (soții Codreanu nu au avut copii). Fetița adoptată, *Cătălina*,

[1] Legea la care face referire Mircea Dimitriu, este legea organizării partidelor politice din România. Este interesant, că în textul inițial erau interzise activitățile şi partidele politice de sorginte legionară şi comu-nistă, ulterior însă s-a renunțat la interzicerea partidelor comuniste. Din greşeala guvernanților de atunci, legea nu a fost publicată însă în Monitorul Oficial, ca atare este lovită de nulitate.

era fetița unor rude. Împreună cu Cătălina, d-na Codreanu a ajuns la Praga, de unde a comunicat la Berlin, lui Ciorogaru, unde se găsesc şi că doresc să fie ajutate să ajungă la Berlin. Eu am fost trimis la Praga ca să le aduc la Berlin. Am reuşit să le aduc pe d-na Codreanu şi pe fetiță din Ceho-Slovacia, cu câteva ore înainte ca trupele germane să ocupe complet Cehia (Boemia şi Moravia), la 15 martie 1939. Elena Codreanu a rămas în continuare la Berlin, a fost primită cu toată condescendența de grupul nostru, Sima, Papanace şi ceilalți.. În 1940, după ce Sima a reuşit să facă un guvern cu Antonescu, d-na Codreanu a revenit în țară. S-a bucurat atunci de toate onorurile şi s-a stabilit la Huşi, în casa părintească. După puciul lui Antonescu, acesta a încercat să o acuze de anumite nereguli, care țineau de codul penal, dar s-a dovedit în final că acuzațiile nu erau fondate, aşa că a fost lăsată în pace. A rămas în pace doar până au venit comuniştii la putere, care au arestat-o, doar pentru că fusese soția lui Codreanu... După ce a fost eliberată, a trăit la Bucureşti până la moartea ei, survenită în 1994.

L.V.: - Ce viață ulterioară a avut fiica adoptivă a lui Codreanu, Cătălina?

M.D.: - Am auzit că era ingineră la o întreprindere în Cluj şi nu a avut de suferit din partea Securității, care s-a convins repede că nu reprezintă nici un pericol pentru regimul comunist. Ulterior, am aflat că se află în S.U.A.

Propagandă legionară prin Banat

L.V.: - Când l-ați cunoscut pe **Horia Sima** ?

M.D.: - Horia Sima mi-a fost indicat de la Bucureşti, în 1932, ca şef al județului Severin. Am luat contact cu el. Noi, Centrul Studențesc Legionar Timişoara, aveam obligația să ajutăm județele din Banat în propaganda electorală şi în general în toate activitățile de propagandă (de pildă, marşuri). Când Horia Sima a ajuns şeful regiunii Banat, a devenit superiorul meu. Ce fel de om era Horia Sima? In primul rând trebuie să spun că era o persoană foarte inteligentă. În al doilea rând, era foarte îndrăzneț, nu avea nici o frică de moarte. Se băga unde era pericolul mai mare în luptele cu jandarmii, se expunea total.

L.V.: - Se poate face o paralelă între Corneliu Zelea Codreanu şi Horia Sima ?

M.D.: - Trebuie să spun că Horia Sima abia ulterior, spre maturitate şi-a dezvoltat întreaga sa personalitate. Sarcinile sale pînă în 1940 au fost destul de reduse, şef de judeţ şi şef de regiune... În orice caz, între Corneliu Codreanu şi Horia Sima a existat o mare deosebire. Corneliu Codreanu era un vizionar şi un educator, care a creat o ideologie, iar Horia Sima era o personalitate înclinată spre fapte, era un realizator, dacă vreţi. **Niciodată Horia Sima nu a pretins să-l înlocuiască pe Corneliu Codreanu**!

L.V.: - După această paranteză, să revenim la activitatea din Centrul Studenţesc Legionar Timişoara. În marşurile de propagandă prin judeţ, cu ce mergeaţi, cu trenul?

M.D.: - Cu trenul şi pe urmă pe jos, prin sate.

L.V.: - Prin satele din Banat, în acei ani, cum eraţi primit ?

M.D.: - Aveam, în sate, ciocniri permanente cu jandarmii. Personal, am fost de mai multe ori arestat. Ciocnirile cu jandarmii aveau loc invariabil la intrarea în sate (unde ei ne aşteptau), acolo ne băteam cu ei... Bătăile erau din cauza faptului că jandarmii voiau să ne aresteze, iar noi nu doream acest lucru (...). Cu bătăi sau fără bătăi, ajungeam până la urmă în centrul satului, iar lumea începea să ni se alăture nouă. În această situaţie, fie că jandarmii ne lăsau în pace, fie că continuau să ne agreseze, dar având suficienţi camarazi, rezistam pe poziţii...

L.V.: - Dar de unde ştiau jandarmii că trebuia să ajungeţi într-un sat oarecare ?

M.D.: - Erau informaţi de dinainte! De multe ori jandarmii ne aşteptau în gări, unde ştiau că trebuie să coborâm din tren. Ca să le dejucăm planurile, săream din tren, înainte ca trenul să ajungă în gară... Trebuie să spun că organizaţia judeţeană Timiş-Torontal a Mişcării Legionare avea în rândurile sale un mare număr de ceferişti, inclusiv mecanici de locomotivă. Vorbeam în prealabil cu ei, şi ei încetineau mersul trenului acolo unde noi voiam să sărim din tren, ca să-i evităm pe jandarmi. După aceea plecam pe jos şi intram în sat sau în oraş, prin partea opusă la care ne aşteptau jandarmii... Trebuia să uzăm de tot felul de şiretlicuri ca să ne putem face propaganda necesară...

L.V.: - Aţi fost şi arestat, d-le Dimitriu, în acei ani?

M.D.: - Desigur! Şi nu o dată... Am fost arestat de nenumărate ori, nici nu mai ţin minte numărul arestărilor. De obicei eram ţinut în arest câteva zile, cam 3-4 zile. În 1933 am fost să strâng semnături pentru alegerile parlamentare din acel an. M-am dus într-un sat, de unde era originar *Ilie Ghenadie*, care la ora aceea era şeful organizaţiei legionare a judeţului Timiş-Torontal. Acolo am început să strîng semnături de la rudele sale, pentru propunerile la Camera Deputaţilor. La un moment dat, primarul a telefonat la Timişoara că *„este atacat, este baricadat, legionarii iau cu asalt primăria"*... Erau toate bazaconii, nici gând nu aveam de aşa ceva, nimeni nu ameninţa primăria din comuna *Secusigiu*. Aşa că ne-am trezit din nou cu jandarmii (conduşi de un maior), veniţi în mare viteză, cu un camion de la Timişoara. Am fost din nou arestat... Însă după ce s-a lămurit de adevărata situaţie, maiorul de jandarmi a spus că *„toată alarma este falsă, dar pe dumneata nu te pot lăsa aici, trebuie să te iau la Timişoara*". Am avut deci transportul „gratuit" înapoi la Timişoara, în camionul cu jandarmii. Pe drum, tot vorbind de una-alta, i-am spus: „*D-le maior, o să ai ghinion dacă nu mă laşi în pace*"... Şi într-adevăr, se făcuse noapte, era o ploaie torenţială, nişte drumuri desfundate şi s-a stricat camioneta. A trebuit să rămânem într-un sat, maiorul m-a luat cu el într-o cameră la un ungur. Am dormit deci o noapte cu el în aceeaşi cameră (cu două paturi), rechiziţionată de la o familie de unguri şi la un moment dat, maiorul de jandarmi mi-a spus: „**Uite ce este, am ştirea că nu o să puteţi face nimic, Duca o să vă vină de hac"**...

Asasinarea lui I.G.Duca

L.V.: - Peste puţin, I.G. Duca avea să scoată în afara legii Garda de Fier...

M.D.: - La care eu am întrebat: „**Cum îl cheamă? Duca? atunci o să se ducă**"... Maiorul de jandarmi m-a contrazis imediat, „**Nu o să se ducă, stă bine pe picioare**"... Pe urmă am ajuns la Timişoara, am fost ţinut la Comandamentul Jandarmeriei câteva ore şi apoi mi-a dat drumul, pentru că nu mă puteau acuza de nimic! S-a întâmplat apoi atentatul contra lui Duca, comis pe data de 29

decembrie 1933. Imediat au venit să mă aresteze, însă eu eram deja dispărut de la 10 Decembrie 1933...

L.V.: - În fond, dv. ce legătură ați avut cu atentatul contra lui I.G.Duca ?

M.D.: - *Nici o legătură. Absolut nici o legătură*! Am reuşit să fug din Timişoara şi am plecat în țară. Am fost dat în urmărire generală pe toată țara, ca şi „complice“ la acest atentat! Când s-au mai liniştit lucrurile, la vreo patru săptămâni, m-am prezentat, împreună cu un avocat, la poliția din Focşani. Imediat am fost arestat şi, cu lanțuri la picioare, însoțit de doi jandarmi, am fost trimis la Bucureşti. M-au dus la Siguranța Generală, pe bulevardul Protopopescu, m-au băgat într-o celulă şi m-au ținut câteva zile acolo cu un jandarm, la uşa deschisă. După aceea am fost luat la anchetă. Între timp sosise la Siguranța Națională rezultatul percheziției, care mi se făcuse la căminul studențesc din Timişoara unde locuiam. În acea cameră aveam doar un dulap şi un cufăr... Eu făcusem înainte nişte încercări, de a pune nişte versuri pe muzică. În acest scop făcusem o schiță de iambi şi de trohei. Erau câteva foi de hârtie în total. Ăsta era actul de acuzare! Conspirasem la atentat, căci utilizasem un „limbaj secret“!... Până la urmă am reuşit să explic comisarului de Siguranță, care mă ancheta, că nu era vorba de nici un „limbaj secret“, de vreun cifru sau cod, erau doar iambi şi trohei. Pe urmă am fost trimis, tot cu escortă, la Timişoara, unde era chestor Octavian Gritta. Acolo, m-au ținut vreo două zile, însă decizia de la Siguranța Generală de la Bucureşti era să fiu eliberat, din cauză că nu s-a găsit nimic împotriva mea. *Gritta* a venit la mine şi mi-a spus: „**Ai scăpat nemernicule, criminalule, ai scăpat de data asta, dar te prind eu altă dată**“... „Prima dată“ fusese la 10 decembrie 1933. Noi, studenții din Timişoara, făceam în fiecare an, la 10 decembrie, un pelerinaj la biserica din cartierul Fabrik. Ziua de 10 decembrie era ziua studențimii, a generației de la 1922. La 10 decembrie 1922 s-a realizat unitatea centrelor studențeşti din țară, sub conducerea lui Corneliu Codreanu şi Ion Moța. Această zi a fost sărbătorită de studenții din România, în fiecare an, până în momentul în care Carol al II-lea a instalat dictatura. La data de 10 decembrie 1933 Duca a dizolvat Mişcarea Legionară şi în timpul nopții au fost arestați peste 18.000 de legionari. Studenții legionari din Timişoara erau încă liberi şi am participat la pelerinajul tradițional la

biserica din cartierul Fabrik. Când am ajuns în dreptul Prefecturii de Poliție, am fost arestat... Atunci, toată coloana de studenți, erau vreo 400 de studenți, au înconjurat Prefectura de Poliție şi au început să strige să fiu eliberat.

L.V.: - Acest demers a avut succes?

M.D.: - La Prefectura Poliției am găsit alți legionari, pe *Constantin Stoicănescu*, care acum era şeful județului Timiş-Torontal, pe *Ilie Ghenadie* şi încă alți câțiva inşi. Cum studenții strigau incontinuu să fiu eliberat, seara m-au dus la poarta Prefecturii şi mi-au dat drumul. În momentul acela eu am şi dispărut!... Pe urmă s-a dat ordin să fiu din nou arestat, pentru complicitate la atentatul comis împotriva lui Duca, numai că eu nu am mai fost găsit... Aceste lucruri s-au repetat aidoma şi peste patru ani. În 1938, Carol, prin instalarea dictaturii sale din 12 februarie, a interzis studenților şi funcționarilor publici să mai facă politică, cu mențiunea că această dispoziție deja se aplica, de facto, sudenților, din decembrie 1937. Cu toate acestea, noi, studenții legionari, împreună cu muncitorii legionari din Timişoara, am organizat o manifestare de protest împotriva acestei măsuri. Totul s-a desfăşurat în perfectă ordine şi fără incidente. A doua zi am aflat că Parchetul Militar a emis un nou mandat de arestare împotriva mea. Atunci am dispărut din nou, căutând adăpost la foşti colegi în Bucureşti şi în provincie. Față de prigoana care se anunța, m-am gândit să părăsesc țara, dar nu eram încă hotărât să fac acest pas, plin de consecințe. Când însă am fost vizitat de tatăl meu şi când mi-a spus că „*un evreu, cu care fusese asociat într-o afacere, îi spusese că sus de tot s-a decis distrugerea Mişcării Legionare*“, orice îndoială mi s-a spulberat!... Fiind bolnav de tuberculoză, o închisoare mai prelungită ar fi însemnat pentru mine moartea. Am început să-mi organizez fuga şi am reuşit să trec în Polonia şi de acolo în Germania, stabilindu-mă la Berlin. *Era în data de 8 mai 1938*.

L.V.: - Revenind la atentatul comis împotriva lui I.G.Duca, pe peronul gării Sinaia, de legionarii *Ion Caranica, Doru Belimace* şi *Nicolae Constantinescu*, cine l-a ordonat? L-a ordonat personal chiar Corneliu Codreanu? Sunt şi variante că în spatele atentatului ar fi fost chiar Carol al II-lea, să fie adevărat?

M.D.: - *Atentatul împotriva lui I.G.Duca a fost un act spontan*. I.G.Duca a dizolvat Garda de Fier, *în plină campanie electorală*! Peste

18.000 de legionari au fost arestaţi şi schingiuiţi, 7 legionari au fost asasinaţi (*Virgil Teodorescu, Constantin Niţă, Nicolae Bălăianu, Toader Toma, Gheorghe Bujdi, Vasile Nedelcu* şi *Sev. Fârdea*), toate publicaţiile legionare au fost interzise, iar sediile Mişcării Legionare, închise şi devastate. Indignarea legionarilor a fost imensă şi mai multe grupuri, necunoscute Siguranţei, au luat iniţiativa de a-l pedepsi pe Duca, cu atât mai mult cu cât se bănuia că şi Căpitanul ar fi fost asasinat, legăturile cu Bucureştiul fiind total întrerupte. Personal cunosc de la *Petre Fleschin* că a făcut parte dintr-o grupă de legionari din Sibiu *şi care a fost foarte decepţionat că alţii au fost mai rapizi*... De altfel la procesul din 17 martie - 5 aprilie 1934, s-a putut constata, fără dubiu, că între conducerea Mişcării Legionare şi grupul Nicadorilor (*Constantinescu, Belimace şi Caranica*) n-a existat vreo comunicare. Despre alegaţia că Regele Carol al II-lea cu Eugen Cristescu ar fi organizat atentatul contra lui Duca, am luat şi eu cunoştinţă dintr-o broşură scrisă în iunie 1983 de Şerban Milcoveanu - la acea dată, cel puţin, agent al Securităţii - dar consider că este una din fabulaţiile sale, pentru care este unanim cunoscut.

L.V.: - Practic deci, de 62 de ani, trăiţi in Exil?

M.D.: - Nu chiar de 62 de ani, ci de 59 de ani, căci am revenit în ţară, cu 4-5 zile înainte de data de 21 ianuarie 1941, data puciului lui Antonescu.

Asasinarea lui Mihail Stelescu

L.V.: - În 1936, Mişcarea Legionară avea să şocheze opinia publică din România, prin asasinarea brutală a unei personalităţi marcante din Mişcarea Legionară, Mihail Stelescu. De ce a fost eliminat Mihail Stelescu şi în fond cine era el ?

M.D.: - Pe Mihail Stelescu l-am întâlnit în mai multe campanii electorale. Era un tip simpatic şi l-am admirat pentru talentul său oratoric şi pentru temeritatea lui în ciocnirile cu jandarmii, însuşiri foarte necesare în acea perioadă a „muşchetarilor“, când guvernanţii voiau să împiedice Mişcarea Legionară de a se face cunoscută. Stelescu a fost trimis de la Centru în Banat, în anul 1933, să ajute la propaganda preelectorală. A participat la mai multe marşuri, pe care el le-a condus fiind comandant legionar şi deputat. Fiind o personalitate

pentru mine, discuţii nu prea aveau loc; el întreba şi eu răspundeam... Când fusesem elev de liceu în Bucureşti, cunoscusem pe viitoarea lui soţie, familia ei şi pe fratele viitoarei soacre (care era grecoaică), acel Luca Gheorghiade, care avea să joace mai târziu un rol intermediar între Camarilă şi Stelescu. De complot am aflat din circulara Căpitanului din 15 septembrie 1932.

L.V.: - Despre ce complot era vorba ?

M.D.: - Complotul montat de Stelescu pentru asasinarea lui Corneliu Codreanu. Despre amănuntele complotului şi despre pedepsirea trădării, cunoştinţele mele se reduc la relatările a trei camarazi, care au fost martori şi, până la un punct, actori ai evenimentului. Aceştia sunt: Dumitrescu-Zăpadă, Gheorghe Costea şi Mitu Banea (încă în viaţă). În rezumat, deşi la Galaţi existau mai mulţi legionari de valoare, Căpitanul l-a pus pe Stelescu, atunci în vârstă de 25 de ani, pe lista de candidaţi la Camera Deputaţilor, la alegerile din 17 iulie 1932, atât pentru calităţile lui de orator şi de luptător (campania fiind foarte dură), dar şi pentru a da un semnal de încurajare pentru tinerii din Mişcare. Alegerea lui ca deputat de Covurlui şi câteva discursuri reuşite în Cameră au atras atenţia Camarilei asupra lui. Numirea ca şef al Sectorului Albastru din Capitală, precum şi o căsătorie, care i-a adus ca rudenie pe Luca Gheorghiade, un moşier, i-au creat lui Stelescu complexe de superioritate faţă de Codreanu. Exploatând aceste complexe, prin intermediul lui Gheorghiade, Camarila a reuşit să-i strecoare convingerea că el, Stelescu, este mai potrivit ca şeful Mişcării Legionare, decât Codreanu, care trebuie înlăturat. Numirea lui la gradul de comandant-legionar, la 10 decembrie 1932, alături de alţi fruntaşi legionari mult mai vechi decât el, îl convinge şi mai mult de valoarea proprie. În 1933, Stelescu participă la tabere de muncă şi este prezent în multe activităţi legionare. În decembrie 1933 este şi el arestat, la dizolvarea Mişcării şi eliberat odată cu ceilalţi. În mai 1934, se deschidea tabăra de muncă de la Giuleşti, sub conducerea lui Ion Caratănase. Stelescu însă deschide o altă tabără, cu aderenţii săi la Budachi, în Basarabia. Aici îl convinge pe Vasile Cotea că şeful Mişcării Legionare, Corneliu Codreanu, este un trădător, pentru că are legături cu Lupeasca, legături pe care el le-a descoperit. Cotea începe o propagandă printre legionari, contra lui Codreanu. Doi legionari,

revoltați de refuzul lui Stelescu de a lua măsuri, pleacă din tabără şi se duc la Bucureşti şi-l informează pe inginerul Gheorghe Clime, secretarul general al Mişcării Legionare, care însă le cere discreție. Între timp, Stelescu îl convinge pe Cotea că este în interesul Mişcării ca trădătorul Codreanu să fie pedepsit şi obține acordul lui. Pentru a face exerciții de tir, îl trimite la moşia lui Luca Gheorghiade din jud. Râmnicu Sărat, unde va primi un pistol. După un scurt timp însă, Cotea are ezitări, riscul propriu părându-i-se prea mare. Atunci Gheorghiade îi propune alternativa otrăvirii, la care poate rămâne neidentificat, pe care Cotea o acceptă. Se fixează detaliile operațiunii şi locul, la Carmen Sylva, unde Codreanu era în timpul verii, pentru acest interval de timp, Stelescu vrea, drept alibiu, să fie în închisoare şi, tam-nesam, convoacă la Râmnicu Vâlcea un *Congres al Studenților Olteni* (10-14 august 1934), care se încheie cu violente cravale conduse de el. Drept urmare, Stelescu şi o grupă de studenți, participanți la acest „congres", sunt încarcerați. Printre ei era şi Ion Caratănase, care, fiind inițiat, îl ținea sub observație. În acest timp, Cotea, înainte de a pleca la litoral, a trecut pe la sediul central din str. Gutenberg 3, pentru a se asigura că nimic nu a răsuflat, Aici, pândind orice cuvânt, a interpretat fals o glumă a lui Neculai Totu (neinițiat în complot), crezând că e o aluzie la misiunea sa şi crezându-se demascat, s-a prăbuşit, mărturisind tot planul. Totu, îngrozit, l-a dus în biroul Căpitanului - proaspăt întors de la Carmen Sylva - unde Cotea a căzut în genunchi, cerând iertare şi divulgând absolut toate detaliile complotului, indicând camera şi dulapul din locuința lui Gheorghiade, unde se află otrava pe care el trebuia să o ia înaintea plecării la Carmen Sylva. Pentru a se convinge, Generalul Cantacuzino, Căpitanul şi alți legionari s-au dus, fără Cotea, la locuința lui Gheorghiade, care era absent. Servitoarea opunându-se, ei au forțat uşa şi au mers direct la camera şi dulapul indicat de Cotea, unde au găsit flaconul cu cianură pe care l-au luat. Gheorghiade n-a depus plângere pentru violare de domiciliu sau pentru furt (...). Pentru a se verifica implicarea lui Stelescu, a fost trimisă Nicoleta Nicolescu (Şefa Cetăților de fete) la închisoarea din Râmnicu Vâlcea, ca să-l informeze pe Caratănase, pentru a supraveghea reacția lui Stelescu, căruia i se trimite telegrama convenită cu Cotea de reuşita operației, urmată, după câteva zile, că operația a eşuat. De frică, Stelescu cere să

fie mutat în altă închisoare şi este dus la Craiova. Când cei din Râmnicu Vâlcea şi Stelescu sunt eliberaţi, Căpitanul convoacă un Consiliu de Onoare, format din 23 de fruntaşi legionari şi camarazi ai lui Stelescu, prezidat de generalul Zizi Catanacuzino-Grănicerul, pentru a-i judeca pe Stelescu şi pe Cotea.

L.V.: - Care a fost verdictul acestui „tribunal“?

M.D.: - Cotea a recunoscut toate faptele, dar Stelescu a negat orice intenţie de asasinare a Căpitanului, a recunoscut numai dorinţa sa de a provoca conflicte în Mişcarea Legionară. Totuşi, pe baza evidenţelor şi a martorilor, Stelescu şi Cotea sunt găsiţi vinovaţi. Printr-o circulară, emisă la 25 septembrie 1934, Căpitanul exclude din Mişcarea Legionară pe Mihail Stelescu şi pe Vasile Cotea, cu posibilitatea de reabilitare ulterioară.

L.V.: - Conflictul părea rezolvat elegant, atunci de ce s-a ajuns la drama de mai târziu?

M.D.: - Cotea a intrat în anonimat, nu s-a mai auzit în continuare nimic de el, menţionez că nu a avut de suferit nici un fel de represalii din partea Mişcării, ceea ce dovedeşte clar faptul că atât Căpitanul cât şi Legiunea nu erau animaţi de sentimente de răzbunare. În schimb, Stelescu a recidivat, dar într-o manieră şi mai gravă. După toate ce s-au întâmplat, Mihai Stelescu a stârnit atenţia Palatului şi, normal, a fost luat în braţe de presa de Curte, de presa Camarilei, fiind copleşit cu laude, în plus, şi-a deschis un sediu luxos (cu banii Camarilei), încercând să-şi facă o organizaţie anti-Codreanu. Cu fonduri respectabile, provenite tot de la Camarilă, scoate o nouă revistă, „**Cruciada Românismului**“, cu o tentă naţionalistă, dar prin care lansează atacuri după atacuri la adresa Mişcării Legionare şi în special împotriva lui Corneliu Codreanu. Acesta este acuzat de Stelescu de cele mai felurite „crime“ şi fărădelegi, în realitate, toate, calomnii ordinare, comandate de la Palat.

L.V.: - Corneliu Codreanu cum a reacţionat la aceste atacuri, la aceste calomnii, care erau, de data aceasta, pornite de la un discipol apropiat?

M.D.: - După un an de răbdare, Ion Caratănase îl caută pe Stelescu şi îi pune în vedere, în numele tuturor camarazilor care au luptat alături de el, că dacă nu încetează cu atacurile mârşave din

„*Cruciada Românismul*ui“, îl aşteaptă soarta trădătorilor şi să fie sigur că legionarii nu glumesc. Imediat Stelescu a primit o gardă personală, care îl însoţea pretutindeni şi a continuat şi mai violent campania de atacuri, în special la adresa Căpitanului. După doi ani de la eliminarea lui Stelescu din Mişcare, în care timp el s-a pus la dispoziţia Camarilei, ca să atace în modul cel mai murdar Mişcarea Legionară şi pe Şeful ei, neţinând seama nici de avertismentul dat, camarazii săi, **Iosif Bozântan, Ion Caratănase, Ştefan Curcă, Ion Pele, Grigore Ion State, Ion Atanasiu, Gavrilă Bogdan, Radu Vlad, Ştefan Georgescu şi Ion Trandafir**, aflând de internarea lui Stelescu într-un spital (pentru o operaţie absolut banală), unde, deşi era păzit, au reuşit să pătrundă în camera lui şi să-l pedepsească!... Nu a fost pedepsit atât pentru trădarea lui, **ci mai ales pentru faptul că s-a pus activ în slujba celor care voiau să distrugă Mişcarea Legionară. Era în data de 16 iulie 1936**. Conform obiceiului legionar, cei zece camarazi care l-au pedepsit pe Stelescu nu au fugit de la locul faptei, au rămas pe loc, asumându-şi fapta comisă şi au aşteptat să vină poliţia să-i aresteze. Acest lucru s-a şi întâmplat, iar apoi, în urma unui proces expeditiv (unde nu a fost implicată conducerea Mişcării Legionare, completul de judecată a apreciat că această pedepsire nu fusese comandată de Corneliu Codreanu) opt au fost condamnaţi, la muncă silnică pe viaţă, iar alţi doi la pedepse grele de închisoare. Dar, după numai doi ani şi jumătate, în noaptea de 29 spre 30 noiembrie 1938, cei zece (cunoscuţi în terminologia legionară sub numele de „**Decemviri**“) au fost asasinaţi, împreună cu Căpitanul şi Nicadorii, în Pădurea Tâncăbeşti, un asasinat comandat de Carol...

L.V.: - „Pedepsirea“ lui Mihail Stelescu a fost de fapt un asasinat brutal, oribil, dacă ţinem cont că în Stelescu au fost descărcate aproape 100 de gloanţe[2], iar trupul i-a fost ciopârţit în bucăţi. De ce a fost nevoie de acest ritual macabru?

M.D.: - Detaliile actului de pedepsire nu le cunosc, pentru că nu au circulat intern. Le-am cunoscut numai din presa din Sărindar, de unde au fost preluate de toţi „prietenii“ noştri, fiecare mai adăugând câte ceva. De aceea le-am crezut numai pe jumătate. **Cert este că,**

[2] După alte date, cca 200 de gloanţe.

echipa Caratănase a vrut să lanseze un avertisment pentru viitorii amatori dispuşi la trădare...

L.V.: - Oricum am analiza cele ce s-au petrecut pe data de 16 iulie 1936, nu putem trage decât o unică concluzie: a fost o profundă tragedie... Un intelectual tânăr, un publicist de talent, poate un viitor om politic de valoare, Mihail Stelescu, a fost asasinat brutal, viaţa sa curmându-se la nici 30 de ani, iar alţi zece tineri, Ion Caratănase, Iosif Bozântan, Ştefan Curcă, Ion Pele, Gr. Ion State, Ion Atanasiu, Gavrilă Bogdan, Radu Vlad, Ştefan Georgescu şi Ion Trandafir, mulţi dintre ei intelectuali cu pregătire, au devenit, aproape fără voie, nişte criminali, fiind la rândul lor asasinaţi, prin strangulare, peste doi ani, ca nişte câini. De data aceasta însă a fost *o crimă de stat*... „*Cine scoate sabia, de sabie va muri*“, scrie în Biblie...

M.D.: - Aş mai vrea să mai adaug ceva. După eşuarea complotului lui Stelescu, Camarila nu s-a resemnat. Nereuşind să găsească omul potrivit, din sânul Mişcării Legionare, ea l-a însărcinat pe ilustrul avocat Istrate Micescu (devenit între timp o prea plecată slugă a lui Carol al II-lea), numit de Suveran ministru în 1938, să caute el un alt ucigaş, care să-l asasineze pe Corneliu Codreanu. A fost găsit prefectul de Neamţ, Ion Emilian, care a acceptat să facă ceea ce Cotea nu a reuşit. Dar, pe parcurs, având şi exemplul Stelescu în faţă, s-a răzgândit, divulgându-i lui Codreanu misiunea primită de la Istrate Micescu...

Întâlnirea dintre Corneliu Codreanu şi Alexandru Şafran

L.V.: - În 1937 a avut loc o întâlnire absolut uluitoare, Corneliu Codreanu s-a întreţinut mai multe ore cu cel care avea să devină, trei ani mai târziu, Rabin Şef al României: **Alexandru Şafran**!... Aveţi date despre ce au discutat cei doi atunci?

M.D.: - Este adevărat că a avut loc această întâlnire, în 1937, la sediul Mişcării Legionare, Casa Verde. Corneliu Codreanu l-a primit pe Alexandru Şafran, cel care peste trei ani avea să fie şeful spiritual al tuturor evreilor din România Mare. **Întâlnirea, precizez acest lucru, a avut loc la cererea viitorului Rabin Şef**! Corneliu Codreanu şi Alexandru Şafran au avut un schimb de vederi, de păreri, şi-au

expus personal, cu sinceritate, ideile şi crezul lor. Putem cunoaşte acum ce au discutat, chiar din cartea rabinului Şafran, „MARX A FOST ANTISEMIT“, apărută la Ierusalim, în 1979. Scrie Rabinul Şef, **Alexandru Şafran** : „*Vorbeam de peste două ceasuri. Nu era o discuţie de cabinet, ci s-au amestecat aici durerile lumii (...). Adevărurile lui şi ale mele ardeau, chinuiau gând şi suflet, cerşindu-şi răspunsuri, argumente, pentru a ne despărţi ca prieteni. Îl văd cum se ridică, îmi întinde mâna şi-mi spune*: **Am avut o mare plăcere de întâlnirea noastră. Nu ştiu dacă am rezolvat problemele, dar am învăţat fărâme din taina infinită a credinţei. Eu nu am venit să provoc ură sau răzbunare. Mi-e sufletul curat. Nu ştiu dacă toţi legionarii gândesc ca mine. Dacă un evreu a fost lovit ori jignit pe plan moral, iartă-i pe răufăcători. Ei nu sunt decât oameni, poate chiar buni creştini. Nu pe omul superior încercăm noi să-l şlefuim, ci pe omul-om**... *Am plecat. Am cântărit mult ultimul său răspuns. Am văzut în trăirea lui un început de logică. Apoi a venit tăvălugul. Codreanu a fost ucis din ordinul lui Carol al II-lea, în 1938. Nu ştiu dacă am procedat bine, redând această convorbire cu Corneliu Zelea Codreanu. Am vrut să se vadă ideile unui conducător politic, care a plătit cu viaţa pentru convingerile sale, trăgând după el mase însetate şi ele după o bucăţică de dreptate*“... Aceste amintiri ale Rabinului Şef **Alexandru Şafran** cred că ne dau o imagine asupra adevăratelor sentimente ale lui Corneliu Codreanu faţă de poporul evreu.

L.V.: - Dar atunci de ce este permanent caracterizată Mişcarea Legionară ca „antisemită“, sau chiar „*mâncătoare de evrei*“?

M.D.: - Mişcarea Legionară a fost incontinuu calomniată, acţiune care continuă cu aceeaşi intensitate şi acum, în 1999. Se poate deduce uşor dacă Legiunea a fost antisemită sau nu, dacă ne referim la cele spuse de Corneliu Codreanu în tabăra de la Carmen Sylva pe care le-am menţionat: „*Soluţia legionară a problemei evreieşti în România nu sunt persecuţiile, exproprierile şi masacrele, cum ar fi foarte uşor, dar este foarte rău. Ea este sus de tot, în conducerea statului şi constă în totala incoruptibilitate a guvernanţilor şi din perfecta aplicare a legilor. Când vor constata că nu mai au pe cine corupe şi nu mai sunt români de vânzare, evreii vor părăsi teritoriul nostru din proprie iniţiativă şi de nimeni constrânşi*“. Codreanu a mai adăugat: „*Iar dacă vor mai rămâne evrei dornici să trăiască în pace cu noi şi capabili de*

muncă cinstită, productivă, cu atât mai bine pentru ei şi pentru România"... Pot aduce nenumărate dovezi, fapte istorice, care nu mai pot fi reinterpretate, că Mişcarea Legionară nu i-a prigonit pe evrei. Astfel, în timpul Statului Naţional Legionar, într-o perioadă când Germania era atotputernică în Europa, *comandantul legionar* **Radu Gyr**, în calitatea sa de director general al Teatrelor, a autorizat înfiinţarea teatrului evreiesc **Baraşeum** în Bucureşti (teatru care funcţionează şi în prezent, cu menţiunea că în timpul comunismului a purtat denumirea de „Teatrul Evreiesc de Stat"), fapt unic în spaţiul influenţat de Germania! Desigur că nemţii au protestat cu hotărâre împotriva deciziei de a înfiinţa în 1940 acest teatru evreiesc, *dar Mişcarea Legionară nu a ţinut cont absolut deloc de aceste proteste*. În ianuarie 1996, într-un interviu acordat publicaţiei „*Totuşi iubirea*", profesorul **Raul Şorban** - cetăţean de onoare al statului Israel - spune că **Letiţia Popa** din Turda, deşi legionară, a condus grupuri de evrei, de la Turda, clandestin la Bucureşti, ca să-i scape de holocaustul care li se pregătea în Ardealul de Nord (aflat sub administraţie ungurească), fără a cere vreo răsplată... Astfel de fapte nu au fost izolate, şi alţi legionari i-au ajutat pe evrei, când s-a pus problema să fie exterminaţi de germani[3].

---

[3] Poziţa Mişcării Legionare faţă de minoritatea evreiască (în număr de 776.244 de suflete în 1939) din România a fost foarte complexă şi ar necesita un studiu separat, poate o teză de doctorat. Cert este, că de ambele părţi au existat poziţii absolut contradictorii, într-un moment sau altul. Mişcarea Legionară a practicat un antisemitism doctrinar, cert şi economic, pe alocuri mistic, dar nu rasist. În general Mişcarea Legionară s-a mulţumit cu un antisemitism declarativ, mai ales în publicaţiile sale, acţiunile violente contra evreilor au fost cazuri relativ izolate, executate fără aprobarea conducerii Legiunii. Au existat perioade în istorie, în special în anii 1937-1938, dar şi în 1940, când unii evrei şi-au manifestat dorinţa de a face parte din Mişcarea Legionară. Anumiţi evrei au făcut parte şi din „Prietenii Legiunii" şi au cotizat în acest sens cu anumite sume de bani. Se ştie de asemenea că soţia lui Vasile Marin era evreică, iar Duiliu Sfinţescu descrie cazul unui camarad de al său, din acelaşi cuib „5 Aprilie" din Bucureşti, doctorul Ignătescu (fost Kohn), un evreu botezat, rămas incontinuu fidel Mişcării Legionare... Putem aminti şi admiraţia lui Nicolae Steinhardt faţă de mistica legionară, fapt care a contribuit, nu se cunoaşte însă în ce măsură, la decizia sa ulterioară de a se converti la religia creştin-ortodoxă. Mircea Dimitriu afirmă că „a fost salvat

de la arestare în 1938, în urma informațiilor furnizate de un evreu tatălui său". Tot Duiliu Sfințescu (în cartea sa „Răspuns la întrebări ale tinerilor care doresc tot adevărul despre Mişcarea Legionară", Editura Crater, Bucureşti, 1996), aduce şi alte mărturii asupra poziției lui Corneliu Codreanu față de evreii din România. Afirmă astfel, că „nu a auzit niciodată din gura lui Codreanu vreun cuvânt care să incite la molestarea sau maltratarea unor evrei". De asemenea descrie cazul unui tren înzăpezit de viscol pe lângă Buzău, în iarna anului 1930/1931, când personal Corneliu Codreanu a organizat aprovizionarea cu alimente a călătorilor blocați, inclusiv a celor evrei, făcând distincție între ei doar în privința mâncării, Codreanu cerând legionarilor, care s-au ocupat de distribuirea hranei, ca evreilor să nu le fie dată carne de porc, pentru a nu-i jigni, ci numai ouă şi brânză. La 26 martie 1932, Corneliu Codreanu a salvat de la înec un locuitor al oraşului Bârlad, în cartierul Podeni, din apele umflate ale Bârladului. Aflând că cel salvat este de naționalitate evreu, Corneliu Codreanu a spus: „Nu are importanță cine este. Şi el este un suflet de om, o fi având familie, copii"... Menționăm că Duiliu Sfințescu a lucrat în perioada 1936-1938 la Casa Verde, în biroul lui Corneliu Codreanu. Putem aminti şi opinia foarte documentată a istoricului german Andreas Hillgruber: „Legiunea Arhanghelului Mihail, întemeiată în 1927, denumită în 1930 Garda de Fier, era creația exclusivă a lui Corneliu Zelea Codreanu, un om plin de pasiune politico-religioasă. În afară de multe idei comune - în special aversiune hotărâtă împotriva bolşevismului - erau deosebiri fundamentale față de național socialismul din Germania, cu care Mişcarea Legionară a fost adesea asemuită. Diferit era în primul rând caracterul profund creştin al Mişcării româneşti. Antisemitismul acesteia era de natură religioasă şi națională, nu rasistă." (Andreas Hillgruber: Hitler, König Carol und Marschall Antonescu, Franz Steiner Verlag GmbH, Wiesbaden, 1954). De asemenea istoricul evreu Nicolas Nagy-Talavera (originar din Transilvania de Nord), în studiile sale, are o poziție aproape binevoitoare față de Mişcarea Legionară, scriind printre altele: „O considerabilă proporție, dacă nu chiar majoritatea studenților români din perioada interbelică simpatiza cu Legiunea, iar conducerea acesteia era compusă din mulți intelectuali cu o bună situație." Mircea Dimitriu ne-a declarat în 1999, că Mişcarea Legionară nu a fost împotriva religiei sau rasei evreilor, ea a combătut doar comunismul introdus în România de unii evrei, acapararea economiei țării, precum şi corupția practicată de o parte din comunitatea evreiască, bineînțeles în colaborare cu guvernanții țării, în special cei provenind din rândul liberalilor. Mircea Dimitriu a afirmat că numărul evreilor din România, în perioada interbelică era mult mai mare

III. MIŞCAREA LEGIONARĂ SCOASĂ DIN NOU ÎN AFARA LEGII, 1938-1940

Atentatul împotriva lui Ştefănescu-Goangă

Liviu Vălenaş: - Fiindcă facem acum o paranteză mai largă în trecutul Mişcării Legionare, cine a stat în spatele atentatului comis la 27 noiembrie 1938, la Cluj, împotriva rectorului Universității „*Regele Ferdinand*“, **Ştefănescu-Goangă**?[4] Întrebarea este justificată, mai ales

---

decât cifrele indicate de recensămintele populației, pentru că mulți evrei s-au declarat de alte naționalități, maghiară, română, germană etc., ca atare cifra reală trebuie să fi fost între 1.500.000 şi 3.000.000 de suflete, statististicile din 1930 şi 1939 ascunzând numărul real al evreilor din România. Ultima cifră ni se pare mult exagerată. De asemenea, Mircea Dimitriu nu crede că anumiți evrei ar fi contribuit cu sume de bani pentru trezoreria Legiunii, aceste alegații ar face parte din campania de calomnii la adresa Mişcării Legionare. În fine, un episod mai puțin cunoscut este faptul că Corneliu Codreanu s-a ascuns în 1933 (ca să scape de arestare după asasinarea lui I.G.Duca) la verişoara Magdei (Elenei) Lupescu... Aflând însă cine este persoana respectivă, a plecat imediat cu însoțitorul său şi a găsit o altă gazdă.

[4] Din volumul „Anul 1948 - instituționalizarea comunismului”, editat de Fundația Academiei Civice, 1998, aflăm la pag. 517 câteva date despre Florian Ştefănescu-Goangă (1881-1958). Psiholog, cu doctoratul luat în Germania, profesor de psihologie la Universitatea „Regele Ferdinand“ din Cluj şi rector al acesteia. Întemeietor al primului Institut de Psihologie Experimentală, Comparată şi Aplicată din România. Este îndepărtat de comuniști din învățământ în 1947. Arestat şi condamnat, ajunge la Sighet, moare în 1958. Pe de altă parte însă, Ştefănescu-Goangă a fost total certat cu moralitatea, abuzând de foarte multe studente. Soțul unei astfel de studente s-a sinucis, ceea ce a provocat o anchetă penală contra rectorului Ştefănescu-Goangă, dar a fost imediat muşamalizată de guvern. Comportarea sa scandaloasă i-a adus în final „pedepsirea“ din noiembrie 1938. Imoralitatea rectorului Goangă era notorie de altfel în tot Clujul studențesc, despre ea mi-a

că unii legionari au afirmat ulterior că acest atentat (în care a fost rănit grav rectorul Universității) a constituit picătura care a umplut paharul lui *Carol al II*-lea, care s-a decis atunci să-l suprime pe Corneliu Codreanu, împreună cu alți 13 camarazi...

Mircea Dimitriu: - Comandantul legionar din Cluj, **Vasile Andrei**, a lăsat posterității nişte rânduri foarte importante, care lămuresc culisele acestei acțiuni. Astfel, comandantul Vasile Andrei neagă categoric afirmațiile mincinoase ale preotului **Ştefan Palaghiță,** în a sa „*Istorie* (tendențioasă) *a Mişcării Legionare*“, şi anume că ar fi dat personal ordinul de executare a rectorului Ştefănescu-Goangă. Vasile Andrei spune că nu a primit un astfel de ordin şi nici nu l-a dat! *De fapt Vasile Andrei era arestat încă din data de 17 noiembrie 1938 şi deținut la închisoarea militară din Cluj*. In privința a ceea ce urma să se întâmple pe data de 27 noiembrie 1938, Vasile Andrei a fost înştiințat abia cu o zi înainte, la vorbitor, de către camaradul **Aurel Sărcăianu**, unul din cei doi studenți care urmau, a doua zi, să-l pedepsească pe rectorul Ştefănescu-Goangă. Vasile Andrei, care împărțea celula cu încă 75 de camarazi legionari, i-a istorisit, ce urma să se întâmple a doua zi afară, doar doctorului Victor Apostolescu. Au urmat cele cunoscute. La o săptămână însă, a fost adus în celulă profesorul **Gheorghe Vereş** (care şi-a schimbat ulterior numele în Gheorghe Voicu) şi care i-a spus că doctorul Vucu, trimis special din Bucureşti, *cu ordinul expres ca executarea lui Ştefănescu-Goangă să nu aibă loc*, a ajuns prea târziu la Cluj...

L.V.: - Bănuiesc că ordinul şi contraordinul de lichidare a lui Ştefănescu-Goangă fusese dat de Horia Sima. În fond de ce trebuia „pedepsit“ Ştefănescu-Goangă?

M.D.: - Este fals. Horia Sima a aflat de această intenție şi a căutat s-o împiedice, trimițând pe doctorul Vucu cu acel ordin, care însă din păcate a ajuns prea târziu! Doctorul Vasile Andrei declară mai departe următoarele: studentul în filozofie **Ioan Pop**, principalul autor al acțiunii de pedepsire a lui Ştefănescu-Goangă, i-a mărturisit lui, în

---

povestit şi mătuşa mea, Margareta Marnea, studentă în perioada rectoratului lui.

lunile petrecute împreună în celula sa, de condamnat la moarte, că „*pe Ştefănescu-Goangă era hotărît să-l pedepsească cu mult timp înainte, că pedepsirea lui Ştefănescu-Goangă doar coincidea cu dorința superiorilor săi locali, că nu a primit un ordin expres în această privință şi oricum ar fi făcut aceasta în orice condiții, pentru că pedepsirea lui Ştefănescu-Goangă era o datorie către sufletul curat al tineretului ardelean*“. Era notorie „preocuparea“ rectorului Ştefănescu-Goangă pentru studente, de care abuza ori de câte ori putea. Aceste apucături i-au adus pedepsirea. Ioan Pop, înainte de a fi executat, a mai spus: „*Noi am rezistat 1000 de ani maghiarilor pentru că sufletul ne era curat, iar tolerarea celei mai triviale imoralități, concretizate în Ştefănescu-Goangă, ar fi întinat cei 1000 de ani de curățenie sufletească*“... Cert este că eliminarea lui Ştefănescu-Goangă de la conducerea universității clujene era un imperativ, pentru toată studențimea clujeană, în toată perioada 1930-1938.

L.V.: - Atentatul contra rectorului Ştefănescu-Goangă apare, în lumina acestor dezvăluiri, mai degrabă ca o inițiativă personală, deşi este cert că s-a bucurat de aprobarea Legiunii. Acest atentat, comis la Cluj, pe 27 noiembrie 1938, nu l-a determinat totuşi pe Carol al II-lea să hotărască lichidarea întregii conduceri a Mişcării Legionare, două zile mai târziu?

M.D.: - *Legiunea n-a aprobat acest atentat*, cum am arătat deja, iar *Carol* a luat decizia încă din timpul vizitei sale la Londra din noiembrie 1938, cel puțin aşa susține diplomatul **Vardala**, de la Legația României din Londra, martor fiind la o convorbire între Carol al II-lea şi ministrul României la Londra, **Viorel I.Tilea**. În plus, după întâlnirea ulterioară cu Hitler, Carol s-a asigurat că acțiunea sa de suprimare a conducerii Mişcării Legionare, în frunte cu Căpitanul, nu va avea consecințe externe serioase.

Încep disensiunile în Legiune

L.V.: - Încă din anii ’30 au început divergențe puternice în Mişcarea Legionară, cum s-au născut ele, care a fost cauza lor?

M.D.: - Dacă dizidența s-a manifestat pe față ceva mai târziu, divergențele dintre noi au apărut în schimb mult mai devreme. Diferențele de vederi s-au manifestat, imediat după moartea

Căpitanului, mai ales între Horia Sima si Constantin Papanace. Aceste diferenţe de vederi erau legate de strategia pe care trebuia să o urmeze pe viitor Legiunea, după arestarea lui Corneliu Codreanu. În grupul refugiat la Berlin, între anii 1938-1940, Horia Sima şi Constantin Papanace au colaborat totuşi foarte strâns. Se uitaseră divergenţele, Horia Sima avea ca misiune legăturile cu România şi reorganizarea Mişcării Legionare în ţară, în timp ce Constantin Papanace avea conducerea grupului din Berlin. În acest scop, Horia Sima s-a dus de 4-5 ori în ţară, înainte de căderea lui Carol al II-lea. Horia Sima reuşise să creeze o filieră de trecere clandestină în România, prin Banatul iugoslav. Această filieră era utilizată de el personal, dar şi de alţi legionari, printre care şi mulţi refugiaţi. Trebuie să fac acum o paranteză mai lungă. Sub presiunea succeselor germane pe toate fronturile, Carol a crezut, **greşit de altfel**, că Mişcarea Legionară este sprijinită de nemţi şi din cauza asta a căutat să se împace cu Mişcarea. La sugestia Elenei (Magda) Lupescu, Carol l-a ales, pentru o viitoare colaborare, pe **Vasile Noveanu**. Tatăl lui Noveanu fusese evreu botezat, trecut la religia creştină. Noveanu era un tip foarte maleabil, nu era tipul de luptător. Carol s-a gândit să-l facă pe el şeful Mişcării. L-a scos din lagăr şi l-a chemat la Palat, având mai multe întâlniri cu el. Noveanu, pe de altă parte, în urma acestor întâlniri la Palat cu Carol, a obţinut eliberarea din lagăr a lui Radu Mironovici şi a altor fruntaşi ai Mişcării. În urma acestei „autorităţi“ de a-i scoate pe legionari din lagăre, Carol, cât şi Noveanu, credeau că în acest fel Noveanu se va impune ca şef al Legiunii... Noveanu era asistat de un alt fruntaş legionar, **Augustin Bidianu** (care fusese şef legionar de judeţ).

L.V.: - Cu toate acestea, nici Noveanu şi nici Bidianu nu au reuşit în final să se impună în fruntea Mişcării Legionare, de ce?

M.D.: - Aceşti oameni nu aveau simpatii în rândul Mişcării. În primul rând pentru că nu făcuseră nimic deosebit (în afară de administrarea unui judeţ)! Pe de altă parte, legionarii, reorganizaţi în România de Horia Sima de la Berlin, erau loiali lui Sima. Stârnea şi admiraţie faptul că Horia Sima trecea clandestin graniţa româno-iugoslavă, de câte ori voia, fără să aibă teamă, că va fi prins de autorităţile carliste... În urma unei astfel de treceri, probabil, Horia

Sima a organizat şi pedepsirea lui Armand Călinescu!... Spun probabil, pentru că am numai bănuieli.

Asasinarea lui Armand Călinescu

L.V.: - În privința asasinării lui **Armand Călinescu**, la 21 septembrie 1939, lucrurile nu sunt clare nici până in ziua de astăzi. Cert este că Horia Sima nu a explicat niciodată, în mod clar, cine a dat ordinul de lichidare a lui Armand Călinescu, cine a stat în spatele acțiunii. Dacă a vorbit, a vorbit oarecum ambiguu, totuşi, nu a negat faptul că s-ar fi declarat de acord cu eliminarea fizică a lui Armand Călinescu. Care este adevărul?

M.D.: - Dacă Mişcarea Legionară nu reacționa în nici un fel împotriva lui Armand Călinescu, ERA POLITIC DESFIINȚATĂ! Să nu uităm că Armand Călinescu era ASASINUL Mişcării Legionare, din ordinul său fuseseră asasinați Codreanu, Nicadorii şi Decemvirii, cu alte cuvinte asasinase conducerea Mişcării. Iar acei legionari care erau în lagăre şi închisori, erau pentru Mişcare pierduți şi aşa... Pentru motivul că ori trebuiau să batjocorească memoria Căpitanului, prin declarații colaboraționiste (ca să poată ieşi afară), ori aveau soarta de a fi omorîți, asasinați... Un caz tipic este cel al lui Ilie Gârneață şi Mile Lefter, care au ieşit din lagărul de la Vaslui numai după ce s-au dezis de Corneliu Codreanu... Drept răsplată, Carol l-a numit pe Gârneață avocat la Frontul Renaşterii Naționale (FRN), formațiunea politică a lui Carol al II-lea, şi l-a obligat să îmbrace uniforma FRN. Restul legionarilor din lagăr au rămas permanent cu aceste exemple de laşitate ale celor doi... Strâns cu uşa, Carol încerca să capteze bunăvoința Germaniei, cedând în toate domeniile, cu excepția aliaților pe care le avea cu Franța şi Anglia, la care nu voia să renunțe nici în ceasul al 12-lea. În speranța, că, dacă colaborează cu Mişcarea, nemții nu se vor atinge de tronul său, el i-a găsit inițial, aşa cum am mai spus, pe Noveanu şi Bidianu, ca „purtători“ ai acestei „desprinderi“ de trecut... Carol a eşuat în această manevră, pentru că legionarii din clandestinitate, cei din lagăre şi din grupul de la Berlin nu au fost de acord. În această situație, Carol a jucat ultima sa carte față de Mişcarea Legionară, a cerut grupului de la Berlin să vină în țară şi să colaboreze cu el. Însă nici Horia Sima, nici Constantin

Papanace nu erau de acord să vină în țară şi să colaboreze cu Carol. La prima delegație trimisă de Carol la Berlin, Sima şi Papanace au răspuns: „*Dacă, Carol trece de partea Axei, atunci ei se reîntorc în România*“... Carol nu a fost mulțumit de acest răspuns şi după o lună a trimis din nou o delegație. La aceste parlamentări, a reuşit să se introducă în discuții Constantin Stoicănescu, care era împotriva unei colaborări cu Regele şi, în orice caz, Stoicănescu urmărea ca Sima şi Papanace să nu facă concesii prea mari. Delegația s-a reîntors la Bucureşti, cu o luare de poziție scrisă din partea lui Horia Sima şi Constantin Papanace. Papanace cerea şi el alipirea României la politica Germaniei, dar poziția lui marca o diferență față de Horia Sima, Papanace oferea, unilateral, renunțarea la violență din partea Mişcării Legionare. Acest lucru era o contradicție a ceea ce, împreună cu Sima, se plănuise: răsturnarea lui Carol! Toată munca lui Horia Sima de până atunci vizase tocmai acest obiectiv, organizarea unei revoluții în România, pentru răsturnarea lui Carol.

L.V.: - Din ce spuneți dv. rezultă implicit că Horia Sima a trimis personal în țară echipa de „prahoveni“, condusă de avocatul **Miti Dumitrescu**, ca să-l asasineze pe Armand Călinescu, pe 21 septembrie 1939...

M.D.: - Horia Sima, cât şi Constantin Papanace au stat de vorbă, personal, la Berlin, cu *Miti Dumitrescu*, restul echipei lui Miti Dumitrescu se afla in țară. ***Este evident că atât Papanace, cât şi Sima au aprobat acțiunea pe care o proiecta Miti Dumitrescu!*** Cert este că, ulterior, în lagărul de la Berkenbrück, Papanace i-a făcut un elogiu impresionant lui Miti Dumitrescu. Papanace a spus atunci: „*Prin pedepsirea lui Armand Călinescu, Miti Dumitrescu şi prahovenii săi au salvat Mişcarea Legionară de la dispariție*“... Căpitanul însuşi ceruse să fie răzbunat dacă ar fi fost lichidat de autoritățile carliste şi toți legionarii au apreciat în 1939 că pedepsirea lui Armand Călinescu era şi o datorie politică şi morală a Legiunii...

Comandamentul de Prigoană

L.V.: - Adversarii lui Horia Sima au afirmat tot timpul că *„Horia Sima era un epigon jalnic al Căpitanului*"... Cu alte cuvinte, Codreanu era contrapus lui Sima şi Sima lui Codreanu, ce s-a urmărit prin aceasta?

M.D.: - Nicolae Iorga a spus foarte bine odată: „*Dacă vrei să distrugi o haită de câini, împuşcă câinele care este fruntaş*"... Când Codreanu a condus Mişcarea, a fost ținta tuturor atacurilor, de toate felurile (că este un venetic, că fabrică bani falşi la Răşinari etc.). Pe urmă atacurile s-au revărsat asupra lui Sima, mai ales că el era lipsit de experiența conducerii. El s-a pomenit împins de evenimente în fruntea Mişcării, datorită curajului, perseverenței şi abnegației totale, care i-au surprins pe toți fruntaşii legionari, mai mult sau mai puțin descurajați.

L.V.: - Tocmai asta i s-a reproşat lui Horia Sima, că a ajuns în fruntea Mişcării Legionare fără a fi omul cel mai potrivit pentru aceasta...

M.D.: - **Nu a fost nimeni altul**! Pot să vă spun, pe scurt, cum a ajuns Horia Sima în această funcție. Când Corneliu Codreanu a fost arestat, s-a format aproape imediat un **Comandament de Prigoană**. Acest comandament a fost mereu schimbat, pentru că tot timpul poliția aresta pe cineva din el. Horia Sima nu era cunoscut de agenții Siguranței din Capitală şi din această cauză se putea mişca mai liber prin țară. Sima primise sarcina să reorganizeze infrastructura în țară, din legionarii rămaşi nearestați. Aceştia doreau să se facă ceva, mai ales că şeful Mişcării Legionare, Corneliu Codreanu, se afla după gratii. *Să se facă ceva* era şi opinia lui Horia Sima şi a lui Alexandru Cantacuzino, care era şi el în acest Comandament de Prigoană. În opoziție cu opinia lor, era *Constantin Papanace*, care era de părere că *„nu trebuie făcut nimic, legionarii trebuie să stea liniştiți, pentru că altfel viața Căpitanului este în pericol*"... Dintr-o scriere a lui *Constantin Papanace* (cartea se cheamă „*Fără Căpitan*") reiese clar că această poziție de „linişte" a fost, ulterior, lansată chiar de

Siguranță, pentru ca să nu se producă „o reacție“ la asasinarea plănuită a Căpitanului...

L.V.: - Să fi lucrat, conştient sau inconştient, Constantin Papanace pentru Siguranță ?

M.D.: - Nu, deloc! Papanace a explicat convingător că poziția sa se baza pe grija legată de soarta Căpitanului.

L.V.: - Cum vedea Horia Sima această „revoluție“?

M.D.: - Cum a văzut-o şi după aceea. A văzut-o exact cum s-au şi întîmplat lucrurile la 3 septembrie 1940...

L.V.: - **Gheorghe Barbul**, secretarul generalului Antonescu, a afirmat, într-o discuție mai lungă purtată cu subsemnatul, la 29 octombrie 1994, că *„legionarii erau destul de slabi în septembrie 1940 pentru a-l răsturna singuri pe Carol, dar Antonescu şi anturajul său au exagerat deliberat pericolul legionar, forța legionarilor, pentru a-l speria pe Carol şi în felul acesta să-l oblige în final să plece*“. „**Nu avea importanță cum pleca, de ce pleca, important era să plece**“, a afirmat Gheorghe Barbul în 1994...

M.D.: - Realitatea este puțin alta. Este adevărat că forțele legionare, care fuseseră decimate de Carol în 1938-1939 (***să ne aducem aminte de măcelul din 21-22 septembrie 1939, când au fost executați sumar în întreaga țară 252[5] de legionari nevinovați,***

[5] Poziția Mişcării Legionare față de minoritatea evreiască (în număr de 776.244 de suflete în 1939) din România a fost foarte complexă şi ar necesita un studiu separat, poate o teză de doctorat. Cert este, că de ambele părți au existat poziții absolut contradictorii, într-un moment sau altul. Mişcarea Legionară a practicat un antisemitism doctrinar, cert şi economic, pe alocuri mistic, dar nu rasist. În general Mişcarea Legionară s-a mulțumit cu un antisemitism declarativ, mai ales în publicațiile sale, acțiunile violente contra evreilor au fost cazuri relativ izolate, executate fără aprobarea conducerii Legiunii. Au existat perioade în istorie, în special în anii 1937-1938, dar şi în 1940, când unii evrei şi-au manifestat dorința de a face parte din Mişcarea Legionară. Anumiți evrei au făcut parte şi din „Prietenii Legiunii” şi au cotizat în acest sens cu anumite sume de bani. Se ştie de asemenea că soția lui Vasile Marin era evreică, iar Duiliu Sfințescu descrie cazul unui camarad de al său, din acelaşi cuib „5 Aprilie” din Bucureşti, doctorul Ignătescu (fost Kohn), un evreu botezat, rămas incontinuu fidel Mişcării Legionare... Putem aminti şi admirația lui Nicolae Steinhardt față de mistica legionară, fapt care

a contribuit, nu se cunoaşte însă în ce măsură, la decizia sa ulterioară de a se converti la religia creştin-ortodoxă. Mircea Dimitriu afirmă că „a fost salvat de la arestare în 1938, în urma informațiilor furnizate de un evreu tatălui său". Tot Duiliu Sfințescu (în cartea sa „Răspuns la întrebări ale tinerilor care doresc tot adevărul despre Mişcarea Legionară", Editura Crater, Bucureşti, 1996), aduce şi alte mărturii asupra poziției lui Corneliu Codreanu față de evreii din România. Afirmă astfel, că „nu a auzit niciodată din gura lui Codreanu vreun cuvânt care să incite la molestarea sau maltratarea unor evrei". De asemenea descrie cazul unui tren înzăpezit de viscol pe lângă Buzău, în iarna anului 1930/1931, când personal Corneliu Codreanu a organizat aprovizionarea cu alimente a călătorilor blocați, inclusiv a celor evrei, făcând distincție între ei doar în privința mâncării, Codreanu cerând legionarilor, care s-au ocupat de distribuirea hranei, ca evreilor să nu le fie dată carne de porc, pentru a nu-i jigni, ci numai ouă şi brânză. La 26 martie 1932, Corneliu Codreanu a salvat de la înec un locuitor al oraşului Bârlad, în cartierul Podeni, din apele umflate ale Bârladului. Aflând că cel salvat este de naționalitate evreu, Corneliu Codreanu a spus: „Nu are importanță cine este. Şi el este un suflet de om, o fi având familie, copii"... Menționăm că Duiliu Sfințescu a lucrat în perioada 1936-1938 la Casa Verde, în biroul lui Corneliu Codreanu. Putem aminti şi opinia foarte documentată a istoricului german Andreas Hillgruber: „Legiunea Arhanghelului Mihail, întemeiată în 1927, denumită în 1930 Garda de Fier, era creația exclusivă a lui Corneliu Zelea Codreanu, un om plin de pasiune politico-religioasă. În afară de multe idei comune - în special aversiune hotărâtă împotriva bolşevismului - erau deosebiri fundamentale față de național socialismul din Germania, cu care Mişcarea Legionară a fost adesea asemuită. Diferit era în primul rând caracterul profund creştin al Mişcării româneşti. Antisemitismul acesteia era de natură religioasă şi națională, nu rasistă." (Andreas Hillgruber: Hitler, König Carol und Marschall Antonescu, Franz Steiner Verlag GmbH, Wiesbaden, 1954). De asemenea istoricul evreu Nicolas Nagy-Talavera (originar din Transilvania de Nord), în studiile sale, are o poziție aproape binevoitoare față de Mişcarea Legionară, scriind printre altele: „O considerabilă proporție, dacă nu chiar majoritatea studenților românești din perioada interbelică simpatiza cu Legiunea, iar conducerea acesteia era compusă din mulți intelectuali cu o bună situație." Mircea Dimitriu ne-a declarat în 1999, că Mişcarea Legionară nu a fost împotriva religiei sau rasei evreilor, ea a combătut doar comunismul introdus în România de unii evrei, acapararea economiei țării, precum şi corupția practicată de o parte din comunitatea evreiască, bineînțeles în colaborare cu guvernanții țării, în

aproape toată elita Mişcării), să nu fi fost atât de puternice, ca ele singure să-l poate răsturna pe Carol. **Însă, nu trebuie uitat, toată ţara dorea plecarea lui Carol**... Vreau acum să revin la momentul discuţiilor de la Berlin, cu a doua delegaţie sosită acolo. Horia Sima şi Constantin Papanace avuseseră în vedere crearea unor echipe legionare în ţară, care să ia legătura cu cadre din armată, în vederea răsturnării lui Carol. Acest plan era o creaţie comună a celor doi. Delegaţia a plecat înapoi în ţară, dar, între timp, Horia Sima trimisese 47 de legionari, clandestin, în ţară, ca să organizeze revoluţia anticarlistă. Conducerea acestei acţiuni trebuia să o preia, personal, Sima. Dar când să plece şi el în ţară, tot clandestin, Constantin Papanace s-a opus: „*Nu, nu trebuie să pleci, am promis lui Carol că încetăm orice acţiune contra lui*"... Horia Sima nu a vrut să renunţe în nici un fel la planul său şi i-a spus lui Papanace, că *„el a crezut că promisiunea de linişte dată de Papanace emisarilor lui Carol era o diversiune, pentru a acoperi acţiunea lui în ţară*". Aceasta a fost începutul unor mari disensiuni şi dezacorduri între cei doi! Cert este că Horia Sima nu a putut fi oprit, căci îl aşteptau în ţară oamenii trimişi deja de el de la Berlin. Dacă renunţa, veşnic ar fi purtat anatema de laş şi fricos, iar „Revoluţia" nu ar fi avut loc, iar consecinţele ce ar fi urmat pentru ţară ar fi fost dezastruoase.

---

special cei provenind din rândul liberalilor. Mircea Dimitriu a afirmat că numărul evreilor din România, în perioada interbelică era mult mai mare decât cifrele indicate de recensămintele populaţiei, pentru că mulţi evrei s-au declarat de alte naţionalităţi, maghiară, română, germană etc., ca atare cifra reală trebuie să fi fost între 1.500.000 şi 3.000.000 de suflete, statististicile din 1930 şi 1939 ascunzând numărul real al evreilor din România. Ultima cifră ni se pare mult exagerată. De asemenea, Mircea Dimitriu nu crede că anumiţi evrei ar fi contribuit cu sume de bani pentru trezoreria Legiunii, aceste alegaţii ar face parte din campania de calomnii la adresa Mişcării Legionare. În fine, un episod mai puţin cunoscut este faptul că Corneliu Codreanu s-a ascuns în 1933 (ca să scape de arestare după asasinarea lui I.G.Duca) la verişoara Magdei (Elenei) Lupescu... Aflând însă cine este persoana respectivă, a plecat imediat cu însoţitorul său şi a găsit o altă gazdă.

IV. LEGIUNEA REINTRĂ ÎN POLITICĂ - 1940

Colaborarea cu Mihail Moruzov

Liviu Vălenaş: - Revenind la anul 1940, ce s-a ales din intenţia lui Sima de a merge în ţară şi de a prelua personal conducerea operaţiunilor contra lui Carol?

Mircea Dimitriu: - Horia Sima, cu toată opoziţia lui Papanace, a ajuns, clandestin (tot prin filiera iugoslavă), în România, dar, de data aceasta, a fost arestat şi transportat la Bucureşti, la sediul Siguranţei Generale. După câteva săptămâni, el a fost dus la **Nicky Ştefănescu**, care era şeful Siguranţei. Nicky Ştefănescu a început să-i explice, că *„în situaţia deosebit de grea în care se află România (Germania ameninţă cu cedarea Ardealului la unguri, bulgarii vor Cadrilaterul şi Silistra, iar Rusia presează continuu în Est) se impune colaborarea tuturor forţelor politice cu Carol, inclusiv legionarii*". Cu alte cuvinte, Nicky Ştefănescu a tatonat ca să vadă dacă Horia Sima este dispus să colaboreze cu Carol. De jure, el era condamnat la moarte (sentinţă dată în contumacie, când Sima era la Berlin), ca atare se aştepta să fie executat în orice moment. Sima şi-a dat seama că singura sa şansă ca să iasă viu din închisoare şi să poată apoi organiza răsturnarea lui Carol era ca el să accepte, formal, o colaborare cu Carol... Ulterior l-a văzut şi pe **Mihail Moruzov**, şeful *Serviciului Secret de Informaţii al Armatei Române* (SSI). În final, Horia Sima a fost primit în audienţă de Carol. Acesta i-a cerut ca toţi legionarii să se înscrie în noul său partid pe care-l preconiza, **Partidul Naţiunii** (creat oficial abia pe data de 21 iunie 1940). Horia Sima şi-a dat seama că această propunere îi dă posibilitatea să acţioneze liber sau relativ liber. I-a spus lui Carol că nu-i poate convinge pe legionari să se înscrie în acest nou partid decât dacă vorbeşte personal cu ei, iar pentru aceasta trebuie să aibă libertate de mişcare, să acţioneze liber... Carol a fost de acord şi Sima a putut acţiona în libertate. În timpul pregătirilor pentru revoluţia anticarlistă, vine de la Berlin părintele Palaghiţă, trimis de Papanace, cu un

manifest, care să fie tipărit şi împrăştiat prin ţară. În rezumat, acest manifest denunţa acţiunea lui Horia Sima şi pregătirea revoluţiei legionare... Noroc numai că preotul Palaghiţă a putut fi convins să renunţe la răspândirea manifestului de către însuşi paracliserul său (care nu era legionar), dar care întâmplător l-a citit, împedicându-se astfel o nouă catastrofă pentru Mişcarea Legionară.

L.V.: - Ajungând la episodul arestării lui Sima în 1940 şi al tratativelor duse cu el la Siguranţă, tratative la care a participat şi Mihail Moruzov, s-a afirmat constant ulterior, de diverse persoane şi cercuri, inclusiv de unii legionari, că „**Horia Sima, Constantin Stoicănescu, Traian Borobaru, Radu Mironovici şi Mile Lefter au lucrat pentru Moruzov, fiind agenţi în slujba lui**", fapt ce ar fi explicat şi asasinatele de la Jilava din 26/27 noiembrie 1940, inclusiv lichidarea lui Moruzov... Cât adevăr există în aceste acuze?

M.D.: - Întrebarea este bine venită, căci lucrurile trebuiesc odată şi odată lămurite, mai ales că acest episod a fost continuu (inclusiv în prezent) speculat, după 1948, de către Securitate. Securitatea a construit un întreg roman pe seama relaţiilor dintre Sima şi Moruzov, în scopul compromiterii comandantului Legiunii, Horia Sima, în ochii legionarilor şi a obţine astfel destrămarea Mişcării. Asupra acestui subiect trebuie stăruit, mai ales că starea actuală a Legiunii se datorează în bună măsură acestei măiestre operaţiuni a Securităţii. În realitate, lucrurile stau cu totul altfel. Când Horia Sima a ajuns în 1940 în celula Siguranţei, şi-a văzut, pe de o parte, toate planurile sfărâmate, iar pe de altă parte, îşi aştepta execuţia. Dar când a fost dus la Nicky Ştefănescu, a văzut şansa care-i permitea nu numai să-şi salveze viaţa, dar mai ales care îi permitea să-şi ducă planurile la îndeplinire, adică izgonirea lui Carol de pe Tron. Când a fost dus şi în faţa lui Moruzov, a avut certitudinea că totul va depinde de abilitatea sa. Horia Sima şi-a dat seama că va trebui să joace poker cu Moruzov, a acceptat acest joc, convins că are asul lui în mânecă... **Acest poker cu Moruzov era însă un joc periculos, cea mai mică greşeală însemna moartea şi totul ar fi fost pierdut.** Trecut prin sita *Moruzov-Ghelmegeanu-Urdăreanu*, el a ajuns la Carol, care i-a cerut, după mai multe ore de discuţie, să intre în guvern şi să fie ajutorul său într-un partid nou, ce urma a fi creat, **Partidul Naţiunii**, în care trebuiau să fie aduşi toţi legionarii. Horia Sima a acceptat, dar a

obiectat: „*După toate cele întâmplate, legionarii sunt reticenţi şi va trebui să-i aduc rând pe rând la Bucureşti, pentru a sta cu ei de vorbă şi a-i convinge să intre în noul partid*“... Carol a înţeles situaţia, a fost de acord şi l-a însărcinat pe Moruzov să patroneze şi să finanţeze acţiunea (aducerea şi cazarea a sute de legionari în Capitală provocând inerente cheltuieli) şi, bineînţeles, să o şi supravegheze. Horia Sima, ajutat de Stoicănescu şi Borobaru, s-a pus pe lucru, fără să piardă câtuşi de puţin din ochi planul propriu, care trebuia realizat acum sub ochii suspicioşi ai lui Moruzov şi ai Siguranţei. Horia Sima, care a obţinut şi eliberarea tuturor legionarilor din închisori, a „convins“ pe mulţi legionari să se înscrie în viitorul partid al lui Carol, dar cu legionarii de mare încredere pregătea, în plus, *„ora X“*, ziua în care trebuia răsturnat Carol. În timpul acestor pregătiri, cade însă, ca o lovitură de trăznet, ordinul de concentrare la regimentele din provincie pentru *Sima*, *Borobaru* şi *Stoicănescu*, dar, inexplicabil, şi pentru *Radu Mironovici* şi *Mile Lefter*, care nu erau iniţiaţi în planul lui Sima. *Toţi aceştia trebuiau, în termen de trei zile, să se prezinte la unităţile lor militare, în caz contrar îi aştepta Tribunalul Militar*!

L.V.: - Cine credeţi că a stat în spatele acestei acţiuni?

M.D.: - Noi am bănuit serviciile secrete britanice, prin ofiţerii din Statul Major. Prin îndepărtarea lui Sima şi a celorlalţi din Capitală, se dorea împiedicarea lui Carol de a ajunge la o înţelegere cu Legiunea şi bineînţeles cu Germania. În orice caz, Sima s-a văzut confruntat în vara lui 1940 cu o problemă în plus, care putea să ducă la prăbuşirea întregului său plan. El şi-a dat seama că singura soluţie era să-i ceară, prin *Moruzov* (care era patronul acţiunii), Regelui să intervină. Suveranul a evitat însă să se confrunte direct cu puternicul Stat Major al armatei (ordonându-i pur şi simplu să anuleze ordinele de concentrare) şi a găsit o soluţie abilă, cerându-i lui Moruzov să comunice Statului Major că „cei cinci (*Sima, Stoicănescu, Borobaru, Lefter si Mironovici*) sunt mobilizaţi pe loc, în cadrul *Serviciului Secret de Informaţii*, cu misiuni speciale“ (...) şi să-i angajeze pe cei cinci, pro forma, în *Serviciul Secret de Informaţii* (SSI)“, ca să poată continua activitatea de înfiinţare a partidului nou, Partidul Naţiunii. Pentru Horia Sima şi colaboratorii săi, esenţial era să rămână în Capitală şi de aceea a fost de acord cu orice fel de soluţie, căci numai astfel îşi putea realiza planul, acela de a-l îndepărta pe Carol de pe

Tron. „Angajarea“ lor în *Serviciul Secret de Informaţii* al lui Moruzov a fost luată în serios numai de Mile Lefter, care, nefiind iniţiat, mergea regulat la „serviciu“, fiind surprins că numai el singur se duce, că stă într-un birou gol şi nu primeşte nimic de făcut... În aceasta a constat „faimoasa“ „colaborare“ a lui Horia Sima cu Mihail Moruzov. Cert este că, prin „mobilizarea pe loc în SSI“, Sima a reuşit să organizeze revoluţia legionară de la 3 septembrie 1940. O altă acuzaţie care decurge tot din „angajarea“ lui Sima în SSI, este aceea că Moruzov l-ar fi propulsat la conducerea Mişcării Legionare în 1940[6]. Nimic mai absurd! Este nevoie de multă rea credinţă pentru a putea stâlci astfel o realitate atât de evidentă. Horia Sima n-a ajuns la conducerea Mişcării Legionare numai pentru că a fost ajutat să rămână în Capitală, *ci pentru că a fost singurul dintre fruntaşii legionari rămaşi în viaţă, care, riscând totul, a avut curajul, tenacitatea şi iscusinţa de a acţiona în interesul unei Mişcări Legionare aproape în agonie, redându-i încrederea şi aducând-o în poziţia de a fi factor de decizie în politica ţării*, *tocmai când aceasta se afla într-un moment critic pentru suveranitatea ei.*

L.V.: - Pentru a lămuri mai bine chestiunea colaborării lui Horia Sima cu SSI, voi reproduce integral un referat al SSI, datat 31 august 1940, semnat chiar de directorul general Mihail Moruzov:

„*După înapoierea domnului Horia Sima în ţară, în urma unor aranjamente luate faţă de Forul Conducător al statului* (Carol al II-lea - nota L.V.) *s-a ordonat următoarele:*

1. Să fie pus în libertate. 2. Să se întreprindă prin elemente foste legionare indicate de d-sa şi pe răspunderea d-sale, o propagandă în ţară, răspândindu-se formula: „Credinţă pentru Rege şi în slujba intereselor Ţării“. În executarea acestui ordin, domnul Horia Sima mi-a prezentat o listă de 11 persoane, din 40 câţi am cerut, în frunte cu d-sa pentru a li se clarifica situaţia militară şi a fi puşi în posibilitatea de a executa aceste ordine. Aceştia sunt: Horia Gh. Sima, Augustin Bidianu, Radu Mironovici, Corneliu Georgescu, Ilie Colhon, Mile Lefter, Emil Popa, Constantin Stoicănescu, Seman

[6] Duiliu Sfinţescu a afirmat în 1996 o aberaţie şi mai mare, aceea că „Regele Mihai l-ar fi numit în 1940 pe Horia Sima, Conducător al Mişcării Legionare”<sic>.

B. Traian, Simion Lefter, Ion I Bârsan. În ceea ce priveşte partea juridică, în legătură cu latura penală, s-a hotărât acordarea amnistiei, ceea ce s-a făcut. Pentru aranjarea situaţiei militare, Ministerul Apărării Naţionale a ordonat detaşarea acestor elemente la Cabinet şi apoi - în mod secret - repartizaţi la Serviciul Secret. La prezentarea în serviciul ordonat, am îndeplinit forma disciplinară, însărcinând cu aceasta pe domnul colonel N. Vlădescu, fără ca personal să-i cunosc sau să vorbesc cu ei, pentru executarea misiunilor pe care s-au angajat pe cuvânt de onoare, iar pentru orice abateri vor primi sancţiuni legale. Paralel cu misiunea de mai sus, acestora li s-a dat şi însărcinarea să culeagă informaţii, prin legăturile ce au în toate straturile sociale, în ce priveşte propaganda comunistă, teroristă, iredentistă. Rezultatul activităţii lor se află consemnat în alăturatul dosar. În legătură cu lotul de la Berlin, domnul Ghelmegeanu mi-a spus că este neapărată nevoie ca să se clarifice situaţia lor. Cum demersurile făcute nu au dat rezultate, cei vizaţi, ezitând a avea contact cu Legaţia noastră din capitala Reich-ului, s-au exprimat că singurul element în care au încredere este cel militar. Domnul Victor Moldoveanu, secretar general, a apelat la domnul colonel Vorobchievici, ataşatul nostru militar de la Berlin, care i-a adunat în jurul său şi a reuşit să-i aducă la simţământul de conştiinţă naţională, reuşind să li se schimbe atitudinea, cu excepţia a trei dintre ei. Profitând de ocazia venirii în ţară a d-lui colonel Vorobchievici, s-a cerut d-lui Horia Sima să-şi dea părerea, ce este de făcut cu grupa separatistă. Consfătuirea a avut loc la domnul general Coroamă. Rezultatul a fost că separatiştii să fie abandonaţi deocamdată, neprezentând importanţă, căci nici d-sa nu-i poate convinge. În concluzie: Toată acţiunea s-a executat conform ordinelor primite şi s-a raportat locului în drept. Este neînţeles cum dintr-o acţiune ordonată în interes de stat, se interpretează şi se fac deducţii. O singură explicaţie poate să fie: Ori ne aflăm în faţa unei acţiuni de provocare, ori de necunoaştere a realităţilor. În orice caz, trebuie să se ancheteze cu toată severitatea aceste cazuri, să se dea satisfacţii pentru cei nevinovaţi şi să se aplice cele mai severe sancţiuni pentru oricare ar fi vinovatul". Acest referat, aflat, bineînţeles, în arhiva SRI, fond „d", dosar nr.1, nu ne lămureşte pe deplin, în ce a constat concret colaborarea lui Horia Sima şi a grupului său cu SSI, pe linia „culegerii

de informaţii“. Din textul referatului nu rezultă implicit că cei nominalizaţi ar fi spionat pe alţi legionari, doar dacă prin „activităţi teroriste“, am vrea să înţelegem *neapărat* activităţi legionare... Mihail Moruzov menţionează însă un dosar-anexă. Acest dosar, ca şi restul documentelor privind colaborarea lui Horia Sima şi a grupului său cu SSI, s-a pierdut sau a fost distrus. Dacă materialele informative au fost distruse, nu se ştie când au fost distruse şi de către cine... Nu este exclusă nici ipoteza ca aceste dosare să existe, dar, din raţiuni obscure, SRI-ul le ţine în continuare sub cheie...

M.D.: - Unii au insinuat că documentele la care faceţi referire ar fi fost distruse chiar de Horia Sima, sau de Mişcarea Legionară, cât timp a fost la guvernare, între septembrie 1940 şi ianuarie 1941. Este fals, după 6 septembrie 1940, Serviciul Secret de Informaţii a fost tot timpul în mâna lui Antonescu, Legiunea nu a avut nici un control asupra SSI, nici în perioada când la conducerea SSI era colonelul **Ioan Nicolaid** (6 septembrie 1940 - 15 noiembrie 1940) şi nici când Antonescu l-a înlocuit cu **Eugen Cristescu** (15 noiembrie 1940 - 23 august 1944). Dacă documentele au fost distruse, distrugerea nu a putut fi făcută decât de Eugen Cristescu, sau, mai probabil, după 1948, de Securitate. Dar este posibil ca aceste dosare şi documente să se afle şi dosite undeva la SRI.

Participare la guvernul Tătărescu

L.V.: - Un episod de asemenea controversat este intrarea lui Horia Sima în guvernul Tătărescu, pe data de 28 iunie 1940 şi apoi retragerea sa precipitată, după numai câteva zile, la 8 iulie 1940. Care a fost mobilul acestor două acţiuni?

M.D.: - Din poziţia de subsecretar de stat în guvernul **Tătărescu**, în care fusese numit fără a fi întrebat, Horia Sima a desfăşurat o intensă campanie de alarmare a personalităţilor politice şi nepolitice, asupra pericolului din partea Axei, de a da satisfacţie revendicărilor Ungariei şi Bulgariei, dacă România nu iese cât mai urgent din blocul de alianţe anti-germane, renunţând la garanţiile engleze şi având un guvern cu oameni noi, în care Axa să poată avea încredere. După expunerea făcută de Sima lui Carol, guvernul Tătărescu (format la 11 mai 1940) a fost înlocuit, la 4 iulie 1940, cu

altul, condus de **Ion Gigurtu** şi compus din oameni noi, dar şi cu doi generali, la Interne şi la vicepreşedinţia Consiliului de Miniştri. Pentru a-i da o oarecare aparenţă cât mai pro-Axă, Carol a numit, iarăşi fără să-i întrebe, trei legionari, în resorturi guvernamentale de minimă importanţă: **H. Sima** la Culte şi Arte, **Noveanu** la Inventar şi **Bidianu** subsecretar de stat la Finanţe. Pentru Horia Sima era mult mai puţin decât se aşteptase după audienţa la Carol, dar a acceptat numirea, în speranţa că din interiorul guvernului va putea influenţa politica sa, având în vedere că majoritatea miniştrilor nu erau adversari ai Axei, ci dimpotrivă. Dar, după primul Consiliu de Miniştri, Horia Sima s-a lămurit, că noul guvern nu va avea putere de decizie, fiecare ministru trebuind, săptămânal, să prezinte la Palat dosarul cu problemele curente, iar Carol decidea până şi în cel mai minor caz. Astfel că de fapt nu guvernul, ci Camarila conducea ţara pe o direcţie anti-germană, iar guvernul şi mai ales cei trei legionari aveau menirea de a adormi suspiciunile Axei. Mişcarea Legionară nu putea accepta acest rol şi, după o încercare disperată de a-l convinge pe Rege de necesitatea urgentă de a realiza o schimbare reală, care să fie credibilă la Berlin şi Roma (pentru a împiedica noi sacrificii teritoriale), încercare total eşuată, Horia Sima a prezentat la 8 iulie 1940 primului ministru Ion Gigurtu demisia sa, neurmat însă, decât mult mai târziu, de ceilalţi doi legionari, Vasile Noveanu şi Augustin Bidianu...

L.V.: - Din perioada când Horia Sima a funcţionat în guvernul Tătărescu, apare o notă a SSI, datată 30 iunie 1940. Reproduc prima parte a acestui material:

„*În anturajul subsecretarului de stat Horia Sima s-a discutat ieri următoarele probleme, care ar fi urmat să fie supuse M.S. Regelui: 1. Formarea unui guvern compus din elemente naţionaliste tinere,* din mişcarea legionară, nazistă (partidul lui Ştefan Tătărescu - Pavăza de Oţel Naţional-Socialistă-Fascistă - n. L.V.) *şi gogistă, care - sub preşedinţia sa, sau eventual în extremis, altei persoane desemnate de M. S. Regele, să adopte o politică indicată de împrejurări. 2. Strângerea raporturilor politice şi militare cu Germania cât mai grabnic şi cât mai adânc; 3. Să se ceară Berlinului trimiterea în România a unei misiuni militare, care - împreună cu autorităţile militare româneşti - să studieze şi să pregătească în amănunţime războiul împotriva Rusiei, care crede că nu va întârzia*

mai mult de o lună sau două. În legătură cu aceste zvonuri, în cercurile oficiale ale Legației germane se afirmă că aceasta s-a produs în urma sugestiilor făcute lui Horia Sima de către von Ritgen (...)“, arhiva N.I.C., fond P.C.M.-S.S.I., Politica externă a României, dosar nr. 2/1937, f.316-318. Cu o zi înainte, pe 29 iunie 1940, o altă notă a SSI, este semnată chiar de Mihail Moruzov, din care reproduc următoarele rânduri: „*Astăzi, subsecretarul de stat Horia Sima, mi-a spus categoric că Germania ar dori un guvern sub preşedinţia d-sale, încadrat de personalităţi şi specialişti* (...)“, arhiva N.I.C., fond P.C.M. - S.S.I., Politica externă a României, dosar nr.. 2/1937, p.308-309.

Răsturnarea lui Carol al II-lea

L.V.: - Până la urmă, cum s-a desfăşurat „revoluţia“ lui Horia Sima?

M.D.: - Înainte de a aborda acest punct, vreau să fac o mică paranteză. La sfârşitul lui august 1940, Horia Sima s-a gândit să-l elibereze, prin forţă, pe generalul Antonescu, internat de Carol al II-lea la Mănăstirea Bistriţa. În acest scop a pregătit chiar şi o echipă, care urma să ia cu asalt mănăstirea. Lui Horia Sima îi era teamă ca generalul Ion Antonescu să nu împărtăşească soarta lui Corneliu Codreanu şi a camarazilor săi. Desigur, Horia Sima nu era la curent că, înainte de plănuita sa acţiune, nemţii l-au atenţionat pe Carol, ca *„nu cumva generalul Antonescu să păţească ceva*”, fapt ce l-a obligat pe Suveran să dea asigurări ferme germanilor că *lui Antonescu nimeni nu-i pune viaţa în pericol*. Acţiunea lui Horia Sima nu a mai avut loc, pentru simplul motiv că Regele Carol i-a luat-o „înainte“, „eliberându-l” el pe Antonescu, de care acum avea nevoie pentru a-şi păstra Tronul[7]. Horia Sima a fost foarte mirat aflând de eliberarea lui

[7] [4] După Gheorghe Barbul, nu a fost vorba de eliberarea lui Ion Antonescu printr-un ordin dat de Carol, ci pur şi simplu de evadarea sa de la Mănăstirea Bistriţa, cu ajutorul prinţesei Alice Sturdza. Pe urmă, o perioadă, generalul

Antonescu de la Mănăstirea Bistrița şi mai ales de chemarea lui la Carol. Abia atunci şi-a dat seama prin ce primejdie trecuse în vara lui 1940, când aflat, la Bucureşti, a vrut să-i încredințeze generalului Antonescu (încă neinternat la Mănăstirea Bistrița) datele revoluției pe care o plănuia, adică răsturnarea lui Carol. Din fericire, având poate o presimțire, nu i-a spus atunci nimic... Dacă i-ar fi spus ceva, probabil că Antonescu l-ar fi denunțat lui Carol şi revoluția legionară din 3 septembrie nu ar fi putut avea loc. Revin însă la întrebarea dv. Alarmat de informația că Regele pregăteşte o nouă prigoană, ştire coroborată cu destituirea lui Moruzov şi a lui Nicky Ştefănescu, precum şi cu aducerea generalului Antonescu de la mănăstirea Bistrița (Moruzov plecase între timp în Italia, la Veneția), pe data de 3 Septembrie 1940, Horia Sima şi-a pus în aplicare planul, lansând un manifest şi organizând manifestări contra lui Carol în toată țara. În acest scop au fost mobilizați zeci de mii de oameni. S-au tras şi focuri de armă, dar violențe masive nu au fost. La Braşov şi Bod au fost totuşi împuşcați cinci legionari, iar la Constanța am avut alte trei pierderi. Carol îşi dădea foarte bine seama că o represiune armată masivă contra legionarilor ar fi ridicat toată țara. Se pierduse Ardealul, Basarabia, Nordul Bucovinei şi Herța, era în curs şi pierderea Cadrilaterului şi toate acestea s-au produs fără să se tragă un singur glonț!... În România era atunci o atmosferă generală de ostilitate împotriva lui Carol şi mai ales împotriva Elenei Lupescu şi a Camarilei. Deşi H. Sima nu reuşise prin acțiunea sa de la 3 septembrie 1940 să-l determine pe Carol să plece, acțiunea lui a fost totuşi scânteia care a aprins revolta întregii țări... La Bucureşti, legionarii au organizat o imensă demonstrație, din care poate numai un sfert era legionară, restul erau cetățeni care erau în opoziție față de Carol. Imensa mulțime a debordat apoi în Piața Palatului, s-a urcat chiar pe gardul Palatului Regal, fapt ce a provocat panică lui Carol, care i-a cerut generalului Coroamă, comandantul militar al Bucureştiului, să

Antonescu a fost ascuns în casa avocatului Mihai Antonescu, de unde a ajuns, pe 3 septembrie, 1940, la Palat.

tragă în mulțime. La această cerere a Suveranului erau prezenți şi Antonescu şi generalul Mitrea. Coroamă, care avea simpatii legionare, i-a răspuns, „*Majestate, eu nu trag*...” Atunci Regele s-a îndreptat spre Antonescu: „*Dar dumneata tragi*?”...

Antonescu la vremea aceea nu avea în Capitală nici un regiment şi bineînțeles nu avea cu ce să tragă. Antonescu se găsea atunci la Palat, pentru că Regele credea, în mod greşit, că generalul Antonescu ar fi prieten cu legionarii şi, ca atare, îi va putea linişti. **Antonescu nu a fost NICIODATĂ prietenul Legiunii**... În orice caz, Antonescu i-a spus lui Carol, „*Dacă Coroamă nu trage, atunci nu trag nici eu*“... De fapt, refuzul lui Antonescu era oricum inutil, căci nu avea cu ce să tragă... **În plus militarii ştiau foarte bine că, în condițiile în care nu trăseseră nici un glonte pentru apărarea teritoriului pierdut în 1940, a trage în tineretul țării i-ar fi dezonorat pe vecie**! În aceste condiții, Carol s-a văzut în final nevoit să abdice, spre satisfacția lui Antonescu, care nu-i putea ierta Suveranului că-l internase în vara lui 1940 la mănăstirea *Bistrița* (Antonescu îl acuzase în prealabil pe Carol, mai voalat, mai direct, că sustrăsese din fondurile înzestrării armatei, fapt la care Carol a reacționat cu duritate). Carol chiar dorise să-l judece în vara lui 1940 pe Antonescu, dar a renunțat la această intenție, sfătuit de nişte generali să nu facă aşa ceva, căci îşi ridică Armata în cap. Carol mai încercase şi în trecut să-i facă greutăți lui Antonescu, îi montase acestuia, cu ajutorul lui Moruzov, un proces de bigamie, proces însă câştigat, în final, de Antonescu...

L.V.: - Generalul Ion Antonescu, care îl iubea pe Carol al II-lea tot aşa de mult ca şi legionarii, dând dovadă de multă perseverență, dar şi de şiretenie, l-a determinat în final pe Carol să abdice (o veritabilă lovitură de stat) şi să părăsească România. Ajuns singur la putere, Ion Antonescu s-a văzut confruntat imediat cu o problemă stringentă, aproape de nerezolvat: alcătuirea unui guvern. Ce propuneri, concrete, i-a făcut Ion Antonescu lui Horia Sima, după 6 septembrie 1940?

M.D.: - Evenimentele au decurs în felul următor: inițial, Antonescu a primit de la Carol numai mandatul de a forma *un guvern de Uniune Națională*, care să restabilească ordinea. Antonescu s-a

adresat partidelor politice, dar toate l-au refuzat. Antonescu avea să declare în 1946: „*În două zile am depus de două ori mandatul*“. Sub presiunea demonstrațiilor ostile, cu decretul regal nr. 3053 din 5 septembrie 1940, Carol îl investeşte pe Antonescu cu „puteri depline“, în schimbul promisiunii că va rămâne pe Tron. Astfel Carol i-a transmis lui Antonescu dictatura sa... Noul demers pe lângă partidele politice fiind iarăşi eşuat, Antonescu îşi calcă pe inimă („*Cu Horia Sima nu duc medieri*“) şi îl trimite pe Ică (Mihai) Antonescu să-l caute pe Horia Sima, „*pentru că Horia Sima reprezenta baza politică a țării în acele momente, toată țara se manifesta pentru regimul legionar*“ (din declarația lui Antonescu la aşa-zisul proces al „*Marii Trădări Naționale*“ din 1946). Ică Antonescu a reuşit să afle adresa din Braşov unde se găsea Horia Sima, iar tratativele, care au durat o întreagă noapte, s-au purtat în maşina lui Mihai Antonescu. Horia Sima însă a condiționat participarea la guvern de abdicarea lui Carol. La încăpățânarea lui Horia Sima, care nu admitea altă soluție pentru rezolvarea crizei, decât abdicarea lui Carol, Ică Antonescu a sfârşit prin a fi de acord, dându-i un telefon de la Braşov lui Antonescu, spunându-i: *„Regele Carol nu se poate menține, în aceste condițiuni, pe Tron*“... Între timp, manifestația din 6 septembrie 1940 l-a constrâns pe Carol, părăsit şi de generalul Coroamă, comandantul gărzii Palatului, să abdice. Din poziția de dictator, confirmată, la cerere, de noul rege **Mihai**, prin decretul regal nr. 3072 din 7 septembrie 1940, Antonescu începe tratativele cu Horia Sima, încheiate la 14 Septembrie, prin proclamarea **statului național-legionar**.

V. STATUL NAȚIONAL LEGIONAR, 1940-1941

Legiunea guvernează împreună cu Ion Antonescu

Liviu Vălenaş: - Din ce spuneți dv., d-le Dimitriu, rezultă că Ion Antonescu s-a debarasat de Carol al II-lea la presiunile lui Horia Sima?

Mircea Dimitriu: - Da, la presiunile exercitate de Horia Sima. Ceea ce afirmă **Gheorghe Barbul** reprezintă punctul de vedere al lui Ion Antonescu, Gheorghe Barbul, din dorința de a-l scoate cât mai bine pe Antonescu, a mai făcut ulterior afirmații partinice. După generalul Vasile Mitrea, rolul esențial l-a avut generalul Dumitru Coroamă (pentru că a refuzat să-l apere pe Carol), şi nu Antonescu.

L.V.: - Cert este că Antonescu l-a obligat pe Carol să abdice, mai mult chiar, să plece a doua zi din țară, pe motivul că *„nu-i poate asigura securitatea*"... Horia Sima nu se gândise însă ca Suveranul să rămână în țară, pentru a fi judecat şi „pedepsit", pentru ceea ce făcuse în 1938-1939 Mişcării Legionare ?

M.D.: - Sigur că da, Horia Sima se gândise la judecarea sau la pedepsirea lui Carol, numai că Regele Carol al II-lea a reuşit să fugă din țară cu complicitatea lui Antonescu. Acesta îi promisese lui Carol, că *„dacă abdică şi pleacă din țară, îi asigură securitatea până la ieşirea din țară*", iar generalul s-a ținut de cuvânt, organizându-i în secret plecarea...

L.V.: - Înainte de a ajunge Horia Sima la guvernare, ne-ați spus că, în Exil, în cadrul grupului de la Berlin, existau mari divergențe între Sima şi Papanace, aceste divergențe au continuat şi după data de 14 septembrie 1940?

M.D.: - Cu toate divergențele care au avut loc între *Papanace* şi *H. Sima*, înainte de septembrie 1940, Horia Sima a chemat tot grupul de la Berlin la Bucureşti, încadrându-l la guvernare. Papanace a devenit subsecretar de stat, iar doi dintre criticii cei mai acerbi ai lui Sima, **Vojen** şi **Constant**, au primit şi ei funcții importante, Vojen

fiind numit ministru plenipotențiar la Roma, iar Constant a primit funcția de subsecretar de stat în cadrul guvernului.

L.V.: - I s-a reproşat ulterior lui Sima că a angajat prematur Mişcarea Legionară la guvernare, la 14 septembrie 1940, neavând deloc cadre corespunzătoare. Nu sunteți de acord cu această apreciere?

M.D.: - Da, unii i-au imputat lui Sima angajarea la guvernare a unei Mişcări Legionare complet decimată, cu cele mai bune capete asasinate, o Mişcare în care autoritatea conducerii nu era consolidată, în total contrast cu ce a spus Căpitanul în 1937, când Mişcarea se găsea la apogeu şi dispunea de cadre de maximă competență. Căpitanul afirmase, în 1937, că *„Legiunea nu este încă pregătită să vină la guvernare"*. Însă cine poate afirma că situația României din septembrie 1940 era identică cu cea din 1937? Puterile Axei, biruitoare în 1940, au impus țării noastre dureroase pierderi teritoriale, iar clasa politică, în frunte cu Regele şi camarila sa, adversară declarată a Germaniei, se comporta de aşa natură, încât noi pierderi teritoriale erau în continuare posibile... Nici măcar pierderea completă a suveranității naționale nu era exclusă. De altfel, această perspectivă sumbră a determinat şi grupul legionar de la Berlin să decidă alungarea lui Carol de pe Tron şi a determinat plecarea clandestină a lui Horia Sima în țară, ca să-l răstoarne pe Carol. Cei 300.000 de refugiați (înregistrați) din provinciile pierdute şi întreaga populație din restul teritoriului românesc erau adânc convinşi de necesitatea de a fi înlocuită conducerea statului cu o altă conducere, în care Germania ar fi avut încredere şi astfel s-ar fi putut evita pierderea de noi teritorii. Revoluția de la 3 septembrie 1940 şi alungarea lui Carol au revelat populației că această alternativă există, iar populația a cerut cu vehemență punerea în aplicare a acestei alternative. Însuşi Antonescu a declarat la procesul său din 1946: „*Horia Sima reprezenta baza politică a țării în acele momente, toată țara se manifesta pentru Mişcarea Legionară*"... Dacă Horia Sima s-ar fi sustras, în 1940, voinței poporului, țara ar fi rămas mai departe amenințată din partea Germaniei, pentru că Antonescu, neavând nici o bază politică proprie şi fiind refuzat de toate partidele să facă un guvern cu el (cum singur a declarat), ar fi fost nevoit să apeleze, în final, tot la oamenii lui Carol, care erau în guvernare. Adică, ar fi trebuit să apeleze tot la aceia care au măcelărit în modul cel mai bestial Mişcarea Legionară, tineretul

ţării. Şi, după cum s-a văzut ulterior, s-ar fi aruncat din nou asupra Mişcării Legionare cu şi mai mare ferocitate. Acesta a fost al doilea motiv important pentru care Horia Sima a angajat Mişcarea la guvernare. Al treilea motiv a fost necesitatea urgentă a Mişcării Legionare de a-şi completa cadrele, decimate de prigoana lui Carol, care nu era posibilă decât într-o perioadă de linişte şi lipsită de persecuţii şi care, în situaţia dată, nu o putea asigura decât participarea la guvernare. Horia Sima nu putea proceda altfel, căci, după răsturnarea lui Carol, restul era obligatoriu. Dacă ar fi făcut altfel, ar fi distrus DEFINITIV Mişcarea Legionară! Această scurtă guvernare, de numai patru luni şi 9 zile, a avut totuşi rezultate hotărâtoare, atât pentru ţară, cât şi pentru Mişcarea Legionară. Ţara nu a mai suferit pierderi teritoriale, câştigând în final încrederea Germaniei prin intrarea în alianţa Axei. Antonescu a câştigat şi el încrederea lui Hitler, iar Mişcarea Legionară a reuşit să-şi mărească, cu câteva sute de mii, numărul cadrelor *Frăţiilor de Cruce* şi al simpatizanţilor. Aceste persoane, în lungile perioade de prigoană ce au urmat, au devenit legionari şi, cu toate imensele pierderi suferite sub Antonescu şi sub comunişti, au asigurat continuitatea biologică a Mişcării Legionare, până în prezent. Cât priveşte decizia lui Hitler de a-l prefera pe Antonescu Mişcării şi de a băga Mişcarea Legionară în lagărele de concentrare germane, i-a adus Legiunii, pe termen scurt, o sângeroasă prigoană. Însă, pe termen lung, ea i-a asigurat existenţa, atât biologică cât şi politică, **căci ce s-ar fi ales de Mişcarea Legionară dacă invazia sovietică din 1944 ar fi găsit-o la guvernare**? Pe lângă Siberia şi execuţii masive, Tribunalul Internaţional de la Nürnberg ar fi declarat-o „criminală de război“... Pe de altă parte, *tratamentul ingrat la care a supus-o Hitler i-a asigurat nu numai absolvirea de nazism sau fascism, dar şi le-a permis democraţiilor vestice, în special Statelor Unite ale Americii şi Franţei, să colaboreze cu Mişcarea Legionară, montând operaţiuni comune contra comunismului*.

L.V.: - Un alt episod controversat este refuzul lui Horia Sima de a-l însoţi pe Antonescu, în ianuarie 1941, la Hitler... În fond, de ce a refuzat Sima să-l vadă pe Hitler (cei doi nu s-au întîlnit niciodată de altfel)?

M.D.: - La Berkenbrück, în lagăr, Sima a fost atacat violent pe această temă de grupul Papanace-Gârneață. Reproşul era alimentat de repetatele declarații ale lui **Rademacher** (consilier de legație în ministerul de externe al lui *Ribbentrop*), care venea, aproape în fiecare lună la Berkenbrück şi declara „**Führerul nu va colabora niciodată cu Sima**"... Acest fapt l-a determinat atunci pe Horia Sima să renunțe la conducerea Mişcării, dar punând condiția ca guvernul german să faciliteze o împăcare a Mişcării cu Antonescu, care, nerealizându-se, renunțarea a fost caducă....

L.V.: - În fond, de ce a declinat Horia Sima cele două invitații de a-l vedea în 1940-1941 pe Hitler, la cartierul său general din Germania?

M.D.: - A fost de fapt o singură invitație, care a venit din partea Führerului, pentru Antonescu şi Sima. Horia Sima fusese deja invitat de **Rudolf Hess** pentru 15 ianuarie 1941 şi primise asigurări (e drept, neoficiale) că va fi primit şi de Hitler. Când a fost invitat împreună cu Antonescu, pentru 14 ianuarie 1941, la numai o zi de la invitația la Hess, a înțeles că este victima unei intrigi Antonescu-Fabricius, cu succes şi la Hitler, care intenționa împiedicarea lui de a-l vedea singur pe Hitler. Iar dacă Antonescu repeta mitocănia comisă față de Sturdza, ministrul său de Externe (pe care l-a ținut la uşă în timpul convorbirilor cu Hitler), invitația era o farsă menită să-l umilească, nu atât pe el personal, cât Mişcarea. Dacă totuşi vor ajunge împreună în fața lui Hitler, Antonescu sigur se va plânge, acuzând Mişcarea Legionară de toate relele, majoritatea născociri ale lui Eugen Cristescu. În această nedorită situație (foarte posibilă de altfel), el, Horia. Sima, va trebui să răspundă, făcând din Hitler arbitrul problemelor interne româneşti, ca pe vremuri Poarta Otomană. Şi cum multe firme germane au fost împiedicate de Mişcare să preia întreprinderile „românizate", Horia Sima a simțit că este atras într-o capcană, din care independența Mişcării nu poate ieşi decât sacrificată şi a refuzat să dea curs invitației de a-l vedea pe Hitler împreună cu Antonescu. Gestul său - mai curând instinctiv decât rațional - a deservit momentan Mişcarea Legionară, dar, cu totul neprevăzut, a creat premizele unei evoluții, care, împreună cu alte acțiuni instinctive ale lui Horia Sima, au asigurat continuitatea şi actualitatea politică a Mişcării Legionare.

L.V.: - A urmat apoi guvernarea de patru luni Antonescu-Sima...

M.D.: - În care majoritatea posturilor erau ocupate de militari sau de oameni livrați de partidele istorice, iar pentru a fi stăpân absolut, Antonescu îl înlocuieşte la 8 septembrie 1940 pe generalul Coroamă de la comanda trupelor din capitală, cu un prieten de-al său, generalul Dumitru Popescu, Coroamă fiind trimis cât mai departe, în Moldova...

Eugen Cristescu, duşmanul Legiunii

L.V.: - Înseamnă că statul „național legionar", proclamat la 14 septembrie 1940 nu a fost decât o ficțiune?

M.D.: - Horia Sima i-a cerut lui Antonescu să organizeze alegeri parlamentare. Antonescu a refuzat categoric, ştiind că el nu are nici un partid şi nu are nici o şansă să fie ales. Chiar la procesul său din 1946, Antonescu a declarat: „*În septembrie 1940 toată țara era cu legionarii*". Se pune întrebarea: de ce a dorit Horia Sima aceste alegeri? Pentru motivul că Mişcarea Legionară niciodată nu a vrut să ajungă la putere printr-o lovitură de stat sau prin înşelăciune. Căpitanul afirmase totdeauna: „*Atunci când vom avea peste jumătate din populația țării cu noi, atunci ne vom face gânduri să guvernăm*". Ceea ce este foarte important pentru cele ce vor urma în țară, a fost faptul că Antonescu a cerut tot timpul să fie el şeful Mişcării Legionare!! De trei ori a insistat pe lângă Sima, care l-a refuzat politicos, demonstrându-i că nu este posibil, pentru că legionarii nu pot să fie comandați ca la armată! În plus există o legătură sufletească între şeful Mişcării şi legionari. La 6 septembrie 1940, înainte de formarea guvernului, Horia Sima a fost consacrat de *Forul Legionar*, într-o şedință, la propunerea lui **Corneliu Georgescu**, ca şef al Mişcării Legionare. Propunerea a fost acceptată cu aclamații, iar Horia Sima a fost consacrat deci ca urmaş al lui Corneliu Codreanu. Ion Antonescu a fost continuu refuzat de Sima la cererea lui de a prelua el şefia Mişcării. La ultimul refuz al lui Sima, Antonescu l-a chemat pe **Eugen Cristescu** şi l-a numit şeful ***Serviciului Special de Informații (SSI)***, în locul unui ofițer din armată de mai puțină încredere. *Eugen Cristescu* trebuia să răspundă numai față de generalul Ion Antonescu.

Eugen Cristescu a declarat ulterior: „*În calitate de şef al Poliţiei de Siguranţă, timp de 14 ani, am activat împotriva Mişcării Legionare şi am efectuat dizolvările Gărzii de Fier din 1931 şi 1933*!..." Tocmai această activitate trecută a lui Eugen Cristescu l-a determinat pe Antonescu să-l numească, la 15 noiembrie 1940, ca şef al SSI, continuatorul SSI-ului lui Moruzov... Ca o paranteză, cu numai o săptămână înainte, la 8 noiembrie 1940, la Iaşi, Antonescu a îmbrăcat pentru ultima dată cămaşa verde şi a cerut din nou lui Sima şefia Mişcării Legionare...

L.V.: - Eugen Cristescu, aici nu mai încap dubii, a fost foarte loial generalului Antonescu...

M.D.: - Nu numai loial, l-a şi dezinformat cu bună ştiinţă. Astfel, cu puţin timp înainte de anul nou 1941, Cristescu l-a informat pe Antonescu că *„SSI a primit informaţii, care arată că legionarii pregătesc RĂFUIALA CEA MARE, pentru noaptea de revelion, din care vor să facă o adevărată noapte a Sfântului Bartolomeu*, *iar în acest scop Poliţia Legionară a întocmit o listă de 2.000 de democraţi proscrişi în Capitală şi peste 20.000 în întreaga ţară*!..." Reaua credinţă a acestei comunicări şi falsitatea ei rezultă şi din faptul că Poliţia Legionară fusese oficial desfiinţată la 2 decembrie 1940... Eugen Cristescu a cerut generalului Antonescu „*să ia măsuri ferme contra legionarilor*", dar acesta i-a răspuns: „*Nu este vremea, îi susţin încă germanii, continuă şi urmăreşte-i în continuare şi ţine-mă la curent cu toate constatările*"... Eugen Cristescu, nemulţumit de răspunsul lui Antonescu, a mai adăugat în final: „*De fapt am informaţii că vor să vă împuşte într-o şedinţă a Consiliului de Miniştri*"... Nu mai încape nici un dubiu că activitatea contra legionarilor era cea mai importantă activitate contrainformativă a SSI în statul aşa-zis „*naţional legionar*", prin proporţiile şi implicaţiile sale politice... Care va să zică, acest ticălos de Eugen Cristescu a fost acela care l-a aţâţat permanent pe Ion Antonescu contra Mişcării Legionare, cu informaţii false, care nu aveau NIMIC de-a face cu intenţiile Mişcării Legionare.

Profesorul Ion Zelea Codreanu pretinde şefia Legiunii

L.V.: - Un episod straniu din istoria Legiunii s-a petrecut în noiembrie 1940, când tatăl lui Codreanu, profesorul **Ion Zelea Codreanu**, a luat cu asalt un sediu din Bucureşti al Mişcării, dorind să fie el şef în locul lui Horia Sima; ce s-a întâmplat în realitate?

M.D.: - Da, este vorba de sediul aflat în casa generalului **Zizi Cantacuzino-Grănicerul**, de pe strada Gutenberg nr. 3. Deşi profesorul Codreanu a participat la răsturnarea lui Carol, alături de Horia Sima, ulterior a început să aibă pretenţii asupra şefiei Mişcării. Adevărul este că profesorul Codreanu fusese manipulat de adversarii din Legiune ai lui Sima, printre ei preotul Dumitrescu-Borşa şi Ciorogaru. Preotul Dumitrescu-Borşa conducea Comandamentul de Prigoană de la Berlin, dar după asasinarea lui Armand Călinescu în 1939 nu a mai vrut să ştie nimic de Legiune, acuzându-l pe Sima că *„a distrus Legiunea şi tineretul ţării”*. Ciorogaru în schimb se considera şef al grupului de la Berlin pe motivul că „*el a fost numit în această funcţie chiar de Corneliu Codreanu personal, ca persoana care răspundea de relaţiile Legiunii cu germanii*” (singura realizare a lui Ciorogaru în Germania a fost publicarea în germană a cărţii „*Pentru Legionari*” a lui Codreanu, după moartea acestuia). Când s-au reîntors în ţară, după 3 septembrie 1940, preotul Dumitrescu-Borşa si Ciorogaru au început să-l atâţe incontinuu pe profesorul Codreanu contra lui Horia Sima. Nu era prea multă nevoie de aceste aţâţări, pentru că deja profesorul Codreanu ridicase pretenţia, înainte de congresul Legiunii de la Iaşi, din 8 noiembrie 1940, că „**el trebuie să fie numit şeful Mişcării, fiind succesorul pământean al Căpitanului**”... Deşi a purtat lungi discuţii cu profesorul Codreanu, Horia Sima nu a reuşit să-l convingă să renunţe la această pretenţie. În zadar i-a demonstrat profesorului Codreanu că *„el a fost desemnat de Forul Legionar să conducă Mişcarea*“, Ion Zelea Codreanu a rămas pe poziţia lui, nimic nu l-a putut îndupleca pe profesorul Codreanu să renunţe la ideile sale. Corneliu Codreanu îl folosise pe tatăl său exclusiv pentru felul său de a vorbi maselor, foarte colorat şi foarte convingător...

L.V.: - Dacă l-aţi cunoscut îndeaproape, cum l-aţi caracteriza acum pe tatăl lui Corneliu Codreanu?

M.D.: - Mare român. Împreună cu A.C.Cuza, Iorga, Şumuleanu, Găvănescul, a fost un premergător al naţionalismului românesc. Sfătuitor al Căpitanului în probleme naţionale.

L.V.: - Acţiunea de „comando“ a profesorului Codreanu, cum s-a terminat ?

M.D.: - Profesorul Codreanu a venit însoţit de un grup de tineri, care nu ştiau despre ce este vorba. Au intrat în curtea sediului de pe strada *Gutenberg* nr.3, care era păzit de o gardă normală, ce l-a lăsat pe profesor să intre în clădire, el s-a dus şi s-a aşezat la masa unde stătea de obicei Căpitanul, iar însoţitorii săi au rămas afară, lor nu li s-a permis accesul în clădire. Nenorocirea a fost că s-a dus vestea că sediul este ocupat, nu se ştia exact de cine, diverse grupe legionare s-au alarmat şi au venit să despresoare sediul. A fost un moment de confuzie, garda care păzea sediul văzându-i pe legionarii veniţi să despresoare clădirea, au crezut că aceştia sunt o nouă grupă, care vor să ocupe sediul. S-a deschis focul şi până s-au lămurit lucrurile, doi legionari au fost împuşcaţi. A venit la sediu Horia Sima şi i-a explicat profesorului Codreanu că acţiunea lui nu are nici un rost, eventual doar să compromită Legiunea. Destul de supărat, profesorul Codreanu s-a retras, plecând apoi la Huşi. În ceea ce-i priveşte pe preotul Dumitrescu-Borşa şi pe Ciorogaru, aceştia au fost trimişi la locurile lor de origine, ca să nu aibă de suferit represiuni din partea unor legionari indignaţi. Ciorogaru s-a dus în satul său natal din Gorj şi a stat acolo, până când a fost arestat de comunişti.

L.V.: - Ulterior datei de 23 ianuarie 1941, ce s-a mai întâmplat, până la moartea sa, cu profesorul Ion Zelea Codreanu?

M.D.: - Profesorul Ion Zelea Codreanu, împreună cu câţiva legionari, s-au oferit generalului Antonescu, pentru a continua colaborarea cu Mişcarea Legionară, întreruptă de puciul acestuia, dar Antonescu, după câteva discuţii, a respins oferta, deşi guvernul german a încercat să creeze o alternativă legionară - fără sau chiar anti-Sima, pusă sub conducerea generalului Antonescu.

Asasinatele de la Jilava, Strejnic şi Snagov

L.V.: - Un alt episod controversat sunt asasinatele din noaptea de 26 spre 27 noiembrie 1940 de la Jilava. Printre cei asasinaţi aici a fost şi Mihail Moruzov, fostul şef al SSI. Există bănuiala că legionarii aveau intenţia precisă de a-l lichida, pentru a şterge urmele unei trecute colaborări cu el, este adevărat?

M.D.: - Este fals. In primul rând pe Moruzov nu l-au arestat legionarii, ci militarii lui Antonescu. Când zilele lui Carol în România erau numărate, Moruzov a plecat în Italia, la Veneţia (la invitaţia Serviciului Secret German, pentru o consfătuire), toată lumea credea că nu va mai reveni în ţară, chiar şi **Canaris** l-a sfătuit insistent să nu revină pe moment în România, „până nu se vor linişti apele“... Moruzov însă a primit nişte asigurări, false desigur, că poate să vină liniştit în ţară, pentru că nu i se va întîmpla nimic. Moruzov, care era foarte versat, a căzut totuşi în capcană, s-a urcat pe data de 4 septembrie 1940 în trenul spre România şi, via Iugoslavia, a ajuns în seara zilei de 5 septembrie 1940 la Bucureşti. A doua zi Carol a fost nevoit să abdice şi aproape imediat Mihail Moruzov a fost arestat de patru ofiţeri din Statul Major al Armatei. Canaris a intervenit de trei ori pe lângă Antonescu ca Moruzov să fie eliberat, fără succes însă. Ultima dată a intervenit chiar şi Hitler personal, şi el fără succes. Antonescu ştia să urască... Antonescu nu-i ierta lui Moruzov procesul de bigamie şi internarea sa la mănăstirea Bistriţa. Nu-i ierta nici dosarul compromiţător întocmit mamei sale, Liţă Baranga. O dată cu el, Antonescu a ordonat şi arestarea lui Nicky Ştefănescu, revenit şi el cu acelaşi tren de la Veneţia.

L.V.: - Fiindcă ne-am referit la asasinatele din noiembrie 1940 de la Jilava, ce s-a întâmplat de fapt şi cine este vinovat (sau vinovaţi) pentru aceste omoruri?

M.D.: - Nefiind în ţară în acele zile, îmi lipseşte informaţia proprie, dar din tot ce am aflat ulterior, am ajuns la concluzia că acest act nu a fost premeditat şi cu atât mai puţin comandat. În septembrie 1940, Antonescu a inclus pe lista sa de vinovaţi, făcută chiar publică, o mulţime de oameni politici, colaboratori ai lui Carol, ca Tătărescu,

Ghelmegeanu, Mirto, Titeanu, Lobey, generalul Ilcuş, generalul Ţenescu etc. Lista a fost redusă, la insistenţele lui Horia Sima, la numai 60 de mari vinovaţi. La această listă, comisia de anchetă, înfiinţată ad-hoc, a mai adăugat încă 4 mari vinovaţi. Aceşti 64 au fost duşi la Jilava, într-o secţie separată, unde, la cererea expresă a lui Antonescu, trebuiau să fie păziţi de legionari şi nu de soldaţi (care s-ar fi putut lăsa mituiţi). Dar acest zel punitiv al lui Antonescu a început cu noiembrie 1940 să se diminueze simţitor, sub intervenţiile rudelor influente ale multora dintre deţinuţi, dar şi din cauza refuzului lui Horia Sima de a-i preda conducerea Mişcării Legionare (o dorinţă imposibil de realizat, Mişcarea nefiind un regiment căruia i se numeşte un comandant nou). Din acest moment Antonescu a devenit un duşman al Mişcării Legionare şi a apelat la serviciile lui Eugen Cristescu, care va căuta prin toate mijloacele serviciului secret să distrugă, pentru a patra oară, Mişcarea Legionară. Comisia de anchetă s-a aliniat, cu satisfacţie, la poziţia lui Antonescu, declarând nevinovaţi doi asasini (*Traian Cinghiţă*, ofiţerul care la Vaslui a ordonat împuşcarea a 31 de legionari şi pe *comisarul Davidescu*, care a schingiuit şi omorât zeci de legionari), cerând punerea lor în libertate. Mai mult, a decis internarea generalului Bengliu şi a generalului Gavrilă Marinescu într-un sanatoriu. Colonelul Zăvoianu, prefect al Poliţiei Capitalei, s-a opus acestor cereri. Cum Mihai (Ică) Antonescu, ministrul Justiţiei, refuza permanent să fixeze un termen pentru procesul celor 64 de asasini, a devenit clar tuturor legionarilor că, clica lui Antonescu aşteaptă numai un moment favorabil pentru a-i face scăpaţi şi absolviţi de orice vină, putând fi acum de folos, cu experienţa lor, contra Mişcării Legionare. La 26 noiembrie 1940 au început săpăturile la movila din interiorul Jilavei, unde, după spusele asasinilor, erau înmormântaţi Căpitanul, Nicadorii şi Decemvirii. Se adunaseră mulţi legionari şi se lucra în schimburi neîntrerupte. Toţi erau cuprinşi de o stare de emoţie şi de revoltă, care se amplifica pe măsură ce lucrările înaintau. Se făcuse noapte şi, la slaba lumină a felinarelor, apariţia uriaşului bloc de beton a zguduit emoţional pe toţi cei prezenţi până la un punct, când explozia de revoltă putea fi stâpânită numai de certitudinea că asasinii vor fi judecaţi şi condamnaţi. Şi poate că nu s-ar fi întâmplat nimic dacă în acest moment de maximă tensiune, unde stăpânirea de sine se afla la

punctul critic, nu ar fi sosit ştirea că Antonescu a dat ordin unității militare din Jilava să înlocuiască, imediat, paza asasinilor cu o gardă militară, ordin confirmat de pregătirile neobişnuite ale militarilor din incinta Jilavei. Subit, toți au înțeles că Antonescu vrea să-i elibereze pe toţi asasinii şi să lase crimele lor împotriva Mişcării Legionare neispăşite. E posibil ca cineva să fi aruncat o lozincă, cert este că toți legionarii de la mormânt, împreună cu garda de schimb, tocmai sosită şi cu cea care trebuia schimbată, au luat cu asalt celulele asasinilor, hotărâți să ia în mâna lor pedepsirea acestora, pe care Antonescu şi clica sa voiau să o împiedice. Întreaga răspundere o poartă în realitate Antonescu, care nu mai voia să le facă proces şi pentru că a trimis ordinul de schimbare a responsabilității pazei la Jilava, tocmai în momentul dezgropării Căpitanului, când starea emoțională a grupului de legionari, care lucrau, era la paroxism. *Întreaga Mişcare Legionară, atunci şi ulterior, a fost solidară cu acest act nedorit de justiție*, cealaltă cale, legală, pe care a dorit-o, şi permanent a cerut-o, fiindu-i refuzată şi făcută imposibilă...

L.V.: - Se ştie că profesorul **Nicolae Iorga** a fost asasinat, imediat după masacrul de la Jilava,de o echipă condusă de **Traian Boeru**, de la *Institutul Național al Cooperației*. Se cunosc şi motivațiile acestei răzbunări sângeroase, care a adus ulterior Mişcării Legionare o condamnare unanimă. Dar de ce a fost asasinat la Snagov profesorul de economie **Virgil Madgearu**? Ce avea Mişcarea Legionară cu el?

M.D.: - În echipa lui *Boeru* a fost şi **Ştefan Cojocaru**. Bănuiesc că el a avut inițiativa. În plus, am aflat ulterior că Ştefan Cojocaru avea o soție rusoaică. Este interesant că nu a fost implicat în procesul lui Boeru, deşi se afla în țară. A ajuns ulterior în Germania, fiind internat la Rostock şi la Buchenwald. S-a reîntors în țară şi a fost arestat de comuniști mult mai târziu decât ceilalți.

L.V.: - Ar fi fost posibilă salvarea lui Iorga şi a lui Madgearu?

M.D.: - Când Horia Sima a fost informat, pe la orele 14,00, în data de 27 noiembrie 1940, de arestarea lui Madgearu de către Traian Boeru şi de intenția de a-l aresta şi pe Nicolae Iorga, el se afla blocat la Preşedinția Consiliului de Miniştri, ocupată de armată, angajat într-o şedință dramatică, începută încă la orele 4,00 şi provocată de cele petrecute în cursul nopții la Jilava şi la orele 7,00, de ştirea arestării lui

Tătărescu, Ghelmegeanu, Argetoianu, Gigurtu şi a generalului Ilasievici (ulterior aceştia au fost eliberaţi, scăpând nevătămaţi). Horia Sima, la început singur, apoi cu miniştrii legionari şi cu Forul Legionar, erau masiv atacaţi pentru cele întâmplate şi li se cerea ultimativ să-l proclame pe generalul Antonescu ca şef al Mişcării Legionare, pentru a se putea „restabili ordinea“... Horia Sima, fiind în imposibilitate de a părăsi şedinţa, s-a mărginit a telefona la Ploieşti, ca Boeru să fie interceptat şi reţinut, iar lui Nicolae Petraşcu i-a cerut să-i telefoneze lui Iorga, ca să plece de acasă, fapt ce a fost confirmat la procesul lui Boeru de către soţia profesorului. Iorga, însă a crezut că este o cursă şi a rămas acasă, fapt ce i-a fost în final fatal. Boeru nu a mai putut fi reţinut la Ploieşti şi şi-a continuat cursa criminală spre Sinaia. Pe de altă parte, în şedinţa de la Preşedinţie, când s-a aflat, la orele 18,00, şi de arestarea lui Iorga, acuzaţiile şi cererea de şefie a Mişcării Legionare pentru Antonescu, au devenit tot mai puternice, iar şansele de rezistenţă a Mişcării Legionare şi mai diminuate. O ruptură părea inevitabilă, când pe la orele 19.00 apare Neubacher, trimis de legaţia germană, care, în discuţii separate cu ambele părţi, a putut găsi un compromis acceptat de toţi. Era seară târzie, când Horia Sima a putut pleca personal în căutarea lui Boeru. Drama fusese deja consumată.

L.V.: - L-aţi cunoscut personal pe Traian Boeru, asasinul lui Iorga ?

M.D.: - L-am cunoscut numai la Buchenwald, unde era evitat de ceilalţi, cu toate că se manifesta zgomotos pentru Horia Sima. N-a fost la Viena şi s-a dedicat bursei negre în stil mare şi a făcut mulţi bani. Ulterior s-a aliat dizidenţei, finanţând-o. Ajutat de generalul Ion Gheorghe, de Aureliu Răuţă, de colonelul Tomoroveanu, de George Uscătescu şi de Ilie Gârneaţă, a organizat „un consiliu de onoare“ la Paris, cu intenţia de a stabili că a acţionat (la asasinarea lui Iorga şi Madgearu) din ordinul Mişcării Legionare, **ceea ce era complet fals**! Mai târziu, deşi fusese condamnat (în contumacie) la moarte în România, şi-a adus familia în Occident, cu viză de ieşire în regulă, dată de autorităţile comuniste de la Bucureşti. Menţionez că familia sa

nu a avut de suferit, nici sub Antonescu, nici sub comunişti[8]... A mai încercat, în 1954, cu ajutorul argaților săi (dizidenți legionari), răpirea lui Horia Sima...

L.V.: - Mişcarea Legionară a mai fost acuzată şi de faptul că a asasinat evrei la Abator, este adevărat ?

M.D.: - „Masacrul de la Abator" se pretinde că s-a „produs" între 21-23 ianuarie 1941. **Fiind atunci în țară, nu am auzit de așa ceva! Acest masacru pur şi simplu nu a existat!** „Masacrul de la Abator" a fost o înscenare ulterioară a lui **Eugen Cristescu**, pentru a-i furniza lui Ică Antonescu material pentru cartea „**Pe marginea prăpastiei**", ca de altfel şi celălalt fals „celebru", cealaltă legendă, „soldatul român ars de viu de legionari". Cu toate că ar fi dorit mult de tot, Mihai Antonescu nu a reuşit să prezinte nici un legionar căruia să i se facă proces pentru această presupusă faptă oribilă (masacrarea unor evrei la Abatorul din Bucureşti), fie chiar şi în contumacie. De abia în 1945 **Ilya Ehrenburg** reia „afacerea", urmat de „*România liberă*" şi „*Tribuna Poporului*", care se întrec în detalii fanteziste. În 1946 Procuratura, în proporție deja de 90 % comunistă, se autosesisează şi începe ancheta. Dr. **Aurel Naghel**, fost director în 1941 al Abatorului, precum şi sute de foşti angajați, sunt anchetați. Numai măcelarul **Horváth** (evreu maghiar) crede că a fost un pogrom, dar el a fost angajat al Abatorului ulterior „masacrului". În schimb un alt evreu, angajat în acea perioadă la Abator, **Segal**, *a declarat că nu a existat NICI UN MASACRU*! Neputând găsi nici un indiciu, Procuratura comunistă închide dosarul... De altfel, chiar înainte de audierea martorilor, foşti medici şi angajați ai Abatorului Bucureşti protestează, printr-o întâmpinare, adresată ziarelor „*Universul*" şi „*Dreptatea*"

[8] După Ion Popa, soția lui Traian Boeru a reuşit de fapt să vină cu mare greutate în Occident, fiind cumpărată cu valută, după ce a făcut mulți ani de închisoare, stând în celulă cu Maria Antonescu. Venită în RFG, nu s-a putut acomoda şi după câțiva ani s-a sinucis, aruncându-se de la etaj. În schimb copiilor lui Boeru nu li s-a permis să vină niciodată în Germania, ei aflându-se şi în prezent în România. Pe de altă parte, în revista lui Adrian Păunescu, „Totuşi iubirea", a apărut informația, că Securitatea (SRI) ar deține dosarul lui Traian Boeru, din care ar rezulta că acesta ar fi fost agent NKVD. În lipsa accesului la acest dosar, ne îndoim deocamdată de această aserțiune.

împotriva alegaţiilor din „*România liberă*“ şi „*Tribuna Poporului*“, declarând pe propria răspundere, că faptele descrise sunt de domeniul fanteziei! Dezmințirea n-a mai apărut, cele două ziare, „*Dreptatea*“ şi „*Universul*“, fiind interzise de comunişti, dar ea a fost publicată în facsimil în „*Expres Magazin*“ nr.13 din aprilie 1992. De altfel conducătorul Federaţiei Evreieşti de atunci, dr. **Wilhelm Filderman**, nu pomeneşte despre un astfel de pogrom şi nici chiar mai târziu Rabinul Şef, **Moses Rosen**, cunoscut adversar declarat al Legiunii şi al naţionalismului românesc, dar binecunoscut şi pentru exagerările lui fanteziste! În 1991 a fost editată în România, de Centrul de Studii al Evreilor din România, lucrarea „*Martiriul evreilor din România în 1940-1941"*, un studiu de 300 de pagini, lucrare prefaţată de Rabinul Şef, Moses Rosen. În acest studiu nu se pomeneşte nici un cuvânt despre presupusul masacru de la Abator, autorii studiului nu au dorit să se discrediteze relatând fapte inexistente. În fine, până şi Tribunalul Internaţional de la Nürnberg a aruncat acuzele lui Ilya Ehrenburg la coşul de gunoi...

Puciul din 21-23 ianuarie 1941

L.V.: - Dv., d-le Mircea Dimitriu, susţineţi că Antonescu este vinovat de puciul sângeros din 21-23 ianuarie 1941?

M.D.: - Este clar lucrul acesta! El l-a plănuit şi el l-a condus![9] Cu o zi înainte de acest puci, Antonescu l-a destituit pe ministrul de interne, generalul Petrovicescu, un simpatizant al Legiunii, pe motivul

[9] Participant la o masă rotundă televizată la Bucureşti, în ianuarie 1991, distinsul istoric Dan Amedeo Lăzărescu, deşi nu-şi ascunde antipatiile liberale şi francmasonice faţă de Mişcarea Legionară, ajunge în final şi el la aceeaşi concluzie: „puciul legionar" din 21-23 ianuarie 1941 a fost organizat minuţios de Ion Antonescu, care i-a provocat deliberat pe legionari, pentru a-i putea îndepărta definitiv de la guvernare!"... La München, prof. dr. Dionisie Ghermani susţine acelaşi lucru: „Prin acţiunea sa violentă din ianuarie 1941 generalul Ion Antonescu a dat o lovitură definitivă ideii de stat de drept, la care totuşi legionarii ţineau"... Un lucru este cert, după 23 ianuarie 1941 climatul politic românesc s-a mai aerat, a existat un sentiment de linişte şi ordine, dar aparenţa unui stat de drept s-a spulberat.

ridicol al asasinării maiorului german **Döhring** (asasinat produs în plin centrul Capitalei de un agent englez, grec de origine). Anterior fusese rechemat de Antonescu ministrul plenipotenţiar de la Berlin, **Constantin Greceanu**, care era legionar, lăsând intenţionat postul vacant de acolo, ca să nu poată fi influenţaţi nemţii în nici un fel. Mai înainte, Antonescu şi-a făcut un buncăr la sediul guvernului din Piaţa Victoriei, ca să fie sigur că nu va putea fi atacat. Pe data de 19 ianuarie 1941, a chemat urgent Divizia 3 a Corpului 1 de Armată de la Piteşti, precum şi alte trupe din provincie, aşa că la 21 ianuarie 1941 erau în Bucureşti (după generalul *Vasile Mitrea*) 20.000 de soldaţi cu echipament de război şi 200 de tancuri. Cu o zi înainte, la 20 ianuarie 1941, secretarul de stat de la Interne, **Rioşianu**, recheamă urgent la Bucureşti numai prefecţii legionari, în număr de 40, în timp ce alţi cinci prefecţi (nelegionari) nu au fost chemaţi!...

L.V.: - Eşecul (pentru că a fost categoric un eşec) guvernării în comun Antonescu-Sima s-a datorat şi naivităţii (de care aţi şi pomenit de fapt) lui Horia Sima?

M.D.: - O anumită naivitate cert că Horia Sima a avut. Experienţa lui cu levantinismul Vechiului Regat era nulă! Cu totul fals, legionarii credeau că Antonescu este un prieten al Legiunii. El judeca oamenii după caracterul său propriu. Sima şi-a închipuit că Antonescu, fiind şi militar, este un om de onoare. În plus, Antonescu îl indusese premeditat în eroare pe Sima, îmbrăcând de mai multe ori cămaşa verde. Trebuie să ţinem cont că Horia Sima era „un proaspăt şef al Legiunii în devenire“, pe lîngă el erau alţii, cu o vechime mai mare în Mişcare, dar nu fuseseră activi.Totuşi Horia Sima trebuia să ţină seama şi de ei. Pot să spun, cu mâna pe inimă, că Horia Sima era în schimb curat, era un om cinstit. Ca să nu fiu înţeles greşit, eu nu am fost în relaţii strânse de prietenie cu Horia Sima, dar am colaborat îndeaproape cu el, din 1932 şi pînă la moartea sa în 1993, adică vreme de 61 de ani, aproape neîntrerupt... În 1940 autoritatea lui Horia Sima în Mişcarea Legionară nu era consolidată şi nici nu putea fi în câteva săptămâni de la proclamarea sa ca şef al ei, în Mişcare neexistând constrângere, ci numai consimţire liberă.

L.V.: - Când s-a hotărât Hitler în favoarea lui Antonescu, în toamna lui 1940 sau numai în ianuarie 1941?

M.D.: - Am fost informat, pe la mijlocul lui ianuarie 1941, prin nişte intermediari, că interpretul lui *Hitler*, **Schmidt**, a declarat într-un cerc de intimi: „**Führerul s-a hotărât pentru Antonescu şi dacă Sima nu-şi bagă minţile în cap, am terminat cu el**!... Persoana care mi-a adus informaţia nu mi-a comunicat data la care Hitler luase această hotărâre confidenţială. Eu, când am aflat de hotărârea lui Hitler, am părăsit imediat Berlinul, cu primul avion.

L.V.: - Aţi zburat fără escală până la Bucureşti?

M.D.: - Nu. Avionul s-a oprit la Budapesta. De aici, am luat trenul până la Bucureşti. După o zi am reuşit să-l găsesc pe Horia Sima, i-am comunicat informaţia confidenţială pe care o primisem la Berlin, dar el a rămas foarte incredul la cele comunicate de mine. Mi-a spus chiar: „*Nu cred că poate să fie chiar aşa de ticălos generalul, noi, dacă am vrea, am putea să-l lichidăm în fiecare moment. La uşa sa, în cabinet, se găsesc doi legionari, cu pistoale mitralieră, care fac de gardă. Oricând poate fi lichidat, dar nu ne-a trecut niciodată prin gând aşa ceva. Nu, nu cred că el poate să aibă astfel de intenţii*“...

L.V.: - Avea Sima o încredere atât de mare în Hitler?

M.D.: - Nu, nu avea. *Dar în schimb avea încredere în Antonescu, pe care îl credea un om de onoare*. Antonescu îmbrăcase cămaşa verde, ori asta a însemnat mult pentru Horia Sima. Adevărul este că Sima s-a înşelat în această chestiune şi a primit informaţia mea cu neîncredere, că „*nu este posibil ca Antonescu să se gândească să-l înlăture*”... În ceea ce mă priveşte, nu am reuşit să-l conving pe Sima de adevărul situaţiei. Peste câteva zile a venit puciul lui Antonescu contra noastră şi începând cu data de 24 ianuarie 1941 a trebuit din nou să mă ascund, intrând în clandestinitate. Am încercat apoi să obţin o viză de la Ambasada Germaniei din Bucureşti, unde aveam o colegă de la „*Aussenwissenschaftliche Fakultät*“ din Berlin. Însă, spre surprinderea mea, după ce s-a consultat cu superiorii săi, a refuzat să-mi dea viza de intrare în Germania... Spre norocul meu.

L.V.: - Concret, ce aţi făcut, d-le Dimitriu, în zilele puciului din 21-23 ianuarie 1941?

M.D.: - Puciul m-a surprins în locuinţa fratelui meu din Bucureşti. Până la clarificarea situaţiei, n-am părăsit locuinţa, ascultând doar ştirile la radio. Din precauţie, m-am mutat apoi în

locuința unui fost coleg din Timişoara, stabilit în Bucureşti, nelegionar. Întâmplător, pe stradă, am întâlnit o studentă, fostă în organizația fetelor legionare din Timişoara, mutată în Bucureşti cu părinții pensionari. Ea era activă în organizația feminină din Bucureşti şi m-a pus în contact cu **Maria Cantacuzino**, sora mai mică a generalului Zizi Cantacuzino-Grănicerul şi a Ioanei Cantacuzino (Ioana se ocupase de munca de curierat dintre grupul de la Berlin şi legionarii rămaşi în țară), pe care o cunoscusem la Berlin şi acum era arestată. Nefiind legionară, Maria Cantacuzino preluase totuşi contactele Ioanei cu serviciile secrete germane. Aflând de situația imposibilă în care erau ascunşi nişte legionari căutați nominal, am organizat cu Maria Cantacuzino (care avea un automobil) şi cu logodnicul ei, Constantin Sideri, căpitan aviator în rezervă (dar acum mobilizat), o acțiune de evacuare a lor. Uniforma căpitanului aviator Constantin Sideri, la volanul automobilului Mariei Cantacuzino, ne asigura trecerea necontrolată prin toate cordoanele militare instalate de generalul Ion Antonescu... Prin contactele Mariei au putut fi duşi vreo 10 legionari într-o magazie a firmei „*Adesgo*“, de care dispuneau nişte maiştri germani. Din această magazie legionarii erau preluați şi duşi în Germania. Plecau în camioane militare germane, îmbrăcați în uniforme ale armatei germane, convoaiele militare germane nefiind controlate de autoritățile româneşti.

VI. EXILUL DIN GERMANIA ŞI GUVERNUL DE LA VIENA

Internaţi în lagăre de concentrare

Liviu Vălenaş: - În această situaţie, cum aţi reuşit să fugiţi din România?

Mircea Dimitriu: - Pe data de 9 mai 1941, am părăsit Capitala şi m-am dus la Timişoara. Acolo foştii mei camarazi aveau legături cu organizaţia şvabilor bănăţeni, care se ocupa şi ea de transportul clandestin al unor nemţi spre Germania. M-am adresat lor, am primit de la ei o manta militară germană şi cu un camion german am ajuns până la Viena. Autorităţile germane aveau însă ordinul ca toţi legionarii pe care-i aduc din România să fie duşi şi internaţi la Rostock. Or, eu tocmai acest lucru voiam să-l evit... Ca atare, eu m-am dat jos din camion la Viena, am spus „mulţumesc" şoferului, am scos mantaua de pe mine şi am plecat mai departe cu trenul la Berlin, unde aveam locuinţa mea (nu mă dezanunţasem de la acest domiciliu), în care locuiam legal.

L.V.: - Bănuiesc că această libertate nu a durat prea mult, căci Antonescu făcea presiuni din ce în ce mai mari asupra Germaniei ca toţi legionarii, dacă nu sunt extrădaţi în România, atunci măcar să fie toţi internaţi în lagăre, sub pază strictă...

M.D.: - Da, numai că asta a mai durat un timp. La *Berkenbrück* erau internaţi Horia Sima, Ilie Gârneaţă, Constantin Stoicănescu, Vasile Iasinschi, Dumitru Groza, Viorel Trifa, Corneliu Georgescu, Nicolae Horodniceanu, Traian Borobaru şi alţii. Eu continuam să locuiesc legal la Berlin, aveam paşaport românesc, activam în continuare în cadrul cuibului meu la Berlin. După un timp au fost ridicaţi şi acei legionari care stăteau legal in Germania, cazul meu de pildă. Eu am fost arestat de GESTAPO la Paris, în 1942, unde făcusem o scurtă vizită. După închisoarea „*Cherche-Midi*" şi după *Spandau* am ajuns în lagărul de la *Buchenwald*, secţia *Fichtenheim*. Acolo erau patru barăci, una pentru lucru, una pentru familii şi

celelalte pentru noi. Eram păziți de nemți, dar şi de ucraineni şi ruşi din armata generalului **Vlasov**.

L.V.: - Revenind la perioada petrecută la Berlin, imediat după fuga dv. din țară din 1941, ce ați mai făcut?

M.D.: - În lagărul din *Berkenbrück* era şi **Constantin Stoicănescu**, care ieşea, clandestin, aproape în fiecare noapte din lagăr. Acesta venea la Berlin şi lua contact cu mine şi cu încă o camaradă, **Tiana Silion** (care mai trăieşte). Eu în acea perioadă eram încă liber, locuiam legal la domiciliul meu. În felul acesta eu eram „adresa" la care soseau ştirile din țară, fie prin curieri, fie prin oamenii de afaceri, care veneau în Germania, şi care aduceau ştiri de la legionarii din țară. La fel era în Italia, unde „adresa" era o altă camaradă, **Maria Bucur**, care era şpicheriță la *Radio Roma* în limba română. *Tiana Silion* era în schimb şpicheriță în limba română la *Radio „Donau"*. Prin semnale convenite, cele două camarade puteau comunica de la Roma la Berlin şi invers. Toate acestea s-au întâmplat până în anul 1942. Eu întrețineam legături şi cu autoritățile germane, necesare pentru a combate intrigile pe care adversarii lui Horia Sima de la Berkenbrück le făceau prin memorii adresate ministerului de externe german.

L.V.: - După arestarea dv. de către GESTAPO, în 1942, la Paris, ați fost apoi transferat în Germania, la *Spandau*, apoi care a fost traseul pe care l-ați urmat?

M.D.: - Am fost dus în lagărul de la Buchenwald. Acolo am găsit o parte din grupa adusă de la Rostock, iar ulterior a venit şi a doua grupă de la Rostock, al cărei şef era **Mile Lefter**, comandant al *Bunei Vestiri*. La scurt timp, toți care eram acolo l-am repudiat pe Lefter de lângă noi, pentru că nu mai puteam suporta servilismul său supărător, înjosirea sa în fața oricărui soldat din lagăr.

L.V.: - De ce au apărut aceste disensiuni şi certuri între legionarii internați în lagărele germane?

M.D.: - Divergențele dintre noi şi dizidenți (ulterior botezați de noi „*mexicani*") au apărut relativ devreme, fără însă a duce imediat la o disidență.

L.V.: - De ce „*mexicani*"?

M.D.: - În glumă, un legionar le-a spus acestor dizidenți - „*mexicani*"...

L.V.: - Cum era viaţa în lagărul de la *Buchenwald*?

M.D.: - La început, am fost toţi băgaţi într-o clădire din cărămidă, în interiorul lagărului mare. De restul lagărului eram despărţiţi numai printr-o sârmă ghimpată. După câteva luni, nemţii au construit pentru noi un „lăgăruş“ mai mic, compus din patru barăci mari de lemn, una era pentru familiile legionare, alta atelier, unde noi reparam binoclurile aduse de pe front şi în alte două stăteam noi, cei „nefamilişti“. Aveam şi o mică infirmerie, iar lângă infirmerie era corpul de gardă, care era compus din soldaţi nemţi şi din soldaţi ruşi din trupele lui Vlasov. Totul îngrădit cu sârmă ghimpată, pusă sub tensiune...

L.V.: - Câţi legionari se aflau internaţi la *Buchenwald*?

M.D.: - Circa 450. Deci grosul Mişcării Legionare din Germania se afla internat în acest lagăr. În schimb conducerea Mişcării, care fusese internată în lagărul de la *Berkenbrück*, acum se afla internată în lagărul de la *Dachau*.

L.V.: - Munca în lagărul de la Buchenwald era salarizată de nemţi ?

M.D.: - Noi munceam câte şase ore pe zi, exclusiv la reparat de binocluri. Aveam doi maiştri de la *Carl Zeiss Jena şi Hensold*, care ne-au învăţat cum să facem reparaţiile şi lucram câte şase ore în două schimburi pe zi. Eram remuneraţi prin mâncare şi o raţie de trei ţigări pe zi. Eram privaţi de orice contact cu exteriorul, regimul la care eram supuşi, în terminologia germană se chema „*Nacht und Nebel*“ („*Noapte şi ceaţă*“). În limbajul poliţienesc german asta însemna practic, „pierduţi faţă de exterior“...

L.V.: - Ce s-a mai întâmplat în continuare la *Buchenwald* şi *Dachau* ?

M.D.: - După ce l-am scos din rîndurile noastre pe *Mile Lefter*, nemţii nu au mai avut ce să facă cu el şi l-au transferat la Dachau, unde se afla internată conducerea Mişcării Legionare. Între timp am fost confruntaţi cu o altă problemă. De la Dachau plecau încontinuu memorii, semnate de *Papanace*, către ministerul de externe german, în care *Sima* era denunţat ca „**antigerman**“... În decembrie 1942, Horia Sima reuşise să părăsească Germania, clandestin (el nu era încă internat în lagăr, dar aflase de iminenta lui internare), şi s-a dus la Roma, cu convingerea că va fi primit de **Mussolini** (cum fusese

asigurat, de altfel, de **Mario Appelius**) şi va putea să-l determine pe *Duce* să intervină pe lângă Hitler în favoarea naţionalismului european. Antonescu a aflat imediat de fuga lui Sima, l-a ameninţat pe Hitler, că „*Retrage armata română de pe front, dacă Sima nu este readus imediat în Germania şi internat în lagăr*". Mussolini, sub presiunea lui Hitler, nu s-a mai întâlnit cu Horia Sima, iar GESTAPO-ul l-a arestat şi l-a readus imediat în Germania. Hitler, furios, a vrut să-l execute (ca trădător), dar, la intervenţia lui Himmler, a acceptat în final numai izolarea lui în închisoarea din lagărul *Oranienburg-Sachsenhausen. Aveau nevoie de el, pentru a-l şantaja în continuare pe Antonescu*. Bineînţeles că, în urma plecării clandestine a lui Horia Sima la Roma, nemţii au înăsprit regimul de lagăr, iar la Dachau, cei care erau contra lui Sima au profitat de acest fapt, Constantin Papanace, Ilie Gârneaţă şi Mile Lefter l-au „demis" pe Horia Sima din funcţia de şef al Mişcării şi în locul lui l-au „ales" pe Vasile Iasinschi... Inutil, căci la plecare Horia Sima îl desemnase deja ca înlocuitor al său. Însă grosul Mişcării se afla la Buchenwald, iar legionarii de aici au intrat în conflict cu grupul restrâns de la Dachau şi nu au recunoscut „demiterea" de către nemţi a lui Sima. Cei de la Buchenwald au trimis autorităţilor germane un memoriu de solidarizare cu Horia Sima. Am avut surpriza să fim ameninţaţi de conducerea lagărului cu împuşcarea, dacă nu suntem „cuminţi", a fost arestat conducătorul grupului nostru, doctorul **Iosif Dumitru**, ţinut vreo săptămână şi ceva într-un buncăr situat în interiorul lagărului, ameninţat când cu câini, când cu împuşcarea, dacă nu-şi schimbă „atitudinea". Noi în această situaţie am declarat greva foamei, iar nemţii ne-au spus că „*ceea ce facem noi este o acţiune contra Führerului, pentru că sabotăm lucrul*"... Noi continuam însă să reparăm binoclurile, cu toată greva foamei, aşa că nu puteam fi acuzaţi că-l „sabotăm pe Führer".. Acţiunea noastră a „culminat", în a 6-a zi de grevă a foamei, când am fost înconjuraţi noaptea de soldaţi nemţi şi ruşi, cu proiectoare direcţionate asupra noastră şi cu mitraliere în poziţie de tragere (fusesem scoşi cu forţa din barăci şi aliniaţi între ele). Am petrecut toată noaptea în această situaţie... Către zori a sosit un nou ordin şi au fost retrase proiectoarele şi mitralierele. Am aflat ulterior că generalul *Müller* a venit cu o dispoziţie de la *Himmler*, ca să împace lucrurile cu noi.

L.V.: - Nu au existat şi încercări de asasinare a lui Horia Sima în perioada captivităţii sale în Germania?

M.D.: - Au existat aceste tentative de asasinat. La *Rostock* a fost descoperit un complot, urzit de un agent al lui *Eugen Cristescu*, **Muşat**, care l-a găsit pe unul, **Gheorghe Şerbu**, care trebuia să-l asasineze pe Sima. La un moment dat Şerbu a dispărut de acolo şi după două luni s-a reîntors. S-a descoperit asupra lui un paşaport românesc, cu vizele germane de ieşire şi intrare în Germania, precum şi vizele de intrare şi ieşire din România... Luat din scurt, a declarat că a fost la Bucureşti şi instruit în tirul cu pistolul, cum să-l asasineze pe Horia Sima. Asasinatul era plănuit pentru 26 decembrie 1942, în pădurricea de la *Berkenbrück*, unde Horia Sima îşi făcea regulat plimbările. Când acest complot a fost comunicat GESTAPO-ului, GESTAPO-ul s-a arătat foarte indignat, a protestat că nu este adevărat, că el nu are nici un amestec... Noi însă am fost convinşi că acest complot, plănuit de SSI, a fost montat cu asentimentul GESTAPO-ului. Dar şi în ţară se pregătea eliminarea lui Horia Sima, mijloacele nu aveau importanţă. Astfel, în închisoarea de la Aiud, în aprilie 1943, la îndemnul maiorului Munteanu, preotul Palaghiţă, reuşeşte să covingă câţiva fraţi de cruce să dea declaraţii, prin care să se ceară judecarea lui Horia Sima, pentru "înaltă trădare". Pe baza acestor declaraţii, se spera că se va putea cere nemţilor extrădarea şi condamnarea sa la moarte. Maiorul Munteanu a explicat, că numai astfel vor putea fi eliberaţi legionarii din închisori şi chemaţi să colaboreze la guvernare. Printre cei care au semnat această declaraţie a fost şi Nicolae Iliescu. Atunci de ce să ne mai mire dacă, după aproape 50 de ani de absenţă de la activităţile legionare din exil, când riscurile majore au trecut, Nicolae Iliescu şi-a reamintit că a fost legionar, dar rămânând consecvent acţiunii întreprinse în 1943 de preotul Palaghiţă, a preluat conducerea dizidenţei legionare.

L.V.: - Plănuirea acestui atentat era opera exclusivă a lui Eugen Cristescu, sau şeful SSI executa o dispoziţie de la Ion Antonescu?

M.D.: - Eu cred că atentatul era plănuit exclusiv de Eugen Cristescu, fără ştirea lui Ion Antonescu, dar cu asentimentul lui Ică Antonescu. Eugen Cristescu s-a ocupat tot timpul de aţâţarea lui Antonescu contra Mişcării.

L.V.: - În timpul când legionarii erau internaţi în lagăre, care era comportamentul nemţilor faţă de Legiune?

M.D.: - Ministerul de Externe German ne privea cu duşmănie, organele poliţieneşti, SD şi GESTAPO (care aveau informaţiile lor precise din România, peste capul Ambasadei Germaniei de la Bucureşti) aveau o oarecare simpatie faţă de legionari. Nu am avut de suferit nici un act de brutalitate din partea lor.

L.V.: - În perioada când eraţi internaţi în lagărele germane, dar şi în perioada guvernului de la Viena, Legiunea era la curent că existau camerele de gazare şi milioane de evrei (dar nu numai evrei) au plătit cu viaţa?

M.D.: - În *Buchenwald* eram total izolaţi (regimul „*Nacht und Nebel*"), aşa că nu am putut afla nimic despre camerele de gazare. Nu am putut afla nici la Viena, nimeni nu ne-a informat asupra existenţei lor, iar noi nu puteam bănui că ar exista aşa ceva!

L.V.: - Timpul a trecut şi a sosit şi ziua de 23 august 1944, ce s-a întîmplat în această zi cu legionarii internaţi în lagărele de concentrare din Germania?

M.D.: - La *Buchenwald* ziua de 23 august 1944 a debutat pentru noi cu o mare surpriză, am primit „vizita" unor bombardiere britanice (RAF-ul) care ne-au bombardat barăcile de lemn. Am avut 5 morţi şi 40 de răniţi[10]. Noi eram obişnuiţi cu aceste bombardiere britanice, ele treceau regulat deasupra noastră, în raidurile care le făceau asupra Jenei. Dar de data aceasta ele s-au învărtit asupra lagărului şi în final au lansat bombele direct pe noi... În noaptea de 23 spre 24 august 1944 am cantonat sub cerul liber, iar a doua zi dimineaţă ni s-a comunicat că ne aşteaptă un tren, la staţia cea mai apropiată, care să ne ducă la Viena, unde ne aşteaptă Horia Sima!

L.V.: - Care credeţi că a fost motivaţia raidului britanic (în fond au fost aruncate bombe asupra unui lagăr de prizonieri şi internaţi)?

---

[10] În acest bombardament a fost rănit grav şi Aurel Ionescu, fiind spitalizat ulterior vreme de doi ani.

M.D.: - Nu ştiu care a fost motivaţia raidului. Noi aveam însă în lagăr un mic aparat de radio, de care nemţii nu ştiau. Şi nu mică ne-a fost mirarea, când auzind BBC-ul în după amiaza zilei de 23 august 1944, am aflat că „*în fine toţi legionarii internaţi în lagărul de la Buchenwald au fost lichidaţi*"... Probabil că Aliaţii se gândeau că după 23 august 1944, noi le-am fi putut încurca planurile în România... Dar certitudini nu avem, doar supoziţii.

Guvernul de la Viena

L.V.: - Ajunşi la Viena, ce aţi mai făcut?

M.D.: - La Viena ne aştepta Horia Sima. El ajunsese la Viena cu o zi înainte, după ce fusese dus, în prealabil, din lagărul de la Sachsenhausen, la cartierul general al lui Hitler, la *Wolfschanze* de la *Rastenburg,* unde s-a întîlnit cu *Ribbentrop* şi cu *Himmler* (cu Hitler nu s-a văzut, probabil că s-a jenat să-l vadă pe Horia Sima, după tot ce-i făcuse...). Ribbentrop şi Himmler l-au întrebat dacă este dispus, după tot ce i s-a întâmplat în Germania, să devină aliatul Germaniei şi să lupte, alături de ea, împotriva comuniştilor care au invadat România. *Din motive evident ideologice, Mişcarea Legionară fiind până în ziua de astăzi un duşman declarat al comunismului şi comuniştilor, Horia Sima a acceptat propunerea lui Ribbentrop şi Himmler, cu atât mai mult cu cât Mişcarea a apreciat că după 23 august 1944 în România nu mai există un guvern legal*[11]. Totuşi

[11] Poziţia Mişcării Legionare faţă de actul de la 23 August 1944 este foarte complexă, opiniile legionarilor, indiferent de orientarea lor pro-Sima sau anti-Sima sunt foarte diferite. Horia Sima şi Mircea Dimitriu au considerat imediat, că „după 23 August 1944, ţara fiind ocupată de trupele Armatei Roşii, fiind la discreţia bolşevicilor, nu se mai poate vorbi de un guvern legal în România, ca atare se justifică crearea unui guvern în Exil". Duiliu Sfinţescu (antisimist), în cartea sa „Răspuns la întrebări ale tinerilor care doresc tot adevărul despre Mişcarea Legionară", apărută în 1996, dând dovadă de un antimonarhism visceral, nu ezită să-l considere trădător pe Regele Mihai, supralicitând în schimb atitudinea mareşalului Antonescu, descris ca cel mai mare erou naţional din istoria României (şi totuşi Ion Antonescu a fost cel care a dat lovitura de graţie Mişcării Legionare)... În schimb Dumitru Groza, fostul şef al Corpului Muncitoresc Legionar, devenit

trebuie să spun, cu deosebită claritate, **propunerea germană a fost acceptată de Horia Sima numai după o lungă şovăială**. *El personal şi Mişcarea Legionară pierduseră orice simpatie faţă de Germania hitleristă, care-i tratase atât de ingrat. În plus, Horia Sima fusese umilit, târât prin închisori şi scăpat ca prin minune de la o execuţie, pe care Hitler o dorea (se pare că o şi ordonase). Pe de altă parte, înfrângerea Germaniei devenise evidentă*. Cu toate acestea, Horia Sima a acceptat în final propunerea Germaniei, găsind şi asentimentul legionarilor, cu excepţia celor dizidenţi. Sima a considerat că Mişcarea Legionară nu poate fi absentă de la lupta contra comunismului care a invadat ţara. Începând cu data de 23 august 1944, România se găsea sub ocupaţie străină, comunisto-bolşevică. Pentru a salva onoarea României, care a încetat lupta contra comunismului, Horia Sima a acceptat această colaborare cu Germania. Colaborarea a fost din nou sabotată de Ministerul de Externe German, la intervenţia personală a generalului **Ion Gheorghe**, care fusese ambasadorul României la Berlin, omul de încredere al lui Ion Antonescu. Generalul *Ion Gheorghe* nu mai era ministrul României la Berlin, dar refuzase să se reîntoarcă în ţară, rămăsese în Germania şi trăgea toate sforile posibile contra Mişcării... În plus, ministerul de externe german si Ion Gheorghe erau ajutaţi şi de dizidenţii noştri, de „mexicani“, adică de Papanace, Lefter şi Gârneaţă. *Între timp, sosise de la Bucureşti soţia unui cunoscut agent al lui Eugen Cristescu, pe numele de* **Nicolae Terianu, cunoscut ca asasinul lui Nae Ionescu (l-a omorât pe acesta cu o ţigară otrăvită**), *iar soţia acestui agent primise ordin de la Bucureşti să se infiltreze în Mişcarea Legionară, în grupul de la Viena*.

---

după 1942 antisimist, declara într-un interviu acordat în 1996: „În fapt, un act salvator al Regelui şi al partidelor istorice. Momentul depăşirii graniţei de răsărit la 20 august 1944 de către armatele sovietice a fost determinant în luarea unei poziţii de salvare a ceea ce mai putea fi salvat, pentru evitarea dezastrului ce ameninţa dispariţia noastră ca stat naţional. În acest context se poate afirma că actul de la 23 August 1944 a fost singura alternativă care putea fi luată de forţele politice responsabile existente în ţară în acel moment, cu implicaţia directă a Comandantului Suprem al Armatei, Majestatea sa Regele Mihai I“...

L.V.: - Istoricul german **Andreas Hillgruber** a afirmat că Hitler cochetase cu ideea să-l numească chiar pe generalul **Ion Gheorghe** în fruntea guvernului de la Viena, este adevărat?

M.D.: - Este posibil, numai că *Ion Gheorghe* a refuzat în final această funcție, văzând că Germania va pierde sigur războiul...

L.V.: - Dar Horia Sima nu credea că Germania va pierde războiul?

M.D.: - Ba da, fără îndoială, Horia Sima vedea că Germania va pierde războiul! Însă Horia Sima a considerat că Mişcarea Legionară nu poate să fie absentă la combaterea comunismului, căci altfel s-ar fi dezis de însăşi raţiunea pentru care Corneliu Codreanu a creat-o. Mai mult, Sima s-a gândit şi la represaliile din partea biruitorilor, ce se prevedeau la orizont. Când *Papanace*, *Gârneață* şi *Lefter* au refuzat colaborarea cu Guvernul Național de la Viena, în sinea lui el a fost bucuros că *cel puțin o parte din Mişcare va putea fi ferită de consecințe, putând duce astfel mai departe Mişcarea Legionară*.

L.V.: - Când Horia Sima a acceptat constituirea guvernului său de la Viena, spera poate că Germania va reuşi să mențină frontul pe Carpați, iar în Transilvania de Sud se va instala noul guvern al său?

M.D.: - Da, aşa i s-a promis, numai că pe zi ce trecea, frontul se deteriora. Când Sima a văzut că Transilvania a fost pierdută pentru frontul german, atunci el **a trecut la realizarea unui plan, care, dacă ar fi reuşit, ar fi schimbat poate situația în România**. Astfel, el i-a trimis în țară, clandestin, peste liniile din Cehoslovacia şi Ungaria, pe *Stoicănescu*, *Schmidt* si *Petraşcu*. Stoicănescu trebuia să contacteze cadrele superioare ale armatei (printre care generalii *Avramescu*, *Dragalina* şi *Coroamă*) pentru a face o defecțiune majoră, antirusească, în timp ce Schmidt şi Petraşcu trebuiau să ridice masele. Nicolae Petraşcu a şi rămas în continuare în țară. *Ideea lui Sima era că, dacă armata română s-ar fi răsculat împotriva ruşilor (aceştia fiind slăbiți prin întărirea frontului lor pe Oder), le-ar fi făcut acestora dificultăți atât de mari, încât ruşii, ori ar fi chemat în ajutor pe Aliați (care se aflau în Grecia şi care, dacă ar fi rămas ulterior în țară, ar fi împiedicat comunizarea României), ori ar fi încheiat un armistițiu cu România, asemănător celui încheiat cu Finlanda*. Misiunea emisarilor a fost încununată de succes, **ora X** a fost stabilită, iar Stoicănescu şi Andreas Schmidt au plecat spre Germania (la

Viena) pentru a comunica data şi ora acţiunii şi de a coordona acţiunea românească cu un redus sprijin aerian german. Dar, din nou a funcţionat trădarea, telegrafistul lui Schmidt, **Nicolae Ţăranu,** a comunicat totul ruşilor, avionul a fost doborât lângă Seghedin de aviaţia de vânătoare românească (alertată de ruşi şi obligată să se ridice în aer). Astfel acţiunea a eşuat... Trebuie subliniat faptul că *doctorul Ţăranu nu a fost legionar, el a fost pe vremuri şeful organizaţiei cuziste din judeţul Timiş-Torontal* şi fusese racolat şi instruit ca telegrafist de serviciile secrete germane şi îi servea personal lui Andreas Schmidt, şeful Grupului Etnic German din România. Nu ştim de când a devenit d-rul Ţăranu omul ruşilor, în mod sigur a fost constrâns să lucreze pentru ei... În urma acestei trădări, generalii români implicaţi în complot au fost arestaţi...

L.V.: - Cum a reacţionat Sima faţă de acest eşec?

M.D.: - Horia Sima nu era omul care să se descurajeze. *El a forţat pregătirea voluntarilor pentru paraşutare şi a trimis noi grupe de paraşutişti în munţi*.

L.V.: - Care a fost soarta ulterioară a lui *Andreas Schmidt* şi *Constantin Stoicănescu*?

M.D.. - După ce avionul a fost doborât în flăcări, Schmidt şi Stoicănescu, răniţi, au fost luaţi imediat prizonieri, au fost transportaţi la Seghedin, apoi în România, iar de aici au fost preluaţi de ruşi, care i-au dus în URSS, unde au fost anchetaţi. După mai mulţi ani petrecuţi la Vorkuta, Andreas Schmidt a reuşit să se întoarcă in Germania Occidentală, în schimb Stoicănescu a dispărut fără urmă. Cineva care a fost prizonier la minele de cărbuni din Rusia a spus că în fundul unei galerii s-au întâlnit cu o altă grupă care venea din cealaltă parte a minei, între ei fiind un perete care trebuia spart. Din a doua grupă, ar fi strigat cineva, prin perete, „*să ştiţi că eu sunt Stoicănescu*"... Poate că a fost doar un zvon, **cert este că Stoicănescu niciodată nu a mai revenit din Rusia**. Ce s-a întâmplat cu el, nimeni nu ştie. Încă o enigmă a istoriei...

L.V.: - De ce Guvernul de la Viena s-a constituit abia după trei luni şi jumătate, la 10 decembrie 1944?

M.D.: - Pentru că personal Ribbentrop s-a opus la constituirea acestui guvern, deşi la *Wolfschanze* îl dorise. El avea legăturile sale cu generalul Gheorghe Ion. Pe urmă formarea guvernului a fost întârziată

şi de nesfârşitele intrigi făcute de Papanace, Gârneață, Stănicel, Lefter şi în final şi de Palaghiță.

L.V.: - Dv., dle Dimitriu, ce funcție ați avut în acest guvern?

M.D.: - Ataşat de presă. Oficial eram ataşat de presă, *dar în realitate conduceam un grup de legionari, care îi asigurau protecția lui Horia Sima*.

L.V.: - Dar cine voia să-l asasineze la Viena pe Horia Sima?

M.D.: - Din România veniseră o mulțime de refugiați, fie cu automobilul, fie cu trenul, fie pe jos... Între ei se găseau o mulțime de agenți ai Serviciului Special de Informații (SSI) de la Bucureşti. Cea mai cunoscută agentă, pe care am cunoscut-o şi personal, era soția lui *Neculai Terianu*, despre care am mai relatat. Această doamnă s-a stabilit într-un hotel şi, nu se ştie cum, a intrat în relații intime cu *Stelian Stănicel*. Stănicel, care şi aşa era în tabăra disidenților, a fost „întărit" în poziția sa disidentă de această doamnă, şi ca atare a încercat să-i convingă pe generalul **Chirnoagă**, pe colonelul **Ciobanu**, pe comandorul **Băilă**, pe mitropolitul **Visarion Puiu**, pe deputatul basarabean **Vladimir Cristi** şi pe profesorul **Ion Sângiorgiu**, să nu colaboreze cu Horia Sima la alcătuirea guvernului... Toate aceste lucrături au împiedicat formarea guvernului prezidat de Horia Sima, timp de aproape patru luni...

L.V.: - Cum ați putea caracteriza activitatea guvernului de la Viena, care oficial a luat sfârşit odată cu capitularea Germaniei, la 8 Mai 1945?

M.D.: - Guvernul de la Viena a făcut trei lucruri importante. Mai întâi a alcătuit trei regimente, care erau sub comanda generalului Platon Chirnoagă, ajutat de coloneii Alexandrescu, Ciobanu şi Băilă. O parte din aceste regimente au participat la luptele de pe frontul de Est (pe Oder). Fac o paranteză, noi am pus o condiție nemților, pe care ei au acceptat-o, că unitățile „Armatei Naționale" ale Guvernului de la Viena nu vor lupta contra românilor, vor lupta numai pe Frontul de Est, exclusiv contra ruşilor, indiferent ce se va întâmpla pe viitor. Nemții au fost de acord cu această cerere a noastră. Al doilea lucru important a fost pregătirea a cca. 100 de legionari, antrenați şi echipați pentru acțiuni de diversiune în spatele frontului. Aceşti legionari au fost paraşutați în România. **Ei au constituit nucleul rezistenței armate din munți, care a hărțuit regimul comunist mai îndelung**

decât în orice altă țară ocupată de Soviete şi au creat mari probleme ruşilor[12] Al treilea lucru pe care l-a făcut Guvernul de la Viena a fost asistența acordată miilor de refugiați, care veneau din România. Aceştia au găsit la Viena unde să doarmă şi ce să mănânce, putând apoi să plece mai departe spre Vest. Frontul însă apropiindu-se de Viena, în februarie 1945 ne-am mutat mai în vestul Austriei, în *Salzkammergut*, la **Alt-Aussee**, unde a funcționat în continuare guvernul Sima. Cu noi erau şi 200-300 de legionari. Aveam grupe în pregătire pentru Armata Națională şi grupe care se pregăteau pentru paraşutare în România. Însă odată cu capitularea Germaniei a luat sfârşit şi activitatea guvernului nostru.

VII. COLABORAREA CU STATELE UNITE ŞI FRANȚA

Legiunea din nou pe drumuri

Liviu Vălenaş: - După dizolvarea Guvernului de la Viena (care funcționa la Alt-Aussee), deci după 8 mai 1945, ce ați făcut în aceste noi condiții?

Mircea Dimitriu: - Fiecare a plecat unde a putut. Eu m-am dus cu o grupă, pentru o ultimă rezistență, în munții Dachstein, dar, după două nopți, ne-am dat seama că totul este în zadar, nemții încetaseră rezistența pe toate fronturile. Atunci fiecare am plecat unde am văzut cu ochii... Horia Sima a plecat cu alte două persoane, am aflat ulterior că a ajuns la Freiburg şi de acolo în Italia. Eu m-am dus spre Bavaria, împreună cu **Grigore Manoilescu** (care mi se dăduse în grijă). Însă am nimerit, în drum spre Bavaria, într-un lagăr american de prizonieri. Cum lagărul era în curs de formare şi avea o pază ineficientă, am

[12] Până la începutul lunii mai 1949, Securitatea (DGSP) reuşise să aresteze, la nivelul întregii României, 804 partizani şi sprijinitori ai acestora. Din aceştia, 56% nu erau încadrați politic, 14% erau țărănişti şi simpatizanți țărănişti şi 11% legionari şi simpatizanți legionari.

reuşit să fugim din el. Mergând pe jos, am trecut *Salzachul* pe un pod şi, după alte două nopţi dormite la ţărani, ne-am oprit la un alt ţăran, în Bavaria, unde am rămas un timp. Ne-am angajat ca slugi, plătiţi numai cu mâncare şi casă, dar, cum Manoilescu era bătrân şi nu putea lucra, am plătit eu pentru el ca să fie ţinut cu casă şi masă... Deci profesorul Manoilescu era angajat ca argat, dar nu lucra, dar eu lucram de-a binelea... Asta a durat până în noiembrie 1945. În noiembrie 1945 am revenit în Austria şi aici am primit indicaţii cum se poate trece în Italia, clandestin. Pe Valea Salzachului, prin zăpadă până la brâu, am trecut, împreună cu profesorul Manoilescu, în Italia, mai precis spus, în Tirolul de Sud, unde am înnoptat la un neamţ. De la acest neamţ, cu un omnibuz am ajuns la o staţie de cale ferată, şi cu trenul, la Roma. Acolo am găsit nişte camarazi, printre care **Ilie Olteanu**, fostul director al Băncii „*Albina*“ din Sibiu. La Roma funcţiona deja un Comitet Român. De la Roma am plecat mai departe spre Neapole. În ceea ce-l priveşte pe Grigore Manoilescu, acesta a fost primit de o contesă la Castel Gandolfo. Din Neapole am plecat la Aversa, unde era un lagăr condus de englezi. Intenţia mea era să ajung în Portugalia, dar la un moment dat m-a căutat Traian Borobaru şi când am ieşit din lagăr l-am văzut şi pe Horia Sima!

L.V.: - Horia Sima era internat şi el la Aversa?

M.D.: - Nu, venise să mă caute acolo, la Aversa. Sima se refugiase şi el în Italia, iar când ne-am întâlnit, mi-a dat dispoziţie să mă duc în Austria, ca să-i conduc pe legionarii din Austria şi Germania.

L.V.: - Dar cine finanţa toate aceste deplasări?

M.D.: - Când ne-am despărţit la Alt-Aussee, eu am primit 100 de dolari, care pe atunci erau bani serioşi. În Italia am primit şi un ajutor de la Comitetul Român din Roma. Cât am stat la Roma, am luat contact cu diverşi refugiaţi sârbi şi nemţi. Exista un salon la o contesă, care era frecventat de aceşti refugiaţi. Acolo am cunoscut un general sârb, un altul italian (probabil din Serviciul Secret). Am dat unui neamţ din Tirolul de Sud un formular de emigrare pentru Argentina, primit de la Comitetul Român, iar el m-a recomandat familiei sale, ca să mă ajute să trec clandestin în Austria. Am plecat la această familie, la Vipiteno, care m-a primit foarte călduros. Am stat acolo vreo 10

zile, aşteptând o vreme potrivită (era iarnă). Nu au vrut să primească bani de la mine şi m-au însoţit până la frontiera cu Austria, am trecut frontiera şi, via Innsbruck, am ajuns la Salzburg. Între timp camarazii puseseră pe picioare un *Comitet Român* în acest oraş.

L.V.: - *Comitetele româneşti* erau toate legionare?

M.D.: - Da, erau toate legionare!

L.V.: - După 1945, unde au apărut aceste *Comitete româneşti*?

M.D.: - Aproape în toată Europa Occidentală. În Austria şi Germania, erau la Salzburg, la Freising, la Kőln, la Hanovra, la Hamburg, la Freiburg şi prin alte localităţi. În Franţa era un *Comitet Român* la Paris.

L.V.: - Care era rolul acestor *Comitete româneşti*?

M.D.: - Aceste *Comitete româneşti* organizau ajutoare pentru refugiaţii din România, indiferent de apartenenţa lor politică. Noi nu ne ocupam numai de refugiaţii legionari, ci de toţi refugiaţii români, majoritatea nu erau legionari. Cine erau aceşti refugiaţi? Erau de toate categoriile, profesori universitari, diplomaţi, elevi, studenţi, muncitori, ţărani, oameni în vârstă. La Salzburg am fost ajutaţi foarte mult de un preot romano-catolic, Dr. **Florian Müller** (care trăieşte şi în prezent, aici în Germania, în landul Baden-Würtenberg). Preotul Florian Müller era neamţ, originar din Dobrogea, avusese o misiune pastorală în România, nu era legionar, dar era un mare anticomunist, fusese foarte impresionat şi marcat de faptul că în România fusese arestat episcopul romano-catolic de Timişoara, Dr. **Augustin Pacha** (ulterior aveau să fie arestaţi în ţară toţi episcopii greco-catolici şi alţi episcopi romano-catolici). Preotul Florian Müller a organizat foarte repede un comitet de asistenţă al bisericii catolice, care se ocupa şi de îngrijirea spirituală a refugiaţilor români, *indiferent de confesiunea lor*. Noi, oricum, în Salzburg nu aveam nici un preot ortodox. Cu ajutoarele financiare de la părintele Florian Müller am reuşit să cumpărăm un cămin, adică o baracă de lemn, chiar în apropierea gării din Salzburg, care a fost pusă pe un fost buncăr, pe care eu şi câţiva camarazi l-am amenajat ca sală de mese şi bucătărie. Pentru amenajarea buncărului a trebuit să muncim fizic serios... În baracă aveam 15 paturi şi ofeream mâncare şi adăpost pentru cine venea din România, ca refugiat. Noi deschisesem şi o filieră clandestină spre România, filieră prin care am putut să aducem mai multe persoane în Austria. Desigur, majoritatea

refugiaţilor, după ce se opreau la noi şi primeau acest sprijin despre care v-am vorbit, plecau mai departe, fie în Franţa, fie în Statele Unite, fie în Canada, fie în Venezuala etc., în multe cazuri cu ajutorul nostru direct. *Aş mai vrea să adaug ceva, dizidenţii noştri, imediat după dizolvarea guvernului Sima de la Alt-Aussee, au dispărut, nu ne-au ajutat cu nimic în organizarea acestor Comitete româneşti*. Petre Vălimăreanu a ajuns în Italia, la Roma, iar ulterior a publicat în „*Lupta*“ lui Mihai Korne imensa aberaţie că *„la Viena Horia Sima ar fi însărcinat pe cineva să-l împuşte, iar acela ar fi refuzat să execute ordinul*”!??... Stănicel cu Neculai Tudose au dispărut şi ei. Fac acum o mică paranteză, acest Neculai Tudose era o figură tristă a Mişcării, a fost şeful poliţiei legionare a lui Groza (şeful Corpului Muncitoresc Legionar), înfiinţată în 1940, fără ştirea lui Sima. În această „poliţie“ erau elemente de tot felul. Neculai Tudose, care era şi şchiop, făcea raiduri în 1940, pe cont propriu, pe la evrei, îi înspăimânta şi îi obliga să-i plătească bani... **Când Horia Sima a aflat de la Antonescu despre aceste grave abuzuri, a făcut o anchetă, în urma căreia a desfiinţat imediat această „poliţie“ şi l-a obligat pe Tudose să înapoieze toate lucrurile şi banii furaţi, iar el personal a vizitat pe evreii păgubiţi de Tudose şi şi-a cerut scuze în numele Legiunii**... Acest Tudose împreună cu Stănicel umblau acum prin Austria, ca să-l caute pe Horia Sima şi să-l dea americanilor, ca să fie arestat... La Innsbruck, care se afla în zona militară franceză, cu autorităţi militare franceze, în parte comuniste, **Constantin Antonovici** (un al doilea Constantin Antonovici fusese paraşutat în ţară) şi alţi dizidenţi i-au denunţat francezilor pe legionarii refugiaţi în Tirol. Aceştia au fost bineînţeles arestaţi şi ţinuţi în lagărul Reichenau aproape un an, până de Gaulle a schimbat ofiţerii comunişti cu gaullişti, iar drept consecinţă, legionarii au fost eliberaţi din lagăr... Ba mai mult, chiar li s-a propus să colaboreze la depistarea refugiaţilor români care erau comunişti. Denunţul dizidenţilor le-a făcut bine în final...

Colaborare cu Biserica Romano-Catolică

L.V.: - Istoricul spaniol **Francisco Veiga** susţine în teza sa de doctorat „ISTORIA GĂRZII DE FIER“ că *„un subiect interesant pentru o viitoare teză de doctorat, ar fi relaţiile, de după 1945, între*

Biserica Romano-Catolică şi Mişcarea Legionară". Ce a vrut să spună prin aceasta istoricul Veiga?

M.D.: - Probabil s-a referit la faptul că am fost ajutaţi de Biserica Romano-Catolică. V-am vorbit deja de preotul Florian Müller, care era un bun naţionalist, un mare anticomunist. Preotul Müller a colaborat cu noi foarte strâns, foarte prieteneşte. Însă a fost şi un prelat al Bisericii Catolice, mai precis spus al celei greco-catolice, care ne era adversar. Este vorba de monseigneur-ul **Octavian Bârlea**, care s-a stabilit la München[13]. În schimb alţi preoţi uniţi ne-au ajutat

[13] Ion Popa susţine exact contrariul: monseigneur-ul Octavian Bârlea a fost tot timpul un apropiat al legionarilor. Mircea Dimitriu afirmă însă, că „dacă monseigneur-ul Bârlea i-a ajutat pe legionari, atunci numai pe cei antisimişti". Această afirmaţie nu am putut-o confirma sau infirma. Un lucru este cert, Vaticanul, imediat după 8 mai 1945, i-a cerut părintelui Octavian Bârlea să se ocupe de asistenţa spirituală şi chiar educativă a tinerilor români care se găseau în sudul Germaniei. Printre cei care se găseau în aceste zone, erau foarte mulţi refugiaţi din România, foşti membri ai guvernului de la Viena, alţi legionari, deveniţi dizidenţi faţă de Horia Sima, foşti prizonieri români, foste cadre ale Armatei Naţionale a Guvernului de la Viena, studenţi aflaţi la studiu în Germania şi militari români care s-au aflat la pregătire în această ţară. Cu alte cuvinte un număr destul de mare de persoane tinere, care aveau nevoie în special de asistenţă pentru a-şi continua studiile. Cele mai multe din aceste persoane nu erau legionare. Mircea Dimitriu ne-a adus şi alte precizări despre activitatea monseigneur-ului Octavian Bârlea. Monseigneur-ul Bârlea a păstorit numai în Bavaria, iar în perioada cât a fost plecat în Statele Unite, locul său a fost luat de părintele Vasile Zăpârţan. După moartea acestuia, Octavian Bârlea a revenit la München. Din cadrele Armatei Naţionale, numai colonelul Alexandrescu se afla în Bavaria, chiar la München. Octavian Bârlea a slujit la înmormântarea lui Vasile Mailat şi a lui Ion Boacă, deşi aceştia erau ortodocşi. În Austria a acordat asistenţă spirituală legionarilor (şi nu numai lor), preotul romano-catolic Johannes-Florian Müller (în zona americană şi franceză), urmat apoi de preotul (convertit la ortodoxie) Harald Makk. În Freiburg slujea preotul Dumitru Popa, ulterior Germania s-a umplut de preoţi ortodocşi, trimişi de Patriarhia de la Bucureşti, în realitate agenţi în sutană ai Securităţii, cu care legionarii nu au vrut să aibă nici o legătură. În fine, pe data de 14 ianuarie 2000 m-am întreţinut cu monseigneur-ul Bârlea la sediul Misiunii Greco-Catolice din München şi care mi-a spus, că „în întreaga sa activitate pastorală, a acordat asistenţă spirituală fără să facă nici o deosebire politică sau confesională, dând ascultare numai

când şi cât au putut, atât în Europa, precum şi în alte continente. Dar nu atât ca preoţi, ci ca români anticomunişti...

L.V.: - Este interesant ceea ce spuneţi, pentru că în ultima carte a regretatului **Mircea Ciobanu**, consacrată Regelui Mihai, o carte apărută în 1994 la Iaşi, într-un document anexă, cineva îl acuza de contrariul pe monseigneurul Bârlea, că *„nu i-a ajutat decât pe legionari*"...

M.D.: - *Dimpotrivă, monseigneur-ul Bârlea ne-a înghiţit numai la început*! Avea o adversitate, ţărănistă poate, împotriva noastră. Este interesant faptul că *monseigner-ul Bârlea* a fost o perioadă de timp în America, iar acolo o revistă, „*Boian Report*", l-a acuzat deschis că lucrează cu comuniştii împreună. Nu ştiu ce a făcut monseigner-ul Bârlea în America, ca să merite o astfel de acuză gravă... În schimb părintele **Vasile Zăpârţan**, care a venit ulterior în locul lui Florian Müller, ne-a oferit toată asistenţa spirituală necesară, el primise în acest sens şi o dispensă de la Vatican, ca să se ocupe şi de ortodocşi. Din contră, părintele Bârlea a fost cam refractar de a acorda asistenţă spirituală ortodocşilor, abia mai târziu a oficiat nişte slujbe de înmormântare şi pentru camarazii ortodocşi...

L.V.: - Vă propun, d-le Dimitriu, să facem acum o paranteză mai largă şi să discutăm despre poziţia Mişcării Legionare faţă de Biserică în general... De ce Legiunea a fost şi este considerată de mulţi ca o mişcare „*ultra-ortodoxă*" sau chiar „*mistic-fundamentalist-ortodoxă*"?

M.D.: - Salut întrebarea dv., căci vom lămuri această problemă deosebit de importantă şi, bineînţeles, voi risipi calomniile, care nu încetează să se reverse asupra Mişcării Legionare, poziţia adevărată a Mişcării faţă de Biserică fiind răstălmăcită în mod răuvoitor! Care este deci adevărata poziţie a Mişcării Legionare faţă de Biserică? **Ea nu poate fi decât una, care să corespundă intereselor Neamului**! Pentru a o înţelege, este nevoie de o scurtă incursiune în trecut. Unirea cu Roma a unei părţi majoritare din Biserica Ortodoxă din Ardeal n-a

---

Vaticanului".Personal, îl consider pe monseigneur-ul Octavian Bârlea una din cele mai luminoase figuri ale Bisericii Greco-Catolice Române, o figură legendară.

fost un act de oportunism (aşa cum încearcă „unii“ să „explice“ acum acest fapt istoric, cu mari consecinţe ulterioare) al unei ierarhii doritoare de o mai bună stare materială, ci, ca şi alte încercări, un act disperat de a scoate pe românii ardeleni din situaţia de iobagi, lipsiţi de cele mai elementare drepturi, în care - deşi majoritari - erau ţinuţi de administraţia habsburgică (dar alcătuită în mare parte din maghiari). Contactul cu Roma, o consecinţă imediată, a făcut posibilă descoperirea originii noastre daco-romane şi dreptul nostru istoric pe întreg teritoriul Daciei Traiane, în care suntem băştinaşi şi nu veniţi. Prin activitatea Şcolii Ardelene - produs direct al Unirii cu Roma - s-a născut sentimentul de comunitate istorică a tuturor celor ce vorbesc româneşte. Fără influenţa Şcolii Ardelene asupra alfabetului, limbii, literaturii şi istoriei naţionale, în toate provinciile locuite de români, acea „*Unitate sufleteasc*ă“ nu ar fi existat! Dacă nu ar fi fost Biserica Unită cu Roma, probabil că noi, românii, şi azi am fi scris într-o grafie străină nouă, cea chirilică...

L.V.: - Este frumos ceea ce afirmaţi, mai ales că aceste cuvinte vin din partea unui ortodox...

M.D.: - Sunt ortodox din moşi-strămoşi, nu-mi este ruşine de Biserica mea... Să revin însă la problema ce o dezbatem. Era normal ca atunci când, după realizarea României Mari, această „Unitate“ a început să se erodeze - din vina guvernanţilor - şi disensiunile confesionale şi provinciale au devenit tot mai accentuate, să se găsească tineri patrioţi din toate provinciile româneşti, care, pe lângă combaterea altor pericole ce ameninţau fragedul stat unitar, să caute şi să asigure această „*Unitate sufletească*“. Iniţiatorii, Corneliu Zelea Codreanu şi Ion Moţa, urmaţi de alţi cinci, au unificat mai întâi, în 1922, tineretul universitar din toate provinciile ţării. Nereuşind să intereseze guvernanţii, ei au pus bazele „*Legiunii Arhanghelului Mihail*“, acea organizaţie care, sub diferite denumiri, impuse de persecuţiile guvernanţilor, avea să devină o adevărată şcoală a Naţiunii, unde tineri din toate provinciile Ţării, ortodocşi şi uniţi, dar şi de alte confesiuni, îşi trăiau împreună vacanţa, în tabere de muncă obştească, cunoscându-se şi respectându-se reciproc şi trăind pe viu, în sudoare, rugăciune, marşuri şi cântece, acea mult dorită „*Unitate sufletească*“, necesară supravieţuirii României. Dând exemplu, Corneliu Codreanu, care era un ortodox practicant, ţinând post negru

în fiecare Vineri, respecta nu numai Biserica Unită; el purta o iconiță cu Sf. Anton de Padua, un sfânt romano-catolic, **o iconiță de care nu s-a despărțit niciodată**! La fel, Ion Moța a avut acordul lui Codreanu să plece cu o grupă de fruntaşi legionari în Spania, unde „**se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Christos**“, să participe la apărarea Bisericii Romano-Catolice de atacul comunismului ateu şi unde atât el, cât şi Vasile Marin şi-au lăsat viața în luptă! Eu însumi i-am întâlnit, atât pe Corneliu Codreanu, cât şi pe majoritatea fruntaşilor legionari şi nu numai o dată. Am fost în tabere, am stat în marşuri şi lupte cu autoritățile, cot la cot cu ortodocşi, uniți, romano-catolici şi chiar reformați. Nu am auzit niciodată vreun cuvânt discriminatoriu privitor la confesiunea vreunuia.

L.V.: - Nu au existat niciodată, în Legiune, dispute între legionari de diferite confesiuni, din cauza religiei lor diferite?

M.D.: - Niciodată nu au existat fricțiuni sau disensiuni din cauza confesiunilor diferite ale legionarilor, repet, NICIODATĂ! Mişcarea Legionară ne învățase să ne respectăm reciproc convingerile religioase. În prigoanele ulterioare, legionarii ortodocşi şi uniți au suferit chinurile, închisorile şi lagărele de exterminare, încurajându-se reciproc, iar osemintele de ambele confesiuni, din mormintele răspândite pe întreg cuprinsul Țării, mărturisesc de înfrățirea în ultima rugăciune, îndreptată spre acelaşi Cristos şi acelaşi Dumnezeu, mai înainte ca gloanțele ucigaşe să pună capăt vieții lor, abia începută... Horia Sima, pe care l-am cunoscut îndeaproape, **nu s-a îndepărtat cu nimic de la poziția Căpitanului față de Biserica Unită**! Dimpotrivă, în urma calvarului la care comuniştii au supus-o, la înțelegere şi respect s-a adăugat simpatia pentru tovarăşii de luptă. Fără nici o îndoială, Ortodoxia este Biserica Neamului şi Mişcarea Legionară a considerat-o, întotdeauna şi neîntrerupt ca atare. Ea este aceea care a vegheat la naşterea Lui şi l-a însoțit de-a lungul veacurilor, ajutându-l să-şi păstreze identitatea prin vâltorile timpurilor. Biserica Ortodoxă este atât de strâns împletită, până la identificare, cu Neamul, încât să poată accepta fără rezerve, un vlăstar din trunchiul ei - Biserica Unită, care, sub furtunile Istoriei s-a dezvoltat puțin diferit, să stea alături de ea, aparținând şi el Neamului, pe care, în momente hotărîtoare, l-a ajutat să-şi împlinească visul milenar: **unirea tuturor Românilor într-un singur stat**!

L.V.: - Cu tot respectul deosebit pe care îl am faţă de Biserica Ortodoxă, cred că este pe undeva un sofism când se afirmă că ea este Biserica Neamului! Până la schisma din anul 1054, Biserica Occidentului şi Orientului au fost împreună, un singur trup cu un singur cap, ca atare nu ştiu dacă se poate vorbi de ortodoxism cu adevărat în ţinuturile locuite de paleo-români înainte de 1054... Ulterior Marii Schisme, din păcate, prea puţin s-a identificat Biserica Ortodoxă cu Neamul Românesc... Adoptând, ca limbă bisericească, o limbă străină, medio-bulgara (aşa-zisa slavonă), Biserica Ortodoxă a devenit mai degrabă o forţă dogmatică, străină de interesele redeşteptării naţionale. Abia domnitorul Cuza a interzis limba medio-bulgară în biserici, nu de alta, dar credincioşii nu înţelegeau absolut nimic din slujbele ţinute în bisericile din principatele române... Biserica Ortodoxă s-a transformat într-o putere conservatoare (în sensul negativ al cuvântului), înclinată spre inactivitate politică şi socială şi plecată oricărei stăpâniri, indiferent care era ea, în virtutea absurdei tradiţii bizantine. De aici şi filozofia profund nocivă, care a adus atâta rău poporului român: „*Capul plecat, sabie nu-l tai*e"... Dar pata neagră cea mai mare din istoria Bisericii Ortodoxe Române a fost comportarea ei în tot decursul anului 1948, când, *împreună* cu Securitatea şi cu agenţii Moscovei, au prigonit Biserica martiră Unită, confiscându-i, cu o rapacitate incredibilă, toate bunurile, inclusiv cele umane, credincioşii... Desigur, s-ar putea obiecta că în tristul an 1948 nu Biserica Ortodoxă a fost de vină, ci ierarhia şi preoţii ei din acel an tragic... Dar ce împiedică atunci Biserica Ortodoxă Română, în 1999, după istorica vizită a Papei Ioan Paul al II-lea, să-şi recunoască deschis vina sa din 1948?[14] Nu este penitenţa ceva profund creştinesc?

[14] În cartea sa, „Răspuns la întrebări ale tinerilor care doresc tot adevărul despre Mişcarea Legionară", Editura Crater, Bucureşti, 1996, 622 pp., Duiliu Sfinţescu publică un capitol foarte interesant, întitulat „Trădările de neam ale Întâi Stătătorilor Bisericii Ortodoxe Române (1784 - 1916 - 1989)". Cele mai concludente sunt datele privind anul 1916, când episcopii ortodocşi de Oradea, Arad şi Caransebeş, Vasile Mangra, Ioan Papp şi respectiv Miron Cristea, precum şi oficiosul Bisericii Ortodoxe Române din Ardeal, „Telegraful Român" din Sibiu, au luat o poziţie netă, categorică, împotriva „invadării", „scumpei patrii Ungaria" de către armatele române, care trecuseră Carpaţii de câteva zile. Din motive de spaţiu nu publicăm acum

Poate sunt adevăruri care dor, dar cum Istoria Românilor este bazată (încă) în mare măsură pe mituri, şi acest mit, al „Bisericii Neamului“, ar trebui demontat. Cel puțin aceasta este părerea mea. Cred, cel puțin sper, că cele afirmate de mine nu au întristat pe ortodocşii cinstiți. D-le Dimitriu, aş vrea acum să facem un arc peste timp, Suveranul Pontif a vizitat între 7 şi 9 mai 1999 România, Mişcarea Legionară cum a apreciat această vizită (prima vizită a unui papă într-o țară majoritar ortodoxă)?

M.D.: - Bisericile creştine, Ortodoxă şi Catolică, se consideră, reciproc, drept „*schismatice*“, adică surori despărțite şi nu „*eretice*“, deosebirile dogmatice fiind minime. **Mişcarea Legionară a respectat întotdeauna pe catolicii din Țară, precum şi catolicismul de pretudindeni.** Exemplele le-am menționat deja. Un prozelitism reciproc nu l-am aprobat. Vizita Papei în România nu a avut însă intenții de prozelitism, la care au vrut unii s-o reducă, ci ea a avut un sens mult mai important. În contextul crizei din Balcani, acutizată în Kosovo, această vizită în România ortodoxă a fost, fără îndoială, acordată cu cancelariile vestice, ca să fie un semnal politic, care să atenueze propagarea *interesată* a unei comunități spirituale a ortodoxismului românesc cu cel pravoslavnic de la Moscova şi Belgrad şi în acelaşi timp să reamintească adevărul că **Ortodoxia Română aparține Europei**! Cu acest aspect al vizitei papale, Mişcarea Legionară a fost întru totul de acord şi a considerat-o deosebit de pozitivă!

---

textele integrale ale acestor apeluri (indiferent din ce unghi am privi problema, unul din cele mai ruşinoase acte făcute de Biserica Ortodoxă, care în 1916 a militat împotriva idealului național, împotriva României Mari...). Trădarea din 1916 nu l-a împiedicat însă pe Miron Cristea să devină câțiva ani mai târziu primul patriarh al României (Mari)... Cunoscând aceste antecedente, nu este de mirare, că devenit prim ministru în 1938, a justificat, din punct de vedere bisericesc şi creştinesc <sic> asasinarea lui Corneliu Codreanu, a Decemvirilor şi a Nicadorilor! Revenind la Duiliu Sfințescu, el este un legionar anti simist şi un ortodox practicant, ca atare acest atac dur împotriva B.O.R. nu vine de la un greco-catolic sau romano-catolic, ci de la un fiu al Bisericii Ortodoxe Române, fapt ce ne scuteşte de alte comentarii.

L.V.: - Să revenim acum la firul discuției noastre, să ne întoarcem la anul 1946, după Salzburg ce ați mai făcut în continuare?

M.D.: - De la Salzburg am plecat la Hanovra, trecând fraudulos granița germană în Bavaria, prin Obersalzberg. Am fost de mai multe ori interceptat de grănicerii bavarezi. Eu însă, în München, m-am înscris la facultate, la *Süd-Ost Institut*, aveam o legitimație de student şi o cameră mobilată în München. Deci aveam înregistrare în München, dar aveam şi o altă înregistrare că locuiesc în Salzburg, ca atare grănicerii, după ce-mi perchiziționau rucsacul (ca să vadă dacă nu sunt contrabandist), mă lăsau în pace. În felul acesta făceam turneul Germaniei, luam legătura cu legionarii răspândiți în Germania. Horia Sima îmi dăduse această sarcină, ca să mă ocup de acest lucru, să conduc legionarii din aceste două țări, Germania şi Austria. Umblam peste tot, în Germania, la Linz, în Tirol, numai la Viena nu mă puteam duce, acolo erau ruşii...

L.V.: - *Comitetele româneşti* trebuiau să dispună de o oarecare finanțare. De unde proveneau fondurile lor?

M.D.: - Noi asiguram doar masă şi dormit, în mod gratuit. Altceva nu prea puteam oferi. Eram ajutați, aşa cum am spus, de diferite organizații caritabile, în special de Biserica Romano-Catolică. După preotul Müller a venit în locul său preotul greco-catolic **Vasile Zăpârțan**, care s-a ocupat şi el de procurarea ajutoarelor pentru Comitetul Românesc. Am mai primit ajutoare de la americani, în special pachete cu alimente. Ne mai ajutau şi autoritățile locale, care erau mulțumite că în căminele noastre era disciplină, refugiații erau înregistrați, **nu umbla nimeni să fure** (cum se întâmplă astăzi cu refugiații români, din păcate)...

Tribunalul Internațional de la Nürnberg şi Mişcarea Legionară

L.V.: - Până când v-ați ocupat de această muncă de curierat pentru legionarii din Germania şi Austria?

M.D.: - Până în anul 1949-1950, când a început o acțiune de colaborare a Mişcării Legionare cu organele militare franceze şi americane.

L.V.: - Tribunalul Internațional de la Nürnberg cum a luat în considerare Mişcarea Legionară, considerată şi în prezent de către unii drept „fascistă“?

M.D.: - Ca urmare a unui memoriu, înaintat americanilor din Austria de către foşti membri ai Guvernului Național Român de la Viena, în 1946, au fost internați în lagărul american de prizonieri de la *Glasenbach* (Austria), următorii legionari şi membri ai guvernului de la Viena: Vasile Iasinschi, generalul Platon Chirnoagă, comandorul Eugen Băilă, Mihai Enescu şi Traian Popescu. De asemenea, Spiridon Neață şi Ion Rădulescu, legionari din Salzburg, denunțați de Stănicel şi Tudose. În acest lagăr, ofițerii americani, trimişi de Tribunalul Internațional de la Nürnberg, făceau trierea colaboratorilor şi respectiv a criminalilor de război. Concomitent cu anchetarea grupului legionar de la *Glasenbach*, legionarii de la *Freising* (lângă München) au înmânat lui **Robert Murphy**, ambasador şi consilier politic al lui Eisenhower, un memoriu explicativ despre Mişcarea Legionară. **Prin decizia Tribunalului Internațional de la Nürnberg, grupul legionar de la *Glasenbach* a fost pus în libertate**. De asemenea a fost tolerată activitatea legionară în tot spațiul controlat de occidentali (în Tirol, cu întârziere). În şedințele publice ale Tribunalului Internațional nu a existat, conform protocoalelor publicate ulterior, vreo referință la Mişcarea Legionară. În şedințele interne însă, s-au luat multe decizii (aceste protocoale sunt în schimb sub cheie) şi desigur că acolo s-a decis, în mod pozitiv, despre Mişcarea Legionară. Fără o astfel de decizie a Tribunalului Internațional de la Nürnberg, nu ar fi fost posibilă libertatea de activitate a Mişcării Legionare, după 1946 şi, cu atât mai puțin, oferta de colaborare făcută Mişcării Legionare, în 1950, de către franco-americani şi respectiv de către britanici.

Legionarii sunt paraşutați în România

L.V.: - Concret, cum a debutat această colaborare cu Statele Unite şi Franța?

M.D.: - Începutul acestei colaborări a fost colaborarea de la Innsbruck, între legionarii care fuseseră internați în lagăr, pentru depistarea comuniştilor infiltrați printre refugiați. Americanii şi

francezii ne-au făcut apoi propunerea ca Mişcarea Legionară să colaboreze cu ei, pentru anumite acţiuni ofensive în România. **Francezii i-au făcut, la Paris, doctorului Mircea Muşetescu această propunere, iar la Innsbruck mie**. Horia Sima şi-a dat aprobarea pentru această colaborare, după ce a participat la o întâlnire a noastră cu cei doi ofiţeri, francez şi american, desemnaţi pentru această colaborare. *Colaborarea francezilor şi americanilor cu Mişcarea Legionară a fost hotărâtă la cel mai înalt nivel, de preşedintele Franţei* **Vincent Auriol** *şi de preşedintele* Statelor Unite **Harry Truman**. Această colaborare se înscria într-un plan mai larg, subordonat direct celor doi preşedinţi Truman şi Auriol, de a slăbi, cu ajutorul emigraţilor, regimurile comuniste instalate de ruşi în Estul Europei. De asemenea se avea în vedere pregătirea populaţiei din ţările subjugate de ruşi în eventualitatea unui atac sovietic asupra Europei Occidentale. Se urmărea şi cunoaşterea potenţialului inamic, în afară de căile convenţionale. Secţia pentru România, a organismului militar franco-american, s-a adresat iniţial Comitetului Naţional Român, dar constatând posibilităţile lui reduse, a fost nevoită să se adreseze Mişcării Legionare, după ce în prealabil a obţinut, după cum am mai spus, aprobarea preşedintelui Truman şi a preşedintelui Auriol. De asemenea a fost obţinut şi asentimentul generalului Nicolae Rădescu, care deşi nu mai era în fruntea Comitetului Naţional Român, avea în continuare trecere pe lângă americani, aceştia fiind foarte decepţionaţi de Constantin Vişoianu, care era succesorul lui Rădescu la preşedinţia Comitetului Naţional Român. Pentru Mişcarea Legionară, propunerea deschidea noi perspective. Pe de o parte, ea obţinea o dovadă, mai vizibilă şi mai convingătoare decât cea obţinută la Tribunalul Internaţional de la Nürnberg, că nu este o organizaţie nazistă sau fascistă. Pe de altă parte, deschidea posibilitatea Mişcării Legionare de a intra mult mai uşor în contact cu legionarii din ţară şi de a-i reorganiza, după arestările masive, în vederea unei răscoale populare în România, în cazul unui conflict între ruşi şi puterile occidentale. De asemenea, era de interes organizarea de filiere terestre spre ţară, prin care s-ar fi putut refugia în Occident cei mai periclitaţi dintre legionari, care nu erau încă arestaţi. Din aceste considerente, Horia Sima, informat fiind de Muşetescu, a venit în Franţa, şi m-a

chemat şi pe mine, pentru definitivarea acestei colaborări cu franco-americanii.

L.V.: - Pe dv. de ce v-a chemat, erați specialist în domeniu (cum a susținut ulterior fostul şef al contraspionajului din DSS, generalul **Neagu Cosma**)?

M.D.: - Eram vechi legionar, aveam gradul de *comandant-ajutor*, colaboram îndeaproape cu Horia Sima de mulți ani, avea în mine suficientă încredere. El era convins că, în această colaborare, voi apăra interesele Mişcării.

L.V.: - La Viena, în 1944-1945, v-ați ocupat în fond de asigurarea protecției lui Horia Sima...

M.D.: - Poate că şi asta l-a influențat pe Horia Sima, nu pot să ştiu exact. *Cert este că Horia Sima s-a gândit că în această colaborare trebuie să fie şi interesele Mişcării Legionare apărate şi nu ar fi fost de acord cu neglijarea lor*.

L.V.: - Tot în aceeaşi perioadă, generalul **D. Petrescu** i-a trimis un memoriu Regelui Mihai, *prin care propunea formarea în Occident a unei armate române, de 5.000 de combatanți, care urmau să fie recrutați din Exil şi care ar fi luptat în România dacă ar fi izbucnit preconizatul conflict între sovietici şi occidentali*. Mişcarea Legionară a luat legătura cu generalul Petrescu?

M.D.: - Eram la curent cu acest plan. Cert este că generalul Petrescu a luat el legătura cu noi, prin intermediul generalului Chirnoagă, care comandase Armata Națională. Din păcate, generalul Petrescu avea idei fanteziste. Pe cine se putea baza? S-ar fi putut baza pe legionari, numai că noi nu eram, în Exil, în număr de 5.000... Iar ceilalți care erau în Exil se gândeau în primul rând cum să se aranjeze material, cum să-şi rezolve problemele de zi cu zi ale vieții şi nu să meargă în România şi să lupte contra ruşilor... Acum se ridică şi întrebarea, în fond de ce francezii şi americanii au apelat la noi, la legionari? Pentru simplul motiv că datele serviciilor lor secrete, atât a celor care activau în România, cât şi în Occident, **au relevat că legionarii sunt total anticomunişti**. Din actele oficiale pe care le-au avut după cucerirea Germaniei, americanii s-au convins că Mişcarea Legionară este rezistentă la orice compromis şi că legionarii îşi asumă orice risc în acțiunile pe care le întreprind. De asemenea ştiau despre Armata Națională pe care noi o organizasem la Viena, de echipele pe

care guvernul de la Viena le-a trimis, pentru acţiuni de diversiune, în spatele frontului. Prin urmare franco-americanii erau convinşi că legionarii sunt combatanţi, fără frică de moarte...

L.V.: - Deci pentru franco-americani, legionarii erau un fel de „*kamikaze*“...

M.D.: - Poate, cine ştie. În fond, militarii japonezi „kamikaze“ nu erau cei mai răi... *Probabil că americanii şi-au dat seama că şi noi suntem gata să mergem până la capăt, că nu ne este frică de moarte*... Şi asta o puteau cunoaşte din toată istoria Mişcării Legionare.

L.V.: - Cum au decurs discuţiile cu franco-americanii? Iar aceşti franco-americani reprezentau serviciile secrete sau armata?

M.D.: - Erau reprezentaţii serviciilor secrete militare. Trebuie să precizez că şi englezii au contactat Mişcarea Legionară, Horia Sima a fost în acest sens la Londra. Până la urmă şi englezii au colaborat cu noi, instruind câteva grupe, dar după 1949. Eu însă colaborând numai cu franco-americanii, nu cunosc concret în ce a constat colaborarea Mişcării cu englezii. După ce s-au fixat condiţiile colaborării între franco-americani pe de o parte şi Mişcarea Legionară pe de altă parte (bineînţeles nu pe hârtie, în faţa noastră, dar mai mult ca sigur că există documente în acest sens, în arhivele militare americane şi britanice - un subiect de cercetare pentru viitorii istorici militari), deci după ce s-au stabilit condiţiile colaborării, s-a trecut la acţiune. Mişcarea Legionară a promis, pentru început, un număr de 50 de persoane care să fie instruite. Franco-americanii urmau să pună la dispoziţie finanţarea necesară, centrele de instrucţie si anumiţi instructori, pentru că alţii erau ai Mişcării Legionare.

L.V.: - Aceşti 50 de legionari erau pregătiţi exclusiv pentru acţiuni pe teritoriul României?

M.D.: - Sigur că da! Franco-americanii ne-au pus la dispoziţie mai multe centre de instrucţie, la **Issny, Biberach**, **Lindau**, toate în Germania, în zona franceză, **Longjoumeau**, **Montfermeil**, **Andilly** şi **Chevilly la Rue**, ultimele patru centre în Franţa, în jurul Parisului. Acţiunea urma să se desfăşoare pe două planuri, unul ofensiv, de pătrundere şi activitate în România şi unul contrainformativ, în afara României, în scop de protecţie a primei acţiuni. Prin aceste centre de instrucţie au trecut din partea noastră 50 de persoane, fiind pregătite pentru planul ofensiv, şi tot 50 de persoane au fost instruite de noi

pentru planul contrainformativ, care erau aproape în totalitate voluntari.

L.V.: - Cei 50 plus 50, au fost selecționați în prealabil dintr-un număr mai mare?

M.D.: - Bineînțeles, a fost o selecție inițială. Mai întâi trebuiau să fie voluntari, apoi li se aducea la cunoştință despre ce este vorba, iar dacă se hotărau pentru o astfel de acțiune, li se dădea un timp de gândire, în care se mai puteau răzgândi. După un timp treceam, eu sau Traian Borobaru, din nou pe la ei şi aveam răspunsul, pozitiv sau negativ. Am avut şi persoane care au refuzat, adică legionari care nu au vrut să se angajeze în aceste acțiuni.

L.V.: - În ce consta instrucția la cele două secțiuni, ofensivă şi contrainformativă?

M.D.: - În primul rând era telegrafia Morse. Fiecare echipă, de trei sau patru oameni, trebuia să aibă un telegrafist. Pentru asta era un instructor din partea noastră, legionar, care fusese instruit de nemți la Viena, în anii 1944-1945, în scopul paraşutării în România şi care, după ce a fost paraşutat, a reuşit să se întoarcă în Occident, iar un alt instructor era din partea francezilor. A doua fază de instruire era confecționarea, de unul singur, a legitimațiilor pentru a se putea camufla într-o viață regulată. Respectivul trebuia să-şi facă orice ştampilă, fără alte instrumente decât un băț de chibrit şi tuş. O a treia fază de instruire era utililizarea unei arme pentru a se putea apăra. A patra fază a instruirii era identificarea locului unde trebuie să fie paraşutat şi cunoaşterea lui cât mai amănunțită, pe bază de hărți militare.

L.V.: - Bănuiesc că se făcea şi o instrucție de paraşutare...

M.D.: - Fără îndoială. Exercițiile de paraşutare se făceau în sudul Franței. Instrucția viza tehnica saltului cu paraşuta, dar mai ales orientare pe timp de noapte, de la locul paraşutării. Orientarea viza parcurgerea unei distanțe de până la 20 km, noaptea, până la locul stabilit. Am avut şi un accident la aceste excerciții, un camarad s-a rănit la genunchi, la aterizare şi, cu toate îngrijirile medicale, a rămas invalid pe viață. Un om ca să treacă de acest exercițiu avea nevoie de 10 salturi executate. Ceea ce era baza la această secțiune nu era saltul propriu-zis cu paraşuta, ci orientarea pe timp de noapte cu busola.

L.V.: - La instrucția privind apărarea cu arma în mână, ce armă se folosea ?

M.D.: - Numai pistolul. Se exersa în special precizia tirului, instructorii erau francezi. Toți instructorii francezi făceau parte din serviciile militare de informații. Când, pentru necesitățile instrucției, trebuia să facem naveta între Germania şi Franța, eram transportați numai cu avioane militare franceze şi aterizam invariabil pe aeroporturi militare.

L.V.: - Dv., d-le Dimitriu, ce rol ați avut în această instrucție?

M.D.: - Eu şi doctorul Muşetescu nu am fost instruiți. Noi eram acei care organizasem aceste centre de instrucție şi țineam contactul administrativ cu organele militare franco-americane. Cu alte cuvinte, eu şi doctorul Muşetescu nu participam la instrucție, dar vizitam regulat aceste centre pentru a identifica şi remedia orice nemulțumire, orice defecțiune.

L.V.: - În ce mai consta instrucția?

M.D.: - Am încercat fabricarea de aparate de emisie-recepție, cele furnizate fiind prea mari şi grele. Am avut o echipă de tehnicieni, unul venise chiar de la Melbourne, din Australia, un inginer legionar, care lucra la televiziunea de acolo şi care la Paris a condus o grupă ce fabrica manual aparate de emisie. În această grupă aveam un strungar, un alt inginer legionar, specialist în electronică. M-am ocupat şi eu personal de astfel de aparate de emisie.

L.V.: - Instrucția cât a durat în total?

M.D.: - A durat un an, până în 1950, pentru prima promoție de cursanți şi apoi non-stop, până în 1954, la încheierea colaborării cu franco-americanii, pentru că tot timpul alimentam cursurile cu alți voluntari.

L.V.: - Tot în 1949 s-a înființat în Germania, inițial sub un strict control american, Serviciul Federal de Informații (BND), condus de generalul german **Gehlen** (în cadrul armatei germane, în timpul celui de al doilea război mondial, generalul Gehlen a răspuns informativ de URSS). Mişcarea Legionară a colaborat, începând cu 1949, cu BND-ul?

M.D.: - Da, am avut un grup legionar, condus de Mailat, la Salzburg, care a colaborat cu BND-ul pe linie de audieri ale refugiaților care veneau din România, iar rezultatele mergeau la

Gehlen. *Colaborarea noastră cu BND-ul era numai pe linie contrainformativă*. Grupa lui Mailat culegea informaţii strict de la refugiaţi, cine sunt, de unde vin, ce relaţii au avut în ţară, ce se întâmplă în ţară, cine este şef la primărie şi la Poliţie, cine conduce Securitatea în respectivul oraş şi aşa mai departe. De asemenea ne interesa situaţia unităţilor militare din România.

L.V.: - BND-ul funcţionând în acei ani sub control american, înseamnă că toate informaţiile ajungeau şi la americani...

M.D.: - Fără îndoială! Am avut şi o confirmare personală că aşa se întâmplau lucrurile. A apărut astfel un duplicat al acestor „Berichte", acestor rapoarte, pe care le făceam BND-ului, şi la o grupă americană. Am mai avut o problemă, absolut neplăcută, fiind chemat personal să dau socoteală americanilor, pentru că un şef legionar, care a cerut aceste rapoarte numai pentru informarea sa, a predat ulterior, din exces de zel, aceste rapoarte şi altor americani...

L.V.: - În timp ce cei 100 de legionari se instruiau în 1949-1950 în Franţa şi în Germania, Securitatea a mirosit că se pregăteşte ceva peste hotare împotriva ei?

M.D.: - Eu cred că bănuia. De ce să nu bănuiască? Cred că aveau agenţi în Franţa şi în Germania, în acei ani, poate şi printre noi, ***deşi eu nu am putut descoperi, până acum, în 2000, nici un agent al Securităţii infiltrat printre noi, la centrele de instrucţie***... Securitatea însă a mers pe o altă pistă, destul de eficientă, a observat că anumiţi legionari lipsesc din localităţile lor şi ca atare bănuiau, justificat, că ei pregătesc ceva. Am fi putut fi trădaţi chiar de contraspionajul englez, **care era în totalitate sub control sovietic**, să ne aducem aminte numai de **Kim Philby**, cel care, prin trădare, a produs atât de mult rău Occidentului, Lumii Libere (după ce a fugit la Moscova, sovieticii i-au acordat pe loc gradul de general în KGB...). Din fericire însă, pot să spun cu toată siguranţa că despre paraşutările noastre legionare nu a putut să trădeze nimic, deşi în acea perioadă Philby era detaşat la Washington.

L.V.: - Se ştie acum că *Kim Philby*, personal, este vinovat de moartea tuturor partizanilor albanezi paraşutaţi în Albania (aflând de derularea acestei operaţiuni, Philby a informat urgent Moscova, care la

rândul ei a informat „*Segurimi*“, Securitatea albaneză, şi pe Enver Hodja în persoană, ca atare partizanii paraşutaţi au fost aşteptaţi la locul aterizării de trupe de securitate albaneze şi lichidaţi până la ultimul). Dacă Philby nu ar fi trădat atunci, probabil Albania scăpa încă din 1949 de dictatura comunistă a lui Enver Hodja...

M.D.: - Ceea ce pot eu să afirm, cu siguranţă, **este că nici o echipă legionară nu a fost aşteptată de Securitate la locul de aterizare**! De asemenea nu au fost interceptaţi nici acei legionari pe care noi i-am trimis în România pe cale terestră!

L.V.: - Prima acţiune concretă în România când a avut loc?

M.D.: - În 1950, acţiunile au continuat până în 1953, când le-am oprit, în urma procesului de la Bucureşti, unde au fost condamnaţi la moarte (şi rapid şi executaţi) 10 legionari paraşutaţi în România. Cei 10 legionari erau **Alexandru (Ică) Tănase**, **Ion Samoilă**, **Ion Golea**, **Mircea Popovici**, **Ion Tolan**, **Vasile Mihai Vlad**, **Ion Buda, Gheorghe Dincă**, **Aurel Corlan** şi **Erich Tartler**[15]. Menţionez că ultimii cinci erau din ţară şi au fost condamanţi la moarte pentru că i-au ajutat pe Tănase, Samoilă, Golea, Popovici şi Tolan. *Execuţia a avut loc în noaptea de 31 octombrie spre 1 noiembrie 1953 la Jilava*. În acest proces a fost băgată şi o altă operaţie, care nu era a Mişcării Legionare, era a Comitetului Naţional Român. Această operaţiune a fost condusă efectiv de comandorul **Mihail Opran** şi a constat dintr-o

[15] În revista canadiană „Luceafărul Românesc”, nr. 106/1999, Silviu N. Dragomir publică o altă listă a condamnaţilor la moarte din lotul Golea-Samoilă. Aceştia erau în număr de 13: Ion Golea, Ion Samoilă, Alexandru Tănase, Ion Tolan, Mihai Vlad Vasile, Gheorghe Dincă, Ion Buda, Gavrilă Pop, Erich Tartler, Aurel Corlan, Ion Juhasz, Ion Cosma şi Mircea Popovici. Ultimului i s-ar comutat ulterior pedeapsa cu moartea, acuzatul fiind minor. Mircea Dimitriu însă afirmă că articolul din „Luceafărul Românesc”, nr. 106/1999, conţine multe inexactităţi. Astfel Gavrilă Pop, Ion Iuhasz şi Ion Cosma nu au avut nimic de-a face cu Mişcarea Legionară, ci cu o echipă condusă de Sabin Mare şi trimisă de Comitetul Naţional Român, iar Mircea Popovici a fost executat cu toţi ceilalţi. O rudă de a sa, Alexandru Popovici, a fost condamnat la 20 de ani muncă silnică, de aici confuzia de nume. Din cei condamnaţi, nimeni nu a fost minor.

echipă trimisă în țară, compusă din căpitanul Sabin Mare, Ilie Rada (fost în Legiunea Străină) şi Gavrilă Pop. Ei fuseseră paraşutați în România tot de franco-americani, dar pe linia Comitetului Național Român.

L.V.: - Aceste operațiuni au fost descrise destul de amănunțit de generalul (r) de Securitate **Neagu Cosma**, fost şef al contraspionajului din DSS (până când a fost demis, în 1973, se pare pentru incompetență), în cartea sa, apărută la Bucureşti, în 1994, „*Sub cupola Securității*“ (Editura *Globus*). În această carte, generalul (r) Neagu Cosma vorbeşte destul de elogios <sic> de dv. şi de doctorul Muşetescu, ca *„fiind creierele tuturor operațiunilor*“...

M.D.: - Astea sunt supraevaluările Securității. În această carte a generalului Neagu Cosma este o notă care nu corespunde realității, referitoare la grupul Gheorghiu. Echipa Gheorghiu, care a avut ghinionul să fie paraşutată la o distanță enormă față de locul fixat şi, nemaigăsind locul unde trebuia să ia primul contact, după vreo 14 zile de rătăcire prin păduri, flămânzi, hărțuiți, când în fine au ajuns la o stație de cale ferată, au fost arestați de miliție. În starea în care erau, lihniți de foame, zdrențuiți şi murdari, a fost uşor să fie recunoscuți că era ceva cu ei... *Neagu Cosma* susține, fals, că, prin telegrafistul acestei echipe, a reuşit să-i „*întoarcă*“ şi „*să ducă de nas serviciile secrete americane*“... Realitatea a fost complet alta (acum probabil, citind acste rânduri, generalul Cosma îşi va da seama că în realitate el a fost păcălit), imediat când *grupa Gheorghiu*, „întoarsă“ de Securitate, a făcut prima comunicare de la Bucureşti la stația lor de recepție din Occident, specialiştii militari francezi şi-au dat seama că sunt arestați şi emit sub controlul Securității!...

L.V.: - Înseamnă că *echipa Gheorghiu* reuşise să transmită un mesaj cod, că „*emit sub control*”?

M.D.: - Da, a reuşit să transmită acest semnal! Fiecare telegrafist avea anumite semnale convenite pentru cazul că este arestat şi că este forțat să lucreze pentru ceilalți, pentru adversari... Cu toate că Securitatea a luat măsuri ca să supravegheze cât mai precis comunicările echipei Gheorghiu, telegrafistul lor a reuşit să transmită semnalul convenit. Francezii, după o consfătuire cu noi, au fost de

acord ca echipa Gheorghiu să continue jocul, pentru a le salva viața. Jocul a continuat peste un an de zile. Grupul Gheorghiu „a cerut" să mai vină şi alte echipe în țară, au cerut un nou aparat de radio-emisie (acesta li s-a şi trimis, comunicându-li-se că este îngropat sub un copac etc.). Deci peste un an de zile a continuat acest „joc" între franco-americani pe de o parte şi Securitate pe de altă parte... Acest „joc" a permis salvarea vieții echipei Gheorghiu, dar numai a două persoane, cea de a treia din echipă, nefiind interesantă pentru Securitate, a fost trimisă într-un lagăr din Deltă, unde a pierit ulterior. Ei au fost eliberați după un timp din închisoare, drept răsplată că au „colaborat" cu Securitatea şi s-au putut integra în viața civilă din România. Generalul Neagu Cosma mai produce un neadevăr, *dat fiind că Ionel Golea le-a creat mari probleme în România (un an de zile Securitatea s-a străduit să-l captureze, mobilizând aproape întregul ei aparat pentru aceasta), generalul Cosma şi Securitatea s-au năpustit cu furie asupra memoriei lui, făcându-l un afemeiat lipsit de orice scrupule* <sic>... Securitatea a lansat ulterior legenda că *„Ionel Golea, în loc să se ocupe de misiune, s-a ocupat mai mult de femei*"... După cum am mai spus, această furie era justificată, pentru că Ionel Golea le-a stricat „Festivalul" Mondial al Tineretului din 1953, la care comuniştii țineau foarte mult. Ionel Golea a reuşit să împrăştie multe manifeste la participanții de la acest festival, care erau veniți din toată lumea, iar în manifeste era descrisă starea jalnică în care se găseşte România sub tirania comunistă[16]. Din această cauză au încercat, postum, să-l compromită moral.

[16] Textul unui manifest, redactat de Ion Golea în mai multe limbi, era următorul: „Tineri români care participați la festival, aveți o datorie sfântă către Țară, dezvăluiți delegațiilor țărilor participante viclenia mârşavă a comuniştilor care au transformat frumoasele voastre locuri într-o închisoare. Explicați-le că „democrația" sovietică nu e decât o sclavie. Spuneți-le delegațiilor celorlalte țări ce înțeleg diavolii roşii şi satrapii comunişti prin „gospodărie colectivă", prin „muncă voluntară", prin „pace" şi prin „prietenie". Explicați-le că s-a luat hrana de la gura oamenilor - chiar şi de la aceea a copiilor - pentru a se da invitațiilor mâncare din belşug. Asupritorilor sovietici: nu vrem pe pământul nostru scump armatele voastre hrăpărețe şi asupritoare, politrucii voştri sălbatici şi nici pe hoții care ne-au adus numai violență, foamete şi suferință. Plecați! Ieşiți din țară! Duceți-vă la voi acasă!

L.V.: - Este o practică binecunoscută a Securității şi acum a noilor servicii secrete româneşti (SRI şi SIE în mod special), de a-i „compromite“ moral pe adversarii lor, lansând diverse calomnii... Care era însă itinerarul pe care îl urmau legionarii paraşutați în România?

M.D.: - Legionarii paraşutați, cu un avion militar, erau transportați mai întâi în Grecia. De aici, cu un alt avion, se survola teritoriul Bulgariei, apoi se lua direcția Est, deasupra Mării Negre, unde se zbura la foarte mică altitudine. Din acest moment, contactul pe radarele bulgăreşti şi româneşti era întrerupt. Avionul făcea apoi o curbă de 180 de grade, se zbura tot la rasul apei, adică sub 100 m altitudine şi se îndrepta spre Dobrogea românească. Avionul survola Dobrogea şi Câmpia Română la mică înălțime, însă în apropiere de locul paraşutării trebuia să ia înălțime, minim 300 de metri şi în acel moment el apărea din nou pe radarurile româneşti. În plus apărea pe radaruri şi la trecerea Carpaților, pentru că majoritatea paraşutărilor au avut loc în Transilvania. Deci de la trecerea Carpaților, avionul era urmărit pe radarele româneşti, ceea ce mărea enorm riscul operațiunii. Din păcate, ca să nu fie interceptat de aviația de vânătoare comunistă, pilotul avionului nu avea timp să caute precis locul exact de paraşutare (în plus era şi noapte, ceea ce făcea şi mai dificilă recunoaşterea locului) şi ca atare multe paraşutări au fost făcute departe de punctul exact, cazul cu echipa Gheorghiu.

L.V.: - Pentru salvarea celor zece condamnați la moarte din grupul Golea-Samoilă, nu s-a putut face nimic?

M.D.: - A fost imposibil, ei au fost ținuți în permanență arestați, sub pază severă, la Jilava, până în momentul execuției. **O acțiune de comando pentru eliberarea lor nu ar fi avut nici o şansă de succes**! Iar demersurile diplomatice erau de la bun început sortite eşecului. În cartea sa, „*Sub cupola Securității*“, generalul (r) Neagu Cosma mai comite şi o altă inexactitate, când caută să bage în

---

Biata noastră Românie asuprită ne cere să ținem aprinsă flacăra adevăratei libertăți şi să apărăm patrimoniul nostru național. Alăturați-vă nouă şi pregătiți-vă în taină pentru marea zi când vom lua parte la eliberarea Țării de muscali. Dumnezeu şi lumea liberă e cu noi! Trăiască tineretul român! Trăiască adevărata pace şi prietenie între popoare! Trăiască România întregită şi independentă!”

acelaşi cazan şi pe alţii care nu au avut nimic de-a face cu Mişcarea Legionară, cum era fostul legionar macedonean Bebi Toma, care fusese racolat de un ofiţer de contraspionaj american într-un lagăr de refugiaţi din Grecia şi trimis în România. Însă Bebi Toma, cum a ajuns în România, s-a predat la primul post de miliţie! Bebi Toma nu a avut nimic de-a face cu acţiunea legionară şi colaborarea ei cu franco-americanii din anii 1949-1954. Referitor la eşuarea grupului lui Sabin Mare, ei au fost trădaţi de persoana la care s-au adăpostit, dar au reuşit să fugă, fără însă a avea nimic la ei. Asasinarea lui Sabin Mare într-o porumbişte, în Ţara Făgăraşului, în versiunea generalului Neagu Cosma, pare să fie plauzibilă. Cosma a susţinut că Sabin Mare a fost asasinat chiar de propriul său coechipier, Ilie Rada, cert este că Rada, care a reuşit să revină în Franţa, a fost imediat arestat de franco-americani şi pus sub acuzarea că l-a asasinat pe Mare. Nu-mi dau seama cum au avut şi franco-americanii informaţia pe care o descrie detaliat în cartea sa Neagu Cosma.

L.V.: - Până la urmă s-a pus punct, în 1954, acestor operaţiuni, de ce?

M.D.: - Mai întâi operaţiunile au fost stopate de Anglia, datorită influenţei nefaste exercitate de Kim Philby şi grupul său de spioni sovietici asupra contraspionajului englez. De fapt, pe linie engleză, din câte am cunoscut eu ulterior, nu a fost trimis nimeni în România. Am avut o grupă de legionari care s-au instruit în Anglia, dar, după dezertarea lui Philby, acţiunea în România a fost contramandată. În ceea ce-i priveşte pe franco-americani, aceştia au stopat în 1954 acţiunile, de comun acord cu noi, ei având şi un oarecare dezinteres, după moartea lui Stalin. **Avea să înceapă nefasta perioadă a „destinderii" şi a „coexistenţei paşnice"**... Pe urmă eram şi noi nemulţumiţi de faptul că echipa Gheorghiu fusese paraşutată complet greşit, fapt ce a dus la capturarea ei.

L.V.: - Generalul Neagu Cosma, în cartea sa, dă două exemple de doi legionari paraşutaţi, care nu au fost prinşi niciodată, nici până în ziua de azi. Securitatea, recte SRI-ul, nu ştie identitatea lor, cine erau aceste persoane?

M.D.: - Din partea noastră nu au fost; dacă sunt încă doi paraşutişti care nu au fost capturaţi niciodată, nu au aparţinut Mişcării Legionare, deci nu cunosc cine sunt ei. Noi însă am mai trimis şi alţi

legionari, terestru, trecând frontiera prin Ungaria, care, de asemenea, nu au fost niciodată descoperiți!

L.V.: - La trecerile terestre ce filieră era folosită?

M.D.: - Din Austria se ajungea la Budapesta, unde aveam un punct de sprijin la o familie, unde soția era româncă, iar la frontiera ungaro-română aveam construită o filieră de trecere, cu punct de sprijin pe partea ungară. Pe partea română, punctul de sprijin era la Arad.

L.V.: - Legionarii paraşutați au fost toți capturați de Securitate?

M.D.: - Da, cei paraşutați au fost în final capturaţi toți, unii după un an, alții după doi ani... Echipa Tănase a fost prinsă, pentru că Tănase a făcut marea imprudență să se ducă la o persoană care-i era prieten (deşi fusese avertizat în prealabil că respectiva persoană este suspectă). Cu toate acestea, Tănase s-a dus la această persoană şi a fost denunțat.

L.V.: - În total câți legionari au fost paraşutați în România, la începutul anilor ’50?

M.D.: - Zece legionari. Toți au fost executați sau exterminați, în afară de două persoane din grupul Gheorghiu (o a treia persoană din această echipă a fost internată într-un lagăr de exterminare în Delta Dunării). Cele două persoane care au supraviețuit din echipa Gheorghiu trăiesc, după câte ştiu eu, şi în prezent. Unul se află în țară, iar celălalt, care era căsătorit (are şi un copil), se află acum, probabil, în Austria.

L.V.: - Din cartea „*Culisele spionajului românesc*“, elaborată de SRI sub „coordonarea“ lui Mihai Pelin, apărută la Bucureşti în 1997, mai aflăm un amănunt interesant despre echipa Gheorghiu. Cei doi care au „colaborat“ cu Securitatea, **Gheorghe Gheorghiu** şi **Gheorghe Cristescu,** au indus în eroare premeditat organele de anchetă ale Securității, dezvoltând o narațiune fantezistă privind colaborarea Mişcării Legionare cu serviciile de spionaj occidentale... Să revenim însă, cei doi paraşutişti rămaşi necapturați, de care vorbeşte generalul Neagu Cosma, dacă nu sunt numai în închipuirea lui, cine au fost atunci, cine i-a paraşutat?

M.D.: - Nu ştiu cine au fost, nu cunosc cine i-a paraşutat.

L.V.: - Dacă paraşutiştii desantaţi în România au putut acţiona nestingheriţi, vreme de până la doi ani, înseamnă că acţiunea a fost destul de eficientă...

M.D.: - Sigur că da! În primul rând a avut un efect psihologic extraordinar de mare în închisori. S-a aflat repede, de la o închisoare la alta, de la un lagăr la altul, despre aceste acţiuni. A ridicat moralul tuturor legionarilor (şi nu numai al legionarilor) care se aflau în aceste închisori. Legionarii şi-au dat seama astfel că Legiunea nu a murit, poate unii şi-au închipuit chiar că aceste paraşutări constituie doar avangarda unor acţiuni mai importante, care să ducă în final la eliberarea României de sub tirania comunistă...

L.V.: - În condiţiile în care 10 legionari paraşutaţi au produs atâta panică Securităţii şi şubredului regim comunist, ce s-ar fi întâmplat dacă erau paraşutaţi de exemplu 1.000 de oameni?

M.D.: - Nu cred că s-ar fi întâmplat ceva deosebit, pentru simplul motiv că aceşti oameni care s-ar fi dus în România nu ar fi putut rezista diabolicului sistem de control, un sistem împins până la perfecţiune, impus de comunişti întregii populaţii a ţării. Uitaţi-vă, de exemplu la arestarea lui Samoilă, produsă la Braşov. Samoilă a fost arestat pentru că soţia lui a cumpărat mai multă mâncare decât pentru o singură persoană, iar acest lucru a fost anunţat imediat Securităţii...

L.V.: - Înseamnă că din punct de vedere contrainformativ Securitatea stătea destul de bine...

M.D.: - Stătea foarte bine! Avea în toate părţile denunţători, care orice observau, anunţau...

L.V.: - Cum se explică, că la numai trei-patru ani de la instaurarea regimului comunist, Securitatea funcţiona foarte bine şi deja avea o armată de informatori şi denunţători? Să fie la români delaţiunea şi trădarea o boală naţională?

M.D.: - Din păcate este o boală şi a fost permanent o boală... Să nu uităm, pe de altă parte, că şi Carol şi Antonescu şi comuniştii au cultivat delaţiunea, denunţul! Iar prigoana contra legionarilor a fost o constantă a politicii româneşti, de după 1927, indiferent cine era la putere (cu excepţia scurtei perioade de patru luni a guvernării Sima-Antonescu). Să revin însă la colaborarea noastră cu franco-americanii. În 1954 această colaborare a luat sfârşit, în cel mai deplin acord între Mişcarea Legionară şi franco-americani, iar legionarii aflaţi încă în

centrele de instrucție au fost demobilizați, căutând fiecare să-şi rezolve problemele existenței.

VIII. EXILUL CONTINUĂ, 1954-1989

Organizarea Mişcării

Liviu Vălenaş: - În Exil, concret, cu ce s-a ales Mişcarea Legionară în urma colaborării cu organele militare franceze, americane şi britanice?

Mircea Dimitriu: - *Noi nu am tras nici un folos, în afară de acela că am fost activi şi fiecare legionar a fost mândru că Mişcarea nu este moartă*!

L.V.: - Cu alte cuvinte, d-le Dimitriu, în 1954 ați fost trecut „în rezervă“?

M.D.: - Sigur că da! Nu mai aveam utilitate şi în plus şi eu mă gândeam ce o să fac la bătrânețe, dacă nu am nici o pensie? Nemaifiind nimic de făcut, în afară de scris articole şi cărți legionare, m-am angajat într-un serviciu „civil“. Am lucrat, mai întâi, în Germania, într-o fabrică de aparate de radio, pe urmă m-am angajat la o fabrică de maşini unelte, unde am răspuns de programarea ciclului de lucru şi pe urmă m-am transferat în secția care făcea schemele electrice pentru conducerea hidraulică a maşinilor. După 19 ani de lucru, am ieşit la pensie din această fabrică, acum 21 de ani...

L.V.: - Ce acțiuni a mai întreprins totuşi Mişcarea Legionară împotriva regimului comunist, din 1954 şi până în 1989 (o perioadă de exact 35 de ani), când a fost răsturnat de la putere Nicolae Ceauşescu?

M.D.: - Eu personal, în această perioadă de 35 de ani, am lucrat până în 1978. După ce am ieşit la pensie, Horia Sima m-a însărcinat cu Secretariatul General al Mişcării Legionare din afară, din Exil. Asta s-a întâmplat în iulie 1985.

L.V.: - Această funcție, concret, în ce consta?

M.D.: - Prima atribuție desemnată de această funcție era de a-i ține împreună pe legionarii din Exil, împrăştiați pe patru continente. În calitate de secretar general, aveam în subordine vice-secretari generali, unul răspundea pentru America de Nord, unul răspundea de America de Sud, unul răspundea pentru Australia, iar altul răspundea de Europa. Eu trebuia să răspund la toate problemele pe care le ridica unul sau altul, pe glob. Trebuie să spun că multe din atribuțiile mele erau făcute de Horia Sima, în special redactarea de scrisori. Însă după ce a murit el, în 1993, această muncă am trebuit să mi-o asum integral...

L.V.: - Cine finanța această muncă de secretariat general, expedierea corespondenței de pildă?

M.D.: - La noi în Mişcare este un obicei instaurat de Căpitan, fiecare legionar trebuie să dea o contribuție pentru Legiune, cât de mică, dar trebuie să dea o contribuție lunară. În felul acesta, am avut şi avem un mic capital întotdeauna, pentru buna funcționare a Legiunii, inclusiv a Secretariatului General. Casieria Generală a Legiunii pune la dispoziția Secretariatului General un mic buget lunar.

L.V.: - Cine este în prezent casierul Mişcării Legionare?

M.D.: - **Marin Bărbulescu**.

L.V.: - Câți legionari sunt acum în viață, în Exil?

M.D.: - Acum mai trăiesc în jur de 150 de legionari în tot Exilul. Vorbesc de legionarii credincioşi lui Horia Sima, care au rămas deci pe „**Linia Horia Sima**“. *Cu ceilalți nu avem nici un fel de contact*. Avem probleme câteodată şi cu aceşti 150 de legionari, unul are vreo „idee“, altul vreo nemulțumire, altuia i se pare că este nedreptățit. Toți aceşti camarazi îmi scriu, iar eu sunt ocupat permanent cu scrisorile. După moartea lui Horia Sima, la 24 mai 1993, până-n august 1993, am trebuit să girez singur problemele Mişcării. În august 1993 s-au întrunit vice-secretarii generali şi şefii de garnizoană, care au desemnat un **Grup de Comandă**. V-am vorbit de fapt, la începutul discuției noastre, despre componența acestui grup, din el fac parte patru persoane, **Dumitru Crețu**, **Filon Verca**, **Faust Brădescu** şi subsemnatul. Însă Faust Brădescu a decedat la începutul acestui an, aşa că am rămas doar trei în Grupul de Comandă.

Răpirea lui Traian Puiu

L.V.: - În perioada 1954-1989, Mişcarea Legionară s-a rezumat doar să scrie articole şi cărţi?

M.D.: - În această perioadă a apărut şi marele conflict cu dizidenţii din Mişcarea Legionară.

L.V.: - În ce an a apărut acest conflict şi cine este principalul „vinovat“?

M.D.: - Disidenţa, care apăruse în lagărele de internare din Germania şi continuată la Viena, s-a amplificat prin plecarea lui Vasile Iasinschi de lângă Horia Sima. Au mai plecat şi alţi legionari, mai puţin însemnaţi. Acest lucru a produs o oarecare tulburare, care a mai mărit numărul disidenţilor. Aceştia s-au adunat şi au luat tot fel de „hotărâri“ aberante (mai fuseseră astfel de „hotărâri“ şi în trecut), l-au „exclus“ de pildă pe Horia Sima din Mişcare!?? Această „hotărâre“ nu a avut nici un efect asupra legionarilor...

L.V.: - Un efect tot au avut aceste disidenţe, au reuşit să scindeze Mişcarea Legionară în două...

M.D.: - Da, este adevărat, numai că partea a doua era foarte mică... Ceea ce au reuşit aceşti disidenţi a fost că, după Revoluţia din Decembrie 1989 din ţară, au transplantat disidenţa şi în România (ei fiind primii care au venit în ţară, după decembrie 1989). Bineînţeles, acolo au fost ajutaţi şi de Securitate şi apoi de SRI. Securitatea avea deja implantaţi agenţi printre disidenţii Mişcării din Exil. Unul din disidenţi care a fost agent al Securităţii şi cu vechi state de serviciu (încă din 1948!) a fost **Petre Vălimăreanu**[17]. El ţinea legătura cu Ambasada României din Viena, prin intermediul unei agente a ambasadei, o româncă căsătorită cu un ungur, iar Vălimăreanu locuia cu lunile la această agentă. Petre Vălimăreanu mai avea în jurul său şi

[17] Petre Vălimăreanu, este adevărat, obişnuia să stea cu săptămânile, când venea la Viena, la Dorina Gabor-Bălăşoiu, descrisă de toţi legionarii (simişti şi anti simişti) ca agentă notorie a Securităţii. După părerea noastră, acest fapt nu constituie o dovadă peremptorie că Petre Vălimăreanu ar fi fost şi el agentul Securităţii. De altfel, din investigaţiile pe care le-am făcut, nu am descoperit încă un indiciu că Vălimăreanu ar fi lucrat, conştient, pentru Securitate. Că a fost „exploatat în orb” de Dorina Gabor-Bălăşoiu, este însă un fapt de domeniul evidenţei.

doi „mexicani“, agenţi şi ei ai Ambasadei României din Viena, care contribuiseră, mai târziu, la răpirea lui **Traian Puiu**. Aceştia doi, macedoneni de origine, dizidenţi încă de pe timpul guvernului de la Viena, se numeau *Atanasie Cunia* şi *Dumitru (Tache) Varduli*.

L.V.: - Ce s-a întâmplat concret în „**cazul Traian Puiu**“?

M.D.: - Concret nu ştim! Atâta ştim, că el a comunicat Exilului că a fost vândut Securităţii de Atanasie Cunia şi de Tache Varduli!...[18]

L.V.: - Dar de unde a dispărut Traian Puiu?

M.D.: - Din Viena, de la propria locuinţă, pe data de 20 ianuarie 1958. El a fost chemat jos, de la etajul de unde locuia, de cineva, a coborât în stradă şi ...nu s-a mai întors!... Când o prietenă a lui Traian Puiu a venit de la serviciu, a găsit uşa apartamentului deschisă, iar toate hârtiile şi lucrurile lui Traian Puiu din casă erau răscolite, lipsea legitimaţia (*Ausweisul*) şi paşaportul lui. Deci cineva făcuse o perchiziţie în toată regula.

L.V.: - Aţi crezut iniţial că a fost transportat în România cu un vapor pe Dunăre?

M.D.: - Aşa am crezut. Ulterior însă, citind relatările lui Pacepa, publicate într-o carte de a sa, rezultă că a fost dus cu o maşină cu fund dublu. O maşină a Ambasadei Române din Viena, special construită în aşa fel încât să aibă un spaţiu secret unde putea să încapă un om. Drogat şi închis în acest spaţiu minuscul, a fost transportat clandestin până în România.

L.V.: - La Bucureşti, odată transportat, ce s-a întâmplat cu Traian Puiu?

M.D.: - A fost băgat în puşcărie, nu ştiu dacă a fost şi condamnat, şi forţat să scrie la revista de propagandă comunistă pentru Exil, „*GLASUL PATRIEI*“, câteva articole în care lăuda regimul, cerea legionarilor să se reîntoarcă în ţară, le cerea să devină „patrioţi“ etc....

L.V.: - Probabil ca să meargă şi ei la puşcărie...

---

[18] Abia în 1997, Mihai Pelin, în volumul său „Culisele spionajului românesc”, oferă o versiune, coerentă la prima vedere, asupra circumstanţelor în care a fost răpit Traian Puiu. În „filmul operaţiunii” nu apar numele celor doi macedoneni, aşa că ne putem întreba dacă ei într-adevăr l-au vândut Securităţii pe Traian Puiu.

M.D.: - Da, desigur... În 1964, când a fost grațierea pentru deținuții politici, Traian Puiu a reuşit să trimită în afară ştirea că a fost atras în cursă de aceşti doi legionari dizidenți, Atanasie Cunia şi TacheVarduli, care l-au vândut Securității. Traian Puiu a trăit în continuare în România până acum 5-6 ani, când a murit, neputând fi contactat.

L.V.: - În 1997 a apărut lucrarea lui *Mihai Pelin* (devenit după 1990, alături de *Cristian Troncotă*, un istoric oficial al SRI-ului şi al Securității), „*Culisele spionajului românesc*“. Din acest volum aflăm în fine date precise asupra operațiunii montate de Securitate contra lui Traian Puiu, care confirmă cele afirmate de generalul Pacepa. Pentru răpirea lui Traian Puiu, Securitatea, mai precis spus, Direcția de Informații Externe (DIE) a trimis în Austria un important efectiv. Din el făceau parte colonelul Aurel Moiş şi viitorul general Nicolae Doicaru (care în curând avea să devină şeful DIE, în locul generalului Mihai Gavriliuc - cel care a coordonat „operațiunea Traian Puiu“). În conformitate cu planul stabilit, colonelul Aurel Moiş a adus-o din Berlinul Occidental pe agenta „**Gerda**“, care era o veche colaboratoare a DIE, căreia i s-au creat condițiile financiare pentru a închiria un apartament în Viena. Doicaru, Moiş, ofițerul DIE Dumbravă şi medicul din DIE Lerescu, s-au deplasat în capitala Austriei, cu un automobil special amenajat, capabil să primească în portbagaj, într-un compartiment ascuns, un corp omenesc aflat sub influența tranchilizantelor. Agenta „Gerda“ l-a invitat pe Traian Puiu la ea acasă, pe motivul că doreşte să-şi schimbe apartamentul, Traian Puiu exercitând în Austria meseria de agent imobiliar. Venit la ea acasă, Traian Puiu a fost imediat imobilizat, drogat şi transportat apoi de urgență în Ungaria, trecerea frontierei între Austria şi Ungaria făcându-se fără probleme. După o noapte petrecută la Budapesta, Traian Puiu a fost dus în România, unde a început imediat anchetarea sa. Pe urmă locuința personală a lui Traian Puiu a fost violată de un spărgător profesionist, care a furat toate documentele găsite la fața locului. În fine, agenta „Gerda“ a dispărut imediat din Viena, întorcându-se în Berlinul Occidental. Cert este că ministrul de interne Alexandru Drăghici a apreciat mult „reuşita“ acestei operațiuni, ca atare l-a numit pe Nicolae Doicaru, la câteva luni după răpirea lui Traian Puiu, şef al DIE. Este interesant, dar nu relevant, că generalul

Nicolae Doicaru (împuşcat în 1991 în România, la o partidă de vânătoare - ancheta Procuraturii Militare a stabilit „sinucidere”...) a fost înscris în tinerețe în Frățiile de Cruce şi apoi a participat la „rebeliunea“ legionară din 1941... Securitatea i-a făcut şi o scurtă biografie lui Traian Puiu, din care aflăm:

„***Traian I. Puiu*** *s-a născut la 28 februarie 1913 la Cobadin, în județul Constanța şi absolvise Academia Comercială. Traian I. Puiu fusese în timpul statului național-legionar primar al Constanței. După rebeliunea din 21-23 ianuarie 1941 a fugit în Bulgaria şi apoi în Germania. Ulterior a fost condamnat în contumacie la 18 ani muncă silnică. La 27 iulie 1947, a fost semnalat drept comandant al centrului legionar din Salzburg. În 1950, a devenit preşedinte al Comitetului românesc din acelaşi oraş*“.

Răpirea lui Traian Puiu făcea parte dintr-un plan mai vast al Securității, de reducere la tăcere a Emigrației, în acest scop au fost întocmite liste ale persoanelor „periculoase“ pentru statul comunist de la Bucureşti, care urmau să aibă aceeaşi soartă ca a lui Traian Puiu. Aproximativ jumătate din persoanele nominalizate erau legionari sau colaboratori apropiați ai Legiunii. Printre aceştia erau:

Gheorghe Acrivu, *fiul lui Nicolae şi al Stanei, născut la 13 august 1913, în oraşul Tecuci, cu ultimul domiciliu în oraşul Timişoara, str. Solderer nr. 2, de profesie avocat. În anul 1941, după rebeliunea legionară, a fugit în Germania, aflându-se în prezent în RF a Germaniei. A făcut parte din armata legionară a lui Horia Sima, având gradul de sublocotenent. În prezent, este secretar general al Asociației românilor din RF a Germaniei şi are legături cu autoritățile germane de la Bonn. În caz de identificare să fie reținut.*

Vasile Boldeanu, *fiul lui Ion şi al Ivancăi, născut la 15 februarie 1902, în comuna Risipiți, raionul Focşani, regiunea Galați, cu ultimul domiciliu în Focşani, str. Alexandru Golescu nr. 23, de profesie preot. A fost comandant legionar, şef al organizației legionare din Putna şi apoi secretar general al Mişcării Legionare pe țară. În anul 1942, a plecat clandestin în străinătate. În prezent, se află la Paris, fiind preot paroh la o biserică ortodoxă a emigrației. În caz de identificare, să fie reținut.*

Vasile Faust Brădescu, *născut la 14 iunie 1914, în Bucureşti, fiul lui Ioan şi al Aurorei, cu ultimul domiciliu în Bucureşti, Calea*

Moşilor nr. 350, avocat. Susnumitul a făcut parte din organizaţia legionară. În 1938, a plecat în Franţa, pentru continuarea studiilor, de unde a refuzat să se întoarcă în ţară. În prezent se află în Brazilia, de unde poartă corespondenţă cu rudele sale din RPR. În caz de identificare, să fie reţinut.

Nicolae Caranica, *fiul lui Constantin şi Caliopi, născut la 15 august 1924, în comuna Veria, Grecia, fost student la Facultatea de medicină veterinară, cu ultimul domiciliu în Constanţa, str. Ion Lahovari nr. 35, fost legionar. În 1942 este condamnat la 8 ani temniţă grea. În 1946 îşi reia studiile la Bucureşti şi, totodată, continuă activitatea legionară. În anul 1948 a fugit din ţară în Iugoslavia. În prezent, se află în Franţa. În caz de identificare, să fie reţinut.*

Platon Chirnoagă, *fiul lui Gheorghe şi al Olimpiei, născut la 24 octombrie 1895, în comuna Poduri, raionul Moineşti, cu ultimul domiciliu în Timişoara, str. Gheorghe Dima nr.5. În anul 1944, fiind comandant al Diviziei 4 infanterie, a trădat patria, trecând cu aproape întreg efectivul la nemţi. A făcut parte din aşa-zisul guvern al lui Horia Sima. În 1950, a înfiinţat Asociaţia foştilor ofiţeri combatanţi, iar la această dată face parte din comitetul de iniţiativă al* ***Frontului Libertăţii****. În prezent se află în Franţa. În caz de identificare, să fie reţinut.*

Emil Cioran, *născut la 8 aprilie 1911, în comuna Răşinari, raionul Sibiu, fiul lui Emilian şi al Elvirei, profesor, cu ultimul domiciliu în Sibiu, str. Cooperaţiei nr. 7. În anul 1937, se înscrie în Mişcarea Legionară, unde depune o vie activitate, în special pe linie ideologică. În anul 1941, după rebeliunea legionară, fuge în Germania, iar mai târziu se stabileşte în Franţa. Duce activitate propagandistică duşmănoasă împotriva RPR. În caz de identificare, să fie reţinut.*

Ioan Fleşeriu, *născut la 15 septembrie 1901, în comuna Balomiru de Câmpie, regiunea Hunedoara, fiul lui Avram şi al Zamfirei, avocat, cu ultimul domiciliu în Sibiu, str. Livezii nr. 1. Se încadrează în Mişcarea Legionară în 1937. În timpul guvernării legionare, este numit prefect al fostului judeţ Sibiu. Conduce rebeliunea din oraşul Sibiu. În 1941, după rebeliune, fuge în Germania, de unde apoi se stabileşte în SUA. Face parte din*

conducerea centrului legionar din SUA. În caz de identificare, să fie reținut.

Richard Grabovschi, *zis Jean, fiul lui Virgil şi al Victoriei, născut la 21 martie 1921, în Râmnicu Vâlcea, cu ultimul domiciliu în Râmnicu Vâlcea, str. Praporgescu nr. 9, fost ofițer. În anul 1942, este trimis la o şcoală de specialitate în Germania, unde se înrolează în „**armata națională**", iar după capitularea Germaniei refuză să revină în țară. În 1946, a fost numit preşedinte al Comitetului român din Linz. În 1947 urma să fie trimis în țară cu misiuni de spionaj. În prezent este stabilit în SUA. În caz de identificare, să fie reținut.*

Nicolae Hodoş, *născut la 18 aprilie 1904, în Bucureşti, fiul lui Nerva şi al Alexandrinei, cu ultimul domiciliu în Bucureşti, str. Dionisie Lupu nr. 65, medic. A fost membru în comitetul de conducere al organizației subversive MNR şi prim colaborator al legionarului Gheorghe Manu. În 1948, a plecat cu paşaport în Franța, iar soția a plecat odată cu ex-regina Elena, a cărei secretară era. În străinătate, s-a alăturat acțiunii duse împotriva țării noastre de Vintilă Brătianu şi dr. Alexandru Moruzzi. În caz de identificare, să fie reținut.*

Vasile Iasinschi, *fiul lui Cosma şi al Eufrosinei, născut la 17 decembrie 1892, în comuna Volovăț, satul Burla, raionul Rădăuți, regiunea Suceava, cu ultimul domiciliu în Bucureşti, str. Oltarului nr. 12. De profesie farmacist. În anul 1927, se încadrează în Mişcarea Legionară. În timpul guvernării legionare, a fost ministrul sănătății şi prevederilor sociale şi şeful granizoanei legionare Bucureşti. Participă activ la rebeliune şi este condamnat, în lipsă, la 25 de ani muncă silnică, întrucât fuge în Germania. În 1944, la Viena, ia parte la constituirea guvernului „**național-român**", fiind numit vicepreşedintele acestuia. A luat legătura cu CIC şi a propus organizației legionare crearea unui serviciu de spionaj al acesteia, care să colaboreze cu CIC prin Kurt Auner (fost şef al serviciului de spionaj german pentru România). A ținut la posturile de radio capitaliste discursuri contra RPR. Face parte din statul major al legionarilor din străinătate. Se află împreună cu familia în Spania, la Madrid. În caz de identificare, să fie reținut.*

Vasile Jovin, *fiul lui Milodin şi al Persidiei, născut la 31 ianuarie 1901, în comuna Sân Nicolau Mare, regiunea Timişoara, cu ultimul domiciliu în Bucureşti, str. Țepeş Vodă nr. 21, comerciant. A*

fost ajutor de comandant legionar. În 1941, a fugit în Germania, unde a urmat o şcoală de telegrafişti şi, în decembrie 1941, a fost paraşutat în ţară pentru a întreprinde acţiuni de spionaj şi diversiune. În anul 1941 a fugit în Franţa, apoi a emigrat în Argentina. În caz de identificare, să fie reţinut.

Mile Lefter, *fiul lui Ioan şi al Ecaterinei, născut la 10 mai 1902, în comuna Rogojeni, raionul Bujor, regiunea Galaţi, str. Miron Costin nr. 40, de profesie avocat. Fost comandant legionar al Bunei Vestiri. În anul 1941, a fugit în Germania, pentru a scăpa de arestare, în urma activităţii legionare. Se află în Argentina şi face parte din conducerea emigraţiei române din străinătate şi din conducerea grupării legionare. În caz de identificare, să fie reţinut.*

Ion Mânzatu, *zis* **Nello Manzatti**, *născut la 5 februarie 1902, în Bucureşti, fiul lui Anton şi al Mariei, cu ultimul domiciliu în Bucureşti, str. Vasile Alecsandri nr. 7, de profesie compozitor. În ţară a desfăşurat o activitate legionară. A compus majoritatea cântecelor legionare. În anul 1947, a fugit din ţară în Austria, iar ulterior a trecut în Franţa. În prezent se află în Argentina. În străinătate desfăşoară activitate duşmănoasă împotriva RPR. În caz de identificare să fie reţinut.*

Ilie Olteanu, *fiul lui Ilie şi al Anei, născut la 16 decembrie 1903, în comuna Luduş, raionul Sebeş, regiunea Hunedoara, cu ultimul domiciliu în Bucureşti, de profesie funcţionar. Fost comandant legionar. În 1946, pentru a scăpa de arestare, a fugit în Germania. În prezent se află în SUA. În caz de identificare, să fie reţinut.*

Constantin Papanace, *fiul lui Ioan şi al Ianulei, născut la 15 septembrie 1904, în comuna Veha*[19]*, Salonic, cu ultimul domiciliu în Bucureşti, str. Prof. Ioan Ursu nr. 20, fost ministru subsecretar de stat. A fost comandant legionar. După rebeliunea legionară, a fugit din ţară. Desfăşoară activitate duşmănoasă împotriva RPR. În caz de identificare, să fie reţinut.*

Vasile Posteucă, *fiul lui Emil şi al Elenei, născut la 10 septembrie 1912, în comuna Stăneştii de Jos, regiunea Suceava, profesor şi ziarist, fost cu ultimul domiciliu în Bucureşti, str. Luterană nr. 20. A făcut parte din organizaţia legionară, unde a depus o intensă*

[19] După toate probabilităţile, este vorba de comuna Veria.

activitate. În 1952 a fugit din țară, iar în prezent se află în Canada, unde este şef al legionarilor antisimişti. A fost pregătit pentru a fi trimis în țară cu misiuni de spionaj. În caz de identificare, să fie reținut.

Ion Rață, *fiul lui Dumitru şi al Mariei, născut la 10 august 1910, în comuna Celei, raionul Baia de Aramă, regiunea Craiova, cu ultimul domiciliu în comuna Celei, de profesie agricultor. Legionar, şef de garnizoană şi primar în timpul guvernării legionare. În luna iulie 1948, a fost anchetat de organele Siguranței, pentru motivul că a întreținut legături cu o bandă subversivă, în urma cărui fapt a fugit din țară, trecând fraudulos frontiera în Iugoslavia şi după un timp, a plecat în Italia. În prezent se găseşte în Franța. În caz de identificare, să fie reținut.*

Elvira Sima, *născută la 10 februarie 1912, în comuna Băița, raionul Brad, regiunea Hunedoara, fiica lui Azarie şi a Lucreției, de profesie funcționară, cu ultimul domiciliu în Brad. Este soția lui Horia Sima. În Septembrie 1944, legionarii au organizat scoaterea ei clandestină din țară. În prezent se află în Spania. În caz de identificare, să fie reținută.*

Horia Sima, *fiul lui Gheorghe şi al Silviei, născut la 6 iulie 1906, în Bucureşti*[20]*, cu ultimul domiciliu în Bucureşti, profesor. Conducător al Mişcării Legionare. După rebeliunea din 1941, a fugit în străinătate, unde îşi continuă activitatea de conducător legionar. În caz de identificare, să fie reținut.*

Nicolae Şeitan, *fiul lui Gheorghe şi al Mariei, născut la 11 decembrie 1906, în comuna Panduru, raionul Hârşova, regiunea Constanța, de profesie avocat, cu ultimul domiciliu în Constanța, str. Alexandru cel Bun nr. 66. A activat în organizația legionară din anul 1933 şi a avut gradul de comandant legionar. În timpul dictaturii legionare, a deținut funcția de prefect al fostului județ Constanța. După rebeliunea legionară din Ianuarie 1941, la care a participat, a fugit în Bulgaria, apoi în Germania. În anul 1945, a trecut în Italia, ataşându-se grupului Ilie Gârneață, după care, în anul 1947, a emigrat în Argentina. În caz de identificare, să fie reținut.*

[20] În realitate, Horia Sima s-a născut la Mândra, în Făgăraş, la 3 iulie 1906.

Viorel Trifa, *născut la 13 august 1913, la Câmpeni, fostul județ Alba. A urmat Facultatea de Teologie din Chişinău. Se înscrie de tânăr în Mişcarea Legionară. A intrat pentru prima dată în atenția Siguranței şi Justiției, cu prilejul congresului studențesc legionar de la Tg. Mureş. În noiembrie 1938, Viorel Trifa a fost din nou condamnat, dar a scăpat de pedeapsă fugind în Germania. A revenit în țară în 1940, desfăşurând o activitate nefastă, mai ales în zilele rebeliunii legionare din ianuarie 1941, în calitate de preşedinte al Uniunii Studențeşti Creştine şi de comandant al Centrului Studențesc Legionar din Bucureşti. În consecință, a fost din nou nevoit să fugă din țară, fiind condamnat la muncă silnică pe viață, în contumacie, la 15 iunie 1941. În 1945 Siguranța îl localiza la Milano, în tovărăşia unui alt legionar celebru, Constantin Papanace. În 1950, s-a stabilit în SUA, ca redactor la revista „Solia". În aprilie 1952 a fost consacrat ca episcop al românilor americani ortodocşi, sub numele de* ***Valerian***. *În caz de identificare, să fie reținut.*

George Uscătescu, *fiul lui Vasile şi al Cameliei, născut la 3 mai 1917, în comuna Creţeşti, raionul Gilort, regiunea Craiova, cu ultimul domiciliu în Bucureşti, fost profesor. În anul 1940, cu ajutorul organizației legionare, a plecat în Italia, pentru completarea studiilor superioare, iar după 23 August 1944 a refuzat să se mai întoarcă. În prezent se află în Spania, unde este redactor şef al revistei legionare* ***Destin***. *În caz de identificare, să fie reținut.*

Arnold Walter, *fiul lui Iuliu şi al Luizei, născut la 20 iulie 1905, în comuna Câmpeni, regiunea Cluj, cu ultimul domiciliu în comuna natală, de profesie mecanic. În anul 1937 s-a încadrat în Mişcarea Legionară, desfăşurând o activitate intensă, fapt pentru care, în 1940, a fost numit şef de poliție legionară. În 1943, fiind pe front în Italia, cade prizonier la englezi, apoi ajunge în Franța. În caz de identificare, să fie reținut.*

Unele date din acest „catalog" sunt luate după ureche, astfel Emil Cioran a părăsit definitiv România în 1937 şi, din acest elementar motiv, nu putea lua parte la „rebeliunea" legionară din 1941... Platon Chirnoagă nu a trecut cu întregul efectiv la inamic, ci înconjurat de trupe net superioare, germano-maghiare, într-un cap de pod avansat peste Tisa, divizia sa avea să fie decimată, iar generalul Chirnoagă luat prizonier, împreună cu restul supraviețuitorilor.

Stârneşte hilaritate şi menţionarea în această listă a Elvirei Sima, care nu făcuse politică în cadrul Legiunii. Vina ei era una singură, era soţia lui Horia Sima... Absurditatea Securităţii a mers până acolo, încât la 21 martie 1960, „*marele catalog al emigraţiei române duşmănoase*“ <sic> a fost tipărit şi legat în volum! Prin Ordinul nr. 2539/1960, generalul colonel **Alexandru Drăghici**, a dispus subalternilor să-i aplice întocmai prevederile: „*Se pun în urmărire pe ţară elementele cuprinse în buletinul de faţă. În caz de identificare a acestora, se va face cunoscut organului care duce acţiunea de urmărire pe ţară. Ordinele de urmărire pe ţară emise anterior se anulează. Folosirea prezentului buletin se va face în conformitate cu prevederile Ordinului nr. 155/1959 şi instrucţiunile privind urmărirea pe ţară*“. Urmărire care, în cazul persoanelor nominalizate în acest catalog, urma să se desfăşoare **exclusiv în străinătate**, **în condiţii care ar fi violat toate drepturile internaţionale**! Securitatea nu a renunţat la ideea de a răpi persoane din emigraţia română decât odată cu Revoluţia din Decembrie 1989, însă singurele persoane răpite au fost **Oliviu Beldeanu** (executat în 1960), **Aurel Decei** şi **Traian Puiu**, ulterior anului 1959, Securitatea nu a mai reuşit, din diferite motive, tehnice, politice, diplomatice etc., să mai răpească pe nimeni din străinătate, deşi a întreprins mai multe operaţiuni de acest gen. Imediat cum a venit la putere, în 1965, Nicolae Ceauşescu a ordonat înăsprirea măsurilor faţă de Emigraţie, printre altele, Alexandru Drăghici i-a redactat **un catalog consacrat exclusiv legionarilor emigraţi, conţinând 545 nume** (figuraţi şi dv., d-le Dimitriu, la „loc de cinste“ în acest catalog)... Ca o curiozitate, în „catalogul legionarilor din emigraţie“, numele lui Emil Cioran nu mai figura, nu era însă un act de bunăvoinţă, ci o omisune, el va apare, cu aceleaşi caracterizări, în următorul „catalog“... În fine, în 1971 şi 1972 (în aşa-zisa „primăvară românească“) s-au redactat alte două cataloage, de data aceasta „generale“ ale Emigraţiei, cuprinzând **7.632** de nume ale persoanelor „duşmănoase“! Exceptând persoanele decedate, acest catolog, **„îmbunătăţit“ sensibil în ultimul timp**, este folosit şi în prezent de Serviciul de Informaţii Externe (SIE) condus de „ziaristul“ Cătălin Harnagea.

Atacarea Legaţiei României din Berna

L.V.: - O altă acțiune neelucidată în totalitate nici până în prezent a fost atacarea Legației României de la Berna, în noaptea de 14 spre 15 februarie 1955, de un comando românesc, condus de **Oliviu Beldeanu**. Acest comando, după ce a împuşcat şi un securist (şoferul legației, plutonierul de Securitate Aurel Şețu), a reuşit să ocupe legația şi să pună mâna pe toate documentele secrete care se aflau în clădire. Cine a stat în spatele acestei acțiuni? A stat Mişcarea Legionară, aşa cum a acuzat-o inițial Securitatea?

M.D.: - Este cu totul şi cu totul fals! Nu am auzit niciodată de persoanele implicate în această afacere, care de fapt au fost judecate ulterior de autoritățile elvețiene. Nu am auzit nici de *Oliviu Beldeanu*. Cert este că acesta nu a fost niciodată legionar. Am aflat ulterior că preotul *Vasile Zăpârțan* a avut contact cu ei. Cine i-a pus să facă treaba, care au făcut-o *şi care a fost un eşec total*, nu ştim nici până în ziua de astăzi...

L.V.: - Acțiunea de fapt în ce a constat?

M.D.: - Au intrat cu forța în clădirea legației României comuniste, au tras câteva focuri de armă, au omorît un securist şi au pus stăpânire, o perioadă scurtă, câteva ore, pe clădirea legației...

L.V.: - Dacă Mişcarea Legionară nu are nimic de a face cu această acțiune, cine sunt atunci autorii ei?

M.D.: - *După cum v-am spus, eu nu cunosc decât că atacatorii au avut contact cu preotul Vasile Zăpârțan*. **Dar preotul Zăpârțan nu era legionar, nu a fost niciodată legionar**, noi am colaborat cu el exclusiv pe linia asistenței spirituale, duhovniceşti, iar la Salzburg şi pentru asistența materială acordată refugiaților români. Deci noi nu am ştiut cine erau „patronii“ acestei acțiuni de la Berna şi nu ştim nici în prezent.

L.V.: - După atacarea Legației României din Berna, ziarul „**Scînteia**“ publica la loc de frunte (articolele erau semnate de un oarecare *V. Iliescu*): „*Oblăduirea de către o serie de guverne din occident a trădătorilor de țară, care s-au făcut vinovați de crime împotriva poporului nostru, este o expresie a politicii agresive, războinice, duse de cercurile imperialiste. Aceşti trădători de țară sunt stipendiații faimoaselor fonduri pe care guvernul SUA le pune la dispoziție cu atâta cinism în slujba acțiunilor criminale îndreptate*

împotriva ţărilor democrate. Din rândul lor sunt recrutaţi spionii şi diversioniştii-elevi şcolilor criminale organizate de serviciile de spionaj ale ţărilor imperialiste. Dintre ei sunt selecţionaţi bandiţii paraşutaţi pe teritoriul ţărilor democrate... Dintre ei au fost aleşi şi ucigaşii care au atacat legaţia română din Berna". Fraza referitoare la „*bandiţii paraşutaţi*", este o referire, este drept indirectă, la Mişcarea Legionară. Cu toate acestea, Securitatea a sfârşit prin a încrimina (în legătura cu acţiunea din Berna) Comitetul Naţional Român, prin filiala sa din Franţa...

M.D.: - Repet, **noi nu am avut absolut nici o legătură cu această acţiune**, mai mult chiar, noi nu ştim, până în ziua de astăzi, cine a comandat şi a pregătit acest atac.

L.V.: - Atacul asupra Legaţiei României din Berna *a avut totuşi un mare merit*, prin publicitatea mare care s-a făcut în mass-media din Occident în legătură cu acest caz, opinia publică din Occident a aflat în fine că în România există un sistem represiv, bolşevic, că sute de mii de oameni stau pe nedrept după gratii, că nu există nici un respect pentru drepturile omului... Ulterior, statul român comunist a demonstrat încă o dată că este un **stat terorist,** printr-o operaţiune montată în comun cu STASI, Securitatea l-a răpit pe *Oliviu Beldeanu*, din Berlinul Occidental, în 1958 şi l-a „repatriat" cu forţa în România. Oliviu Beldeanu a fost judecat sumar şi împuşcat în 1960, dar între timp Securitatea „descoperise" că nu era legionar, ci membru al Partidului Naţional Ţărănesc... Pentru cititori cred că este interesant de prezentat „filmul" răpirii lui Oliviu Beldeanu. Securitatea îşi făcuse, după 1955, o obsesie din răpirea şi „judecarea" în România a lui Oliviu Beldeanu. Operaţiunea a fost coordonată de colonelul *Aurel Moiş*, cel care va participa ulterior şi la răpirea lui Traian Puiu. Pentru răpirea lui Oliviu Beldeanu a fost folosit agentul „**George**", alias *Kehaioglu*, un grec originar din România, stabilit ca şi agenta „*Gerda*" (implicată ulterior în răpirea lui Tarian Puiu) în Berlinul Occidental. Securitatea descoperise că Oliviu Beldeanu, după eliberarea sa dintr-o închisoare elveţiană (unde stătuse numai doi ani şi jumătate) era recepţionar la un hotel în München. „*George*" s-a cazat „întâmplător" la acest hotel, tot „întâmplător" a intrat în vorbă cu Beldeanu, iar acesta i-a declarat imediat că el este autorul principal al atacului de la Berna. „*George*", alias Kehaioglu, prezentându-se ca un prosper om

de afaceri, de orgine română, s-a arătat „surprins“ că, după o astfel de ispravă, emigrația română nu se ocupă de el, găsindu-i un post pe măsură, bine remunerat. Ca atare, i-a propus lui Oliviu Beldeanu să vină în Berlinul Occidental, unde îi va da un post foarte bine plătit. Beldeanu a acceptat şi a fost plimbat cu maşina de „*George*“ prin Berlin, necunoscând topografia oraşului, Beldeanu s-a trezit la un moment dat în sectorul răsăritean al oraşului (la acea dată zidul Berlinului nu exista), maşina a fost imediat înconjurată de ofițeri *Stasi* înarmați, s-a produs un schimb violent de focuri, un ofițer *Stasi* a fost rănit grav, iar Beldeanu împuşcat în stomac. Operat imediat în Berlinul de Est, a supraviețuit, fiind ulterior transportat la Bucureşti cu un avion special, anchetat doi ani în şir şi executat la 18 februarie 1960, orele 20.00, adică la exact cinci ani şi trei zile de la atacul asupra legației din Berna... Citez acum procesul verbal al acestei execuții: „*...Procedând conform prevederilor legii, la locul de deținere, condamnatul susnumit a fost identificat de procurorul militar, constatându-se că este cel supus execuției şi, după ce s-au indeplinit celelalte dispozițiuni, delegatul Tribunalului Militar al Regiunii a II-a militare, în prezența condamnatului la moarte, a dat citire dispoziției de execuție, ca urmare a respingerii cererii de grațiere. După aceasta, susnumitul a fost executat prin împuşcare de către echipa de militari de la locul de deținere (comandantul penitenciarului Jilava). Medicul delegat din partea Ministerului Afacerilor Interne a constatat moartea condamnatului, iar cadavrul a fost dat în primire comandantului penitenciarului Jilava, pentru a dispune înhumarea, conform legii“*. Avem acum şi alte date asupra a ce s-a întâmplat la Berna, în noaptea de 14 spre 15 februarie 1955, dat fiind că am avut acces, foarte recent (prin intermediul revistei „*Căminul Românesc*“ din Geneva, nr. 69/1999, pag. 19) la actele emise de autoritățile judiciare elvețiene pe marginea acestui caz, de asemenea, am putut lua cunoştință de „filmul“ acțiunii. printr-un interviu luat de *Romeo Stana* lui **Ioan (Gioni) Chirilă**, unul din participanții la această acțiune, interviu publicat în revista americană“*Foaie*“(octombrie 1997).

În noaptea de 14 spre 15 februarie 1955 un comando sub conducerea lui Oliviu Beldeanu şi având în compunere pe *Ioan Chirilă, Stan Codrescu, Dumitru Ochiu şi Teodor Ciochină* (ultimul

cu rol de susținere şi totodată şoferul comandoului), înarmați cu arme uşoare, au luat cu asalt clădirea Legației României de la Berna. Scopurile acțiunii erau trei: 1. Interceptarea curierului adus de plutonierul de Securitate Aurel Şețu, 2. Capturarea arhivei legației şi livrarea ei unui serviciu occidental de contraspionaj, 3. Luarea ca ostatici a personalului legației şi încercarea de a obține în schimbul lor eliberarea unui număr echivalent de deținuți politici din România, printre care şi Constantin Brătianu. Ultima idee s-a dovedit neviabilă, din cauza faptului că şeful legației, însărcinatul cu afaceri *Stoffel*, a reuşit să scape, sărind prin fereastra legației, de la etajul întâi, iar restul persoanelor capturate nu prezentau o prea mare importanță. Personalul legației, surprins, nu a opus rezistență, cu excepția plutonierului Aurel Şețu (legendat ca şofer al Legației), care a deschis focul. Acesta a fost rănit cu o rafală de automat la picioare, a refuzat însă să se predea şi s-a ascuns după nişte brazi în curtea legației. Din această cauză avea să moară, nefiind găsit pentru a i se acorda primul ajutor, a pierdut mult sânge, decedând ulterior la spital. După mai multe ore de tratative cu poliția elvețiană, atacatorii s-au predat, nu înainte de a inventaria arhiva şi curierul legației. Datele cele mai interesante din arhiva legației au ajuns la contraspionajul elvețian, cu această ocazie au fost descoperiți cinci cetățeni elvețieni, care spionau pentru România, adică practic pentru Moscova, şi o altă rețea comunistă de spionaj în Suedia.

Oliviu Beldeanu, şeful comandoului, era cel mai în vârstă dintre atacatori, avea 31 de ani, restul sub 30 de ani. Beldeanu, născut la Dej, la 16 februarie 1924, era membru al PNȚ, fusese secretarul personal al lui *Anton Mureşan*, directorul oficiosului PNȚ, „*Ardealul*“. Între 1947 şi 1950 a trăit în ilegalitate, arestat în 1950 de comunişti, reuşeşte să evadeze şi fuge în Iugoslavia. Aici este racolat de UDBA (serviciul secret iugoslav) şi este retrimis în patru misiuni în România. Fuge apoi de la iugoslavi în Occident, unde ia contact cu serviciile secrete americane şi franceze, era în perioada când franco-americanii colaborau şi cu Mişcarea Legionară, în scopul paraşutării unor trupe de diversiune în România. De asemenea Beldeanu a luat legătură şi cu Legiunea, dar nu a colaborat în final cu ea. Cert este că serviciile secrete americane, franceze şi germane erau la curent cu planul întocmit de Oliviu Beldeanu, dar l-au consiliat să renunțe la acest atac,

fapt cu care el nu a fost de acord. Rezultă acum că atacul asupra legației comuniste a României din Berna a fost o inițiativă personală a lui Oliviu Beldeanu, care, împreună cu restul echipei, voia să demaşte astfel o agentură de spionaj a Moscovei, camuflată sub numele Legației României de la Berna. Dacă Beldeanu era ardelean, restul oamenilor din echipă erau fie basarabeni, fie moldoveni, nici unul nu era legionar. O dovadă în plus că Oliviu Beldeanu nu era legionar a constituit-o şi faptul că radio „*Europa Liberă*“, în toamna anului 1955, a început să-i difuzeze amintirile despre activitatea sa în cadrul organizației de tineret a PNȚ din județul Someş[21]. Voi cita acum unele pasaje mai relevante din actul de acuzare întocmit de Procuratura Federală a Elveției:

În cursul anchetei poliției judiciare, Beldeanu a vorbit în repetate rânduri despre „organizațiunea“ sa (...) care îşi propune să facă lumină asupra spionajului comunist în Europa. (...) În toamna anului 1954, organizațiunea sa ar fi semnalat că curierul român destinat pentru Paris şi Berna va fi triat la Zürich. (...) **Obiectivul principal al lui Beldeanu era de a intra în posesiunea arhivelor Legațiunii în scopul de a aduce, dacă era posibil, proba pentru străinătate că Legațiunea României la Berna era un centru de spionaj al țărilor din Est, îndreptat contra puterilor occidentale**. *El se gândise de asemenea la posibilitatea de a ridica, după împrejurări, pe unul din funcționarii Legației, pentru a-l interoga asupra activității acesteia. Pentru a-şi atinge țelul, Beldeanu îşi propusese (...) să intre mai întâi în localul cancelariei, să pună pe cei care s-ar fi găsit acolo în imposibilitate de a rezista şi de a sustrage documentele ce-l interesau şi pe care le-ar fi descoperit acolo. El voia apoi să folosească metode asemănătoare în rezidență, fără a face zgomot, pentru a putea să fugă, după terminarea acțiunii, cu arhivele Legațiunii şi apoi să remită documentele descoperite serviciilor străine interesate. Prima fază (percheziția în cancelaria Legației) a reuşit; intervenția lui Aurel Şețu a provocat eşecul celei de-a doua.*

[21] În 1999, în editura Jurnalului Literar a apărut o carte foarte bine documentată: Oliviu Beldeanu, „Memorial anticomunist din închisoare”, 316 pp. Volumul cuprinde şi stenogramele procesului de la Berna.

Ministerul Public consideră că este vorba aici de o activitate căzând sub prevederile Art. 272 CPS. Aceasta este valabil, mai ales pentru actele preparatorii îndeplinite în vederea atacului şi pentru prima fază a executării. (...) Examenul hârtiilor din localul rezidenţei nu ar putea, după Ministerul Public, să constituie un delict în sensul Art. 272 CPS; într-adevăr, planul eşuase în urma incidentului cu şoferul Legaţiunii şi autorii nu mai puteau, în acel moment, să facă accesibile în străinătate informaţiunile pe care le adunaseră în rezidenţă.

(...) Ministerul Public dă urmare propunerii judecătorului de instrucţie de a acuza pe Codrescu de omor, eventual de leziuni corporale grave care au atras moartea victimei. În întuneric, trăgând o rafală de 10 lovituri cel puţin asupra lui Şeţu, care se găsea la o distanţă de 3-4 m, Codrescu trebuia să-şi dea seama că focurile de armă puteau fi mortale. (...) Beldeanu, care a înarmat pe camarazii săi şi le-a dat instrucţiuni corespunzătoare, este de asemenea esenţialmente responsabil de acest incident; în consecinţă, el este considerat ca autor imediat sau intelectual al crimei. Chirilă, care a procurat armele de foc şi era la curent de la început cu acţiunea, va trebui, sub acest raport, să dea de asemenea socoteală. (...)

În cursul celei de-a doua faze a atacului, inculpaţii au împiedicat prin atitudinea lor ameninţătoare şi mai ales prin purtarea cu ostentaţiune a armelor, forţele poliţiei însărcinate de către Consiliul Federal să libereze Legaţia, de a-şi îndeplini sarcina ce le fusese încredinţată. (...) Ei au obligat, în plus, pe rudele funcţionarilor Legaţiei - femei şi copii - să părăsească odăile şi localul Legaţiei în timpul nopţii, ameninţându-i cu violenţa. A forţa pe cineva să părăsească un anumit loc este o constrângere.

Trăgând prin uşa camerelor la primul etaj al localului rezidenţei, în momentul în care fiinţe omeneşti se găseau încă în acele încăperi, Beldeanu a pus pe altul în pericol de moarte.

În fine, stările de fapt următoare fac de asemenea obiectul urmăririi penale: a) infracţiunea (...) asupra materialului de război (...); b) atingerea adusă unei embleme naţionale străine, de care Beldeanu s-a făcut vinovat, distrugând panoul fixat pe faţada principală a Legaţiei şi care purta emblema suveranităţii Republicii

Populare Române (...); c) distrugerea unei părți din arhivele Legațiunii de către Beldeanu, Chirilă şi Codrescu (...).

Pe temeiul celor de mai sus sunt acuzați: **Oliviu Beldeanu**. *1. de serviciu de informațiuni politice prohibite, (...), fie de a fi organizat şi practicat un serviciu de informațiuni politice şi a fi angajat pe alții pentru un atare serviciu, în interesul unui stat străin sau al unui organism asemănător din străinătate, şi în dauna locuitorilor Elveției, admițând că Legațiunea României la Berna este un centru de spionaj al țărilor din Est îndreptat împotriva puterilor occidentale şi în scopul de a pune mâna pe documente de spionaj care trebuiau să se găsească în Legațiune, pentru a le remite apoi în străinătate. (...) 2. de infracțiune (...) asupra materialului de război (...) 3. de sechestrare, conform art. 182, cap. 1, CPS, fie de a fi sechestrat şi ținut fără drept o persoană ca prizonieră, privând de libertatea sa, în noaptea de 14-15 februarie 1955, aproape de miezul nopții, pe d-na Rosalia Şețu, care se găsea în pat, în clădirea cancelariei Legației României, făcând să fie legată de către Ochiu, amenințând-o de a folosi arma de foc dacă va striga pentru ajutor şi permițându-i de abia la ora 2,30 să părăsească clădirea; 4. de constrângere (art. 181 CPS) cum şi de delictul flagrant de constrângere, (...) a) obligând pe d-na Şețu sub amenințarea armei să stea pe loc în camera sa de culcare 8...) b) somând pe Anna Groza, doică la ministrul Stoffel, să se retragă şi să tacă, amenințând-o cu moartea, când aceasta, după întâlnirea cu şoferul Şețu şi atacul rezidenței, țipa după ajutor de la fereastra din cuşca scării (...); c) vroind să forțeze pe însărcinatul cu afaceri Stoffel să stea pe loc (...); d) ordonând ca femeile şi copiii să fie duşi în pivniță; 5. de a fi coautorul unui omor (art. 111 CPS), fie de a fi omorât indirect intenționat o persoană, eventual de a fi coautorul leziunilor corporale grave care au antrenat moartea (art. 122, cap. 1, al. 1, cap 2 CPS) (...), hotărînd pe Codrescu să ia parte la acțiunea contra Legațiunii României din Berna, dându-i arme şi dându-i ordinul de a se servi de ele în caz de nevoie (...); 6. de a fi coautorul delictului de abandonare a unui rănit (art. 128 CPS) (...) neocupându-se în niciun fel de şoferul Legației, grav rănit, şi lăsându-l întins pe pământ, apoi ordonând atacul clădirii rezidenței, 7. de atingere a unei embleme naționale străine (art. 298 CPS) (...); 8. de punere în pericol a vieții altuia (art. 129, al. 1 CPS) (...); 9. de violență sau amenințarea*

contra funcţionarilor (art. 285, cap. 1, CPS) (...); 10. de suprimare de titluri (art. 254, cap. 1, CPS). **Ion Chirilă**, *opt capete de acuzare: 1-6 şi 9-10;* **Dumitru Ochiu**, *cinci capete de acuzare: 1-4 şi 9.*

1. În virtutea art. 344, cap. 1 CPS şi al Deciziunii Consiliului Federal din 18 martie 1955 (act 1/1 şi 2) prezenta afacere este de competenţa Curţii federale penale.

2. Lista anexată la prezentul act de acuzare menţionează provizoriu (art. 126 PPF) probele invocate pentru dezbateri.

Berna, 29 decembrie 1955,
Procuror General, semnat Dubois

În ciuda acestui rechizitoriu sever, apărarea a reuşit să obţină circumstanţe atenuante pentru toţi cei care au atacat Legaţia României reperiste din Berna, în plus acuzaţii au avut sprijinul necondiţionat al opiniei publice elveţiene şi al unor personalităţi politice, străine şi româneşti, din Lumea Liberă. Ca atare, toţi au primit pedepse simbolice şi, spre furia regimului comunist de la Bucureşti, peste puţin timp după arestarea lor, au fost eliberaţi... Printre cei care au intervenit decisiv pentru apărarea acuzaţilor, putem nota un număr de şase congresmeni americani, care au constituit un „**Comitet de sprijin pentru apărarea tinerilor anticomunişti de la Berna**"... *Mihai Fărcăşanu*, preşedintele „Ligii Românilor Liberi" (LRL), îi scria lui Oliviu Beldeanu în legătură cu constituirea acestui comitet american de sprijin, „*Voila, mon cher Beldeanu, quelques nouvelles qui peuvent vous intéresser (...) Gardez votre confiance et votre espoir car la justice est de notre coté et tous les Roumains dignes de ce nom sont solidaires avec vous et font de leur mieux pour aider notre cause. Transmetez mes sentiments fraternels à nos amis et camarades Chirilă, Ochiu et Codrescu. Je vous serre la main a tous, avec émotion et foi dans notre droit et notre avenir national. Votre, Mihail Fărcăsanu*". În fine, *Barbu Nicolescu*, secretarul LRL, a declarat în Elveţia, imediat după comiterea atacului asupra Legaţiei României: „*Aurel Şeţu, şoferul Legaţiei României din Berna, care a murit în urma incidentelor din noaptea de 14 spre 15 februarie 1955, era un agent de legătură între Moscova şi partidele comuniste elveţian, italian şi austriac. Şeţu adusese în acea noapte, într-o valiză diplomatică, ultimele instrucţiuni primite din Est*"... Mihai Fărcăşanu

era un cunoscut fruntaş liberal (reprezentase la un moment dat PNL în Exil), în plus toate documentele citate mai sus **arată fără dubii că Mişcarea Legionară nu a avut nici un amestec în această acţiune**, deşi unii mai încearcă şi azi să o implice în acest caz. La interogatoriul luat de Securitate, pe 18 septembrie 1958, Oliviu Beldeanu va declara tranşant *că nu a avut nici un contact, în vederea atacului de la Berna, cu Mişcarea Legionară*. Cu alte cuvinte, Mişcarea Legionară este scoasă din cauză. Încă o paranteză interesantă, printre cei care i-au sprijinit financiar pe atacatori, cu prilejul procesului lor, s-a numărat şi **Iosif Constantin Drăgan**, descris iniţial în documentele Securităţii ca legionar, deşi el nu a făcut parte niciodată din Legiune... Îmi permit de asemenea să vă contrazic, d-le Dimitriu, global, atacul asupra legaţiei din Berna nu a fost un eşec, ci o reuşită, mai ales sub raportul propagandei pentru o Românie liberă... În plus, a fost demascat spionajul efectuat de Moscova (prin intermediul ţărilor satelite) contra lumii occidentale.

Moartea preotului Vasile Zăpârţan

L.V.: - Revenind la preotul Vasile Zăpârţan, generalul **Ion Mihai Pacepa** afirmă, într-o carte scrisă de el, că *„preotul Vasile Zăpârţan a fost asasinat de Securitate, prin montarea unui accident de circulaţie*"... Este adevărată această versiune? În fond, cum a murit preotul Zăpârţan?

M.D.: - Nu am descoperit cum l-ar fi putut asasina Securitatea pe preotul Zăpârţan. El a murit, mai mult decât probabil, în urma unui atac de cord pe când conducea maşina, pe autostrada Nürnberg-München. Era pe data de 5 august 1976. *Preotul Zăpârţan se afla în maşină cu un legionar,* **Dumitru Leontieş***, din München şi cu două romance, care ceruseră azil politic în centrul de triere de la Zirndorf, de lângă Nürnberg*. De la Zirndorf, preotul Zâpârţan, Dumitru Leontieş şi cele două romance s-au deplasat, cu maşina condusă de preotul Zăpârţan, spre München. Pe autostrada Nürnberg-München au oprit la un motel, au luat masa şi au plecat mai departe cu maşina (marca Audi 80) preotului Zăpârţan. Mergând cu viteză mare, au intrat la un moment dat într-un copac, care era singurul pe marginea autostrăzii, cât se vedea cu ochii!... Mă întreb cum ar fi reuşit

Securitatea să-l facă pe preotul Zăpârțan să intre în *singurul* copac de pe marginea autostrăzii, singurul existent pe o rază de câțiva kilometri? Ar fi fost oricum extrem de greu să fie planificată o astfel de crimă, în aceste circumstanțe. **Dar exclus nu este**, dacă în fiecare motel de pe traseul Nürnberg-München ar fi fost plasat un agent al Securității. La urma urmelor, Securitatea a fost şi este în stare de orice. Împreună cu preotul Vasile Zăpârțan a murit şi camaradul Dumitru Leontieş, iar cele două romînce au fost grav rănite. Deci cade şi ipoteza că cele două femei din România ar fi montat accidentul, căci erau să moară şi ele. Au stat în final o perioadă bună în spital.

L.V.: - Ce s-a întâmplat ulterior cu cele două femei venite din România, aflate în maşina preotului Zăpârțan? Unde se află ele acum, cu ce se ocupă?

M.D.: - Nu am date despre ele, nu ştiu unde se află, nu ştiu cu ce s-au ocupat în continuare.

L.V.: - Poate nu ar fi lipsit de interes să existe date despre ce au făcut ele după acest accident... Prin acest accident din 1976, oricum au murit două persoane extrem de incomode pentru regimul comunist al lui Ceauşescu, aşa că cele spuse de generalul Pacepa nu pot fi respinse aprioric, cel puțin aceasta este părerea mea... Decedat la numai 58 de ani, preotul Vasile Zăpârțan este un caz atipic pentru o moarte la volan în urma unui atac de cord... În orice caz, Securitatea de mult îl fişase pe preotul Zăpârțan, întocmindu-i, în anii ’50, următoarea caracterizare operativă:

Vasile Zăpârțan, *fiul lui Ioan şi al Mariei, născut la 27 aprilie 1918, în comuna Mica, raionul Dej, regiunea Cluj, preot greco-catolic, cu ultimul domiciliu în Cluj. În anul 1940 a plecat la studii teologice la Roma, Italia, de unde nu s-a mai întors în țară. Ulterior s-a stabilit în Austria, făcând parte din conducerea emigrației române. Duce o intensă propagandă împotriva RPR. În prezent se află în Germania Occidentală. În caz de identificare, să fie reținut.*

Sciziunea se accentuează

L.V.: - Legionarii deveniți disidenți față de Sima, ce au mai făcut în continuare?

M.D.: - Au publicat şi ei diverse cărţi şi articole, dar nu în număr mare. Excepţie face Palaghiţă, care a publicat în 1951, la Buenos Aires, cartea sa, „*Istoria Mişcării Legionare*“, la care au contribuit Gârneaţă şi Papanace. Papanace a publicat şi el o carte, „*Fără Căpitan*“, alta de evocări şi încă una, un studiu de fapt, despre românii din Pind, de unde era originară familia sa. Au mai scos o revistă făcută de Vălimăreanu, „*Vatra*“, care nu se ocupa, nu avea alt profil, decât injurii la adresa lui Horia Sima. Revista lui Vălimăreanu apărea la început în Italia, apoi la Freiburg, în Germania. La această revistă mai colabora, sub pseudonim, **Nicolae Iliescu** din Statele Unite, care ulterior a fost desemnat ca şeful disidenţilor.

L.V.: - Mai este şi acum în această funcţie?

M.D.: - Încetul cu încetul, „recunoaşterea“ sa a început să se subţieze, pentru foarte probabilul motiv că este francmason şi pentru faptul că a colaborat permanent la o asociaţie din Statele Unite, ARA („Academia Româno-Americană“)[22], unde erau şi sunt în continuare o mulţime de agenţi comunişti şi francmasoni...

L.V.: - În România, acest conflict între legionari era perceput ca un conflict între „codrenişti şi „simişti“, este corectă această percepţie?

M.D.: - Este complet fals! Nu are nimic de-a face cu Codreanu, **în fond „simiştii“ sunt şi ei „codrenişti“**!... Este o invenţie a doctorului Şerban Milcoveanu acest „conflict“ între „codrenişti“ şi „simişti“, pentru a legitima într-un fel pe disidenţi... Când a lansat această aberaţie, Milcoveanu s-a bazat pe relaţiile foarte bune pe care le avea cu familia Codreanu. Aceste relaţii l-au şi determinat pe Milcoveanu să spună că este „codrenist“...

L.V.: - Disidenţii care „defilau“ cu Codreanu, au vrut să spună, că Sima nu este la înălţimea lui Codreanu?

---

[22] Academia Româno-Americană (ARA) a fost înfiinţată în 1975 la Berkeley, California, de monseigneur-ul Octavian Bârlea, pe vremea când păstorea în Statele Unite. În prezent ARA cuprinde 114 membri titulari din 14 ţări, 50 de membri-corespondenţi din România şi Basarabia, 21 de membri de onoare, 9 „benefectors” şi 20 de candidaţi ARA. Preşedintele actual al Academiei Româno-Americane este Ion Paraschivoiu.

M.D.: - Nu acesta este adevărul! Dizidenţii nu au afirmat această aberaţie, ci numai o ramură dizidentă, a lui Şerban Milcoveanu, care este dovedit că a fost agent al Securităţii şi care nu este acceptat nici măcar de ceilalţi dizidenţi. Pot întări această afirmaţie printr-un denunţ, un fel de notă informativă, făcută la Borsec, la 24 februarie 1964, în care **Şerban Milcoveanu** îl denunţa colonelului **Enoiu**, şeful anchetelor politice din MAI, pe preotul legionar **Ion Dumitrescu-Borşa.** *Menţionez că doctorul Milcoveanu a recunoscut, indirect, autenticitatea acestui act, dar a încercat să-l justifice ulterior prin presiunile morale („ameninţărilor paralizante“ şi „promisiunilor mirifice“, conform declaraţiilor ulterioare făcute de Milcoveanu) la care a fost supus...* Voi reproduce acum această scrisoare de denunţ:

„*Tovarăşului Colonel Enoiu,*
şeful anchetelor politice,

În conformitate cu interpretarea care poate fi dată culpei, de „omisiune de denunţ“, din Codul nostru penal, îmi permit a vă aduce la cunoştinţă următoarele fapte: Dela 25 Maiu 1964 nu mai am serviciu la Circumscripţia sanitară 93 din Policlinica Bradului, raionul Tudor Vladimirescu Bucureşti şi sunt detaşat de M.S.P.S. ca medic balneolog la Staţiunea Borsec, raionul Toplița, regiunea Mureş. Aici am domiciliu în Pavilionul Central et.II, camera 51 şi pot fi găsit între orele 15-17,30. Iată acum faptul oferit atenţiei şi competenţei D-voastră, în calitate de autoritate politică. Ieri, 23 VI 1964 ora 8,40 dimineaţă, după şedinţa de raport şi îndrumare cu conducerea S.M.B. Borsec, mă îndreptam la deal pe poteca spre Vila Sanatorială 34, în al cărei cabinet-medical am locul de muncă începând dimineaţa la ora 9. Eram singur şi cu mintea în întregime concentrată asupra sarcinilor trasate de dvoastră la ultima întâlnire avută. La jumătatea potecii dintre strada principală şi vila 34 sunt strigat „Şerbane!“ şi în faţa mea recunosc fără ezitare pe preotul Ion Dumitrescu, despre care nu mai aveam nici o informaţie din 1945, ultima dată când întâmplător l-am întâlnit pe stradă şi am conversat. La ultima noastră întrevedere nu am primit sarcini referitoare la preotul Ion Dumitrescu, dar am discutat cu el 15-20 de minute, iar în finalul discuţiei ca să-l apropii, i-am spus „noile mele orientări şi

hotărîri în viață nu au schimbat convingerile din tinerețe". După această discuție , am continuat drumul şi fără alt incident am intrat în maşina consultațiilor medicale cu ritmul de 6 pe oră. Pe preotul Ion Dumitrescu îl cunosc de mult timp, este foarte inteligent şi după părerea mea este simist înfocat şi nu va renunța niciodată la ideile legionare. În anul 1963 m-a chemat la telefon spunându-mi că este bolnav şi are nevoie de asistența mea medicală. I-am explicat că din 1957 am închis cabinetul medical din str Al. Petöfi 11 şi că pentru orice referință se poate adresa medicului circumscripției sale medicale. Refuzul meu se datoreşte în principal legăturilor întrerupte cu Dvoastră, şi vă asigur acum că sunt gata oricând să slujesc cu devotament instituția Dvoastră. Aştept să ne vedem.

Dr. Şerban Milcoveanu
24 II 1964 Boresc."

Din acest denunț se desprind clar două lucruri: Şerban Milcoveanu era mai de demult informatorul lui Enoiu, deci acest denunț nu a fost un act întâmplător, făcut sub constrângere, „*prin presiuni morale"* şi de asemenea, trebuie să reținem şi afirmația netă făcută în final de Milcoveanu, „*că este gata să servească (şi) pe viitor, cu DEVOTAMENT (...) Securitatea*" !... Probabil că a făcut acest lucru până în prezent... **Paul Goma** afirmă că *Enoiu* lucra în Ministerul Afacerilor Interne (unde avea gradul de căpitan) şi l-ar fi şi torturat personal, Milcoveanu îl plasează însă pe Enoiu la Securitate, cu gradul de colonel... În fond, MAI sau Securitate tot aia este... Dizidenții, după moartea lui *Ilie Gârneață*, după moartea lui *Vasile Iasinschi*, după moartea lui *Papanace,* au fost conduşi de **Nicolae Şeitan**, iar după moartea lui Şeitan - de **Duiliu Sfințescu**, având ca sprijin, ca vechi legionar, pe doctorul *Victor Apostolescu*. După ce s-au convins că Sfințescu nu poate să organizeze ramura dizidentă, l-au găsit pe **Nicolae Iliescu**, de care v-am şi vorbit, profesor la Harvard, unde ținea o catedră de limbă italiană.

L.V.: - După datele pe care le-am obținut din România, Enoiu a fost colonel în Securitate, şef de anchete politice, **răspunzând de „problema legionară" în Transilvania**. În prezent Enoiu, este pensionar în Făgăraş.

M.D.: - Da, este adevărat, aşa ceva ştim şi noi despre el.

L.V.: - Începând cu anul 1955, anul în care a fost atacată legația României din Berna, Securitatea, prin Direcția Generală de Informații Externe (DGIE, mai prescurtat DIE), a intensificat măsurile de urmărire operativă a Mişcării Legionare din exterior, cred că de aceea este interesant de a publica acum schema de organizare a DGIE. După reorganizarea din 1972, DGIE se compunea din trei divizii:

Divizia I Europa, cu două grupe: *țările germanice* şi *țările mediteranene*. Divizia era condusă de colonelul Gheorghe Toader.

Divizia II Alte regiuni. Divizia era împărțită în mai multe grupe*: SUA - America Latină, Asia şi Africa - Orientul Apropiat*. Divizia era condusă de generalul maior Gheorghe Marcu. În cadrul acestei divizii s-a înființat o rezidență pentru Australia, care avea ca obiectiv, printre altele, conform celor afirmate de colonelul Aurel Florea, „*Lichidarea membrilor fostei Gărzi de Fier care continuă să activeze contra regimului*"!...

Divizia III Emigrație şi contraspionaj, condusă de generalul maior Gheorghe Bolânu. Divizia III avea ca obiectiv şi lupta împotriva Gărzii de Fier.

În cadrul DGIE erau şi mai multe direcții secundare. *Direcția Ilegali* era direcția care coordona activitatea agenților infiltrați ilegal în țările occidentale, mulți dintre aceştia activează şi în prezent pentru SIE sau SRI. *Direcția Tehnico-Ştiințifică* era condusă de colonelul Gheorghe Sârbu. *Direcția Rapoarte-Solicitări* îl avea ca şef pe generalul Nicolae Cotigă, *Direcția Personal - Pregătire* era condusă de generalul Nicolae (Andruța) Ceauşescu. În fine DGIE mai avea în compunere trei secții, *Cifru*, *Supraveghere* şi *Dezinformare*. Secția de dezinformare din cadrul DGIE s-a ocupat printre altele de fabricarea dovezilor istorice cu privire la suveranitatea României asupra teritoriilor în dispută, Transilvania, Basarabia şi Bucovina de Nord. Ea se mai ocupa şi de neutralizarea influenței conducătorilor din emigrație, inclusiv a celor din Mişcarea Legionară. În 1972 efectivul DGIE era de 2000 de ofițeri, majoritatea acoperiți şi legendați. Să revenim însă, legionarii care au supraviețuit închisorilor comuniste au fost eliberați în 1964, în urma decretului de grațiere acordat de Dej. Până în acel an, Mişcarea Legionară din afară a reuşit, prin diverse mijloace, să ajute familiile legionarilor închişi?

M.D.: - Nu am putut să ajutăm familiile legionarilor închişi, căci nu am putut să pătrundem în România. În schimb am reuşit să scoatem anumiți oameni prin filierele noastre clandestine de trecere, deci am reuşit să aducem aceşti oameni din România în Apus. În limbajul nostru, prin *filiere* înțelegeam canalele de comunicare cu țara, inclusiv canalele pentru trecerea clandestină a frontierei, în acest scop aveam organizate mai multe puncte de sprijin. Trecerile se făceau prin Banatul iugoslav sau prin Ungaria.

L.V.: - Cu alte cuvinte, Horia Sima, până la 22 Decembrie 1989, nu a reuşit să țină legătura cu legionarii din România?

M.D.: - Singura legătura a fost cea realizată, până în 1954, prin echipele de legionari paraşutați în țară şi prin legionarii trimişi prin filiere terestre.

L.V.: - În Exil, unde a locuit Horia Sima şi cu ce paşapoarte a călătorit prin lume?

M.D.: - Horia Sima a locuit cam pretutindeni, în Germania Occidentală, în Italia, în Franța şi în final în Spania, unde a primit statutul de refugiat politic. Cu ce paşapoarte călătorea, nu cred că este relevant pentru discuția de față. Autoritățile comuniste româneşti i-au retras cetățenia română, iar Sima nu a făcut ulterior diligențe pentru a primi o altă cetățenie. A rămas deci fără cetățenie, „apatrid“ din punct de vedere oficial.

L.V.: - Securitatea nu a încercat să-l asasineze, în Exil, pe Horia Sima?

M.D.: - Ce este cert, este că înainte de Securitate, a încercat să-l asasineze, din ordinul lui Eugen Cristescu, Serviciul Special de Informații (SSI), printr-un agent infiltrat în lagărul de la Rostock. Nu avem date prin care să rezulte faptul că Securitatea ar fi plănuit asasinarea lui Sima. Este totuşi stranie încercarea lui Traian Boeru, de a-l răpi pe Horia Sima, în 1954... Cine a stat în spatele acestei acțiuni este neclar până în ziua de astăzi.

L.V.: - Dintr-o fişă a Securității, aflăm că Traian Boeru (sau Boeriu), inginer agronom, s-a născut la Hârşova, la 11 iulie 1908. Este posibil ca în spatele tentativei de a fi răpit Horia Sima să fi stat Securitatea, căci tot dintr-un dosar al Securității rezultă că, în 1978, un general de Securitate din DGIE *credea că ar fi fost benefică o colaborare cu Boeru...* Cu toată această afirmație a acestui general de

Securitate (căruia *Mihai Pelin* nu-i dă numele), se ştie că Boieru era un om, descris de cei care l-au cunoscut îndeaproape, ca laş şi fricos, cum ar fi putut el organiza atunci „răpirea" lui Horia Sima ? Pe urmă o răpire în Occident a unei persoane stabilită în Occident, este foarte prost privită de poliție şi justiție, ca să nu mai vorbesc de serviciile secrete occidentale...

M.D.: - În acțiunea programată de răpire a lui Horia Sima, caracterul lui Boieru nu juca un prea mare rol. Conform informațiilor pe care le am, existau două variante, prima prevedea ca Horia Sima să fie declarat „nebun", poate şi în baza unui certificat fals eliberat de doctorul *Victor Apostolescu* (un dizident) şi internat cu forța într-un ospiciu din Occident. Astfel s-ar fi scăpat definitiv de Horia Sima, într-un mod „elegant". A doua variantă era ca Horia Sima, răpit, să fie trecut clandestin în Cehoslovacia, iar de acolo preluat de Securitate şi dus în România. Acestea sunt informațiile de care dispun, desigur nu pot garanta 100 % veridicitatea lor. Cel care trebuia să execute direct răpirea lui Sima era Laurian Țălnaru, împreună cu încă doi angajați de la firma lui Boeru. Până la urmă s-a renunțat la acest plan. De ce? nu pot să ştiu.

IX. LEGIUNEA REVINE ÎN ROMÂNIA

Tatonări după Decembrie 1989

Liviu Vălenaş: - Ajungem şi la momentul 22 Decembrie 1989. Mişcarea Legionară s-a aşteptat că va interveni căderea comunismului, în România, în 1989?

Mircea Dimitriu: - **Nu ne-am aşteptat absolut deloc**! **Am fost total surprinşi**!... Una din primele noastre măsuri a fost trimiterea, în explorare, în țară, a unui camarad, care să ne aducă rezultatul investigațiilor sale asupra a ceea ce a mai rămas din Mişcare.

L.V.: - Cum îl chema pe acest legionar?

M.D.: - **Victor Corbuț**, din Cleveland, Statele Unite. În România avusese gradul de comandant-ajutor, în Bihor. Arestat de comuniști în România, după grațierea din 1964, Victor Corbuț a putut să ajungă în Statele Unite, la intervenția guvernului acestei țări. El făcea parte dintr-un lot de cetățeni americani repatriați, Victor Corbuț, se născuse în Statele Unite şi avea cetățenia americană prin naştere. Noi avem mai mulți legionari, cetățeni americani prin naştere, Bacu şi alții.

L.V.: - Plecat în „explorare“ în România, în ianuarie 1990, s-a reîntors cu ce rezultate?

M.D.: - S-a reîntors după aproximativ o lună şi jumătate înapoi şi a raportat că a găsit în Bucureşti o grupă care acționa clandestin încă din timpul când trăia Ceauşescu, iar această grupă era condusă de două persoane, cunoscute ca legionari, **Luca Dumitrescu** şi **Mircea Nicolau**. Mircea Nicolau a fost chemat apoi în străinătate (Luca Dumitrescu s-a îmbolnăvit şi apoi a şi decedat) şi a primit de la Horia Sima însărcinarea să caute să descopere legionarii din țară şi să înceapă să-i reorganizeze. Revenind la camaradul Victor Corbuț, el a fost şi în provincie, *dar explorarea lui a fost îngreunată şi de faptul că era permanent sub supravegherea Securității, în primul rând pentru că era cetățean american şi în al doilea rând era şi legionar*.

L.V.: - Raportul său cum a fost primit de Horia Sima?

M.D.: - Pozitiv... *Pozitiv, pentru că s-a găsit un punct de la care putea începe o activitate de strângere a rândurilor, de unde se putea reorganiza Mişcarea în țară*.

L.V.: - Raportul lui Victor Corbuț a fost dat în jurul datei de 1 martie 1990?

M.D.: - Da. Până la primirea acestui raport, Horia Sima a stat în expectativă, nu a putut face nimic, cu excepția faptului că a dat diferite declarații, a scris o broşurică, în care îi îndemna pe legionari să stea liniştiți, să nu se amestece în acțiunile de revoltă împotriva noului regim.

L.V.: - Care era scopul acestei declarații, mobilul ei?

M.D.: - Scopul era unul singur, acela de a nu periclita reorganizarea Mişcării Legionare.

L.V.: - Dar, cu toate acestea, oricine îşi aminteşte bine, că Ion Iliescu şi Petre Roman vedeau peste tot numai şi numai legionari, şi asta imediat după 22 Decembrie 1989... În orice manifestaţie de protest contra FSN-ului, se vedea o acţiune „legionară", mineriada din 13-15 iunie 1990 a avut la bază (după Ion Iliescu) pe legionari şi, în plus, în februarie 1990 au fost expulzaţi din România doi cetăţeni canadieni de origine română, pe motiv că fac propagandă legionară, că sunt legionari...

M.D.: - Comuniştii au exacerbat noţiunea de legionar până la paroxism. După comunişti, noi, legionarii, eram în stare de orice, puteam să facem şi să răsturnăm tot ce voiam... Evident că comuniştii urmăreau în 1990 (dar şi după aceea, până în ziua de astăzi) crearea unei psihoze de spaimă în rândurile populaţiei, contra legionarilor.

Uniunea Democrat Creştină

L.V.: - Până şi PNŢCD-ul era atacat de comunişti şi de FSN, în toată prima parte a anului 1990, ca „*un partid legionar*", în orice caz, „*cu mulţi legionari*" în componenţa sa, de ce?

M.D.: - Legionarii au primit într-adevăr dispoziţia, de la Horia Sima, să intre, de preferat, în PNŢCD. Nu mă refer la perioada 1944-1946 (grupul lui Horaţiu Comaniciu), ci la perioada de după 22 Decembrie 1989. Însă, în acelaşi timp, în subordinea lui Mircea Nicolau, trebuiau să se reorganizeze. Prima lor manifestare politică a fost în UDC (Uniunea Democrat Creştină). Când conducerea UDC a fost acaparată de **Grama** şi **Fulger**, aceştia au dat afară pe toţi legionarii!... Grama şi Fulger au fost instalaţi la conducerea acestui partid de un personaj controversat, doctorul **Florin Mătrescu** din Germania.

L.V.: - Doctorul Florin Mătrescu, fost secretar de bază PCR în România, a devenit în Germania un vajnic anticomunist şi antimonarhist...

M.D.: - Da... *Dar, după presupunerile Mişcării, el a fost bănuit tot timpul ca agent al Securităţii*.

L.V.: - Această opinie (exprimată public) a avut-o, până la moarte, şi **Ion Pantazi**. Acesta l-a mai acuzat pe doctorul *Florin Mătrescu*, în cadrul mai multor interviuri, transmise de *Televiziunea*

Oradea (TVO) în 1995-1996, că *„a dat ordin lui Grama şi Fulger, în primăvara lui 1990, să distrugă, prin ardere, tot tirajul primului număr, distribuit legal în România, al publicaţiei „***Stindardul Românilor***", adică 30.000 de exemplare"...*

M.D.: - În prima fază, Uniunea Democrat Creştină a avut în conducere mai mulţi legionari, precum *Octavian Voinea*, *Puiu Atanasiu* şi alţii. Mult timp nu au reuşit să stea în conducere, pentru că a venit *Mătrescu* la Bucureşti, i-a adus cu el pe *Grama* şi *Fulger* (ultimul avusese înainte un nume rusesc, era născut în Basarabia, numele de Fulger era un nume de împrumut) şi i-a dat afară pe legionari, adică pe cei care fondaseră partidul... Cred că *Ion Pantazi* a fost supărat pe *Mătrescu* şi pe chestiunea asta, că a pus mâna pe partid. *Mătrescu* însă nu a reuşit să pună mâna pe tot partidul, pentru că ramura din Sibiu a UDC-ului, condusă de **Marcel Petrişor,** s-a dezis de *Mătrescu* şi de manevrele sale. Grama a reuşit să aducă acest mic partid în Convenţia Democratică, asta şi datorită dorinţei lui **Corneliu Coposu** de a nu mai vedea pe eşicherul politic românesc un alt partid cu titulatura de „*creştin*". Ulterior, *Grama* a fost şi el dat afară din partid, a intrat în PNŢCD, iar conducerea UDC a fost preluată de o altă persoană. Acest mic partid este însă de trei ani suspendat din CDR, până la clarificarea neînţelegerilor din cadrul conducerii sale...

„Noua Românie Creştină" şi Partidul „Pentru Patrie"

L.V.: - Reorganizarea propriu-zisă a Mişcării Legionare, în viziunea lui Horia Sima, cum a debutat?

M.D.: - *În această perioadă a reorganizării din ţară, în 1990, el a făcut şi un memoriu* **Regelui Mihai**[23]. *Pe chestiunea acestui*

[23] Mircea Dimitriu ne-a relevat, că primul memoriu adresat de Horia Sima Regelui Mihai provine din 1949, ulterior acestei date Horia Sima a adresat încă 4-5 memorii Regelui. Toate memoriile lui Horia Sima, afirmă Mircea Dimitriu, au mers pe linia celui din 1949, „aceea de a considera Actul de la 23 August ca ceva aparţinând trecutului, Istoriei, care nu mai necesită luări de poziţii polemice şi care oricum nu ar duce la nimic bun". Horia Sima, în numele Mişcării Legionare, a exprimat ataşamentul Legiunii la Monarhia

memoriu, Horia Sima a fost foarte criticat de unii legionari, care pe urmă s-au şi îndepărtat de el. Ni s-a confirmat, de către secretariatul Casei Regale, primirea acestui memoriu, dar răspuns la el nu am primit niciodată... Şi înainte de 1989 Horia Sima a trimis câteva memorii Regelui Mihai, dar nu a primit nici un răspuns de la Casa Regală...

L.V.: - Horia Sima nu s-a gândit să vină *personal* la Bucureşti pentru a lua în propriile mâini reorganizarea Mişcării Legionare?

M.D.: - Horia Sima nu putea veni în România, deoarece în 1946 (aşa-zisul proces al „*marii trădări naţionale*“) fusese condamnat, în contumacie, la moarte... **Or, această sentinţă nu a fost anulată niciodată**. Însă Horia Sima se preocupa îndeaproape, din Exil, de reorganizarea, pas cu pas, a Mişcării. Nucleul de la Bucureşti s-a extins în toată ţara, destul de frumos, a reuşit să se amplifice, până când Securitatea s-a alarmat. **Securitatea s-a gândit să contraatace, iar contraatacul cel mai bun era producerea unei sciziuni**. *S-a creat, tot cu ajutorul unui dosar şi al Securităţii, adică al SRI-ului, o ramură legionară simistă, care voia să se unifice cu dizidenţii Mişcării, care între timp îşi făcuseră şi în ţară aderenţi, în special printre macedoneni...*

L.V.: - Această ramură dizidentă şi-a luat vreun nume?

M.D.: - Nu, nu şi-a luat nici un nume, erau numai anumite persoane. Printre ei era avocatul **N. Păun** de la Braşov, inginerul **Gheorghe Brahonschi** de la Sibiu, **Nae Cojocaru, Nelu Rusu** şi **Constantin Atanasiu**, ultimii trei din Bucureşti.

L.V.: - Ca o paranteză, este clar acum că toate sciziunile care s-au produs din 1990 în România au fost orchestrate de Serviciul Român de Informaţii (după planuri bine puse la punct), să ne aducem aminte ce a păţit Partidul Naţional Liberal, rupt în vreo şase felii...

Constituţională Română şi la exponentul ei legitim, Regele Mihai I. Horia Sima a mai propus o colaborare concretă între Mişcarea Legionară şi Casa Regală. Nu a primit însă niciodată un răspuns de la Rege. Cu toate acestea, Horia Sima a rămas de părere, că exceptând ce s-a întâmplat la 23 August 1944, Monarhia este de preferat Republicii în România, ultima formă de guvernământ nefiind în tradiţia poporului român şi nefiind capabilă să asigure o evoluţie democratică a societăţii româneşti. Pentru această poziţie, unii legionari l-au criticat aspru, trecând în tabăra dizidenţilor.

M.D.: - Horia Sima i-a trimis vorbă lui Nicolau, să creeze un nou partid, dar nu din legionari (ca să nu provoace autoritățile), ci din simpatizanți legionari. Grija permanentă a lui Horia Sima a fost, în primul rând, să nu provoace autoritățile, în al doilea rând, să nu provoace populația. Cetățenii României au fost îndoctrinați de comuniști, peste jumătate de secol, că „*Mişcarea Legionară este o adunătură de bandiți, de criminali, de trădători de țară etc.*" Chiar acei oameni care nu erau comuniști, când auzeau de legionari, îşi puneau mâinile în cap, era un şoc pentru ei. De aceea Horia Sima l-a însărcinat pe **Mircea Nicolau** să facă un partid politic, scoțând în prim plan simpatizanți ai Mişcării. Acest partid s-a chemat „**Noua Românie Creştină**[24]".

L.V.: - Mărturisesc că nu am auzit de acest partid...

M.D.: - Da, era un partid mic. Grupul de legionari care s-a despărțit de Nicolau şi voia să se unească cu dizidenții Mişcării a cerut lui Horia Sima autorizația să facă şi ei un partid. La început au vrut să-şi spună „**Partidul Democrat - Mişcarea Legionară**". Ne-au trimis proiectul de statut, din conducerea partidului trebuiau să facă parte jumătate dizidenți, jumătate simişti, iar în Adunarea Generală trebuia să fie o paritate între aceste două grupe. *Natural, Horia Sima a respins cererea de a autoriza un astfel de partid*. Atunci acest grup de legionari a încercat altceva, să numească partidul „**Totul pentru Țară**" şi ne-au trimis din nou statutele spre vedere, Horia Sima s-a împotrivit din nou, spunând că este deja un partid legionar, nu mai vrea să se creeze un al doilea. Cu toată această opoziție a lui Horia Sima, ei au depus cererea pentru autorizarea partidului. Nu au reuşit să mențină numele de „**Totul pentru Țară**" (preşedinta tribunalului unde au vrut să înregistreze partidul nu le-a acceptat această titulatură, spunându-le că vor avea greutăți pe viitor din cauza acestui nume...) şi până la urmă a fost schimbat în „**Pentru Patrie**" (nu a fost acceptată nici titulatura „*Totul pentru Patrie*")... *Sub acest nume, partidul a fost autorizat, de instanțele judecătoreşti din România, să funcționeze legal*. Pentru a atrage aderenți, fondatorii partidului l-au pus ca

[24] Primul preşedinte al acestui partid a fost Şerban Suru („transferat" de la UDC) , care ulterior a avut o carieră politică de-a dreptul ciudată, ca să folosim doar acest eufemism.

preşedinte pe **Nistor Chioreanu**, iar ca vicepreşedinte au reuşit să-l ademenească pe **Virgil Mateiaş**. Ironia soartei este că a existat o revistă comunistă a Ministerului de Interne, intitulată „*Pentru Patrie*“*... In orice caz, Horia Sima a fost pus în faţa unui fapt împlinit*.

L.V.: - Care a fost reacţia lui Horia Sima?

M.D.: - Îngrijorat de aceste conflicte care au izbucnit în ţară, el a cerut să se constituie un **Grup de Comandă**, *unde fiecare din membrii acestui grup să aibă un sector geografic definit din România, de care să răspundă*. Această propunere nu a fost acceptată de către grupul *Brahonschi, Păun, Rusu, Cojocaru* şi *Atanasiu.* În această situaţie, **Horia Sima s-a văzut nevoit să intervină personal, făcând efortul de a merge la Budapesta. De aici a trimis pe cineva în ţară cu misiunea de a-l aduce la Budapesta pe Virgil Mateiaş şi pe încă o persoană**[25].

L.V.: - Cine a fost Virgil Mateiaş, puteţi să ne vorbiţi puţin despre el?

M.D.: - Virgil Mateiaş s-a născut la *Dridif* în Ţara Făgăraşului, la 26 ianuarie 1909. A făcut liceul la „Negru Vodă“ în Făgăraş, unde a fost coleg şi prieten cu Horia Sima şi Nicolae Petraşcu, cu care a legat o prietenie, care a rezistat tuturor timpurilor. La Facultatea de Drept din Bucureşti, în 1928, intră în Mişcarea Legionară. Avocat, a practicat la Braşov şi Făgăraş. În 1937 este numit comandant legionar. Mobilizat, a făcut campania pe Frontul de Est. În 1948 este arestat şi eliberat după 16 ani, în 1964. A fost vicepreşedintele şi apoi preşedintele Partidului „**Pentru Patrie**“, unde a rezistat presiunilor, de a accepta dizidenţi legionari („mexicani“) în acest partid, până la moartea sa, survenită la 2 ianuarie 1995.

L.V.: - În ce perioadă a fost Horia Sima la Budapesta?

M.D.: - În toamna lui 1992. Horia Sima s-a dus la Budapesta, ca să fie cât mai aproape de România, într-o ţară care nu cerea vize cetăţenilor români şi ca atare legionarii din România se puteau întâlni fără mari probleme cu el. *A fost singurul motiv pentru care s-a ales*

[25] La întâlnirea de la Budapesta cu Horia Sima, în afară de Virgil Mateiaş, au mai fost prezenţi Dumitru Creţu, Nicolae Bălănescu şi o a treia persoană, care nu a dorit să fie numită în carte.

Budapesta ca loc de întâlnire. La Budapesta, Horia Sima „*nu vindea Ardealul ungurilor*“, ci a avut doar contacte cu doi legionari din țară, dintre care cel mai important era **Virgil Mateiaş**. Mateiaş era un vechi coleg de-al lui Sima, din Făgăraş, *om de mare încredere*. Horia Sima i-a dat dispoziție lui Mateiaş să aducă la îndeplinire acel **Grup de Comandă**, gândit de el. Preşedinte al acestui Grup de Comandă trebuia să fie **Nistor Chioreanu**, care însă era bolnav, aproape olog, nu se putea deplasa, era mult dependent de alții. Proiectul „**Grup de Comandă“** împiedica intențiile fondatorilor Partidului *Pentru Patrie*, convertiți la soluția „unității“ (între simişti şi dizidenți), idee urmărită de **Tache Funda**. Până la urmă, prin tot felul de manevre, a fost sabotată dorința lui Horia Sima, aceea de realizare a unui **Grup de Comandă**.

L.V.: Cine era *Tache Funda*?

M.D.: - Este român macedonean, născut însă în țară. Ca vechi legionar, a avut un comportament admirabil în închisori. A fost câştigat - recunoscând abia acum - de dizidența adusă în țară după 1989. Diferit de alții, *el s-a decis pentru eliminarea lui Horia Sima din Mişcarea Legionară, printr-o strategie care să fie acceptată de înşişi aderenții lui Sima* (...). Întâmplarea a făcut ca Tache Funda să aibă un cumnat în Sibiu, aflat în strânse relații familiale şi camaradereşti cu familia **Gheorghe (Ghiță) Brahonschi**, care era cel mai acerb adversar al lui Mircea Nicolau, ce era susținut de Horia Sima. Prin acest cumnat, **Leonte Radu**, dar şi direct, speculându-i toate slăbiciunile şi resentimentele, Funda a reuşit să-l transforme pe Ghiță Brahonschi, eroul de la Braşov şi din închisori şi pe care Horia Sima îl considera „fiul său sufletesc“, într-un robot docil şi chiar într-un adversar al lui Horia Sima! Cu ajutorul lui Brahonschi, Tache Funda şi alții au reuşit să împiedice, sistematic, toate încercările lui Sima de a instaura în țară o unitate de acțiune legionară. Virgil Mateiaş a refuzat să accepte intrarea vreunui dizident în partidul condus de el. De abia după moartea lui Mateiaş, a reuşit Funda să-şi realizez planul, pentru care luptase cu atâta abilitate.

L.V.: - În fond, de ce nu era de acord Mişcarea Legionară condusă de Horia Sima cu unificarea tuturor legionarilor? Ca o paranteză istorică, la 26 Mai 1994 **Corneliu Coposu** mi-a spus între patru ochi, la Paris, că *„nu înțelege de ce legionarii se ceartă între ei*

şi nu se unesc, pentru a forma un partid de dreapta în România, bineînţeles sub o altă titulatură, mai ales că în România spaţiul politic de dreapta este descoperit"... Pentru Corneliu Coposu, certurile dintre legionari erau ceva profund regretabil, dar totodată şi de neînţeles...

M.D.: - Este vorba de aşa-zisa „unificare" a tuturor legionarilor, urmărită de dizidenţi („mexicani") şi respinsă consecvent de Mişcarea Legionară, rămasă fidelă lui Horia Sima (*cu toate că „Unitatea" este o lege fundamentală a Mişcării Legionare*). Această contradicţie produce nedumerire şi de aceea trebuie explicată. În Exil disidenţa, care iniţial a pornit de la nemulţumiri faţă de Horia Sima, a evoluat până la a nu-l mai recunoaşte ca şef al Mişcării Legionare, cerându-i destituirea. Imediat după Revoluţie, **Petre Vălimăreanu** din Exil şi **Şerban Milcoveanu** din ţară, au pornit să informeze pe legionarii din ţară, *până atunci uniţi*, despre motivele pentru care disidenţa vrea destituirea lui Horia Sima. Vălimăreanu a plecat într-un turneu prin ţară, cu 1.000 de exemplare din „**Vatra**", „ediţie specială", „dedicată" lui Horia Sima, iar Milcoveanu, ajutat de Ştefan Predescu (ambii la rândul lor „*ajutaţi, înainte de 1989, de Sfânta Fecioară Maria ca să nu fie arestaţi de comunişti*" <sic>, deşi erau fruntaşi legionari...), a organizat un „cenaclu" săptămânal <sic>, unde căutau să ridice pe legionari contra lui Horia Sima. Şi asta în calitate de reprezentanţi ai disidenţei, numiţi ca atare de Victor Apostolescu. La acest cenaclu participa regulat şi **Tache Funda**. Nutrind şi el necesitatea destituirii lui Sima, nu credea însă că ea poate fi făcută imediat, aşa cum o cerea Milcoveanu, numărul legionarilor anti-Sima fiind încă redus. El a propus în schimb o altă strategie; să se facă mai întâi unificarea tuturor legionarilor, iar „curăţirea" va veni ulterior. Această strategie nu înseamnă altceva decât că din interiorul Mişcării Legionare, astfel unificată, ar urma după aceea să fie declanşată, de foştii disidenţi, o acţiune progresivă pentru diminuarea până la dispariţie a adeziunii la Horia Sima, înlocuind-o treptat numai cu adeziunea la Corneliu Codreanu, la care nimeni nu s-ar putea opune. Deşi apoi Funda a îmbrăcat „pielea de oaie", proferând loialitate faţă de Horia Sima şi lăsând campania anti-Sima pe seama altor disidenţi, el însuşi alăturându-se legionarilor despărţiţi de Mircea Nicolau,

Mişcarea Legionară a fost informată din chiar interiorul „cenaclului“ lui Milcoveanu despre strategia propusă şi vizibil urmărită de acelaşi Tache Funda. De aceea ea a întâmpinat cu multă suspiciune propunerile de unificare cu dizidenţii, venite de la Funda sau de la interpuşii săi. Şi totuşi, după moartea lui Mateiaş, legionarii din *Partidul „Pentru Patrie*“ s-au lăsat copleşiţi de mirajul unificării, fluturat de Funda, ajungând până acolo, încât numele lui Horia Sima să fie - pentru salvarea unităţii - tabu, în toate acţiunile oficiale ale partidului. Iar acei numeroşi membri, rămaşi credincioşi lui Horia Sima, sunt nevoiţi să se comporte în cadrul partidului aşa cum unul dintre ei a declarat textual: „**Noi cultivăm ce ne uneşte şi respingem ce ne desparte**“. Ce-i desparte este Horia Sima. Trebuie menţionat însă că, în interiorul partidului, orice atac împotriva lui Horia Sima este interzis. **Este de înţeles că Mişcarea Legionară nu a vrut, şi nici nu vrea, să ajungă în aceeaşi situaţie. Pentru ea, Horia Sima a fost - după Căpitan - Comandantul Mişcării Legionare**.

Serviciul Român de Informaţii contraatacă

L.V.: - Un episod controversat în ziaristica românească post-revoluţionară este articolul semnat de **Ioan Itu** (în prezent consilier guvernamental...), în revista „*Tinerama*“, în care s-a afirmat, în 1992, că „*Horia Sima ar fi venit incognito în România, cu un vapor <sic> pe Marea Neagră şi undeva în Delta Dunării s-ar fi întâlnit în secret cu camarazi legionari şi chiar şi cu directorul SRI, Virgil Măgureanu*”!... Există ceva adevăr în aceste afirmaţii, iar dacă nu există, cui au servit aceste aberaţii? Cine credeţi că a stat în spatele acestui articol?

M.D.: - După „articolul“ lui *Ioan Itu*, Horia Sima nu s-a întâlnit cu Măgureanu („întâlnirea“ cu Măgureanu aparţine altor ziare dubioase din România), *ci cu patru bătrâni legionari <sic>...* Totul a fost însă inventat. Cum Ioan Itu avea reputaţie de ziarist serios, înseamnă că acest articol i-a fost impus de cineva! *Dat fiind că în text sunt redate toate atacurile contra lui Horia Sima, se poate ghici cine*

şi de ce i-a impus acest articol spre publicare... Este posibil ca acest articol să-i fi fost impus chiar de Măgureanu personal!

L.V.: - In articolul lui *Ioan Itu*, s-a publicat o fotografie, care fusese făcută în 13 ianuarie 1992 la **Majadahonda**, în care Horia Sima apare cu braţul ridicat. Cine a făcut această fotografie şi cum a ajuns ea publicată în revista „*Tinerama*“?

M.D.: - Fotografia a fost făcută la Majadahonda, în 1991. *Acolo a putut veni oricine şi a putut filma şi fotografia liber*. Noi ştim cine a făcut fotografia la care vă referiţi (cu ocazia aceasta am avut *în fine* proba clară că persoana respectivă lucrează acoperită pentru Securitate, adică pentru SRI sau SIE...), dar prefer să nu comentez cazul, prefer să nu-i dezvălui numele... Pe de altă parte, să nu uităm, Ambasada României din Madrid este plină de securişti şi acum...

L.V.: - O să comentez eu cazul, mai ales că persoana care a făcut fotografia a fost identificată de contraspionajul german, este vorba de *Elena Grager (Zamfirescu*), n. în 1950, domiciliată în *Nürnberg*, Germania. *Elena Grager* a transmis fotografia la SRI, iar SRI-ul a dat-o lui Ioan Itu... Ca fapt divers, după 1989, Elena Grager a fost utilizată de SRI pentru spionarea Mişcării Legionare, inclusiv a lui Horia Sima, efectuând în acest sens mai multe deplasări în Spania, Austria şi în alte părţi, finanţate de serviciile secrete româneşti[26]. După ce i-a spionat pe Horia Sima, pe Ion Mării şi pe alţi fruntaşi legionari, acum Elena Grager îl spionează pe prinţul Ilie Sturdza, domiciliat la Madrid, fiul fostului ministru de Externe legionar, Mihail Sturdza[27]. Este interesantă şi cariera Elenei Grager înainte de 1989. A fost activistă UTC la organizaţia de bază din întreprinderea unde lucra, apoi a urmat o şcoală de partid PCR şi, după ce a lucrat ca barmaniţă şi chelneriţă (printre altele, la restaurantul CC al PCR din Neptun şi la discoteca pe valută „Pui de urs” din Neptun), a sfârşit prin a primi

[26] Ion Popa a afirmat că a primit o scrisoare din România, din care rezultă indubitabil, că Elena Grager a fost informatoare a Securităţii la Cluj. Verificările noastre nu confirmă deocamdată această afirmaţie. Cert este că Elena Grager a fost informatoare a DSS-ului la Reghin, Bucureşti şi Neptun, iar din 1987 în Germania Federală.

[27] După apariţia primei versiuni a acestei cărţi, în Editura „Dorul” din Danemarca (în martie 1999), prinţul Ilie Sturdza a rupt relaţiile cu Elena Grager-Zamfirescu.

gestiunea unui *shop* pe valută la Neptun (staţiunea lui Nicolae Ceauşescu), **o altă unitate controlată strict de Securitate**. La sfârşitul anilor ’80 a ajuns în RFG, iar aici, după nu mult timp, a fost arestată de poliţia criminală germană (KRIPO) pentru tăinuirea lucrurilor furate de o bandă de hoţi din România, care activau în zona Nürnberg-Fürth. Conform datelor obţinute recent de la *Serviciul pentru Apărarea Constituţiei* (BfV) din RFG, apartamentul ei de pe Heinrich Str. 61, din Nürnberg, a fost folosit **permanent**, până în 1998, ca loc de întâlnire pentru câţiva ofiţeri din SRI, inclusiv doi cu grad de colonel, care veneau în misiune (de spionaj) în RFG[28]... Iată cine este în realitate această „legionară“, primită de Horia Sima la el acasă, la Madrid, la începutul anilor ’90... Pentru a masca această activitate de spionaj (complet ilegală pe teritoriul Germaniei Federale şi al Uniunii Europene), Elena Grager a fost numită (de cine?) „preşedinta“ unei societăţi fantomă, „*Mişcarea pentru Regatul României, filiala Germania*“... Societatea, inexistentă *de facto* tot timpul, a fost desfiinţată *de jure* în urmă cu vreo trei ani... În 1991 Elena Grager i-a făcut o scurtă vizită inopinată (!?) Regelui Mihai la Versoix şi, pentru a-l pune într-o situaţie delicată, s-a fotografiat alături de el, cu insigna Mişcării Legionare prinsă de taior, de remarcat că în alte ocazii, Elena Grager nu a apărut niciodată cu această insignă în public... După demascarea ei ca agentă, Elena Grager a lucrat ca sezonieră pe vapoare fluviale de pasageri, aparţinând unei companii germane. Din acest an, lucrează, cu jumătate de normă, ca barmaniţă la restaurantul românesc „Zum Apfelbaum”din cartierul Schweinau al Nürnbergului, ţinut de Valentina Zimmer, originară din Bucureşti. Elena Grager nu a fost însă singura agentă folosită, după 1989, pentru spionarea Mişcării Legionare! La începutul anilor ’90 a mai apărut o persoană dubioasă, o tânără profesoară de spaniolă, „paraşutată“ din

[28] [6] Iulian Neamţu a pus în RFG, la 6 ianuarie 2000, nişte întrebări, care nouă ni se par judicioase: de ce Lucia Hossu-Longin, fiul ei, Tudor Hossu-Longin, Ovidiu Guleş şi soţia sa, Daniela Guleş, când au venit în Germania, la Nürnberg, au tras invariabil la Elena Grager? Nu ştiau că este o agentă a serviciilor secrete româneşti? Iar dacă ştiau, să nu-i fi deranjat deloc acest lucru? La „activul” Elenei Grager mai putem nota şi excrocarea revistei „Lumea liberă românească” din New York, căreia a „uitat” să-i plătească abonamentul pe perioada ianuarie-martie 1999.

România, de la Iaşi, direct la Madrid, *Cristiana Hâncu*, care se pare că primise sarcina să-l spioneze şi ea pe prinţul *Ilie Sturdza* şi eventual să-l şi moştenească (conform unei „reţete“ stabilite de SRI în cazul lui *Aureliu Răuţă*, deposedat de avere de către *Silvia Bădescu*...). Cristiana Hâncu s-a reîntors însă recent în România, fără să-şi fi atins deocamdată scopul... Să revenim însă la fondul discuţiei noastre, Horia Sima, în 1993, a abandonat ideea unui *Grup de Comandă* în ţară?

M.D.: - Nu, în ajunul decesului său, Horia Sima a trimis din nou, în ţară, o persoană de încredere, ca să realizeze această formulă, dar şi de data aceasta ea a eşuat, tot din cauza lui *Brahonschi* şi a prietenilor săi.

L.V.: - De fapt, cum se explică opoziţia lui Brahonschi, orgolii personale, problemele legate de vârstă sau altceva, adică manipularea sa de către Serviciul Român de Informaţii?

M.D.: - *Brahonschi* era un mare luptător, fusese în organizaţia mea, la *Centrul Studenţesc Legionar Timişoara*, l-am cunoscut foarte îndeaproape, era foarte puţin maleabil, foarte încăpăţânat, nu era în stare să uite ceva. După cum v-am mai spus, la Timişoara am avut şase cuiburi, dar pe *Brahonschi* nu l-am însărcinat niciodată să conducă unul din ele. Era influenţabil şi răzbunător. *În închisoare, Brahonschi s-a comportat eroic, dar căuta tot timpul să provoace conducerea închisorii şi era băgat periodic la zarcă, unde era ţinut săptămâni întregi, prin aceasta a obţinut un prestigiu deosebit printre ceilalţi legionari.* **Dacă a fost manipulat de Serviciul Român de Informaţii, atunci numai indirect, prin specularea slăbiciunilor lui şi fără ca el să fie conştient**. Accentuez că după moartea lui Horia Sima, *Mateiaş* a rămas fidel liniei şi memoriei lui. Numai doctorul *Milcoveanu* a fost dovedit că a lucrat ca agent, în trecut, pentru Securitate.

L.V.: - Cu toate acestea, doctorul *Milcoveanu* a devenit un fel de „*purtător de imagine*“ al Mişcării Legionare în România, fiind prezent la multe discuţii televizate, unde se discută despre Mişcarea Legionară...

M.D.: - Tocmai de aceea este preferat de adversarii Mişcării. Este de remarcat că în cartea publicată în 1997, „*Mihail Moruzov şi Serviciul de Informaţii al Armatei Române*“, istoricul oficial al

Serviciului Român de Informații, colonelul Cristian Troncotă, îl citează copios pe Şerban Milcoveanu, ca şi cum ar fi singurul „memorialist“ al Mişcării Legionare. Or, după cum am mai spus, d-rul Şerban Milcoveanu nu are nici un drept să mai vorbească în numele Mişcării Legionare, din moment ce a lucrat pentru Securitate, iar după 1990, probabil, pentru SRI! Este curios faptul că, deşi *Şerban Milcoveanu* era un fruntaş al Mişcării Legionare încă de pe vremea Căpitanului, nu a făcut nici o zi de închisoare, atât el cât şi inginerul **Ştefan Predescu**, care împreună au dus acțiunea împotriva lui Sima. Întrebați fiind de ceilalți legionari cum explică ei acest lucru, au spus că „*Sfânta Fecioară Maria i-a protejat*“... Pe de altă parte, a fost pusă în circulație o scrisoare a lui, autentică, de denunț, către colonelul *Enoiu*, scrisoare de care am pomenit deja.

L.V.: - După moartea lui Horia Sima, cum a mai evoluat Mişcarea Legionară în țară?

M.D.: - După dispariția lui Horia Sima, legionarii din tot cuprinsul țării, care nu erau nici în grupul Nicolau, nici în grupul de la partidul „*Pentru Patrie*“, au început să facă presiuni asupra lui Mateiaş, dar şi asupra lui *Nicolau* şi au cerut unificarea celor două fracțiuni simiste şi încetarea atacurilor între ele. De fapt erau atacuri numai din partea lui *Brahonschi*. În fine, după lungi discuții, conduse de un fost judecător de la Sibiu, **Grigore Lechințan** (care modera discuțiile), la 5 februarie 1994 s-a ajuns, după o şedință furtunoasă, să se încheie un protocol de unificare. Pentru unitatea Mişcării, Mircea Nicolau a acceptat să desființeze partidul său, „**Noua Românie Creştină**“ şi toți membrii acestui partid să intre în partidul „**Pentru Patrie**“. S-a făcut un protocol de unificare, s-a stabilit un comitet paritar de conducere a noului partid unificat. Grupul Nicolau s-a pus pe lucru în acest nou partid unificat, dar a constatat că fosta conducere a partidului „*Pentru Patrie*“ nu a depus la tribunal lista noii conduceri. Ea a tergiversat incontinuu depunerea acestei liste la tribunal, contrar angajamentului luat, iar peste aproximativ o lună a venit bomba: **Brahonschi face declarația uluitoare că el nu mai recunoaşte semnăturile de pe protocolul de unificare**, pentru că atunci erau toți foarte obosiți etc... În această situație, grupul Nicolau l-a convins pe Nistor Chioreanu să convoace comitetul director, care, cu 37 contra 2 voturi, a confirmat valabilitatea protocolului de unificare încheiat şi

valabilitatea tuturor semnăturilor de pe acest protocol. Aceasta a avut loc la a cincea lună după protocolul de unificare, dar, după încă o lună, foştii membri din conducerea Partidului „Pentru Patrie“ (neunificat) s-au adunat la Braşov şi au anulat protocolul încheiat la 5 februarie 1994, l-au declarat nul şi neavenit...

L.V.: - Se pare că în viaţa politică românească Braşovul a devenit locul predilect pentru organizarea sciziunilor...

M.D.: - Bineînţeles, după anularea protocolului, au avut loc un mare număr de demisii din partid şi nu numai foştii membri ai partidului lui Nicolau „*Noua Românie Creştină*“, ci şi din Partidul „*Pentru Patrie*“ propriu-zis. La 15 septembrie 1994, la Aiud, la o comemorare, *Mateiaş* şi *Păun* au încercat să convingă persoane mai tinere decât ei, foştii *Fraţi de Cruce* din anii ’40, să preia ei conducerea partidului, pentru că altfel, el, Virgil Mateiaş, îl desfiinţează din lipsă de membri!

L.V.: - Aceste incontinue certuri, organizate şi de SRI, au slăbit, bănuiesc foarte mult, Partidul „*Pentru Patrie*“. Ce rezultate a obţinut acest partid la alegerile din 1996?

M.D.: - În alegerile pentru Parlament a obţinut un rezultat foarte slab, sub 1 %, iar la alegerile locale a reuşit să obţină un loc de consilier municipal în judeţul Teleorman.

L.V.: - Partidul „*Pentru Patrie*“ nu a dorit să intre în Convenţia Democrată?

M.D.: - Nu, nu cred că au dorit aşa ceva, fiind convinşi că vor fi refuzaţi. Cu toate acestea, s-au declarat solidari cu CDR.

L.V.: - A luat în vizor Serviciul Român de Informaţii Fundaţia „*Prof. Gheorghe Manu*“ şi implicit unificarea legionară?

M.D.: - Grupul de legionari din jurul Fundaţiei „*Prof. Gheorghe Manu*“ este ramura autentică a Mişcării Legionare, pe care Serviciul Român de Informaţii nu a reuşit s-o infiltreze sau s-o influenţeze! Acest grup a acceptat în două rânduri o „unire“ cu partidul „*Pentru Patrie*“, grupul cel mai apropiat dintre grupările dizidente fiind compus în majoritate de „simişti“. Acest fapt s-a întâmplat la 5 februarie 1994 şi la 15 aprilie - 27 mai 1995. În ambele cazuri unirea a fost distrusă intenţionat de Gheorghe Brahonschi, membru important şi chiar fondator al partidului (la şedinţa din 28 mai 1994 şi la şedinţa din 27 august 1995). Mândru de isprava sa,

Brahonschi a făcut un fel de proces verbal al şedinţelor, prima dată în scris şi a doua oară printr-o casetă audio (pe care a mai şi „retuşat-o“). De fiecare dată, grupul „Gheorghe Manu“ a fost grosolan înşelat, şi-a sacrificat partidul propriu, iar la a doua încercare, unii din aderenţii săi au refuzat să mai demisioneze din nou din partidul „*Pentru Patrie“...*

L.V.: - Revenind la nedumerirea regretatului Corneliu Coposu din 1994, de ce nu se poate totuşi unifica Mişcarea Legionară?

M.D.: - Pentru ca unificarea să nu fie o încercare a SRI-ului de a obţine controlul şi asupra ultimului bastion al Mişcării Legionare, sau să nu fie o „unificare“ de „tip Funda“, unde numele lui Horia Sima trebuie să fie tabu, **sunt obligatorii garanţii reale că entitatea rezultată se va mărturisi clar şi fără reţineri şi în toate împrejurările la apartenenţa atât la Corneliu Codreanu - fondatorul Legiunii, cât şi la Horia Sima**. Horia Sima este succesorul Căpitanului, care, după decapitarea şi masacrarea Mişcării din 1938-1939, a reuşit s-o readucă în forţă pe scena politică, s-o refacă biologic, să-i asigure continuitatea şi actualitatea doctrinară, politică şi biologică şi s-o conducă în lunga perioadă de 53 de ani, prin periculoase furtuni politice şi ideologice. Numai atunci va putea avea loc o „unificare“ legionară care să reziste ingerinţelor şi presiunilor adverse.

Diversiuni organizate de Securitate

L.V.: - În 1991 a mai apărut un partid definit „ca doctrinar legionar“, „*Mişcarea pentru România*“, condus de **Marian Munteanu**. Acest partid are legături cu Mişcarea Legionară?

M.D.: - Din contră, **Marian Munteanu** a şi declarat în mod public că partidul său nu are legătură cu Mişcarea Legionară, cu tineretul legionar. *Marian Munteanu* a definit partidul său ca „*partidul tinerilor naţionalişti din România*“, ceea ce arată că a vrut să se delimiteze de Mişcarea Legionară. Deşi iniţial Marian Munteanu a declarat că se inspiră din doctrina legionară, faptele sale au demonstrat însă contrariul. **Acum se ştie că Marian Munteanu a fost finanţat de Iosif Constantin Drăgan**. La alegerile din 1992, acest partid al lui Marian Munteanu a avut un eşec total şi, iritaţi de unele circumstanţe, unii membri ai partidului i-au pus întrebări directe lui Marian

Munteanu: „**Ce legături are el cu Securitatea**“?... A recunoscut, în fața a vreo 15 inşi, că „**în 1981 a luat contact cu Securitatea**“. Înainte de alegeri, Marian Munteanu a primit un număr mare de „sfetnici“ din protipendada Securității, oameni de 60-70 de ani, deşi el declarase inițial că „vrea să lucreze *numai cu tinerii*”...

L.V.: - Dar nu numai din Securitate erau sfetnicii lui Marian Munteanu, ci chiar din GRU, comandorul de marină **Radu Nicolae** de pildă...

M.D.: - Radu Nicolae a şi candidat pentru Senat, pe lista partidului lui *Marian Munteanu*. Dar au mai candidat şi alții, maiorul de contrainformații din DSS, **Dumitru Dumitru** (care a şi murit în 1994), un al treilea „consilier“ al lui Marian Munteanu a fost sociologul **Ilie Bădescu**[29], *abolvent al şcolii de la Băneasa a Securității*, care a rămas şi mai departe în anturajul lui Marian Munteanu, în plus a scris şi la gazeta lui, „Mişcarea“... *Marian Munteanu* a fost primul preşedinte al Alianței Civice, propus se pare pentru această funcție de **Ana Blandiana** (pe vremea când Alianța Civică era condusă prin rotație), *dar, în urma unei întâlniri secrete cu* **Virgil Măgureanu**, *directorul SRI, a fost dat afară din Alianța Civică*! Iată cine este Marian Munteanu! Acum, ca fapt „divers“, Marian Munteanu a devenit un prosper om de afaceri, se plimbă cu aroganță prin Bucureşti, îmbrăcat elegant, într-un Mercedes, din ce bani toate acestea, cred că este destul de clar... Marian Munteanu este acum patronul (?!) mai multor firme (!?), oficial (ca să nu dea de bănuit) ele sunt înscrise, la Camera de Comerț şi Industrie din Bucureşti pe numele mamei sale... În numărul pe februarie 2000 al revistei canadiene „Luceafărul Românesc”, Marian Munteanu acordă un lung şi plictisitor interviu, în care încearcă să justifice implicarea sa în afaceri. Nu precizează deloc sursa fondurilor care au stat la baza firmelor sale, iar ziaristul Gheorghe Iosif din Braşov (care i-a luat interviul) ecită să-i pună vreo întrebare deranjantă... Din acest interviu

[29] Ilie Bădescu este în prezent colaborator al Departamentului pentru Relația cu Românii de peste Hotare (DRRH) din cadrul guvernului României, departament condus de fostul discipol al lui Marian Munteanu, Viorel Badea. Acest fapt demonstrează că şi actualul guvern Mugur Isărescu este plin de oamenii „fostei” Securități.

aflăm totuşi că Marian Munteanu este în prezent, nici mai mult, nici mai puțin, vicepreşedintele organizației patronilor români <sic>... Mai putem nota şi amenințările pe care le face Marian Munteanu la adresa acelor ziarişti, care vor cuteza să scrie contra lui şi să-i investigheze trecutul!

L.V.: - Marian Munteanu l-a avut „locotenent“ în perioada 1990-1992 pe **George Roncea**. Acesta l-a părăsit ulterior, dezgustat de derapajele morale ale fostului lider al Pieții Universității (printre altele, Marian Munteanu voia să-şi părăsească soția pentru ...sora din SUA a lui George Roncea...). Ceea ce este interesant pentru discuția de față este că George Roncea a descoperit la un moment dat că Marian Munteanu avea un cont la BRCD *(Banca Română pentru Comerț şi Dezvoltare*) de nu mai puțin de **200.000 de dolari SUA**![30] „Cineva“ introduse această sumă uriaşă (pentru România) peste noapte, iar acest „cineva“ nu putea să fie decât SRI-ul... Această sumă era necesară finanțării lui Marian Munteanu şi fantomaticului său partid, „Mişcarea pentru România“, partid de care nu se mai aude absolut nimic în prezent... Pe de altă parte, s-a zvonit în România că, în 1992, Marian Munteanu s-ar fi întâlnit totuşi cu Horia Sima la Paris, iar acesta i-ar fi dat nişte idei pentru reorganizarea tineretului în România, este adevărat?

M.D.: - Este fals! Este adevărat că Marian Munteanu a vrut să se întîlnească, cu orice preț, cu Horia Sima (probabil primise sarcină de la Securitate în acest sens), de aceea l-a contactat la Paris pe Michel Dumitru Crețu, dar Horia Sima nu a fost de acord să-l vadă pe Marian Munteanu. Aşa că cei doi nu s-au întâlnit **niciodată**.

L.V.: - Cu alte cuvinte, Mişcarea Legionară nu are nici o legătură cu Marian Munteanu?

M.D.: - Absolut nici o legătură! Mişcarea Legionară nu a avut, nu are şi nu va avea NICIODATĂ nici o legătură cu acest personaj! Dimpotrivă, *Marian Munteanu* a adăpostit articole ostile Mişcării Legionare, în ziarul său „*Mişcarea*“, scrise de doctorul **Ion Zeana**,

[30] George Roncea a comunicat toate aceste date unei persoane de încredere, simpatizant legionar, M. B., care domiciliază în vestul Germaniei. Respectiva persoană nu a dorit însă să-i apară numele complet în acest volum.

prietenul lui *Milcoveanu* (*Ion Zeana* era şi colaboratorul lui *Şerban Milcoveanu*, la o asociaţie fantomă, cu un titlu foarte lung, a foştilor p-reşedinţi de centre studenţeşti, unde *Milcoveanu* era preşedinte, iar *Zeana* secretar...). Despre trecutul real al lui Marian Munteanu, mai aflăm din *„Gazeta de Vest"* , nr. 147, din ianuarie 1999. Directorul revistei, ***Ovidiu Guleş***, scrie, citez: *„Nici eu nu mai merg cu Munteanu, încă din 1991(...) Chiar timişorenii, care s-au dus în continuare cu Marian Munteanu la Mişcarea pentru România, au fost dezgustaţi de el în 1992. Chiar pe 29-30 noiembrie 1992 au avut o întrunire cu el la profesorul Marcel Petrişor din Bucureşti (Liga Studenţilor din Timişoara era pe atunci cea mai puternică din ţară). La întrunire, Marian Munteanu le-a clarificat că el lucra pentru Securitate. În schimb ei i-au cerut să-şi dea demisia şi să plece. Ca reacţie, Marian Munteanu i-a destituit pe toţi (aveau funcţii mari, chiar şi la nivel central) şi i-a înlocuit cu băieţi tineri, care nu puneau întrebări*".

L.V.: - Reîntorcându-ne la trecutul lui Marian Munteanu, acesta a fost iniţial miner în Valea Jiului (!?), apoi a intrat la o vârstă nu chiar foarte fragedă la Facultatea de Filologie a Universităţii din Bucureşti. Încă din perioada „minieră", Marian Munteanu se înscrie din proprie iniţiativă în PCR (îndemnat în acest sens şi de Ion Coja, sub pretextul de a ...schimba din interior partidul comunist <sic>). În Securitate a fost racolat cu o sarcină foarte precisă, să-l spioneze pe **Petre Ţuţea**... Să revenim însă, ce s-a mai întâmplat în Mişcarea Legionară din ţară, după ruptura de la Braşov din 1994?

M.D.: - După această ruptură, *Mateiaş*, lovit atât el cât şi soţia sa de o boală nemiloasă, ar fi vrut chiar să desfiinţeze Partidul „*Pentru Patrie*", din cauză că cei din fostele „*Fraţii de Cruce"* au refuzat să-l preia. A fost convocată o nouă adunare, în noiembrie 1994, la **Sâmbăta**, în Făgăraş, unde întreaga conducere a Partidului „*Pentru Patrie*" a demisionat, declarându-se senatori ai partidului şi predând conducerea unor persoane mai tinere, dar care trebuiau să fie ulterior identificate de o grupă de cinci membri ai partidului. După două luni şi jumătate de căutări şi discuţii, acest grup de cinci persoane (din care făcea parte şi *Funda*) a reuşit să pună pe picioare o nouă conducere, în frunte cu profesorul **Constantin Iulian**. Fac o paranteză, *Brahonschi* a

declarat ulterior, că „*el a acceptat unificarea din 05.02.94, numai pentru a distruge partidul lui Nicolau, „Noua Românie Creştină*"...

L.V.: - Grupul Nicolau ce a mai făcut în continuare?

M.D.: - Ei s-au constituit în Fundația „*Profesor Gheorghe Manu*".

L.V.: - Cine a fost profesorul *Gheorghe Manu*?

M.D.: - Cred că va trebui să dau un răspuns mai detaliat, pentru că profesorul *Gheorghe (George) Manu* a fost o mare personalitate a Mişcării Legionare. Destinul său a fost exemplar.

Gheorghe Manu provine dintr-o foarte veche şi ilustră familie. Boierii Manu descind dintr-o familie genoveză (Manno) stabilită la Constantinopol spre sfârşitul secolului al XIV-lea. *Manoil Manu* (1670-1745) este mare logofăt al Patriarhiei din Constantinopol şi totodată reprezentant (*capuchehaia*) al domnitorului *Constantin Mavrocordat* la Înalta Poartă. Prin această legătură, fiul său *Mihai* (1695-1754) ajunge în Țara Românească. Până la sfârşitul secolului XIX, familia va număra în Țara Românească: un mare ban, patru mari vornici, cinci mari logofeți, patru mari postelnici, trei mari hatmani. Marele vornic şi caimacan *Mihail Manu* (1762-1838) participă alături de Tudor Vladimirescu la mişcarea antifanariotă. Nepotul acestui vornic este generalul *George Manu* (1833-1911), comandant de divizie în războiul de independență, totodată o personalitate marcantă în Partidul Conservator. Ministru de Război în guvernul *Th. Rosetti - Lascăr Catargiu*, devine prim-ministru în anii 1889-1891. Gheorghe Manu, n. în 1903, este nepotul acestui general. Tatăl lui Gheorghe Manu era consilier la Curtea de Casație. De mic, Gheorghe Manu beneficiază de o educație aleasă, termină în 1925 două facultăți, cea de *matematică* şi cea de *fizico-chimie*. În 1926 primeşte la Paris certificatul de studii superioare în *chimie-fizică şi radioactivitate*. Devine asistentul *doamnei Curie*, unde îşi pregăteşte o lucrare de doctorat, susținută cu brio în 1933, cu subiectul, nou până atunci în ştiință, *al absorbției radiației beta în materie*. Cercetarea sa a deschis un nou capitol în fizica nucleară.

Cu toate că doamna Curie îi propune să continue munca alături de ea, preferă să se reîntoarcă în țară, unde în 1935 este numit asistent la *Catedra de Fizică Moleculară, Acustică şi Optică* de la Facultatea de Ştiințe a Universității din Bucureşti. În 1937 se înscrie în Mişcarea

Legionară, fiind unul din „bătrânii“ Legiunii, avea atunci 34 de ani... De ce s-a înscris în Mişcarea Legionară? „*O considerabilă proporţie, dacă nu chiar majoritatea studenţimii româneşti din perioada interbelică simpatiza cu Legiunea, iar conducerea acesteia era compusă din mulţi intelectuali cu o bună situaţie*“, scrie istoricul evreu *N. Nagy-Talavera*, autorul unor studii pertinente despre mişcările naţionaliste de dreapta din Ungaria şi România... În timpul Statului Naţional Legionar, Gheorghe Manu activează doar ca „*şef al cercului de studii legionare*“. Faptul că nu s-a implicat în politica de la vârful Legiunii l-a scutit de arestare (Eugen Cristescu pregătise o listă cu 15.000 de legionari care trebuiau arestaţi...) pe vremea guvernării autoritare a generalului Antonescu (1941-1944). Dat fiind că Mişcarea Legionară era decapitată în ţară, Gheorghe Manu devine în 1943 *comandant interimar* al Mişcării Legionare în România. Imediat după 23 august 1944, se încearcă internarea în lagăre a legionarilor nearestaţi pe vremea regimului Mareşalului Ion Antonescu. Ca atare se întocmesc liste, funcţionează comisii de „epurare“, dar se mai respectă, pe undeva, principiile unei justiţii libere. Gheorghe Manu primeşte doar o sancţiune administrativă, un an de zile suspendare din viaţa universitară, tocmai în momentul în care fusese titularizat profesor la Universitatea din Bucureşti... Suspendat din activitate, este înlocuit cu profesorul Horia Hulubei.

Gheorghe Manu hotărăşte din acest moment să se consacre exclusiv activităţii politice de rezistenţă anticomunistă. Devine cel mai important colaborator al lui *Nicolae Petraşcu*, care fusese trimis de Horia Sima în ţară, pentru a conduce Legiunea. Colaborarea însă nu va dura mult, Petraşcu încheie în 1946 un fel de „*pact de neagresiune*“ cu Teohari Georgescu, în urma căruia legionarii se obligau să nu-i mai atace pe comunişti şi să predea armele, în schimb ministrul de Interne comunist Teohari Georgescu promitea eliberarea tuturor legionarilor internaţi în lagăre şi închisori. Gheorghe Manu respinge această înţelegere, fiind de părere că situaţia din 1946 nu îngăduia slăbirea luptei anticomuniste, dimpotrivă ! Păstrând contactul cu PNŢ şi PNL (prin intermediul lui Horaţiu Comaniciu, Ion Puiu şi Vintilă V. Brătianu), Gheorghe Manu ia legătura cu **Mişcarea Naţională de Rezistenţă** (MNR), coordonată de generalul Gheorghe Aldea şi de amiralul Horia Măcelaru. În MNR, generalul Aldea îi avea în

subordine pe Vintilă V. Brătianu şi Mihai Fărcăşanu din partea PNL, pe Horaţiu Comaniciu din partea PNŢ şi pe Gheorghe Manu din partea Mişcării Legionare. Ministerul de Interne întocmeşte în 1946 o listă de 76 de persoane din MNR care trebuiau arestate, Gheorghe Manu (după o încercare neizbutită de a părăsi România) este arestat în 1948.

Procesul său a fost demn de Revoluţia Franceză, chiar apărătorul său, ilustrul romancier şi avocat Ionel Teodoreanu, a fost alături de instanţă. Printre altele, Gheorghe Manu a fost acuzat că ar fi săpat *singur* un tunel lung de 300 m (?!), pentru a arunca în aer clădirea care adăpostea Marea Adunare Naţională, de pe Dealul Patriarhiei... Sentinţa: muncă silnică pe viaţă! În închisoare, profesorul Gheorghe Manu s-a comportat exemplar, a organizat la Aiud o veritabilă universitate printre deţinuţii politici, predând la cel mai înalt nivel limbi străine, matematici şi fizică. Nistor Chioreanu, de pildă, şi-a dat un fel de „doctorat" în istorie (avea deja un doctorat în Drept) la Aiud, sub conducerea profesorului Manu, scriind o istorie a Transilvaniei în engleză... S-a spus că dacă închisorile comuniste au devenit adevărate universităţi, atunci „**Universitatea Aiud**" a avut ca „rector" între 1954-1961 (anul morţii sale) pe profesorul Gheorghe Manu... În 1960 se îmbolnăveşte grav de tuberculoză ganglionară, sinistrul colonel Crăciun (cel care conducea reeducarea „paşnică") este dispus să-l interneze şi să-i acorde asistenţă medicală, însă cu condiţia să se desolidarizeze de activitatea sa politică de până atunci. Gheorghe Manu refuză categoric, ca atare este trimis înapoi în celulă. Apoi boala se agravează, face meningită tuberculoasă, colonelul Crăciun îl cheamă din nou în biroul său şi îi arată un set de antibiotice americane, care l-ar fi putut salva în ultimul moment, dar cu aceeaşi condiţie: declaraţia de desolidarizare! Profesorul Manu spune un NU categoric, acesta a fost şi ultimul său răspuns, avea să moară la puţin timp. Aşa s-a sfârşit la Aiud, la numai 58 de ani, unul din cei mai mari savanţi ai României, un mare patriot român. Astăzi puţini îşi mai aduc aminte de el... Am făcut această lungă paranteză pentru ca tânăra generaţie a României de astăzi să cunoască câte ceva despre o mare personalitate pe care a dat-o biata noastră ţară... Iată de ce fundaţia care reprezintă Mişcarea Legionară în ţară poartă numele ilustrului savant, Profesorul Gheorghe Manu!

L.V.: - Evocarea dv. cred că este foarte utilă, căci comuniştii au vrut să şteargă din memoria colectivă a poporului român adevăratele valori, adevărații patrioți. Îmi permit şi eu să-l citez pe Orwell: „**Posteritatea nu va auzi niciodată de tine. Din tine nu va rămâne nimic, nici măcar un nume într-un registru, sau o amintire într-un creier viu. Nu vei fi existat niciodată**..." Acest lucru l-au dorit comuniştii, Providența însă nu le-a permis să-şi ducă diabolicul plan la îndeplinire! Dar să revenim, cum a evoluat această fundație „*Profesor Gheorghe Manu*", condusă de *Mircea Nicolau*?

M.D.: - *Mircea Nicolau* este profesor, licențiat în litere şi filozofie, iar Fundația *„Profesor Gheorghe Manu*" urmăreşte scopurile generale ale oricărei fundații. Din ianuarie 1998 scoate şi propria revistă lunară, „**Permanențe**". Fundația încearcă să valorifice, pentru societatea românească actuală, moştenirea spirituală şi culturală a Mişcării Legionare, organizând simpozioane şi conferințe, la Cluj, la Iaşi, la Suceava, la Constanța, la Bucureşti etc., *Mircea Nicolau* fiind foarte activ. În ceea ce priveşte revista „*Permanențe*", ea se doreşte a fi un periodic al Mişcării Legionare, se difuzează în țară, unde este redactată şi tipărită, dar şi în străinătate. Necesitatea acestei reviste s-a resimțit din cauza faptului că Mişcarea Legionară a fost pusă la index de aproape toate ziarele din România.

L.V.: - La Timişoara aveți „*Gazeta de Vest*"...

M.D.: - „*Gazeta de Vest*" are cu totul alt profil şi alt auditoriu şi nu mai reprezintă punctul de vedere al Mişcării Legionare, cel puțin din 1997 încoace.

L.V.: - Nu aş spune că Mişcarea Legionară a fost pusă la index de presa din România, cel puțin nu de toată presa. De exemplu, în 1992, revista „*Baricada*" a publicat un lung serial, semnat de comandantul-legionar **Nicolae Crăcea**, despre istoria Mişcării Legionare.

M.D.: - Ce s-a întâmplat? Imediat după Revoluție presa a început să se intereseze despre Mişcarea Legionară, existând şi un mare interes în opinia publică pentru istoria Mişcării Legionare. Însă, după vreo doi-trei ani, presa a sabotat publicarea oricărui comunicat al adevăratei Mişcări Legionare. În schimb a publicat, cu o suspect de mare preferință, acțiunile şi interviurile lui **Şerban Suru**, care, după părerea noastră, este o creație (şi o diversiune în acelaşi timp) a

Securității. *Şerban Suru*, autointitulat „*şef al Mişcării Legionare din România*“ <sic>, vrea să substituie Mişcarea Legionară cu diversiunea sa, denumită absolut fraudulos „*Mişcarea Legionară*“ şi uneori chiar cu adausul „*Horia Sima*“ <sic>!!?

L.V.: - Totuşi *Şerban Suru* este foarte activ, a organizat tabăra „legionară“ la *Padina* în Bucegi (se pare că şi alte tabere), a organizat simpozioane, mese rotunde, şi are acum vreo 10 cuiburi, inclusiv în *Basarabia*, adică în *aşa-zisa* Republică Moldova...

M.D.: - *Şerban Suru* este foarte favorizat de presă, care îi publică orice comentariu, orice declarație, orice interviu, a mers până acolo încât a făcut afirmația, la Constanța, într-o gazetă, că, „*Eu sper ca în câțiva ani din Mişcarea Legionară să nu rămână decât ideologia*“... Acest domn *Suru* face acțiuni de provocare a autorităților, în toate acțiunile sale, el şi oamenii săi apar în cămăşi verzi, cu centuri şi diagonale, provocând adeseori indignarea populației, care se află încă sub impactul imaginii create Mişcării Legionare de propaganda comunistă, dar şi protestele cercurilor evreieşti internaționale, care au cerut guvernului României să ia măsuri ferme, de represiune, care de fapt ar lovi numai Mişcarea Legionară şi nu pe Suru...

Şerban Suru s-a oferit Mişcării Legionare din țară ca <u>*simpatizant convins*</u>, imediat după Revoluția din decembrie 1989, tocmai când se căuta un preşedinte pentru *Noua Românie Creştină*, care nu trebuia condus de legionari. Nereuşind să atragă ***partidul Noua Românie Creştină***, în acțiuni de provocare, el a demisionat. După o perioadă de timp, Şerban Suru susținând că Mişcarea Legionară nu mai există, începe o acțiune de concurență, declarând că tot ce întreprinde el sunt acțiunile Mişcării Legionare, sfârşind până a se declara Şef al Mişcării Legionare <sic>.... În rezumat, obiectivul lui Şerban Suru este: ***1). Absorbirea fluxului de tineret, care caută să facă parte din adevărata Mişcare Legionară, 2. Imunizarea populației, în majoritate ostilă (încă) la propaganda legionară, prin şocul provocat la reapariția uniformelor legionare de altădată, 3. Substituirea adevăratei Mişcări Legionare cu o diversiune, a cărei conducere, după toate indiciile, nu-i aparține lui Şerban Suru***. Cu alte cuvinte, avem de-a face cu o acțiune foarte bine pusă la punct de Serviciul Român de Informații.

Pentru a cunoaşte mai bine profilul moral al lui Şerban Suru şi mobilurile activităţii sale, mă voi referi acum la furtul cărţilor legionare trimise în ţară de ***Nicolae Roşca***. Acesta a trimis de la Madrid, cu un vapor, un container care a costat 2.000 de dolari SUA, cu 11.000 de volume, la Constanţa. Volumele trebuiau ridicate de directorul bibliotecii judeţene din Constanţa, cu care se convenise anterior. Cărţile, după ce directorul bibliotecii judeţene din Constanţa îşi reţinea volumele necesare bibliotecii, trebuiau să revină, după 1 septembrie 1997, fundaţiei *Profesor Gheorghe Manu"*. Nu a fost să fie aşa, pentru că între timp cărţile au fost ridicate fraudulos de Şerban Suru şi de omul său Braşoveanu din Constanţa, uzând de acte oficiale, evident false şi cu o camionetă a transportat toate cărţile la Bucureşti. În această situaţie, Nicolae Roşca a dat un comunicat, în care a arătat cum i s-au furat cărţile de către Şerban Suru. Comunicatul a fost publicat în revista „*Permanenţe*". De abia acum, în anul 2000, Şerban Suru a intentat un proces de calomnie (?!) contra revistei „*Permanenţe*" şi contra directorului ei, Mircea Nicolau... Iată deci cum au fost furate cărţile legionare de Şerban Suru, adică, mai precis spus, de SRI!

L.V.: - De unde au aceste uniforme legionare?

M.D.: - Le-a cumpărat Şerban Suru, cu ce bani nu ştiu... Poartă aceste uniforme, cu toate că Horia Sima a interzis, textual, după 1989, purtarea uniformei legionare în România. În plus, Horia Sima a cerut tuturor legionarilor să nu provoace, Mişcarea având nevoie de linişte pentru a lămuri populaţia. Or, Suru provoacă încontinuu, iar, curios, autorităţile nu iau nici o măsură contra lui...[31]

L.V.: - Mişcarea Legionară nu a luat legătura cu *Şerban Suru*?

---

[31] Iulian Neamţu i-a pus în mod public lui Şerban Suru următoarele trei întrebări: 1. Cum se face că el poate tăia copaci din pădurile statului, poate aprinde focuri la liziera pădurilor (în cadrul taberelor "legionare" conduse de el) şi nici un organ silvic nu ia măsuri, iar poliţia se face că nu observă nimic, acte pentru care un simplu particular ar fi foarte aspru pedepsit?, 2. De ce face uz de uniforme legionare, când Horia Sima a interzis, după Revoluţie, într-un mod categoric, purtarea lor în public în România?, 3. Cine îi permite să defileze în public îmbrăcat în cămaşe verde cu diagonală?

M.D.: - A luat legătura cu el, dar numai pentru ca el să termine cu acțiunile sale, să le oprească, însă el a refuzat! I s-a cerut acest lucru de vreo două-trei ori. In orice caz, în 1997, *Şerban Suru* avea 7 cuiburi cu 51 de membri. Aceşti tineri sunt în necunoştinţă de cauză, ei cred sincer că activează în cadrul Mişcării Legionare, dar numai *Şerban Suru* ştie cui aparţin în realitate aceste cuiburi... Când însă ei se lămuresc, îl părăsesc.

L.V.: - Dacă îi cunosc personal pe "legionarii" Marian Munteanu, Ionică Cătănescu şi Radu Sorescu, cu dl. Şerban Suru nu am avut nici un contact, nu ştiu cine este, aşa că mă abţin de la orice comentariu în plus. Din München am primit numărul său de telefon din Bucureşti (6174789), dar surpriză, acest număr este dezafectat în prezent, ca atare nu am putut lua legătura cu el, pentru a mă lămuri personal asupra acțiunilor sale. Menționez că am vizionat (pe o casetă video) un lung interviu (de 4 ore şi 40 min.!) realizat cu el în februarie 1995, interviu care însă nu mi-a adus datele pe care le doream. Am constatat un singur lucru: „sediul" „mişcării" conduse el se află într'o casă foarte modestă, atât ca exterior, atât ca interior...

M.D.: - Ca o informație de ultimă oră, am aflat că Şerban Suru şi-a demontat „firmele" legionare („*Mişcarea Legionară - Cuibul Horia Sima*" şi „*Biblioteca Legionară*") de pe fațada casei sale de pe strada Iacob Negruzzi nr. 16 şi nu mai umblă (el şi „ucenicii" săi) în uniforme legionare... Probabil astea sunt noile instrucțiuni primite de la Serviciul Român de Informații...

L.V.: - În afară de *Marian Munteanu* şi *Şerban Suru*, au mai apărut şi alți „*legionari*" de acelaşi tip?

M.D.: - Nu, în afară de un fost ofițer de miliție, **Ionică Cătănescu**, care a „înființat" în 1992 „*Partidul Național Legionar*" (??!)... O altă diversiune a Securității a fost „**Noua Dreaptă**", care a încercat să ia legătura cu Mişcarea, dar noi nu am stat de vorbă cu ei. Nici nu merită să mai discutăm despre aceste diversiuni ale serviciilor secrete comuniste şi neocomuniste...

L.V.: - Este interesant că pe 21 ianuarie 1990, *Ionică Cătănescu* mi-a făcut o vizită la hotelul „*Astoria*" din Bucureşti, rugându-mă, eu având calitatea de ziarist, „*să-l ajut şi să-i definitivez programul şi ideologia <sic> unui partid, pe care să-l conducă*". Încă de atunci primise *Ionică Cătănescu* sarcina precisă, din partea

„**Comisiei Ecologice Române“** (*aşa se numea atunci SRI-ul*), comisie condusă de „ecologistul“ *....Virgil Măgureanu*, să fondeze un nou partid, care o fi el. În ceea ce priveşte partidul „**Noua Dreaptă**“ (care mai există şi astăzi), am avut mai multe întrevederi, în iulie 1992, cu „fondatorul“ acestui „partid“, **Radu Sorescu** (nepotul poetului *Marin Sorescu) şi care mi-a recunoscut personal că partidul său este o cacealma. Posed dovezi, încă din 1992, că Radu Sorescu lucra acoperit pentru Serviciul Român de Informații*. Am făcut această paranteză, pentru a se vedea, *că „mama“ a nenumăratelor partide, apărute ca ciupercile după Decembrie 1989, a fost Securitatea (rebotezată rapid în SRI). Scopurile: mai multe; parazitarea vieții politicii româneşti, crearea unei atmosfere de debandadă (politică) şi dezorientarea electoratului (şi aşa debusolat). În plus, SRI-ul a urmărit compromiterea partidelor istorice, PNȚCD şi PNL în primul rând*. Să revenim însă, după această paranteză, la tema discuției noastre. În 1994 au apărut, postum, sub îngrijirea lui **Victor Corbuț,** *operele publicistice* ale lui Horia Sima (publicate în editura lui **Traian Golea)**. Pare însă straniu că, într-o scrisoare adresată lui Victor Corbuț de Horia Sima, în 1993, cu puțin timp înainte de a muri, el îi cerea ca în ultimul volum „**să nu fie atacat Ion Iliescu**“. De ce voia Horia Sima, în februarie 1993, să-l menajeze pe Ion Iliescu?

M.D.: - Imediat după Revoluție, Horia Sima a dat un comunicat legionarilor din țară, să nu participe la nici o manifestare de protest, care s-ar face, împotriva administrației țării, ca să nu provoace represalii. Horia Sima dorea prin aceasta ca, având liniște din partea Puterii, Mişcarea Legionară să se poată reorganiza în toată țară. Interesul Mişcării era şi este de a asigura continuitatea ei şi pentru generațiile viitoare.

L.V.: - Horia Sima, din motive, să le spunem tactice, nu a dorit să fie atacat Ion Iliescu?

M.D.: - Da, şi a dorit să nu fie atacat nici un guvern de la Revoluție încoace. Motivul este simplu, toți legionarii care mai trăiesc sunt oameni bătrâni, iar timpul în care ei mai pot acționa este destul de scurt. *În acest timp noi trebuie să asigurăm continuitatea Mişcării Legionare şi pentru viitor, căci altminteri ea va dispare şi imensele sale jertfe vor deveni inutile pentru Istoria Neamului*.

X. DUPĂ MOARTEA LUI HORIA SIMA - 1993

Moartea lui Horia Sima

Liviu Vălenaş: - La 24 mai 1993 murea în Germania Federală Horia Sima, a murit fără să vadă realizată acea unitate a Mişcării Legionare în ţară, din contra, a văzut până la moarte numai certuri şi scandaluri printre legionari...

Mircea Dimitriu: - Testamentul său a fost cea de a treia încercare de constituire a unui *Grup de Comandă* în România, încercare sabotată iarăşi de *Brahonschi* şi prietenii săi!

L.V.: - Horia Sima a lăsat un testament politic scris?

M.D.: - Nu, doar verbal. În ajunul morţii sale, a dat această însărcinare unui camarad care era cu el şi care a plecat în România ca să realizeze acest plan. După moartea lui Sima, ca să revin asupra celor întâmplate în ţară, Partidul „*Pentru Patrie*“ a avut o nouă conducere, din membri ai *Frăţiilor de Cruce* din anii ’40. Noua conducere a început din nou tatonările pe lângă grupul *Nicolau*, pentru o nouă reunificare. *Nicolau*, încrezător că noua conducere este alta decât cea veche şi nu mai fac parte din ea *Brahonschi, Păun* şi toţi ceilalţi, care voiau să saboteze unificarea, a acceptat să poarte discuţii cu noua conducere, cerând comunicarea noului comitet, asupra căruia se căzuse de acord. Nu s-au făcut angajamente scrise de această dată, s-au luat numai angajamente verbale de la noul comitet, pe „cuvânt de onoare“... La diligenţele lui *Nicolau,* iar s-au înscris în partid membrii Fundaţiei „*Profesor Gheorghe Manu*“. Devenind însă bănuitori, au cerut o şedinţă, unde să se stabilească un document de fuziune scris. La această şedinţă, spre surpriza tuturor, apare din nou acelaşi *Brahonschi*, împreună cu *Păun*, care transformă şedinţa într-un scandal, cu acuzaţii, cu insulte la adresa grupului *Nicolau*, scandal care s-a terminat, după şase luni de colaborare pe „cuvânt de onoare“, cu o nouă ruptură. *Nicolau* a ieşit din nou înşelat, pentru că o parte din grupul său, care se înscrisese a doua oară în Partidul „*Pentru Patrie*“,

nu au mai vrut să se retragă... Trebuie să menţionez că după moartea lui Mateiaş, survenită în 1995, imediat, grupul care a înfiinţat partidul „*Pentru Patrie*“ a deschis porţile partidului pentru dizidenţi, pentru „*mexicani*“. Aşa că la ora actuală există în România o unificare, în acest partid, între legionari ai lui Horia Sima şi dizidenţi antisimişti. Pentru a menţine unitatea în partidul „*Pentru Patrie*“, conducerea partidului a decis să treacă sub tăcere numele lui Horia Sima, dar mai nou - pentru echilibru - a interzis în sânul partidului atacurile la adresa lui Horia Sima.

L.V.: - Între timp, la 27 octombrie 1998 a murit preşedintele Partidului „Pentru Patrie“, **Nistor Chioreanu**, la venerabila vârstă de 91 de ani. Puteţi să-i evocaţi personalitatea?

M.D.: - Chiar dacă după 1990 Nistor Chioreanu a făcut unele greşeli (poate şi manevrat de alţii), el a fost totuşi o personalitate marcantă a Mişcării Legionare. S-a născut la *Măgina Aiudului* în 1907, a urmat studii de Drept şi şi-a luat doctoratul cu *Magna cum laude*. A fost numit de Corneliu Codreanu şef organizator al *Frăţiilor de Cruce* din Ardeal. În timpul scurtei guvernări legionare, este şeful organizaţiilor legionare din Ardealul neocupat de Ungaria. După puciul lui Antonescu din ianuarie 1941, se refugiază în Germania, unde are domiciliu forţat la Rostock şi obligat să lucreze în industria militară germană. Este internat alături de ceilalţi legionari la Buchenwald. După 23 august 1944, Nistor Chioreanu se reîntoarce în România, împreună cu Nicolae Petraşcu, pentru a reorganiza Mişcarea Legionară din ţară. Este însă în curând arestat şi judecat, alături de Nicolae Petraşcu şi Eugen Teodorescu, şi condamnat la 25 de ani muncă silnică. Va executa din ei 18, fiind eliberat, alături de ceilalţi camarazi, care au supravieţuit închisorilor comuniste, în 1964. După Decembrie 1989 s-a implicat activ în reorganizarea Legiunii în România. Fiind bolnav în ultimii ani ai vieţii, a adresat la 23 octombrie 1996 conducerii Partidului „Pentru Patrie“ a judeţului Alba următoarea scrisoare: „*Subsemnatul Nistor Chioreanu, deoarece datorită vârstei - aproape 90 de ani - şi încercărilor prin care mi-a fost dat să trec, mă simt la sfârşit de viaţă şi nu mai sunt în stare să fac servicii de răspundere în Mişcarea Legionară, vă rog să mă scutiţi de orice răspundere pe linie politică şi administrativă. Rămân legionar şi rog pe Dumnezeu să mă învrednicească cu această simplă*

calitate până la sfârşit de viaţă, în spiritul Căpitanului şi al Comandantului Horia Sima".

L.V.: - La 30 noiembrie 1998, la **Tâncăbeşti**, cu prilejul comemorii a 60 de ani de la asasinarea lui Corneliu Codreanu şi a camarazilor săi, nepotul lui Codreanu, **Nicanor Zelea Codreanu,** a anunţat crearea unui nou partid legionar, despre ce este vorba?

M.D.: - La comemorarea de la Tâncăbeşti au participat absolut toate culorile de legionari, Corneliu Codreanu fiind fondatorul tuturor. Cât priveşte iniţiativa pentru o nouă grupare legionară, ea aparţine şi este dorită numai de un grup mic. Fratele lui Corneliu Codreanu, Cătălin Codreanu, fiind la 90 de ani, l-a „scos din mânecă" pe Nicanor Zelea Codreanu, o persoană la 50-60 de ani. În pregătirea comemorării, a fost răspândită gratuit în ţară şi în Exil o broşurică de 31 pagini, cu panseurile lui Milcoveanu, cu titlul „*România îşi cere partidul de centru-dreapta*", având ca autori două asociaţii, fantomă ale lui Milcoveanu şi una condusă de Silviu Alupei, tovarăşul lui Milcoveanu în toate acţiunile sale, iar pe ultima pagină, o chemare: anunţul comemorării de la Tâncăbeşti. S-ar putea să mă înşel, dar toate aparenţele duc la concluzia că şi această acţiune este o diversiune inspirată... În ceea ce priveşte noul partid, el ar urma să poarte numele de „**Uniunea Naţională pentru Renaşterea Creştină**". Nicanor Zelea Codreanu a mai anunţat la Tâncăbeşti că „*acest partid va intra în viaţa politică românească pe data de 13 ianuarie 1999, când vor fi comemoraţi Ion Moţa şi Vasile Marin, până atunci aşteptându-se adeziuni*". Viitorul va demonstra dacă acest partid reprezintă ceva viabil, serios şi nu o nouă diversiune a serviciilor secrete româneşti. Deocamdată 13 ianuarie 1999 a trecut de mult, ne aflăm acum în luna mai 2000 şi partidul lui Nicanor Zelea Codreanu nu s-a născut încă... Între timp s-a aflat că în spatele acestui pseudo-partid, inexistent până la această oră, se află tot Şerban Milcoveanu. Ce s-a urmărit prin această nouă diversiune, nu ne este clar până în acest moment. Probabil SRI-ul a dorit „inventarierea" legionarilor dispuşi pentru o politică militantă...

L.V.: - Între timp, în România, în ascensiune (18 % după sondajele de opinie din dec.1998, acum mai puţin) se află Partidul „*România Mare*", condus de C.V. Tudor. Ce părere aveţi de acest fapt?

M.D.: - **Corneliu Vadim Tudor,** în duplicitatea sa de cameleon, a reprodus în gazetele sale poezii de *Vasile Posteucă* şi *Radu Gyr*, fragmente din publicaţiile lui *Traian Golea*, a adăpostit articole pro-legionare ale lui **Ioan Coja** şi a găsit în America de Sud un fost legionar drept corespondent pentru „*România Mare*“ <sic>... În plus, a mai „descoperit“ în Statele Unite un nebun, care se pretinde comandant legionar (?!) şi care i-a cerut lui C.V.Tudor, nici mai mult nici mai puţin, decât să se proclame „noul Căpitan al Mişcării Legionare“ <sic>!!? Numele acestui iresponsabil este **Constantin Burlacu**, care s-a autoproclamat şeful aşa-numitei „*Ligi Naţionale de Apărare*“ şi al „*Noii Drepte*“... Desigur, prin toate acestea C.V.Tudor doreşte să capteze voturile şi simpatiile a sute de mii de oameni, poate chiar milioane, care simpatizează cu ideile Mişcării Legionare şi care nu ştiu că **între Mişcarea Legionară şi C.V.Tudor nu există nici un fel de legătură, mai mult chiar, există o contradicţie totală**! Pe de altă parte, C.V.Tudor nu pierde ocazia ca, număr de număr, în „*România Mare*“, să atace fundamentele doctrinare ale Mişcării Legionare şi să proslăvească trecutul comunist, inclusiv pe dictatorul Nicolae Ceauşescu...

L.V.: - Constantin Burlacu[32], care de altfel a fost anchetat de FBI în legătură cu asasinarea lui *Ioan Petru Culianu* şi a agentului DIE *Corneliu Dima-Drăgan* (autorii celor două asasinate, produse în SUA şi respectiv Canada, nu au fost descoperiţi nici până în prezent!), este un personaj dubios. Asupra acţiunilor sale, a făcut parţial lumină o scrisoare, trimisă pe data de 12.03.98, redacţiei revistei „*Lumii Libere*“ din New York, de către inginerul M.S., din care aflăm că Burlacu este în contact permanent nu numai cu *Corneliu Vadim Tudor* şi cu Partidul „*România Mare*“, dar şi cu Partidul „*Noua Dreaptă*“, înfiinţat de *Radu Sorescu*, „partid“, în realitate o oficină a SRI... Burlacu este în legătură şi cu fostul ofiţer de Securitate (în prezent pe statele de plată ale SRI-ului) *Ilie Neacşu*, deputat al Partidului „România Mare“, fost director al revistei xenofobe „Europa“... *Burlacu* s-a fotografiat împreună cu Ilie Neacşu, în Statele Unite

[32] Constantin Burlacu editează revista „Dreapta Nouă” - „The New Right”, cu articole în limba română şi engleză. Apare din 1985, are adresa: P.O.Box 297, Brooklyn, NY 11273, USA.

(<sic>), cu braţele ridicate în semn de salut nazist şi purtând fiecare o banderolă cu zvastică. Ca tabloul să fie complet, despre Ilie Neacşu există bănuiala că înainte de 1989 ar fi lucrat pentru KGB... În iulie 1992, Ilie Neacşu îmi declara senin: „*Nu este nici o ruşine să lucrezi pentru KGB, din contra*!..."

M.D.: - Repet, *Constantin Burlacu* NU ARE ABSOLUT NICI O LEGĂTURĂ CU MIŞCAREA LEGIONARĂ! Nu ştim cine este acest personaj, nu ştim cine îl finanţează, dar avem bănuieli că este în realitate omul Securităţii, trimis pe vremea lui Ceauşescu în Statele Unite, ca să compromită Mişcarea Legionară! Revenind la Corneliu Vadim Tudor, el a primit misiunea de la mafia comunistă să completeze naţionalismul ateu şi şovin de tip ceauşist, care astăzi nu mai poate câştiga masele, cu acele trăsături tradiţionale, de omenie, credinţă în Dumnezeu, toleranţă, în scopul de a confisca, pentru această mafie comunistă, întregul spectru naţionalist. Dar C.V.Tudor îşi dă mereu în petec. Continuu apare populistul ieftin, care speculează toate greutăţile prin care trece populaţia (aşa cum s-a întâmplat recent, în ianuarie 1999, cu minerii), acuzând şi ameninţând. Nu văd unde sunt la el preceptele legionare. Dimpotrivă.

L.V.: - În Germania Federală este binecunoscut profesorul doctor **Dionisie Ghermani**, care a activat în tinereţe în *Frăţiile de Cruce*. În august 1997 a acordat un interviu, pe această temă, de o oră şi jumătate, televiziunii din Oradea (TVO), cine este profesorul *Ghermani*, din punctul de vedere al Mişcării Legionare?

M.D.: - A activat în *Frăţiile de Cruce*, a fost în lagăre cu noi, în Germania, era student la Berlin, a participat în organizaţiile guvernului de la Viena. După aceea a continuat să fie în Mişcare, a participat la colaborarea Mişcării cu englezii, pe plan contrainformativ. Numai că după un timp nu a mai păstrat contacte cu Mişcarea Legionară, s-a preocupat numai de profesiunea sa proprie. Desigur, noi acest lucru nu-l considerăm trădare, ci numai delăsare totală faţă de Mişcare.

L.V.: - În ce circumstanţe a murit totuşi Horia Sima?

M.D.: - Horia Sima întreprindea anual un turneu în Franţa, Germania şi Italia pentru a lua contact cu legionarii din aceste ţări. În Germania, vizita şi familia doctorului stomatolog **Filip Păunescu**, *care este legionar* şi locuia într-un sat, nu departe de *Augsburg,* la

Untermeitingen. Aici poposea câteva zile şi îşi repara şi controla dantura. În mai 1993 a venit ca de obicei la familia *Păunescu*, însoţit de un camarad de cea mai mare încredere şi care urma să plece în ţară. Horia Sima dorea să se odihnească câteva zile în casa familiei *Păunescu*. De asistenţă dentară nu mai avea nevoie, dat fiind că avea proteză dentară totală. În seara zilei de 24 Mai 1993 - ajunul morţii - au plecat toţi trei, Sima, dr. *Păunescu* şi însoţitorul lui Sima, în cea mai bună dispoziţie, cu maşina la Augsburg, unde au luat masa. La întoarcere, Horia Sima era bine dispus şi pus pe glume. La ore târzii s-au dus la culcare, Horia Sima având cameră separată, unde era şi televizorul familiei. Pe la cinci dimineaţa, soţia lui *Păunescu* s-a dus la toaletă şi a văzut că în camera lui Horia Sima lumina este aprinsă. A deschis uşa şi l-a văzut pe Horia Sima îmbrăcat în pijama, şezând pe o canapea, cu picioarele pe un scaun, părând că se uită la televizor... I s-a părut ciudat că Horia Sima era cam galben la faţă. L-a alarmat pe camaradul care venise cu Horia Sima la ei şi acest camarad, deşi neîncrezător că Horia Sima ar avea ceva, la insistenţele doamnei *Păunescu*, a constatat că este mort. Atunci a fost anunţat un medic din comuna respectivă, care a consemnat decesul, iniţial derutat de stimulatorul cardiac care funcţiona în continuare. S-a făcut actul de deces şi urmau să se facă restul actelor la primăria comunei, fapt ce s-a şi întâmplat. Diagnosticul a fost „insuficienţă cardiacă“.

L.V.: - Cine era camaradul aflat cu Horia Sima când a murit?

M.D.: - Este o persoană din ţară şi nu am asentimentul ei să-i dau numele.

L.V.: - Cu toate acestea, mulţi au bănuit, şi bănuiesc în continuare, că de fapt Horia Sima nu a murit de moarte naturală, ci a fost asasinat în casa doctorului **Filip Păunescu,** de ce?

M.D.: - Da, am auzit şi eu de asta. Este o ipoteză prostească. De fapt o astfel de ipoteză apare întotdeauna când mor personalităţi. Ce este sigur este că Horia Sima nu se găsea în tratament stomatologic la doctorul *Păunescu*, la această vizită. Fusese în trecut la tratament stomatologic la doctorul *Păunescu,* de un an Horia Sima avea proteză dentară totală şi o injecţie - care ar fi fost letală - nu i-a fost administrată şi nici nu ar fi putut fi justificată.

L.V.: - Cert este că din 1994-1995 poliţia criminală germană (KRIPO) a început nişte investigaţii asupra morţii lui Horia Sima,

cunoaşteţi motivele? A făcut cineva un denunţ în acest sens la poliţia germană?

M.D.: - Dizidenţii au pus în circulaţie această versiune, concomitent cu reporterul **Dinu Braunştein** de la „Evenimentul zilei". Acest *Dinu Braunstein*[33], despre care unii bănuiesc că lucrează în RFG pentru serviciile secrete româneşti, s-a anunţat telefonic la doctorul *Păunescu*, cerând lămuriri. Nu ştim de unde avea numărul de telefon al doctorului *Păunescu*, poate l-a găsit în cartea de telefon, poate l-a primit de la Securitate... Deci nu există nici o probă, cel puţin noi nu avem, că Horia Sima ar fi fost omorît... Este de asemenea posibil ca dizidenţii, „mexicanii", să fi făcut o sesizare la poliţia criminală germană, că Horia Sima ar fi fost asasinat, doar pentru a tulbura apele. Nu am însă informaţii în acest sens.

L.V.: - Cine este doctorul stomatolog *Filip Păunescu*? Este şi el membru al Mişcării Legionare?

M.D.: - **Filip Păunescu** a intrat în Mişcarea Legionară prin 1978, nu-mi aduc aminte exact data. *Are gradul de legionar*. El a intrat în cercul de bănuieli cu ocazia decesului lui Horia Sima în casa sa, dar numai din partea acelora care ar fi dorit să descopere agenţi şi comploturi în Mişcarea Legionară sau a acelora care nu erau la curent cu detaliile decesului lui Horia Sima. Noi, camarazii săi, nu avem nici un motiv să-i retragem încrederea noastră[34].

---

[33] În prezent Dinu Braunstein este corespondentul pentru Germania al revistei „Lumea Magazin", o publicaţie editată la Bucureşti de serviciile secrete româneşti (după toate probabilităţile, SIE) .

[34] Tatăl doctorului Filip Păunescu a fost procuror militar la Braşov,în timpul lui Nicolae Ceauşescu, iar mama sa o antilegionară convinsă, din aceste motive, apartenenţa doctorului Filip Păunescu la Mişcarea Legionară ni se pare cam ciudată, ca să nu spunem, pe moment, mai mult... Cu toate acestea, Mircea Dimitriu ne-a declarat, că Filip Păunescu, după moartea lui Horia Sima, activează în continuare, corect, pe mai departe în Mişcarea Legionară. Cert este că subsemnatul a fost rugat în ianuarie 1996 să colaboreze cu KRIPO pentru elucidarea cazului, în sensul de a face un referat despre ce a fost Mişcarea Legionară şi Horia Sima. Ulterior acestei date, nu cunosc cum s-a derulat ancheta poliţiei criminale germane (KRIPO) şi la ce concluzii a ajuns.

L.V.: - După ce a fost descoperit mort, în dimineața zilei de 25 mai 1993, ce s-a întâmplat în continuare cu cadavrul lui Horia Sima?

M.D.: - Eu am fost anunțat telefonic, la domiciliul meu din Stuttgart, m-am urcat imediat în maşină şi am ajuns la casa doctorului *Păunescu*. Au mai fost şi alți camarazi anunțați, unii au venit chiar din Franța. *Am ținut imediat un consiliu şi prima problemă care ni s-a pus a fost problema banilor, dar un camarad ne-a creditat imediat cu o sumă de bani (exista un cont bancar, în cazul că Horia Sima ar muri, numai că acest cont se găsea în Spania)*. Însă, după cum am mai spus, cu ajutorul acestui camarad am putut depăşi acest moment de impas financiar. Suma de bani ne era necesară pentru îndeplinirea formalităților de înhumare şi pentru transportul în Spania. *Horia Sima a fost dus lângă Barcelona şi acolo a fost înmormântat pe malul Mării Mediterane, într-o stațiune balneară, unde era înmormântată şi soția sa, Elvira*.

L.V.: - Câte persoane au luat parte la înmormântarea lui Horia Sima?

M.D.: - Eu nu am participat la înmormântare. Ştiu însă că înmormântarea s-a făcut într-un cadru destul de restrâns, pentru că multă vreme s-a ținut secret locul unde este înmormântat, pentru ca mormântul său să nu fie profanat de comuniştii spanioli.

Majadahonda

L.V.: - Dar monumentul ridicat în 1970 la **Majadahonda** (lângă Madrid), în memoria lui **Moța** şi **Marin**, nu este profanat?

M.D.: - Ba da, este profanat permanent, murdărit cu lozinci comuniste, împotriva „fascismului“, împotriva lui Moța, împotriva lui Marin, împotriva Mişcării Legionare...

L.V.: - Dacă la atât se rezumă profanarea, este destul de minoră, vopselele se pot şterge. La Timişoara însă, în 1997, a fost distrusă complet crucea (prin lovituri de secure!!?) din *Pădurea Verde*, unde un grup de partizani, doar parțial legionari, au fost împuşcați fără sentință judecătorească, în anii ’50. Autoritățile române nu au dorit să-i descopere pe autorii acestui act de vandalism...

M.D.: - Este greu de distrus monumentul de la *Majadahonda*, pentru că este o construcție masivă, în beton, practic nu poate fi

distrus. Comuniştii spanioli au încercat distrugerea acestui monument, cu dalta şi ciocanul, dar nu au reuşit, aşa că profanarea se reduce la grafitti.

L.V.: - Acest monument de la *Majadahonda* reprezintă, dacă nu mă înşel, cea mai mare operă financiară a legionarilor din Exil, este adevărat?

M.D.: - Da, aşa este. S-a făcut o colectă, Horia Sima a făcut un apel la toți legionarii să contribuie, am contribuit şi noi din Germania, iar din aceste donații s-a construit un foarte frumos şi impozant monument, pe locul unde era înainte doar o simplă cruce. Monumentul se află în îngrijirea unui comitet româno-spaniol. A fost inaugurat la 13 septembrie 1970. *În fiecare an, la 13 Ianuarie, se face comemorarea lui Moța şi Marin, la acest monument, prilej de pelerinaj, la care vin legionari din toată lumea*. Vin deci legionari, simpatizanți ai Legiunii, vin şi nelegionari, dar vin şi agenți ai Securității, ai SRI-ului, ai SIE, nimeni nu este oprit să participe. Participarea este liberă pentru oricine, legionar sau nelegionar... Vin însă şi spanioli, din *Falanga Spaniolă* a lui **Blas Piñar**. *Desigur, vin şi agenți şi agente ale Securității, care de obicei se ocupă cu fotografiatul persoanelor şi ascultă conversațiile care se poartă la Majadahonda...*

Moartea lui Aureliu Răuță

L.V.: - SRI şi SIE folosesc în special agente contra Mişcării Legionare, au trimis persoane de sex feminin de 35-45 de ani, foarte prezentabile (cu o falsă genealogie legionară <sic>...), care au pus mâna pe anumite personalități din Mişcarea Legionară, desigur în vârstă... Este ciudat cazul profesorului **Aureliu Răuță**, care s-a împrietenit în 1994 cu **Silvia Bădescu**, mai tânără decât el cu vreo 50 de ani... După un an de conviețuire cu Silvia Bădescu, profesorul Răuță a decedat în condiții apreciate ca dubioase... Este straniu că Silvia Bădescu reuşise să intre în 1990 şi sub grațiile lui Corneliu Coposu, fiind pusă pe listele de deputați ai PNȚCD, pentru alegerile de la 20 mai 1990, numai că nu a mai ajuns în Parlament, nefiind aleasă... După moartea lui Aureliu Răuță, survenită în 1995, ce s-a

întâmplat cu averea sa, cu arhiva sa şi cu Căminul Legionar de lângă Madrid?

M.D.: - Da, ştim de aceste cazuri şi de aceste persoane. Deocamdată avem numai bănuieli, nu şi certitudini. ***Dar bănuieli că aşa stau lucrurile avem***. Oricum, nu prea este logic să se întâmple ce s-a întâmplat cu **Aureliu Răuţă**. În ceea ce o priveşte pe *Silvia Bădescu*, ştiu că l-a îngrijit pe *Răuţă* cât era bolnav, s-au căsătorit în spital şi l-a moştenit... Nu am alte date despre convieţuirea lor şi asupra motivelor care l-au determinat pe *Răuţă* să-i lase ei toată averea[35]...

---

[35] Date revelatoare despre acţiunile Silviei Bădescu a adus în 1996 în Germania d-na Mariana Hanchii, moldoveancă de origine (ca şi Cristiana Hâncu), stabilită o vreme la Madrid, unde îi făcea traduceri din când în când lui Aureliu Răuţă. După Mariana Hanchii, „odată ajunsă în apartamentul din Madrid al lui Aureliu Răuţă, Silvia Bădescu i-a tăiat acestuia orice legătură cu lumea exterioară, interzicându-i, pe motiv că este bolnav şi trebuie să se menajeze, convorbirile telefonice". Mariana Hanchii crede că Aureliu Răuţă a murit otrăvit, în urma consumării unei fripturi, cu un gust „ciudat"... Nu avem date, ca să confirmăm această ipoteză macabră, poate o anchetă a poliţiei criminale spaniole ar putea stabili adevărul. Un lucru este cert, când l-am cunoscut la Paris, în mai 1994, pe profesorul Aureliu Răuţă, el era într-o formă fizică excelentă, era plin de proiecte de viitor şi moartea sa, petrecută peste aproximativ un an, pot să spun că m-a lăsat perplex. L-a lăsat perplex şi pe regretatul Ion Pantazi, care era convins că Securitatea l-a asasinat, ca să pună mâna pe averea, arhiva şi biblioteca sa, aşa cum pusese mâna, în 1985, pe biblioteca şi arhiva lui Ion. V. Emilian!... În perioada 1994-1995, Ion Pantazi, ca şi concitadinul său, Pavel Chihaia, încercaseră să ia legătura telefonică cu Aureliu Răuţă, dar, de fiecare dată, au dat la capătul firului de Silvia Bădescu, care nu le-a permis niciodată să vorbească cu el... Aureliu Răuţă, dorea să-şi publice memoriile, în acest sens a imprimat mai multe casete audio, a scris mai multe însemnări şi a însărcinat-o pe Paula Maré din Paris, să se ocupe ea de redactarea finală a acestor memorii, care publicate ar fi fost extrem de interesante pentru istoria Exilului, pentru istoria recentă a României. Numai că şi soarta memoriilor a fost tristă; Silvia Bădescu a obligat-o pe Paula Maré să-i dea absolut toate însemnările (plus partea redactată deja) acestor memorii. Unde se află acum memoriile lui Aureliu Răuţă, nu se ştie, dar se poate bănui. De asemenea, Silvia Bădescu a sabotat şi posibilitatea publicării, într-un volum (care urma să fie coordonat de cunoscutul om de cultură de la Paris, Paul Barbăneagră) a lucrărilor

L.V.: - Fiindcă am vorbit de *Aureliu Răuță*, dacă vreți, pe scurt, să-i evocați memoria...

M.D.: - **Aureliu Răuță** fusese inginer agronom. Ce a făcut până în 1940 nu cunosc. În octombrie 1940 a venit la Berlin, bănuiesc, trimis la specializare. Am aflat acolo că este comandant-ajutor. Nu ştiu ce a făcut ca să nu fie internat în lagărele de concentrare germane, ca noi toți ceilalți. Nu a participat nici la guvernul de la Viena. După război s-a stabilit în Spania. Nu a mai avut contact cu Mişcarea Legionară, ocupându-se de afaceri, cu mare succes. În jurul anului 1955 are un rol în aşa-zisul „juriu de onoare" „organizat" de *Traian Boeru*, în scopul de a face răspunzătoare conducerea Mişcării Legionare, respectiv pe Horia Sima, pentru faptele sale (asasinarea lui *Iorga* şi a lui *Madgearu*), sprijinit în această acțiune şi de dizidenți. Ca o paranteză, se ştie că asasinarea, la 27 noiembrie 1940, a lui Nicolae Iorga şi a profesorului *Virgil Madgearu* a fost „ideea" şi opera exclusivă a lui *Traian Boeru*, care a acționat cu o echipă de la *Institutul Național al Cooperației*, unde *Boeru* era director, Sima fiind informat prea târziu asupra acestei acțiuni **iresponsabile**, care a adus ulterior mult rău Mişcării Legionare. Revenind la *Aureliu Răuță*, mai târziu a întreținut relații normale cu legionarii, cu Mişcarea Legionară, iar în plan românesc a finanțat generos diferite acțiuni. Ridicarea unei statui la Paris a lui Mihai Eminescu este numai un exemplu în acest sens[36].

---

simpozionului organizat de Răuță la Paris în 1994, „Exilul Românesc - Identitate şi conştiință". O concluzie, din păcate extrem de tragică, trebuie acum trasă: în numai un an (1994-1995) Silvia Bădescu a distrus tot ce a făcut Aureliu Răuță într-o exemplară viață românească de 86 de ani... Despre felul cum a acaparat fraudulos Silvia Bădescu averea, arhiva şi biblioteca lui Aureliu Răuță, ar putea să vorbească mai multe sora lui Aureliu Răuță, dr. Viorica Dimache, care trăieşte la Bucureşti.

[36] Printre alte acțiuni filantropice finanțate de Aureliu Răuță, putem menționa tipărirea unor cărți de artă medievală românească ale lui Pavel Chihaia, sprijinirea financiară a lui Ion Pantazi, prin cumpărarea mai multor volume din operele sale, organizarea şi finanțarea simpozionului consacrat lui Mihai Eminescu din 1989. Dar poate cea mai importantă contribuție a lui Aureliu Răuță a fost sprijinirea financiară a Institutului Român şi a Bibliotecii Româneşti din Freiburg, Germania Federală. Acapararea moştenirii sale de

L.V.: - Se pare că finanțarea organizării de către *Aureliu Răuță* a simpozionului Exilului Românesc, din mai 1994, la Paris, i-a adus „condamnarea la moarte" de către „noile" servicii secrete româneşti (SRI şi SIE). O altă personalitate a Exilului Românesc este părintele **Gheorghe Calciu-Dumitreasa**, preşedintele recentului „ROMFEST", organizat în septembrie 1998 la Bucureşti. *Părintele Calciu*, în tinerețe, a făcut parte din *Frățiile de Cruce*? Actualmente care sunt relațiile dintre Mişcarea Legionară şi domnia sa?

M.D.: - În scrierile despre Piteşti este citat ca legionar. *Ajuns în SUA, a căutat să joace un rol de frunte în organizațiile româneşti, ca atare s-a lepădat de „păcatele tinereții", adică de apartenența sa la Mişcarea Legionară şi aşa a rămas până în prezent*. Mai mult chiar, el s-a apropiat de duşmanii Mişcării Legionare şi de dizidenții ei.

L.V.: - Puteți să vorbiți puțin şi despre fratele lui Horia Sima, **Eugen Rațiu**?

M.D.: - Eugen Rațiu este un frate vitreg (numai după mamă) al lui Horia Sima. Este legionar, a fost la Rostock şi apoi internat de nemți în lagărul de la Buchenwald. De la Viena a fost trimis, în 1945, clandestin în țară, dar a fost prins de ruşi la Arad. A fost grav torturat şi apoi trimis în URSS, închis în închisoarea NKVD-ului de la Lublianka. După anchetă a fost dus la Vorkuta. După 10 ani de internare la Vorkuta, a fost retrimis de sovietici în România, unde a fost băgat imediat la închisoarea din Aiud. Eliberat în 1964, a ieşit din țară în 1990 şi s-a stabilit la Madrid. După moartea fratelui său, Horia Sima, Eugen Rațiu a revenit în România, la Făgăraş, unde trăieşte şi în prezent.

---

către Silvia Bădescu a însemnat lovitura (finală) de moarte pentru Institutul şi Biblioteca Română din Freiburg, lipsite acum de orice finanțare serioasă (în primul şi autenticul testament, Aureliu Răuță dorea să lase toată averea, biblioteca şi arhiva sa acestui institut). Probabil, pentru „noile" servicii secrete românești, Institutul şi Biblioteca Română din Freiburg au constituit ceva ce trebuia desființat cu orice preț...

Romfestul 1998

L.V.: - Între 16-18 septembrie 1998 a fost organizat la Bucureşti aşa-numitul „**Romfest 1998**“, ediția a IV-a (o manifestare care se poate considera un eşec). Această întrunire, care s-a vrut un „congres“ al Emigrației, a fost opera Mişcării Legionare?

M.D.: - **Mişcarea Legionară nu a avut absolut nici un amestec în privința organizării „Romfestului 1998“**. „*Romfestul*“ de la Bucureşti a fost organizat de *Pr. Calciu*. S-a servit şi de disidenții legionari din exterior, **George Bălaşu** şi **Mihaela Moisin** de la „*Cuvântul Românesc*“ din Hamilton (Canada)[37]. Conducerea disidenților, *Nicolae Iliescu* şi *Duiliu Sfințescu,* nu a putut participa, în schimb legionari şi alți neangajați au luat parte, primii în necunoştință de cauză. *Deşi Pr. Calciu a pretins inițial că „Romfestul“ de la Bucureşti este organizat cu sprijinul autorităților române, nici un demnitar de la Bucureşti (cu excepția primarului interimar* **Viorel Lis***) nu l-a onorat cu prezența, mai mult chiar,* **Doru Braia** *a chemat Poliția şi SRI-ul ca să confişte literatura legionară expusă de disidenții Mişcării Legionare!* ***El a arătat adversitatea regimului actual din România față de românii din emigrație!*** Aş vrea să vorbesc puțin şi despre secretarul „*Romfestului 98*“, **Andrei Bădin**. El se pretinde ziarist *free lancer* la ziarul „Ziua”, dar după informațiile Mişcării Legionare, el este finanțat de masonerie şi de serviciile secrete israeliene. Cineva a reuşit să intre în memoria computerului său şi a descoperit legăturile pe care le are el cu aceste servicii din Israel, adică mai precis spus, cu Mossadul. Aşa se explică şi de ce Andrei Bădin se poate plimba pe tot globul, când ştie toată lumea că ziariştii sunt oameni în general săraci, ca să nu mai vorbim de cei din România. Recent, acelaşi Andrei Bădin a organizat ***Forumul ziariştilor români de pretutindeni*** (un alt fiasco total), cu bani de la Serviciul de Informații Externe (SIE).

L.V.: - Un lucru este însă cert, articolele publicate de Andrei Bădin, răspândite în toată presa Exilului, sunt ireproşabile din punct

[37] Revista „Cuvântul Românesc”, editată de George Bălaşu, apare din 1976, inițial la Toronto. Adresa actuală: P.O.Box 78010, Westcliffe Postal Outlet, Hamilton, ON, L9C 7N5, Canada.

de vedere politic, dar cu toate acestea, mai multe persoane din Germania cred că în spatele său s-ar afla Serviciul de Informaţii Externe (SIE) sau o "aripă" a acestuia. Eu nu-l cunosc pe dl. Andrei Bădin, aşa că personal nu-mi pot permite nici o apreciere asupra sa. Tocmai pentru a elimina o neînţelegere regretabilă, i-am adresat, prin interpuşii domniei sale din Diasporă, un set de 6 întrebări, în virtutea principiului *audiatur et altera pars*. Întrebările mele au rămas însă fără răspuns, deşi am aşteptat şase luni... Totuşi un lucru ridică un mare semn de întrebare: Andrei Bădin a urmat studii de ziaristică, după Revoluţie, la INI, adică la Institutul Naţional de Informaţii al SRI-ului, după cum a declarat recent (28.01.00) în Germania, Valentin Hossu-Longin, subsecretar de stat în Departamentul pentru Relaţia cu Românii de peste Hotare (DRRH). Să revenim însă, la „*Romfest 1998*" au „dispărut" şi publicaţiile editurii „*DORUL*" din Danemarca, *deşi această editură nu are absolut nici o legătură cu Mişcarea Legionară*!... Un alt personaj important al Mişcării Legionare este IPS **Bartolomeu Anania**, arhiepiscopul *Vadului, Feleacului şi Clujului*, despre care generalul Pacepa a scris, că „**în 1964** *(imediat după eliberarea de la Aiud <sic>)* **a fost trimis de Securitate ca agent DIE în Statele Unite**". Se afirmă că *arhiepiscopul Bartolomeu Anania* a fost înainte de 1947 legionar, este adevărat?

M.D.: - *A fost „frate de cruce", dar la Aiud a fost turnător şi om de încredere al colonelului* **Crăciun***, care l-a însărcinat să colecteze într-un volum toate declaraţiile compromiţătoare, făcute de legionari, sub tortură continuă, inclusiv în cursul „reeducării" de la Aiud. Cu publicarea acestui volum au fost ameninţaţi legionarii, atât de* **Constantin Ticu-Dumitrescu,** *cât şi de* **Virgil Măgureanu**. *Ajunge să mai spun că imediat (??!) după eliberarea de la Aiud, Bartolomeu Anania a fost trimis de Patriarhia de la Bucureşti, „ca preot misionar" în SUA, de fapt, după cum scrie Pacepa, ca agent DIE, cu misiunea precisă de a spiona şi de a învrăjbi emigraţia românească din America, sarcini de care s-a achitat destul de bine, răsplata primind-o după Revoluţie, când a fost numit arhiepiscop la Cluj*.

Centenarul lui Corneliu Zelea Codreanu

L.V.: - Anul trecut s-au împlinit 100 de ani de la naşterea lui Corneliu Zelea Codreanu. V-aş ruga, d-le Mircea Dimitriu, să-mi spuneţi cum s-a sărbătorit în România acest centenar?

M.D.: - În întâmpinarea aniversării centenarului naşterii Căpitanului, s-au desfăşurat în diferite oraşe din ţară o serie de manifestări comemorative. Ele au avut loc sub egida fundaţiilor „Profesor George Manu şi „Buna Vestire“ şi au debutat la 4 septembrie 1999 la Sibiu. Graţie unei organizări riguroase, cu sprijinul substanţial al tinerilor sibieni din cuibul „Moţa-Marin“, evenimentul s-a derulat în cele mai bune condiţii, fiind reflectat pozitiv şi în presa locală. Au participat în total 200 de persoane, alocuţiunile au fost ţinute de părintele Bogdan, preşedintele filialei AFDPR Sibiu, d-nii Nicolae Roşca, Sebastian Mocanu şi profesorul Constantin Bucescu. În final, Mitu Banea, fratele martirului legionar Ion Banea, a rostit un impresionant discurs, din partea unuia, care l-a cunoscut personal pe Căpitan. Pe urmă manifestările au continuat la Iaşi, la 13 septembrie 1999, adică exact unde în urmă cu 100 de ani s-a născut cel ce avea să devină Căpitanul Mişcării Legionare. Organizarea de la Iaşi a aparţinut Asociaţiei „Cruciada Învierii Neamului“, fundaţiei „Profesor George Manu“ şi grupării „Corneliu Zelea Codreanu“ şi a mai multor grupuri de tineri legionari. A avut loc o slujbă de pomenire la biserica Sf. Spiridon, iar comemorarea propriu-zisă a avut loc la clubul CFR de la Râpa Galbenă, unde în faţa a peste 500 de participanţi, majoritatea tineri, şi a numeroşi reporteri ai presei scrise şi TV, mai mulţi vorbitori, în frunte cu profesorul Valeriu Neştian, au omagiat personalitatea şi opera lui Corneliu Codreanu.

L.V.: - Iar la Bucureşti?

M.D.: - Asociaţiile foştilor deţinuţi politici, în colaborare cu fundaţiile „Profesor George Manu şi „Buna Vestire“ au realizat o succesiune de trei manifestări, care au reunit un număr impresionant de participanţi, aş spune chiar, un număr surprinzător de mare de participanţi... Comemorarea a început în data de 11 septembrie 1999, printr-un pelerinaj la Tâncăbeşti, unde în 1938 a fost asasinat Căpitanul împreună cu camarazii săi. Conform tradiţiei, ceremonialul a început cu o rugăciune ţinută de profesorul teolog Constantin

Bucescu. S-a cântat apoi „Imnul legionarilor căzuți“ şi „Sfântă tinerețe legionară“. Un moment deosebit l-a constituit sosirea a 15 studenți, din cuibul „Mihai Eminescu“, venind, cale de 30 de km, pe jos, în marş forţat din Bucureşti, purtând drapelul tricolor îngemănat cu drapelul verde al Legiunii. Toți aceşti studenți au venit îmbrăcați în costum național. În după-amiaza aceleiaşi zile, sculptorul Ştefan Georgescu, din diaspora legionară, a implantat la Tâncăbeşti o splendidă troiță de lemn, realizată în România[38]. Pe data de 12 septembrie 1999 a fost organizată la sala Dalles, pe parcursul a patru ore, o sesiune de comunicări, consacrată aceluiași centenar. Deşi mass media oficială nu a prezentat evenimentul, tinerii studenți bucureşteni au lipit afişe peste tot în Capitală, ca atare sala Dalles a devenit neîncăpătoare, lumea a stat în stradă şi a auzit la difuzor comunicările ținute.

L.V.: - Cine au fost referenții?

M.D.: - Doru Mihail, profesorul Ioan Coja, Nae Nicolau, Zahu Pană (venit din Statele Unite) şi profesorul Constantin Bucescu. S-a dat citire şi mesajului meu de salut, transmis din Germania. Pe data de 13 septembrie 1999, a avut loc o slujbă de pomenire la biserica Sf. Ilie Gorgani. Slujba a fost oficiată de camaradul preot Capotă şi de preotul V. Gordon, parohul bisericii. În fine, pe data de 14 septembrie 1999, a avut loc o comemorare la închisoarea din Aiud şi la impresionantul monument de la „Râpa Robilor“, „Calvarul Aiudului“. Aici un sobor de preoți, condus de Pr. Monah Ioan Iovan de la Recea, a oficiat o slujbă de pomenire, după care s-a intonat „Imnul legionarilor căzuți“

[38] Crucea de hotar de la Tâncăbeşti, a fost realizată în România, în atelierul lui Cristian Ivanof, de către sculptorul Ştefan Georgescu din RFG, în colaborare cu Cristian Ivanof. Pentru realizarea acestei cruci a fost constituit un comitet de inițiativă, format din Nicolae Constantinescu (Elveția), Ştefan Georgescu (Germania), Cătălin Zelea Codreanu (România), Cristian Ivanof (România) şi Vasile Guian din Canada. Cheltuielile materiale au fost suportate de Aurel Vlad (SUA), Nicolae Iliescu (SUA), Tudor Murgoci (Canada), Dorina Gabor-Bălăşoiu (Austria), Iancu Perifan (Franța) şi Victor Bobică (România). La numai o lună de la sfințirea sa, crucea de hotar de la Tâncăbeşti a fost distrusă de necunoscuți, adică probabil de cei de la SRI... A avut soarta crucii ridicată în Pădurea Verde de lângă Timişoara...

şi „Cu noi este Dumnezeu“. În fine, manifestări asemănătoare au avut loc la Timişoara, Cluj, Oradea şi Constanţa, în total au participat mii de persoane. Trebuie să spun, că autorităţile au fost neutre spre binevoitoare, nu au existat incidente, cu excepţia unei busculade (imediat exploatată de ziarul pro-comunist „*Adevărul*“, care a scris a doua zi, că ...legionarii se bat între ei<sic>...) la sala Dalles, produsă voit de acelaşi Şerban Suru, nemulţumit că nu este băgat în seamă...

L.V.: - Se poate trage o concluzie din derularea acestei comemorări, 100 de ani de la naşterea celui care a fost Corneliu Zelea Codreanu?

M.D.: - O concluzie se poate trage, dincolo de solemnitatea acestor comemorări, pe noi ne-a bucurat participarea a mii de tineri, pe tot cuprinsul ţării, care au avut de altfel un aport esenţial la organizarea şi buna desfăşurare a comemorărilor. **Tinerii ne-au sprijint cu tot sufletul lor, dezinteresat, ceea ce dovedeşte încă o dată, că Mişcarea Legionară nu a murit, aşa cum ar dori unii...** Nu pot termina fără a exprima indignarea profundă a tuturor celor care l-au urmat pe Corneliu Codreanu, care ne-a fost provocată de ştirea, că splendida troiţă ridicată la 11 septembrie 1999 la Tâncăbeşti, pe locul unde au fost strangulaţi Căpitanul, Nicadorii şi Decemvirii, a fost la numai două săptămâni profanată de bestii cu înfăţişare umană, rupându-i un braţ şi murdărind-o cu fecale!

L.V.: - Ca fapt „divers“, în toamna anului 1999 a fost profanat şi cimitirul evreiesc din Satu Mare. După datele pe care le posed, autorii acestor profanări sunt oamenii „fostei“ Securităţi, care vor să menţină în România un climat tensionat şi - de ce nu? - să demonstreze că poporul român este un popor necivilizat, barbar... Pot paria că autorii vandalismului asupra ***crucii de hotar*** (din punct de vedere semantic, acesta este cuvântul românesc corect, cel de troiţă, de origine slavă, a fost introdus mult mai târziu...) de la Tâncăbeşti ***nu vor fi descoperiţi*** de actuala Poliţie Română...

Obiectivul Mişcării Legionare

L.V.: - Trimiterea de agenţi, şi mai ales agente, contra Mişcării Legionare costă contribuabilul român, mult sărăcitul popor român, sume importante, poate *de ordinul sutelor de mii de dolari SUA, dacă nu chiar mai mult* (...). **Este Mişcarea Legionară atât de periculoasă pentru actualul regim ca să determine cheltuirea acestor importante sume de bani**?

M.D.: - *Eu nu ştiu ce crede SRI-ul şi respectiv Guvernul Român şi Preşedintele Emil Constantinescu despre Mişcarea Legionară.* **Obiectivul Mişcării Legionare** *a fost să restituie istoriei naţionale pe Căpitan, pe Moţa şi Marin, pe Horia Sima şi pe ceilalţi mari dispăruţi, aşa cum ei au fost, eroi şi luptători, până la sacrificiul suprem, pentru credinţa creştină şi pentru interesele permanente ale neamului, şi nu desfiguraţi şi împroşcaţi cu noroi, până şi în prezent, de conspiraţia comunistă. Această misiune a avut-o şi o are mai departe Mişcarea Legionară şi în acest scop sunt publicate cărţi, broşuri şi reviste şi sunt ţinute numeroase conferinţe şi simpozioane.* **Mişcarea Legionară** *se adresează în primul rând tineretului, căci la el educaţia comunistă nu s-a sedimentat, ori nici nu a existat, însă nu sunt neglijate nici generaţiile mai în vârstă, căci ele decid prezentul ţării. Sunt numeroşi dintre aceştia în care educaţia comunistă nu a reuşit să prindă rădăcini, iar cunoaşterea, sau numai acceptarea de către ei, a valorilor morale şi spirituale din doctrina legionară, ar însemna totuşi o contribuţie efectivă la efortul absolut necesar de a scoate societatea românească din impactul malefic şi destructiv al dominaţiei comuniste şi neocomuniste. Obiectivul nostru este să asigurăm pentru generaţiile viitoare continuitatea Mişcării Legionare. Nu dorim să cucerim puterea în Stat, nici în prezent şi nici*

în viitorul apropiat. Aşa că Puterea poate dormi liniştită, Mişcarea Legionară nu o va tulbura.

L.V.: - Vă mulţumesc mult, d-le Dimitriu!

Nürnberg - Stuttgart, 24 februarie 1998 - 5 mai 2000

Anexă

DIRECŢIA DE INFORMAŢII EXTERNE (DIE) A SECURITĂŢII CONTRA MIŞCĂRII LEGIONARE
- 1955-1978 -

Securitatea a considerat în permanenţă Mişcarea Legionară ca cel mai important pericol la adresa regimului comunist instalat de sovietici în România. În cadrul acţiunilor întreprinse de Departamentul Securităţii Statului (DSS) contra Mişcării Legionare, rolul principal a revenit Direcţiei Generale de Informaţii Externe (DGIE, prescurtat DIE), dintr-un motiv foarte simplu, în ţară Mişcarea Legionară era decapitată, cei mai importanţi legionari erau toţi închişi (aveau să iasă abia în 1964, odată cu graţierea dată de Gheorghe Gheorghiu Dej), ca atare Securitatea internă nu avea probleme deosebite, cu excepţia desigur a legionarilor paraşutaţi între 1950-1953, de care se ocupa direcţia a III-Contraspionaj a Securităţii interne. Însă conducerea Mişcării Legionare se găsea, aproape intactă, în exterior, era foarte activă şi cu sprijinul statelor occidentale desfăşura o activitate susţinută, pe tărâm politic, propagandistic şi cultural etc., printre altele, Mişcarea Legionară edita periodice, ziare şi cărţi, dar ceea ce îngrijora cel mai mult Securitatea, era colaborarea Legiunii cu serviciile de informaţii, militare şi civile, din Statele Unite, Franţa, Germania Federală, Marea Britanie, Spania etc. În aceste condiţii, lupta contra Legiunii a fost dusă în principal,

permanent, până în 1989, de Securitatea exterioară, DIE (DGIE), iar din 1978, de CIE (Centrala de Informaţii Externe), care a preluat integral atribuţiile DGIE, desfiinţată de Ceauşescu, drept represalii pentru defectarea generalului Pacepa, la 29 iulie 1978, şeful adjunct al DGIE.

În România de astăzi, din păcate, accesul istoricilor români şi străini la arhivele Securităţii este interzis, bineînţeles cu excepţia istoricilor „oficiali" ai SRI-ului (cum sunt *Cristian Troncotă* şi *Mihai Pelin*, primul cu gradul colonel în SRI, pentru al doilea nu cunoaştem cu certitudine gradul din SRI, este însă posibil să fie şi el colonel[39]). Tărăgănarea şi apoi amputarea proiectului iniţial al legii accesului la arhivele şi dosarele Securităţii, aşa zisa „*Lege Ticu Dumitrescu*", constituie încă o dovadă, că un studiu asupra subiectului anunţat prin titlul comunicării noastre, întâmpină dificultăţi extrem de mari. În 1997 a apărut la Bucureşti, în editura „*Evenimentul românesc*", volumul „**Culisele spionajului românesc**", scrisă de Mihai Pelin, care tratează istoria Direcţiei de Informaţii Externe din DSS, între anii 1955-1980 (în realitate cercetarea se opreşte la anul 1978, anul defectării generalului Ion Mihai Pacepa). Titlul cărţii induce în eroare, de fapt volumul îşi propune un singur scop, să-l compromită pe generalul Ion Mihai Pacepa, cel care a fost adjunctul Direcţiei de Informaţii Externe, urmând imediat în schema DIE după generalul Nicolae Doicaru. Pentru a scrie acest volum, Mihai Pelin a declarat că a studiat 98 de dosare, însumând 40.000 de file şi a luat notă de declaraţiile a 1500 de ofiţeri din DIE, anchetaţi cu prilejul defectării („dezertării") generalului Pacepa. Este evident că lucrarea „*Culisele spionajului românesc*" este o lucrare elaborată de un colectiv mai larg de lucru din cadrul Serviciului Român de Informaţii, Mihai Pelin fiind doar coordonatorul volumului. Pentru a-l comprimite şi denigra pe generalul Pacepa, Mihai Pelin şi colegii săi din SRI, recurg la o reţetă bine verificată în istorie, amestecarea jumătăţilor de adevăr cu jumătăţi de neadevăr... Paradoxal, acest lucru a servit cercetării

[39] După Paul Goma (în „Lumea liberă românească", nr. 571 din 11.09.99), Mihai Pelin nu ar avea decât gradul de plutonier în Securitate (SRI). Credem că este o „denigrare" a lui Mihai Pelin, acesta trebuie să aibă un grad mult mai mare în Securitate (SRI).

noastre, deoarece partea de adevăr este constituită prin sute de documente ale Direcției de Informații Externe (DIE) publicate în volum, documente, pe care şi verificările noastre, le-au găsit, cel puțin până acum, autentice. Documentele operative ale DIE privesc în bună măsură Mişcarea Legionară, mai precis spus, caracterizează măsurile operative luate de DIE împotriva Legiunii. Am consultat şi alte surse, pe care, pe moment, nu le precizăm, care ne-au permis o mai bună înțelegere a contextului în care a acționat DIE împotriva Mişcării Legionare din exterior, între anii 1955-1978.

Atacul produs în noaptea de 14 spre 15 februarie 1955 împotriva legației României din Berna, de un comando românesc condus de Oliviu Beldeanu, a determinat Securitatea să reconsidere încă o dată emigrația română, considerată, începând cu data atacului de la Berna, „în întregime dușmănoasă la adresa RPR". În plus, inițial Securitatea a fost convinsă că în spatele atacului de la Berna a stat Mişcarea Legionară, ca atare s-a decis să-i declare război, război informațional şi psihologic, care a continuat permanent, până în ziua de astăzi, deşi s-a descoperit rapid, că Legiunea nu avea nici un amestec în atacul de la Berna. Nu mult după Berna, ministrul afacerilor interne, Alexandru Drăghici, a ordonat întocmirea unui „catalog" al „emigrației dușmănoase" (finalizat abia în martie 1960), care cuprindea mii de persoane, din care aproximativ jumătate erau legionari sau colaboratori apropiați ai Mişcării Legionare. Printre aceştia erau, conform caracterizărilor DIE:

Gheorghe Acrivu, *fiul lui Nicolae şi al Stanei, născut la 13 August 1913, în oraşul Tecuci, cu ultimul domiciliu în oraşul Timişoara, str. Solderer nr. 2, de profesie avocat. În anul 1941, după rebeliunea legionară, a fugit în Germania, aflându-se în prezent în RF a Germaniei. A făcut parte din armata legionară a lui Horia Sima, având gradul de sublocotenent. În prezent, este secretar general al Asociației românilor din RF a Germaniei şi are legături cu autoritățile germane de la Bonn. În caz de identificare să fie reținut.*

Vasile Boldeanu, *fiul lui Ion şi al Ivancăi, născut la 15 Februarie 1902, în comuna Risipiți, raionul Focşani, regiunea Galați, cu ultimul domiciliu în Focşani, str. Alexandru Golescu nr. 23, de profesie preot. A fost comandant legionar, şef al organizației legionare din Putna şi apoi secretar general al Mişcării Legionare pe*

ţară. În anul 1942, a plecat clandestin în străinătate. În prezent, se află la Paris, fiind preot paroh la o biserică ortodoxă a emigraţiei. În caz de identificare, să fie reţinut.

Vasile Faust Brădescu, *născut la 14 iunie 1914, în Bucureşti, fiul lui Ioan şi al Aurorei, cu ultimul domiciliu în Bucureşti, Calea Moşilor nr. 350, avocat. Susnumitul a făcut parte din organizaţia legionară. În 1938, a plecat în Franţa, pentru continuarea studiilor, de unde a refuzat să se întoarcă în ţară. În prezent se află în Brazilia, de unde poartă corespondenţă cu rudele sale din RPR. În caz de identificare, să fie reţinut.*

Nicolae Caranica, *fiul lui Constantin şi Caliopi, născut la 15 august 1924, în comuna Veria, Grecia, fost student la Facultatea de medicină veterinară, cu ultimul domiciliu în Constanţa, str. Ion Lahovari nr. 35, fost legionar. În 1942 este condamnat la 8 ani temniţă grea. În 1946 îşi reia studiile la Bucureşti şi, totodată, continuă activitatea legionară. În anul 1948 a fugit din ţară în Iugoslavia. În prezent, se află în Franţa. În caz de identificare, să fie reţinut.*

Platon Chirnoagă, *fiul lui Gheorghe şi al Olimpiei, născut la 24 octombrie 1895, în comuna Poduri, raionul Moineşti, cu ultimul domiciliu în Timişoara, str. Gheorghe Dima nr.5. În anul 1944, fiind comandant al Diviziei 4 infanterie, a trădat patria, trecând cu aproape întreg efectivul la nemţi. A făcut parte din aşa-zisul guvern al lui Horia Sima. În 1950, a înfiinţat Asociaţia foştilor ofiţeri combatanţi, iar la această dată face parte din comitetul de iniţiativă al* ***Frontului Libertăţii****. În prezent se află în Franţa. În caz de identificare, să fie reţinut.*

Emil Cioran, *născut la 8 aprilie 1911, în comuna Răşinari, raionul Sibiu, fiul lui Emilian şi al Elvirei, profesor, cu ultimul domiciliu în Sibiu, str. Cooperaţiei nr. 7. În anul 1937, se înscrie în Mişcarea Legionară, unde depune o vie activitate, în special pe linie ideologică. În anul 1941, după rebeliunea legionară, fuge în Germania, iar mai târziu se stabileşte în Franţa. Duce activitate propagandistică duşmănoasă împotriva RPR. În caz de identificare, să fie reţinut.*

Ioan Fleşeriu, *născut la 15 septembrie 1901, în comuna Balomiru de Câmpie, regiunea Hunedoara, fiul lui Avram şi al*

Zamfirei, avocat, cu ultimul domiciliu în Sibiu, str. Livezii nr. 1. Se încadrează în Mişcarea Legionară în 1937. În timpul guvernării legionare, este numit prefect al fostului judeţ Sibiu. Conduce rebeliunea din oraşul Sibiu. În 1941, după rebeliune, fuge în Germania, de unde apoi se stabileşte în SUA. Face parte din conducerea centrului legionar din SUA. În caz de identificare, să fie reţinut.

Richard Grabovschi, *zis Jean, fiul lui Virgil şi al Victoriei, născut la 21 martie 1921, în Râmnicu Vălcea, cu ultimul domiciliu în Râmnicu Vălcea, str. Praporgescu nr. 9, fost ofiţer. În anul 1942, este trimis la o şcoală de specialitate în Germania, unde se înrolează în „**armata naţională**", iar după capitularea Germaniei refuză să revină în ţară. În 1946, a fost numit preşedinte al Comitetului român din Linz. În 1947 urma să fie trimis în ţară cu misiuni de spionaj. În prezent este stabilit în SUA. În caz de identificare, să fie reţinut.*

Nicolae Hodoş, *născut la 18 aprilie 1904, în Bucureşti, fiul lui Nerva şi al Alexandrinei, cu ultimul domiciliu în Bucureşti, str. Dionisie Lupu nr. 65, medic. A fost membru în comitetul de conducere al organizaţiei subversive MNR şi prim colaborator al legionarului Gheorghe Manu. În 1948, a plecat cu paşaport în Franţa, iar soţia a plecat odată cu ex-regina Elena, a cărei secretară era. În străinătate, s-a alăturat acţiunii duse împotriva ţării noastre de Vintilă Brătianu şi dr. Alexandru Moruzzi. În caz de identificare, să fie reţinut.*

Vasile Iaşinschi, *fiul lui Cosma şi al Eufrosinei, născut la 17 decembrie 1892, în comuna Volovăţ, satul Burla, raionul Rădăuţi, regiunea Suceava, cu ultimul domiciliu în Bucureşti, str. Oltarului nr. 12. De profesie farmacist. În anul 1927, se încadrează în Mişcarea Legionară. În timpul guvernării legionare, a fost ministrul sănătăţii şi prevederilor sociale şi şeful garnizoanei legionare Bucureşti. Participă activ la rebeliune şi este condamant, în lipsă, la 25 de ani muncă silnică, întrucât fuge în Germania. În 1944, la Viena, ia parte la constituirea guvernului „**naţional-român**", fiind numit vicepreşedintele acestuia. A luat legătura cu CIC şi a propus organizaţiei legionare crearea unui serviciu de spionaj al acesteia, care să colaboreze cu CIC prin Kurt Auner (fost şef al serviciului de spionaj german pentru România). A ţinut la posturile de radio*

capitaliste discursuri contra RPR. Face parte din statul major al legionarilor din străinătate. Se află împreună cu familia în Spania, la Madrid. În caz de identificare, să fie reținut.

Vasile Jovin, *fiul lui Milodin şi al Persidiei, născut la 31 ianuarie 1901, în comuna Sân Nicolau Mare, regiunea Timişoara, cu ultimul domiciliu în Bucureşti, str. Ţepeş Vodă nr. 21, comerciant. A fost ajutor de comandant legionar. În 1941, a fugit în Germania, unde a urmat o şcoală de telegrafişti şi, în Decembrie 1941, a fost paraşutat în țară pentru a întreprinde acțiuni de spionaj şi diversiune. În anul 1941 a fugit în Franța, apoi a emigrat în Argentina. În caz de identificare, să fie reținut.*

Mile Lefter, *fiul lui Ioan şi al Ecaterinei, născut la 10 mai 1902, în comuna Rogojeni, raionul Bujor, regiunea Galați, str. Miron Costin nr. 40, de profesie avocat. Fost comandant legionar al Bunei Vestiri. În anul 1941,a fugit în Germania, pentru a scăpa de arestare, în urma activității legionare. Se află în Argentina şi face parte din conducerea emigrației române din străinătate şi din conducerea grupării legionare. În caz de identificare, să fie reținut.*

Ion Mânzatu, *zis* **Nello Manzatti**, *născut la 5 februarie 1902, în Bucureşti, fiul lui Anton şi al Mariei, cu ultimul domiciliu în Bucureşti, str. Vasile Alecsandri nr. 7, de profesie compozitor. În țară a desfăşurat o activitate legionară. A compus majoritatea cântecelor legionare. În anul 1947, a fugit din țară în Austria, iar ulterior a trecut în Franța. În prezent se află în Argentina. În străinătate desfăşoară activitate duşmănoasă împotriva RPR. În caz de identificare să fie reținut.*

Ilie Olteanu, *fiul lui Ilie şi al Anei, născut la 16 decembrie 1903, în comuna Luduş, raionul Sebeş, regiunea Hunedoara, cu ultimul domiciliu în Bucureşti, de profesie funcționar. Fost comandant legionar. În 1946, pentru a scăpa de arestare, a fugit în Germania. În prezent se află în SUA. În caz de identificare, să fie reținut.*

Constantin Papanace, *fiul lui Ioan şi al Ianulei, născut la 15 septembrie 1904, în comuna Veha, Salonic, cu ultimul domiciliu în Bucureşti, str. Prof. Ioan Ursu nr. 20, fost ministru subsecretar de stat. A fost comandant legionar. După rebeliunea legionară, a fugit din țară. Desfăşoară activitate duşmănoasă împotriva RPR. În caz de identificare, să fie reținut.*

Vasile Posteucă, *fiul lui Emil şi al Elenei, născut la 10 septembrie 1912, în comuna Stăneştii de Jos, regiunea Suceava, profesor şi ziarist, fost cu ultimul domiciliu în Bucureşti, str. Luterană nr. 20. A făcut parte din organizația,legionară, unde a depus o intensă activitate. În 1952 a fugit din țară, iar în prezent se află în Canada, unde este şef al legionarilor antisimişti. A fost pregătit pentru a fi trimis în țară cu misiuni de spionaj. În caz de identificare, să fie reținut.*

Ion Rață, *fiul lui Dumitru şi al Mariei, născut la 10 august 1910, în comuna Celei, raionul Baia de Aramă, regiunea Craiova, cu ultimul domiciliu în comuna Celei, de profesie agricultor. Legionar, şef de garnizoană şi primar în timpul guvernării legionare. În luna iulie 1948, a fost anchetat de organele Siguranței, pentru motivul că a întreținut legături cu o bandă subversivă, în urma cărui fapt a fugit din țară, trecând fraudulos frontiera în Iugoslavia şi după un timp, a plecat în Italia. În prezent se găseşte în Franța. În caz de identificare, să fie reținut.*

Elvira Sima, *născută la 10 februarie 1912, în comuna Băița, raionul Brad, regiunea Hunedoara, fiica lui Azarie şi a Lucreției, de profesie funcționară, cu ultimul domiciliu în Brad. Este soția lui Horia Sima. În Septembrie 1944, legionarii au organizat scoaterea ei clandestină din țară. În prezent se află în Spania. În caz de identificare, să fie reținută.*

Horia Sima. *fiul lui Gheorghe şi al Silviei, născut la 6 iulie 1906, în Bucureşti, cu ultimul domiciliu în Bucureşti, profesor. Conducător al Mişcării Legionare. După rebeliunea din 1941, a fugit în străinătate, unde îşi continuă activitatea de conducător legionar. În caz de identificare, să fie reținut.*

Nicolae Șeitan, *fiul lui Gheorghe şi al Mariei, născut la 11 decembrie 1906, în comuna Panduru, raionul Hârşova, regiunea Constanța, de profesie avocat, cu ultimul domiciliu în Constanța, str. Alexandru cel Bun nr. 66. A activat în organizația legionară din anul 1933 şi a avut gradul de comandant legionar. În timpul dictaturii legionare, a deținut funcția de prefect al fostului județ Constanța. După rebeliunea legionară din ianuarie 1941, la care a participat, a fugit în Bulgaria, apoi în Germania. În anul 1945, a trecut în Italia,*

ataşându-se grupului Ilie Gârneaţă, după care, în anul 1947, a emigrat în Argentina. În caz de identificare, să fie reţinut.

Viorel Trifa, *născut la 13 august 1913, la Câmpeni, fostul judeţ Alba. A urmat Facultatea de Teologie din Chişinău. Se înscrie de tânăr în Mişcarea Legionară. A intrat pentru prima dată în atenţia Siguranţei şi Justiţiei, cu prilejul congresului studenţesc legionar de la Tg. Mureş. În noiembrie 1938, Viorel Trifa a fost din nou condamnat, dar a scăpat de pedeapsă fugind în Germania. A revenit în ţară în 1940, desfăşurând o activitate nefastă, mai ales în zilele rebeliunii legionare din ianuarie 1941, în calitate de preşedinte al Uniunii Studenţeşti Creştine şi de comandant al Centrului Studenţesc Legionar din Bucureşti. În consecinţă, a fost din nou nevoit să fugă din ţară, fiind condamnat la muncă silnică pe viaţă, în contumacie, la 15 iunie 1941. În 1945 Siguranţa îl localiza la Milano, în tovărăşia unui alt legionar celebru, Constantin Papanace. În 1950, s-a stabilit în SUA, ca redactor la revista „Solia". În aprilie 1952 a fost consacrat ca episcop al românilor americani ortodocşi, sub numele de* ***Valerian****. În caz de identificare, să fie reţinut.*

George Uscătescu, *fiul lui Vasile şi al Cameliei, născut la 3 mai 1917, în comuna Creţeşti, raionul Gilort, regiunea Craiova, cu ultimul domiciliu în Bucureşti, fost profesor. În anul 1940, cu ajutorul organizaţiei legionare, a plecat în Italia, pentru completarea studiilor superioare, iar după 23 August 1944 a refuzat să se mai întoarcă. În prezent se află în Spania, unde este redactor şef al revistei legionare* ***Destin****. În caz de identificare, să fie reţinut.*

Arnold Walter, *fiul lui Iuliu şi al Luizei, născut la 20 iulie 1905, în comuna Câmpeni, regiunea Cluj, cu ultimul domiciliu în comuna natală, de profesie mecanic. În anul 1937 s-a încadrat în Mişcarea Legionară, desfăşurând o activitate intensă, fapt pentru care, în 1940, a fost numit şef de poliţie legionară. În 1943, fiind pe front în Italia, cade prizonier la englezi, apoi ajunge în Franţa. În caz de identificare, să fie reţinut.*

Unele date din acest „catalog" sunt luate după ureche, astfel Emil Cioran, a părăsit definitiv România în 1937 şi din acest elementar motiv, nu putea lua parte la „rebeliunea" legionară din 1941... Platon Chirnoagă nu a trecut cu întregul efectiv la inamic, înconjurat de trupe net superioare, germano-maghiare, într-un cap de

pod avansat peste Tisa, divizia sa avea să fie decimată, iar generalul Chirnoagă luat prizonier, împreună cu restul supraviețuitorilor. De asemenea, Horia Sima nu s-a născut la 6 iulie 1906 la Bucureşti, ci la 3 iulie 1906 la Mândra, în Făgăraş, ceea ce este complet altceva, iar comuna în care s-a născut în Pind, Constantin Papanace, se pare că este Veria şi nu Veha. Stârneşte hilaritate şi menționarea în această listă a Elvirei Sima, care nu făcuse politică în cadrul Legiunii. Vina ei era una singură, era soția lui Horia Sima... Trebuie să menționăm şi faptul, că unele din persoanele nominalizate mai sus, nu sunt cunoscute de actuala conducere a Mişcării Legionare ca legionari...

Absurditatea Securității a mers până acolo, încât la 21 martie 1960, „*marele catalog al emigrației române duşmănoase*“<sic>, a fost tipărit şi legat în volum! Prin Ordinul nr. 2539/1960, generalul colonel **Alexandru Drăghici**, a dispus subalternilor să-i aplice întocmai prevederile: „*Se pun în urmărire pe țară elementele cuprinse în buletinul de față. În caz de identificare a acestora, se va face cunoscut organului care duce acțiunea de urmărire pe țară. Ordinele de urmărire pe țară emise anterior se anulează. Folosirea prezentului buletin se va face în conformitate cu prevederile Ordinului nr. 155/1959 şi instrucțiunile privind urmărirea pe țară*“. Urmărire, care în cazul persoanelor nominalizate în acest catalog, urma să se desfăşoare **exclusiv în străinătate**, **în condiții care ar fi violat toate drepturile internaționale**! Securitatea nu a renunțat, la ideea de a răpi persoane din emigrația română, decât o dată cu Revoluția din Decembrie 1989, însă singurele persoane răpite au fost **Oliviu Beldeanu** (executat în 1960) autorul principal al atacului asupra legației RPR din Berna, **Aurel Decei** şi **Traian Puiu**. Din aceste trei persoane, doar ultimul era legionar.

Dovadă că Direcția de Informații Externe nu glumea, este operațiunea montată la 20 ianuarie 1958, contra lui Traian Puiu. Pentru răpirea lui Traian Puiu, Direcția de Informații Externe (DIE) a trimis în Austria un important efectiv. Din el făceau parte colonelul Aurel Moiş şi viitorul general Nicolae Doicaru (care în curând avea să devină şeful DIE, în locul generalului Mihai Gavriliuc - cel care a coordonat „operațiunea Traian Puiu“). În conformitate cu planul stabilit, colonelul Aurel Moiş a adus-o din Berlinul Occidental pe

agenta „**Gerda**“[40], care era o veche colaboratoare a DIE, căreia i s-au creat condițiile financiare pentru a închiria un apartament în Viena. Doicaru, Moiş, ofițerul DIE Dumbravă şi medicul din DIE, Lerescu, s-au deplasat în capitala Austriei, cu un automobil special amenajat, capabil să primească în portbagaj, într-un compartiment ascuns, un corp omenesc aflat sub influența tranchilizantelor. Agenta „Gerda“ l-a învitat pe Traian Puiu la ea acasă, pe motivul că doreşte să-şi schimbe apartamentul, Traian Puiu exercitând în Austria meseria de agent imobiliar. Venit la ea acasă, Traian Puiu a fost imediat imobilizat, drogat şi transportat apoi de urgență în Ungaria, trecerea frontierei între Austria şi Ungaria, făcându-se fără probleme. După o noapte petrecută la Budapesta, Traian Puiu a fost dus în România, unde a început imediat anchetarea sa. Pe urmă locuința personală a lui Traian Puiu a fost violată de un spărgător profesionist, care a confiscat toate documentele găsite la fața locului. În fine, agenta „Gerda“ a dispărut imediat din Viena, întorcându-se în Berlinul Occidental. Cert este că ministrul de interne, Alexandru Drăghici a apreciat mult „reuşita” acestei operațiuni, ca atare l-a numit pe Nicolae Doicaru, la câteva luni după răpirea lui Traian Puiu, şef al DIE, în locul generalului Mihai Gavriliuc. Este interesant, dar nu relevant, că generalul Nicolae Doicaru (împuşcat în 1991 în România, la o partidă de vânătoare - ancheta Procuraturii Militare a „stabilit” „sinucidere”...) a fost înscris în tinerețe în Frățiile de Cruce şi apoi a participat la „rebeliunea“ legionară din 1941... Securitatea i-a făcut şi o scurtă biografie lui Traian Puiu, din care aflăm:

„***Traian I. Puiu*** *s-a născut la 28 februarie 1913 la Cobadin, în județul Constanța şi absolvise Academia Comercială. Traian I. Puiu fusese în timpul statului național-legionar primar al Constanței. După rebeliunea din 21-23 ianuarie 1941 a fugit în Bulgaria şi apoi în Germania. Ulterior a fost condamnat în contumacie la 18 ani muncă silnică. La 27 iulie 1947, a fost semnalat drept comandant al centrului legionar din Salzburg. În 1950, a devenit preşedinte al Comitetului românesc din acelaşi oraş. În caz de identificare, să fie reținut*“.

[40] SRI şi SIE au refuzat să precizeze identitatea reală a agentei “Gerda”, ceea ce semnifică că ea se mai află în Germania Federală şi mai este activă.

De ce a fost ales Traian Puiu şi nu alt legionar, nu aflăm din documentele Securității. Probabil faptul că locuia la Viena, la numai 70 km de frontiera cu Ungaria a contat mult în balanță. Ulterior anului 1959, Direcția de Informații Externe nu a mai reuşit, din diferite motive, tehnice, politice, diplomatice etc., să mai răpească pe nimeni din străinătate, deşi a întreprins mai multe operațiuni de acest gen. Imediat cum a venit la putere, în 1965, Nicolae Ceauşescu a ordonat înăsprirea măsurilor față de Emigrație, printre altele, Alexandru Drăghici i-a redactat **un catalog destinat exclusiv legionarilor emigrați, conținând 545 nume**. Ca o curiozitate, în „catalogul legionarilor din emigrație", numele lui Emil Cioran nu mai figura, nu era însă un act de bunăvoință, ci o omisune, el va apare, cu aceleaşi caracterizări în următorul „catalog"... În fine, în 1971 şi 1972 (în aşa zisa „primăvară românească") s-au redactat alte două cataloage, de data aceasta „generale" ale Emigrației, cuprinzând **7.632** de nume ale persoanelor „duşmănoase", inclusiv Emil Cioran... Exceptând persoanele decedate, acest catalog, **„îmbunătățit" sensibil în ultimul timp**, este folosit şi în prezent de Serviciul de Informații Externe (SIE) condus de „ziaristul" Cătălin Harnagea.

La 5 august 1976 s-a petrecut în Germania Federală, pe autostrada Nürnberg-München, un accident ciudat, un automobil Audi 80 a intrat din plin în singurul copac existent pe marginea autostrăzii, pe o rază de mai mulți kilometri... În maşină se găseau preotul Vasile Zăpârțan şi Dumitru Leontieş, care au decedat imediat. Primul era un colaborator apropiat al Mişcării Legionare, al doilea era un fruntaş cunoscut al Legiunii. În maşină se mai aflau două femei din România, care au supraviețuit accidentului, pe urmă au dispărut, nimeni nu mai ştie unde se află şi cu ce se ocupă. Generalul Pacepa, a afirmat ulterior, în cartea sa „Orizonturi roşii", că preotul Zăpârțan a fost de fapt asasinat, prin montarea unui accident de către DIE. Nu este exclus deloc, mai ales că putem citi acum în „*Culisele spionajului românesc*", caracterizarea făcută de DIE preotului Vasile Zâpărțan:

Vasile Zăpârțan, *fiul lui Ioan şi al Mariei, născut la 27 aprilie 1918, în comuna Mica, raionul Dej, regiunea Cluj, preot greco-catolic, cu ultimul domiciliu în Cluj. În anul 1940 a plecat la studii teologice la Roma, Italia, de unde nu s-a mai întors în țară. Ulterior s-a stabilit în Austria, făcând parte din conducerea emigrației*

române. Duce o intensă propagandă împotriva RPR. În prezent se află în Germania Occidentală. În caz de identificare, să fie reținut.

La începutul anilor ’60 Direcția de Informații Externe a pornit o acțiune concertată împotriva a doi importanți prelați ortodocşi, cu trecut legionar, episcopul **Viorel Trifa** din Statele Unite şi preotul paroh **Vasile Boldeanu** din Paris. Compromiterea Legiuni era un obiectiv urmat, dar un obiectiv secundar, cel principal era altul: acapararea bisericii ortodoxe româneşti din Statele Unite şi a bisericii româneşti de la Paris, de către regimul comunist din România, prin Patriarhia de la Bucureşti. Viorel Trifa era episcopul românilor americani ortodocşi. Împotriva sa, DIE l-a aruncat în luptă pe Rabinul Şef **Moses Rosen**. Acesta, de la Tel Aviv, pe data de 3 mai 1962, a rostit un virulent atac contra episcopului Viorel Trifa, fiind acuzat că ar fi fost „criminal de război”[41]. Există supoziții că în realitate Rabinul Şef Moses Rosen ar fi fost recrutat de DIE, dar până acum nu a apărut un document provenit din arhiva Securității care să ateste acest lucru. Nu este însă exclus ca acest document să apară la lumină, dacă există. Direcția de Informații Externe bănuia însă că Moses Rosen lucra pentru serviciile secrete israeliene, adică pentru Mossad. Un lucru este cert, chiar dacă nu a avut nici o funcție în DIE, Moses Rosen a fost pilotat incontinuu, in „afacerea Viorel Trifa“ de către DIE, fiind în contact permanent cu coloneii Dumitru Popescu, Ion Paşca, Nicolae Spătaru şi Ion Mihai Pacepa. Rezultatul acestui război, care a durat exact un sfert de secol, a fost în final un eşec pentru Direcția de Informații Externe. Autoritățile americane au tergiversat incontinuu procedura judiciară împotriva episcopului Trifa, iar Direcția de Informații Externe a avut mari probleme de a găsi documente care să ateste că Viorel Trifa, în timpul aşa numitei rebeliuni legionare s-ar fi făcut vinovat de moartea unor evrei în Bucureşti. După cum scrie Pacepa în „*Orizonturi roşii*“, în lipsă de altceva mai bun, DIE a sfărşit prin a trimite justiției americane o fotografie trucată, în care Viorel

[41] Este interesant, că imediat după aşa numita rebeliune legionară din 21-23 ianuarie 1941, Eugen Cristescu, directorul SSI, i-a fabricat lui Viorel Trifa un dosar de agent comunist (!?) în slujba Moscovei, fapt ce a dus la anchetarea lui Trifa, la Berlin, de către Gestapo, care însă a stabilit neveridicitatea datelor comunicate de Eugen Cristescu.

Trifa era prezentat pe o motocicletă, trăgând din mers cu pistolul asupra unor evrei, în timpul „rebeliunii“ legionare. Inițial această fotografie a fost considerată autentică, în această situație, pentru a nu risca să fie expulzat din SUA, episcopul Trifa s-a retras în Portugalia, unde a şi murit la 28 februarie 1987, în vârstă de 72 de ani. Securitatea nu a câştigat pe moment nimic din această campanie, pentru că românii americani ortodocşi au rămas în continuare în afara Patriarhiei de la Bucureşti, deşi există aproape certitudinea că succesorul episcopului Trifa, *Nathaniel Popp*, (trecut în mod cu totul surprinzător de la greco-catolicism la ortodoxism!?) a fost racolat, în anii ’80, de CIE.

Împotriva preotului paroh Vasile Boldeanu s-a procedat inițial la fel. A fost trimis acolo colonelul DIE Ion Popescu, acoperit ca şi consul la Paris. Ion Popescu, cu ajutorul unor ziare, a încercat să probeze că preotul Vasile Boldeanu a fost şi el „criminal de război“, fiind implicat în masacrarea evreilor din România. Nu a reuşit însă să aducă probe în sprijinul acestor acuzații, iar ziarul parizian care l-a colomniat pe preotul Boldeanu, a pierdut procesul cu acesta. DIE a pretins ulterior că a reuşit să introducă în anturajul preotului Boldeanu un informator, pe Gheorghe Bălteanu, fost legionar, condamnat în 1948 pentru omisiune de denunț. Direcția de Informații Externe, recunoştea însă că acesta a furnizat „informații slabe“. Este interesantă şi cariera ulterioară a colonelului Ion Popescu, acesta a fost numit, după fiascoul de la Paris, în fruntea Departamentului Cultelor, ***fiind în realitate adevăratul şef al Bisericii Ortodoxe Române, până în Decembrie 1989***. După Revoluție a încercat să înființeze, cu ajutorul SRI şi SIE un „Centru Ecumenic Internațional“ la Bucureşti, iar apoi a devenit directorul *Băncii Internaționale a Religiilor*, o bancă unde se rulează banii serviciilor secrete românești.

Direcția de Informații Externe s-a ocupat îndeaproape şi de fostul căpitan **Ion. V. Emilian**, descris ca şi „cuzist“ şi „antonescian“, „având strânse legături cu Mişcarea Legionară”... O notă a DIE îl prezintă ca „*fostul preşedinte al organizației cuziste „Svastica de foc“, dezertor, la 24 august 1944, din Armata Română, trecut de partea germanilor. În 1946 a înființat la Linz primul comitet al refugiaților români, care s-a transformat în 1947 în ACRAS (Asociația creştină a românilor din Austria superioară). Între timp ar*

*fi fost recrutat de CIC (**Counter Intelligence Corps**), organism contrainformativ al armatei americane. În 1949-1950 locuia tot la Linz unde a scos periodicul „**Vestitorul**", stabilindu-se apoi la München, unde a început să editeze gazeta „**Stindardul**"*. Un document informativ al DIE, datat 1 august 1968, este consacrat acestei reviste, care a dat multă bătaie de cap regimului comunist de la Bucureşti: „*Anul apariţiei: 1953. Sediul: oraşul München, din RF a Germaniei. Se editează lunar într-un tiraj de 1500-2000 de exemplare, de către cuzistul Ion V. Emilian, fiind susţinut material de către Ministerul vest-german al refugiaţilor şi serviciul de spionaj german. Are o prezentare grafică corespunzătoare, fiecare număr apărând în 8 pagini, din care două în limba franceză. Conţinut: consacră un spaţiu larg portretelor de ofiţeri sau soldaţi români căzuţi pe frontul antisovietic, publică materiale împotriva ideologiei comuniste, în general şi cu caracter calomnios la adresa ţării noastre; ia atitudine împotriva cetăţenilor care vin în contact cu reprezentanţele noastre diplomatice sau vizitează RS România; sprijină în coloanele ziarului acţiunile legionarilor simişti; se pronunţă împotriva agitaţiilor iredentiste ale refugiaţilor maghiari, împotriva dislocărilor de populaţie românească din Basarabia şi Bucovina de Nord*". Ion V. Emilian a decedat în 1985, revista sa, sub numele de „*Stindardul Românilor*" a fost continuată, până în 1990, de *Ion Pantazi*, aflat şi el în urmărire informativă de către DIE şi apoi de CIE[42].

Mişcarea Legionară apare abuziv nominalizată în 1977 şi într-un supliment al revistei „**Europa şi neamul românesc**", editată de *Iosif Constantin Drăgan*, un supliment redactat integral de DIE, în care se publică fişele, întocmite de DIE, ale unor redactori şi colaboratori de la radio *Europa Liberă*, cum ar fi Octavian Vuia, Constantin Sporea, Alexandru Suga, Petru Popescu, Valer Pop (Walter Popan), Vasile Boldeanu, Virgil Ierunca şi Monica Lovinescu. Despre ultimii se spune: „*Evoluaţi dintr-un soi de socialism de nuanţă conservatoare şi prudentă, aceste două personaje, după ce şi-au ratat viaţa şi pierdut speranţa de a se încadra în viaţa socială şi spirituală*

[42] Între 1990 şi 1996 (anul decesului său) Ion Pantazi a fost sub supravegherea SRI-ului şi respectiv a SIE.

a Franţei, au alunecat încet, încet, spre colaborarea cu grupările naziste ale Gărzii de Fier şi se află acum însăşi în inima colaborării Europei Libere cu Garda de Fier".

Inutil de precizat că Monica Lovinescu şi Virgil Ierunca nu au fost niciodată membri ai Mişcării Legionare, iar de o colaborare a lor cu Legiunea (Garda de Fier) nu avem nici un fel de date...

Trebuie să ne referim pe scurt şi la organizarea Direcţiei Generale de Informaţii Externe (DGIE), mai cunoscută sub numele scurtat de DIE (Direcţia de Informaţii Externe). După reorganizarea din 1972, DGIE se compunea din trei divizii:

Divizia I Europa, cu două grupe: *ţările germanice* şi *ţările mediteraneene*. Divizia era condusă de colonelul Gheorghe Toader.

Divizia II Alte regiuni. Divizia era împărţită în mai multe grupe*: SUA - America Latină, Asia şi Africa - Orientul Apropiat*. Divizia era condusă de generalul maior Gheorghe Marcu. În cadrul acestei divizii s-a înfiinţat o rezidenţă pentru Australia, care avea ca obiectiv, printre altele, conform celor afirmate de colonelul Aurel Florea, „*Lichidarea membrilor fostei Gărzi de Fier care continuă să activeze contra regimului*"!...

Divizia III Emigraţie şi contraspionaj, condusă de generalul maior Gheorghe Bolânu. Divizia III avea ca obiectiv şi lupta împotriva Gărzii de Fier.

În cadrul DGIE erau şi mai multe direcţii secundare. *Direcţia Ilegali*, era direcţia care coordona activitatea agenţilor înfiltraţi ilegal în ţările occidentale, mulţi dintre aceştia activează şi în prezent pentru SIE sau SRI. *Direcţia Tehnico-Ştiinţifică*, era condusă de colonelul Gheorghe Sârbu. *Direcţia Rapoarte-Solicitări* îl avea ca şef pe generalul Nicolae Cotigă, *Direcţia Personal - Pregătire* era condusă de generalul Nicolae (Andruţa) Ceauşescu. În fine DGIE mai avea în compunere trei secţii, *Cifru*, *Supraveghere* şi *Dezinformare*. Secţia de dezinformare din cadrul DGIE s-a ocupat printre altele de fabricarea[43]

[43] Schema DGIE am reprodus-o, ad litteram, din „Culisele spionajului românesc" (Editura Evenimentul Românesc, 1997), inclusiv formulările lui Mihai Pelin. Nu înţelegem ce vrea să spună Mihai Pelin, prin termenul de „fabricare" de către DGIE a dovezilor privind drepturile istorice ale României asupra Basarabiei, Bucovinei şi Transilvaniei. Termenul de

dovezilor istorice cu privire la suveranitatea României asupra teritoriilor în dispută, Transilvania, Basarabia şi Bucovina de Nord. Ea se mai ocupa şi de neutralizarea influenţei conducătorilor din emigraţie, inclusiv a celor din Mişcarea Legionară. În 1972 efectivul DGIE era de 2000 de ofiţeri, majoritatea acoperiţi şi legendaţi.

Din când în când, Direcţia de Informaţii Externe (DIE) a fost nevoită să colaboreze oficial cu persoane domiciliate în străinătate, cu trecut legionar. După defectarea generalului Pacepa, survenită la 29 iulie 1978, un document din ancheta DSS asupra activităţii DIE, datat septembrie 1978, afirmă: *„George Pop, cetăţean englez de origine română, a activat în organizaţia legionară şi a fost înrolat în trupele fasciste SS. A plecat ilegal din ţară în 1949, evitând arestarea şi condamnarea pentru o serie de afaceri dubioase, ajungând în Anglia, unde a intrat în legătură cu emigraţia română reacţionară şi şi-a oferit serviciile spionajului englez (...) George Pop s-a remarcat ca principalul intermediar în afacerile cu partea română, fapt pentru care legăturile s-au realizat la nivel superior (...) Începând cu anul 1964, George Pop a venit în mod constant în ţara noastră, în calitate de reprezentant al firmelor BOAC şi Rolls-Royce, iar în ultimii ani cea mai mare parte din timp şi-a petrecut-o în România. A cunoscut mai multe cadre din fosta Direcţie de Informaţii Externe, aflate la post în străinătate sau în ţară" (...).*

Nürnberg, 10 ianuarie 2000

Liviu Vălenaş

„fabricare" s-ar fi potrivit, în acest caz, KGB-ului şi serviciului secret maghiar.

CAZUL DUMITRU GROZA

Una din cele mai mari minciuni ale istoriografiei româneşti o reprezintă ideea că aşa numita rebeliune legionară, din 21-23 ianuarie 1941, a fost organizată de URSS, prin comunişti infiltraţi în Legiune, pentru a destabiliza regimul generalului Ion Antonescu. Piesa centrală a acestui scenariu, a fost ***Dumitru Groza***, şeful Corpului Muncitoresc Legionar, descris, de către istoricii români, ca agent al KGB-ului, o persoană, care fusese la Moscova, înainte şi după rebeliune (înainte pentru instructaj, după, pentru a se refugia). Discutând cu *Mircea Dimitriu*, domnia sa ne-a spus, că această teză provine iniţial de la Eugen Cristescu, şeful SSI-ului, care imediat după 23 ianuarie 1941, a întocmit un raport fals (cu scopul de a-l întoxica pe Ion Antonescu), precum că Dumitru Groza s-ar fi refugiat în URSS. Ulterior anului 1990, istoricul *Gheorghe Buzatu* a efectuat un stagiu de documentare la Moscova, reuşind să obţină un acces la o serie de arhive româneşti, transportate de sovietici în URSS, după 1944. Printre altele, a descoperit raportul fals întocmit de *Eugen Cristescu*, pe care l-a luat drept autentic. Teza a fost dezvoltată de colonelul *Cristian Troncotă*, istoricul oficial al SRI-ului, în revista „*Magazin Istoric*“, nr. pe ianuarie 1994, dar şi de alţi istorici, toţi de extracţie comunistă. Ghinionul lor a fost că Dumitru Groza mai era în viaţă, în România (nu în URSS!), deşi orb, era perfect lucid şi a dat mai multe declaraţii, interviuri şi depoziţii, care au lămurit complet problema: ***Corpul Muncitoresc Legionar nu a fost infiltrat de comunişti sau de sovietici, iar el, Dumitru Groza, nu a fost niciodată în URSS, nici înainte de rebeliune, nici după ea***! Ironia sorţii este, că în timp ce Eugen Cristescu îl declara „fugit în URSS“ pe Dumitru Groza, el, împreună cu ***Viorel Trifa***, era anchetat la Berlin, de către Gestapo, pentru presupusa direcţionare a rebeliunii legionare de către URSS (informaţii vehiculate nemţilor tot de Eugen Cristescu). Gestapo-ul a constatat însă repede că acuzaţia nu era fondată. Ca o paranteză, este interesant, că în 1941, Viorel Trifa era anchetat de Gestapo, ca presupus agent sovietic, iar peste exact 21 de ani, fostul Rabin Şef al României, Moses Rosen a pornit o campanie contra lui Trifa, acesta

fiind acuzat de data aceasta, ca „fascist şi criminal de război“. Partea cea mai absurdă a acuzațiilor aduse de istoricii români lui Dumitru Groza, a fost aceea că a fost agent KGB, când se ştie prea bine că acest serviciu, sub această titulatură, nu a existat decât după cel de al doilea război mondial. Pe vremea rebeliunii legionare purta numele de NKVD...

Pentru a face lumină împotriva acestor acuzații absurde, în 1996, cu puțin timp înainte de muri, Dumitru Groza a redactat un memoriu exhaustiv (primit şi de noi, prin bunăvoința d-lui Ion Popa din Erlagen), în care a respins categoric acuzațiile că ar fi colaborat cu Moscova, memoriu pe care din motive exclusive de spațiu nu-l mai publicăm. De asemenea a mai acordat un lung interviu, interesant pentru istorici, în care a criticat activitatea Guvernului de la Viena (şi chiar rațiunea inființării sale), din poziția unui legionar care nu a vrut să se implice în această acțiune. În fine, Iulian Neamțu, într-o discuție privată, mi-a spus că aceia care îl critică pe Dumitru Groza, ar fi bine să-şi amintească de episodul Aiud 1961, iar dacă nu-l cunosc, să-l afle acum. În acel an, deținuții politici de acolo au fost obligați să ia parte la o mare şedință (Iulian Neamțu a fost participant direct, în virtutea celor 10 ani de închisoare politică făcută...), la care a venit şi Gheorghe Apostol. Acțiunea făcea parte din programul de „reeducare” de la Aiud. Prezent în primele rânduri la această şedință, Dumitru Groza, departe de a saluta „noile realizări ale regimului” şi implicit de a aproba public „reeducarea” colonelului Crăciun, a ținut un discurs demn şi hotărât, în care a respins „reconcilierea” propusă de colonelul Crăciun şi Gheorghe Apostol (trimis personal de Dej la Aiud) fapt ce a făcut să fie eliberat printre ultimii din inchisoarea Aiudului...

Nürnberg, 14 februarie 2000

Liviu Vălenaş

SCRISORILE LUI ION PANTAZI

În faza ultimă de elaborare a volumului de faţă, anumite cercuri şi persoane au încercat să intimideze (?!) pe coautorii cărţii. În acest sens au fost trimise, din Germania, dar şi din România, d-lui Mircea Dimitriu, copii după articolele din „*România Liberă*”[1], în care era calomniat şi insultat subsemnatul, în ideea de a se demonstra lipsa totală de moralitate a celui căruia i-a acordat interviurile. Prietenii din România ai d-lui Mircea Dimitriu au fost şi ei „ameninţaţi”, că „*dacă va apare această carte, atunci va fi scoasă la lumină o casetă video compromiţătoare la adresa prinţului Ilie Sturdza*” <sic>!... Ca o paranteză, prinţul Ilie Sturdza, fiul fostului ministru de Externe, Mihai Sturdza, a rămas credincios memoriei lui Horia Sima, deci este „simist”, iar caseta video, dacă există, nu poate fi decât „opera” *Cristianei Hâncu*, probabil în „colaborare“ cu *Elena Grager*, de care s-au mai vorbit în această carte. De asemenea au fost trimise copii ale unor cinci scrisori adresate de ***Ion Pantazi***[2], între 29 octombrie 1995 şi 10 ianuarie 1996, lui *Aurel Ionescu*[3] din Germania, devenit după 1991, anti-simist. Trebuie să facem o paranteză, cartea de faţă nu-şi propune, sub nici un motiv, să adâncească dezbinarea între cei fideli lui Horia Sima şi cei care i-au contestat funcţia de comandant al Mişcării Legionare. Autorul cărţii, respectând întru totul deontologia profesională de ziarist, a dorit să fie obiectiv şi să afle, în măsura posibilului, ce s-a întâmplat în realitate. Evident, dat fiind că înterlocutorul său, dl. *Mircea Dimitriu*, a fost tot timpul un apropiat al lui Horia Sima, răspunsurile sale nu pot mulţumi pe antisimişti, dar nu era rolul celui care a realizat cartea, să modifice răspunsurile sau să le cenzureze. Trebuie să repetăm încă o dată, subsemnatul a pornit la scrierea acestei cărţi, cu cele mai cinstite sentimente, păstrând o totală neutralitate între fracţiunile, care dezbină şi în prezent Mişcarea Legionară.

După atenta lectură a scrisorilor adresate de Ion Pantazi lui Aurel Ionescu, ne-am decis să le publicăm, din mai multe motive. Un motiv este, că din ele se vor afla date inedite asupra vieţii lui Ion Pantazi, asupra istoriei Legiunii şi asupra istoriei Exilului, inclusiv

despre infiltrarea Exilului de către agenții Securității. Pe de altă parte, spre surprinderea noastră, printre cele scrise de Ion Pantazi, se află unele fabulații, fapt, care ne surprinde sincer la un om de valoarea celui care a fost Ion Pantazi. Trebuie însă ținut şi seama, că în ultima perioadă a vieții sale, Ion Pantazi a fost într-o stare precară de sănătate, având probleme cu memoria, cum o recunoaşte de fapt chiar şi el în aceste scrisori. Pe de altă parte, se recunosc printre aserțiunile sale, informațiile false pe care le-a primit de la prietenii săi de la radio „*Europa Liberă*", la rândul lor manipulați de agenții Securității infiltrați la acest post de radio.

Pentru a proceda corect, *publicăm scrisorile în integralitatea lor*, fără nici o modificare, respectând ortografia originală a autorului. Astfel vom fi pe deplin obiectivi față de cititori.

După publicarea acestor cinci scrisori, ne vom rezerva însă dreptul la observațiile noastre, sub forma unor note, numerotate de la 1 la 43.

Stimate Domnule Ionescu[4]*,*

Am primit scrisoarea dumneavoastră, dar din păcate nu vă pot ajute cu nimic. Nu am auzit niciodată de un colonel Valentin Constantinescu şi nici de un căpitan Gheorghe Dreve[5].

Tot ceeace îmi scrieți dumneavoastră despre Horia Sima, cunoşteam de multă vreme. De altfel aceasta este explicația şi a uciderii celor de la Jilava, nu avea nevoie de martori acuzatori. Singura întrebare este: cum a fost posibil ca toți comandanții legionari care au format guvernul, să i se alăture?

Nu cunosc nici adresa familiei Găzdaru din Buenos Aires.

Îmi permit să vă spun părerea mea în privința biografiei lui Horia Sima. Cred că ar fi bine în interesul legionarilor şi al întregului Neam Românesc, ca numele acestui om de tristă memorie, să nu mai fie reamintit.

Cred că dumneavostră nici nu ştiți că înaintea morții sale, a fost în România, unde a avut o întrevedere de 24 ore cu Şeful Serviciului Secret Român, Măgureanu în Delta Dunării şi că a venit în Germania unde a decedat având întâlnire cu un agent al lui Măgureanu!

Dați-l uitării, căci este mult mai bine.

Al dumneavoastră *30. Oct. 1995*
Ion Pantazi

Stimate Domnule Ionescu,

Am primit scrisoarea dumitale şi cu multă greutate încerc să-ți răspund. De trei ani m'am retras din orice activitate fiind foarte bolnav. De altfel chiar a scrie îmi este extrem de greu. Nu mai pot umbla nici 50 metri. Acesta este şi motivul pentru care mi-am pus telefon secret, pentru a nu mai fi deranjat de nimeni.

Spre informarea dumitale: În România a apărut o carte întitulată: Asasinatele dela Jilava..., Snagov şi Strejnicul - 26-27 Noiembrie 1940, în Editura „Scripta". Ea cuprinde 370 de pagini. Cartea nu cuprinde niciun fel de comentarii.

Pe scurt această carte conține numai documente oficiale (fotocopiate) după arhivele Serviciului Secret Român[6] şi ale Tribunalului Militar. În afară de aceste documente, conține toate fotografiile celor care după 6 septembrie 1940 au făcut parte din <u>Poliția Legionară</u>

1. - Unul singur din cei care au făcut parte din poliția legionară, a depăşit vârsta de 30 de ani.

2. - Cu excepția unui singur (cel ce depăşise 30 de ani),toți au intrat în Legiune, după 6 Septembrie, fiind oamenii lui Horia Sima. Cel care a făcut excepție, era membru al partidului comunist cu 3 ani înainte de a intra în Legiune, iar altul era născut în URSS şi a venit în țară după cedarea Basarabiei[7]. Ăştia erau oamenii de încredere a lui Horia Sima!

3. - Horia Sima a luat parte la toate deshumările legionarilor ucişi, dar nu a luat parte la deshumarea Căpitanului. Aceasta se poate vedea din declarația lui Ion Zelea Codreanu, care nu s-a mişcat dela locul deshumării de la început până la sfârşit, dar şi din documentele oficiale.

4. - Asasinatele dela Jilava au avut loc cu o zi înainte de deshumarea Căpitanului[8]. Aceasta rezultă din toate documentele oficiale şi din declarația lui Ion Zelea Codreanu. De altfel niciunul

din cei care au luat parte la deshumare, nu a luat parte la asasinare. Rezultă din aceleaşi documente.

Cum se poate explica absența lui Horia Sima dela această deshumare, altfel decât pentru a lansa minciuna că legionarii impresionați la maximum după ce au văzut osemintele Căpitanului, s'au dus şi au ucis pe cei închişi la Jilava?

5. - Documentele redau cu lux de amănunte că cei ce-au comis aceste asasinate, erau toți din Poliția Legionară şi în dimineața asasinatelor au plecat dela Prefectura Poliției la Jilava. Niciunul din toți aceştia nu era legionar veritabil.

Rezultă cu claritate, că aceste asasinate au fost ordonate de Horia Sima (deşi nu există un ordin scris), pentrucă Horia Sima voia să scape de Moruzof[9] şi Nichi Constantinescu[10], care ar fi putut dovedi că el fusese agentul lor încă din 1938. Toți ceilalți asasinați, au fost victimele celor doi care trebuiau să dispară înainte de a declara ceva. Horia Sima a pus mâna pe aceste documente, dar nu a ştiut că fotocopia lor se află într'un depozit al Serviciului Secret[11].

De ce v-am scris că este bine să nu se insiste asupra descoperirii acestor lucruri?

Pentru marea importanță a „Mişcării Legionare", pentru curățenia acestei „Mişcări" cu tot trecutul ei şi pentru întreg Neamul Românesc, este bine ca omul să fie dat uitării. Şi iată de ce: Este imposibil ca niciunul din cei care au format guvernul lui Horia Sima, să nu-şi fi pus anumite întrebări şi să nu fi ştiut anumite lucruri. De exemplu: Cum de niciunul nu a ştiut că Horia Sima nu a luat parte la deshumare? Cum este posibil să nu fi ştiut că asasinatele dela Jilava s-au produs cu o zi înainte de deshumarea Căpitanului? Cum este posibil ca niciunul să nu fi ştiut din cine era compusă Poliția Legionară? Şi atunci de ce nu s-au retras? Şi de ce nici măcar nu au protestat?

Şi dacă nu au făcut-o atunci, de ce mai târziu în exil nu au dat pe față aceste fapte?

A scormoni acest trecut, înseamnă a lua naştere aceste întrebări şi multe altele, care după cum v-am scris, este păcat atât pentru Legiune, cât şi pentru întreg Neamul Românesc.

În privința vizitei în țară a lui Horia Sima, vă pot spune următoarele: A plecat dela Viena cu un avion românesc antideluvian

de trei persoane, numai el cu pilotul. A aterizat la Constanța, unde îl aştepta un automobil (numai cu şoferul) şi condus în Delta Dunării, la una una din casele de vânătoare ale lui Ceauşescu, unde îl aştepta Măgureanu. Au stat împreună (numai ei doi), timp de 24 de ore, după care acelaşi şofer l-a dus la Constanța şi Horia Sima s-a reîntors cu acelaşi pilot şi acelaşi avion. După aceea a mai primit în două rânduri vizita unor agenți ai lui Măgureanu.

Pe drum dela Constanța în deltă, Horia Sima a comis imprudența de a spune şoferului cine este el. Acesta, probabil pentru a-şi da importanță, a spus unui ziarist de mâna a treia ceeace a aflat. Bineînțeles ziaristul nu şi-a ținut nici el gura şi a spus altor ziarişti. De aici a pornit zvonul, dar unul din aceşti ziarişti a căutat pe acest şofer, care la început a negat, apoi a spus adevărul, este ziaristul care a intrat pe sub pielea regelui, a lucrat la „Europa Liberă" şi actualmente lucrează şi la Deutsche Welle, fiind mai departe acreditat şi al regelui[12].

Aflasem de acest zvon de 2-3 ani, dar acum am putut afla chiar din gura acestui ziarist, care a venit la mine acum 2-3 săptămâni pentru a-mi lua un interviu, în legătură cu ultimii doi ani de război în Răsărit şi cu 23 August. A aflat numărul meu de telefon dela Televiziunea austriacă[13]*, care-mi luase un interviu, cu acelaşi subiect către sfârşitul anului 1944, cu două săptămâni înainte de a-mi lua un alt interviu Lucia Hossu- Longin, pentru „Memorialul Durerii". Şi iată cu cu toată voința mea de a mă retrage complet şi a nu mai vedea pe nimeni, aceştia tot au reuşit să dea de mine.*

Desigur am aflat o mulțime de lucruri dela acest ziarist, dar ele sunt absolut secrete şi nu le pot divulga, de altfel nu fac parte din preocupările dumneavoastră. El le-a scăpat, deoarece era mort de oboseală după interviul pe care mi l-a luat de la unu ziua până la unu noaptea.

Vă rog să nu vă supărați, dar nu mă mai întrebați nimic, deoarece v-am spus tot ceeace ştiu în legătură cu preocupările dumneavoastră şi-mi este extrem de greu să vă mai răspund.

În măsura în care credeți, țineți seama de recomandările mele.

Al dumneavoastră cu toată stima. *9 Noiembrie 1995*
Ion Pantazi

Ion Pantazi
Gmunderstr. 28
81379 München
Tel. 089/7849480

Stimate Domnule Ionescu, *15 Noiembrie 1995*

Am primit scrisoarea dumitale şi îţi mulţumesc atât pentru ea, cât şi pentru banii trimişi pentru cărţi. Trebuie să-ţi mărturisesc că banii au fost extrem de bine veniţi, deoarece din 1990 Ianuarie, când în urma a nenumărate promisiuni din exil, am scos ziarul meu „Stindardul Românilor" în 50.000 de exemplare, 49.000 fiind destinate ţării[14]*. Nu am avut cu ce să-l plătesc şi de atunci am rămas dator la bancă, datorie care nici în ziua de astăzi nu am putut-o achita şi oricând banca mă poate da în judecată. Trăim din 300 DM lunar, care trebuie să ne ajungă pentru tutun şi mâncare, singurii bani disponibili pentru a nu trece de minusul de 8.000 DM lunar, la care avem dreptul.*

Îmi pare rău că nu pot să-ţi trimit volumul I al cărţii mele în original (adică editat în Germania), deoarece este de multă vreme epuizat. Am reuşit totuşi să reeditez volumul I în România în 50.000 de exemplare, care s-au epuizat într-o săptămână. Din acestea am avut 50 de exemplare şi în momentul de faţă mai am 9, aşa că-ţi pot trimite şi primul volum. Diferenţa cu originalul este că cel editat în ţară nu conţine fotografii şi este în format mai mic. Conţinutul este exact acelaşi, cu modificare gramaticală, deoarece originalul a fost scris cu vechea ortografie. Din volumul II, mai am 12 exemplare. Şi aceste cărţi mi-au mărit minusul în bancă cu 15.000 DM, deoarece mi-au fost comandate în exil şi neachitate. Ăştia sunt românii noştri şi niciodată nu mă învăţ minte decât în parte! Am învăţat totuşi să mă retrag din orice activitate românească. Astăzi este gata şi volumul III, dar nu-l pot edita tot din lipsa banilor. El cuprinde perioada 1988-1995. Am uitat să-ţi scriu că primul volum conţine amintiri, începând din 1935 şi până în 1978, iar volumul II perioada 1978-1988. Îţi trimit

şi cartea care te interesează, cu rugămintea de a mi-o restitui, deoarece nu mai am alta.

Trebuie să-ți spun că această carte, conține numai documente oficiale (fără comentarii, dar nu toate toate documentele de care dispune Serviciul Secret)[15]*. Cred că este o tactică a autorităților româneşti, pentru a da totul pe față, atunci când vor crede de cuviință, pentru a da lovitura de grație Mişcării Legionare. În momentul de față, Horia Sima este preamărit de marea majoritate a legionarilor din țară, care sunt complet dezinformați. Este probabil ca autoritățile româneşti aşteaptă o unire a tuturor simiştilor şi atunci vor scoate toate documentele compromițătoare. Simiştii din exil într-adevăr au fost în țară şi au făcut o mare propagandă legionară favorabilă lui Horia Sima, care a prins foarte mult. Nici legionarii din păcate nu fac excepție întregii opoziții, în momentul de față fiind 4 partide legionare, toate simiste. Legionarii anti-simişti (puțini la număr), nu au făcut un partid al lor, probabil fiindu-le silă de întreaga situație. De altfel sunt toți bătrâni.*

Marian Munteanu, cel mai tânăr dintre actualii legionari; a fost crescut în educație legionară de către Marcel Petrişor, care are astăzi 64-65 de ani, deci nici el nu este legionar vechi, dar este un om care a devenit legionar la închisoare, este un om de mare valoare; şi total împotriva lui Horia Sima. Din păcate Marian Munteanu în momentul în care a văzut că legionarii îl slăvesc pe Horia Sima, a rupt-o complet cu Marcel Petrişor, pentru a-şi face adepți cât mai mulți. În 2 Ianuarie[16] *când am fost în țară, am fost de l-am văzut pe Marcel Petrişor, care-mi fusese recomandat de către Părintele Calciu. Atunci i-am spus lui Marcel Petrişor intenția mea de a inființa în țară un partid politic de dreapta „Uniunea Democrat Creştină", care să capteze cât mai mulți legionari. I-am explicat atunci că un partid de dreapta pur legionar, nu are şanse deoarece Masoneria nu-l va accepta şi distrugerea lui, fie de către Masonerie, fie de comuniști, este mai mult decât sigură. Marcel Petrişor m-a înțeles şi cu ajutorul lui şi al relațiilor mele din țară, acest partid a luat naştere la 10 Ianuarie 1990.*

Din păcate, nici eu, nici Marcel Petrişor şi nici oamenii aduşi de el, oameni de cea mai bună calitate, eram cu toții departe de a fi oameni politici. Niciunul din noi nu era înzestrat cu „calitățile"

necesare unui om politic. Nu ştiam să mințim, să ne înfigem în fruntea bucatelor, să înşelăm şi să fim demagogi. Eu a trebuit să părăsesc țara pe targă, iar Marcel Petrişor, om de mare cultură, de mare caracter, a căzut imediat victima pungaşilor infiltrați atunci în partid. Totul s'a dus de râpă.

Şi acum să-ți răspund la una din întrebările pe care mi le-ai pus: de unde cunosc atât de bine Mişcarea Legionară?

În 1935, adică atunci când abia împlinisem 15 ani, am fost recrutat în „Frăția de Cruce" a liceului „Schewitz Thierrin", liceu particular din Bucureşti. Toți pedagogii acestui liceu (studenți) erau legionari. În scurt timp „Frăția de Cruce" a ajuns prima pe Bucureşti şi în timp scurt, prima pe țară[17].

În 1937, tatăl meu care era prieten din timpul primului război mondial cu generalul Zizi Cantacuzino-Grănicerul (mâna dreaptă a Căpitanului), m-a întrebat dacă vreau să merg cu el la prietenul lui, cunoşteam poziția acestuia în legiune şi l-am întrebat pe tatăl meu dacă pot merge în cămaşe verde? Tatăl meu mi-a spus că asta este treaba mea cum mă îmbrac. Aşa am ajuns împreună la Sediul Legiunii după strada Gutenberg, unde eu fusesem de multe ori, dar copil fiind, nu cunoscusem pe cei mari. În biroul generalului Cantacuzino, după scurt timp, a venit Căpitanul. Văzându-mă atât de copil şi în camaşe verde şi cunoscându-l cu această ocazie pe tatăl meu, a stat mult de vorbă cu mine, în timp ce cei doi camarazi de război discutau între ei.

Trebuie să spun că am fost extrem de impresionat de acest om atât de sobru, de modest, de frumos şi cu o privire fascinantă. Ochii lui nu-i voi uita până voi părăsi această lume. În timp ce eram toți patru, l-am luat deoparte pe tatăl meu şi l-am întrebat dacă pot aduce acasă la mine „Stindardul Frăției de Cruce", deoarece începuseră persecuțiile legionarilor şi ne era frică de o percheziție la liceu. Tatăl meu mi-a răspuns: poți aduce acasă absolut orice. Atunci mi-am luat inima în dinți şi m-am adresat Căpitanului şi generalului Cantacuzino: Timpurile sunt grele şi am permisiunea de a aduce la noi acasă „Stindardul Frăției de Cruce", precum şi alte lucruri pe care cei doi vor să le pună în siguranță? Corneliu Codreanu m-a luat în brațe şi m-a sărutat, adresându-se tatălui meu: „Domnule general, vă felicit pentru băiatul dumneavoastră şi vă mulțumesc mult pentru ajutorul ce voiți să ni-l dați; Stindardul celei mai bune „Frății de

Cruce" pe care o am, poate veni la dumneavoastră, altceva însă nu, deoarece dacă va fi cine ştie prin ce împrejurare la dumneavoastră vreo percheziție veți putea spune că nu ați ştiut nimic, însă absolut orice s-ar găsi în casa dumneavoastră ca documente legionare, vă va pune în mare pericol cariera şi pentru noi aceasta este mai importantă decât orice. Ne-am despărțit şi am adus Stindardul acasă, tatăl meu interzicându-mi să-l ascund, ajutându-mă el să-l pun într-un colț frumos amenajat al camerii mele.

A urmat apoi intrarea mea în Şcoala de Ofițeri de Cavalerie. O promoție înaintea mea, era Kotan Postelnicu, un om extrordinatr de inteligent (era şeful promoției). Acesta era legionar şi probabil că fusese informat că şi eu eram legionar[18]*. Mi-a propus să activăm împreună în cadrul Legiunii. I-am răspuns că în curând va trebui să depun jurământul ca viitor ofițer şi eu nu pot depune două jurăminte. M-a înțeles şi timp de un an, până a ieşit el ofițer, am fost cei mai buni prieteni. A murit pe front, a fost un om deosebit. Am făcut şi eu 3 ani de război, în care am învățat şi nu am uitat până în ziua de astăzi, să nu-mi fie frică de moarte.*

A urmat (Februarie 1946) prima arestare. Explicația ei am avut-o mai târziu, când la 4 Iunie[19] *am fost pus în libertate, fără a fi anchetat niciodată şi ținut într-o casă conspirativă, absolut singur într-o pivniță neamenajată pentru primirea unor „oaspeți". La liberare (noaptea pe stradă) mi s-a spus: „Te duci acasă, o vei găsi pe mama dumitale şi mâine la prânz vă duceți împreună la Jilava, ai dreptul să-l vizitezi pe tatăl dumitale, înainte de a fi executat".*

Atunci am aflat că odată cu mine a fost arestat şi cel mai bun prieten al meu, sublocotenentul Vasile Diaconescu. Amândoi făcusem în cursul războiului acțiuni de comando, fără a fi primit vreun ordin în acest sens. Ultima acțiune a fost la 60 kilometri în spatele frontului rusesc, unde am aruncat în aer un comandament sovietic. Aceste fapte erau scrise în memoriile noastre şi probabil fiind socotiți periculoşi din timpul procesului Mareşalului, am fost arestați preventiv.

Au urmat încă două arestări, tot în case conspirative şi tot fără anchetă. Am fost pus în libertate în Iulie 1950. M-am hotărît să fug din țară. Am aflat că în munți se află ascuns Constantin Dănulescu, fost ministru al sănătății în timpul războiului[20]*. M-am hotărât să-l salvez luându-l cu mine. L-am găsit cu încă 5 fugiți. Nu puteam să-i*

iau pe toți. Am luat 3 între care Dănulescu şi după metoda incursiunilor în Rusia, i-am trecut frontiera şi i-am dus până la Vârşeț, unde se afla fratele fostei mele ordonanțe de pe front. Ordonanța mea se afla la Jamul Mare (15 kilometri de Vârşeț), pe urmă i-am trecut frontiera, M-am reîntors în munți, i-am luat şi pe ceilalți 3 şi i-am trecut până la Vârşeț în aceleaşi condițiuni. Dela Vârşeț la frontiera austriacă au fost toți 6 conduşi de către fratele ordonanței mele. A treia oară, când trebuia să plec şi eu cu încă un prieten, am fost arestați în casa ordonanței mele în cursul nopții. Nici astăzi n-am priceput cum s-a petrecut acest lucru, deoarece fosta mea ordonanță, om de absolută încredere, a fost arestat împreună cu noi şi a făcut 5 ani de închisoare.

Am fost dus la Baia Sprie la mina de plumb, unde l-am cunoscut pe Gabriel Bălănescu şi încă o mulțime de legionari. Despre acest lucru veți citi în primul meu volum (cartea de culoare neagră).

Am organizat o evadare de la Baia Sprie, dar cu două zile înainte, am fost mutat la Cavnic. De aici am evadat, împreună cu încă 11 deținuți. A fost cea mai mare evadare făcută în timpul comuniştilor. Veți găsi totul în primul volum.

A urmat rearestarea, condamnarea la peste 120 de ani!!! şi deținerea mea singur în lanțuri de mâini şi de picioare, la Aiud şi Gherla. Mâncarea mi se da o dată la două zile, ca şi dusul la closet. În aceşti 10 ani nu m-am schimbat niciodată şi bineînțeles urinam pe mine. Sunt recunoscător comuniştilor pentru regimul ce mi l-au aplicat, deoarece aici am învățat să nu-mi fie frică nici de viață, oricât de grea ar fi.

<u>În exil cei mai buni prieteni ai mei au fost: Ion Emilian, Vintilă Horia, Costel Nagacevschi, Părintele Dumitru Popa şi Vălimăreanu.</u>

Ion Emilian şi Vintilă Horia m-au sfătuit să renunț la proiectul meu de Unire a Exilului, spunându-mi că românii nu se pot uni, că sunt neserioşi şi nu sunt în stare de o acțiune de durată. Nici eu nu am vrut să fac asta, dar văzând că nimeni nu o face şi că timpul liberării țării se apropie, am găsit de datoria mea să fac acest lucru, întrucât noi nu eram primiți de către nicio Cancelarie din întreaga lume, deoarece nu prezentam nicio seriozitate.

Am făcut-o şi pot spune că a fost o mare reuşită, deoarece <u>după întrunirea dela Paris (9 iunie 1988)</u> s-au unit 23 de organizații

şi au aderat peste 200 de oameni neînregimentaţi. Baza au constituit-o legionarii antisimişti, 4 luni mai târziu la Cleveland, au aderat încă 40 de organizaţii, între care Bisericile Ortodoxe şi Catolice[21] *din Statele Unite şi Canada, cu un număr de 8.000 de oameni. Cele două Biserici, au aderat prin Episcopii lor şi mulţi enoriaşi. Strânsesem aproape 60.000 de oameni în timp ce cea mai mare organizaţie de până atunci, a lui Raţiu, număra 2.500 de oameni. Am făcut această unire pe bază de federalizare a organizaţiilor existente, cuprinzând toţi românii, dela jumătate stânga, la jumătate dreapta. În afară de comunişti şi de simişti, toată lumea era prezentă, trebuia să fim recunoscuţi de Occident, dar oamenii mei de încredere erau legionarii.*

Imediat după această reuşită m-am retras complet, neocupând nici cel mai mic post în organizaţia creiată de mine. După retragerea mea, totul s-a dus de râpă. Greşeala am repetat-o în ţară cu Uniunea Democrat Creştină.

Mai sunt multe de spus, dar nu mai am putere să scriu. Anul acesta a fost infiorător pentru mine, inima a avut mai multe stopuri, nu am putut merge pe jos absolut de loc, din cauza unei arterite grave şi m-au lăsat toţi dinţii, făcând puroi la tot maxilarul de jos şi fiind operat pe viu, anestezia neprinzând absolut deloc. Problemele financiare au contribuit şi ele la totala mea decadenţă, care a afectat nu numai fizicul, dar şi creerul.

De m-ar lua Dumnezeu mai repede ar fi o mare binefacere pentru mine.

Al dumitale cu întreaga consideraţie, şi încă o dată mii de mulţumiri.

15 Noiembrie 1995

***P.S.** De Victor Biriş, cu care am fost timp de trei luni pe front şi care a venit la Cleveland, pentru a mă vedea, nu mai ştiu nimic, i-am pierdut adresa din ţară, venise la Montréal pentru o lună. Cele povestite de el în închisoare în legătură cu Horia Sima, mi-a spus şi mie la Cleveland.*

P.S. *Iartă-mi te rog deslânarea scrisorii şi probabil multele greşeli făcute, poate nici nu am atins punctele esențiale, dar nu pot reciti această scrisoare, nu mă mai duce nici capul şi nici nervii.*

Ion Pantazi

Stimate Domnule Ionescu,

Am primit scrisoarea dumitale şi trebuie din nou să-ți mulțumesc pentru banii trimişi, dar în acelaşi timp te rog să nu mai repeți niciodată acest lucru, deoarece mă simt foarte prost.

Cunoşteam faptul că cei trei fuseseră mâna dreaptă a Căpitanului, precum şi rolul generalului Cantacuzino, însă acesta era singurul care sta cu el în birou.

Explicația legăturii lui Vintilă Horia cu Horia Sima, este următoarea: Când a ajuns Vintilă Horia la Madrid, acolo se găseau doar prietenul lui din țară Radu Enescu, care nu era legionar (de altfel ca şi Vintilă Horia, cunoscut antonescian), precum şi Răuță (pe care de asemeni îl cunoştea din țară).

În 1978 când am venit eu în exil, Ion Ioanid (Europa Liberă), mi-a spus că Horia Sima, care se afla la München, vrea neapărat să mă cunoască. Ne-am întâlnit la un restaurant următorii: Horia Sima, Ion Ioanid, Ghermani[22] *şi cu mine. M-am simțit foarte prost la această întrunire, deoarece politețea şi amabilitățile lui Horia Sima față de mine, depăşeau cu mult măsura (cu-atât mai mult cu cât era cu 8-10 ani mai bătrân decât mine)*[23]*. Mi-a propus atunci să editez la el la Madrid orice vreau şi să ne întâlnim regulat de câte ori va veni la München (venea de două ori pe an). Nu l-am mai văzut de atunci (deşi de câte ori venea îmi solicita să ne vedem, tot prin Ion Ioanid). Radu Enescu era un vechi prieten al meu şi coleg de liceu. Mai târziu am aflat că Ion Ioanid îl informa pe Horia Sima de tot ce se petrecea la Europa Liberă. Din acel moment nu l-am mai văzut nici pe Ion Ioanid.*

Relațiile între Vintilă Horia şi Radu Enescu cu Horia Sima şi Răuță, se explică prin faptul că fiind singurii români în Madrid (mai cunoscuți), se întâlneau regulat lunar, dar nu la Horia Sima, ci la Vintilă Horia. Faptul a intrat în obişnuit dar după câteva întâlniri (invitați fiind la prânz de către Vintilă Horia), acesta a constatat că nu au nimic comun ca vederi politice şi Vintilă Horia i-a spus lui Horia Sima că pe viitor la el acasă să nu se mai discute politică. Radu

Enescu a susținut același lucru și au continuat să se vadă în virtutea obișnuinței. Atât Vintilă Horia, cât și Radu Enescu mi-au spus că Horia Sima este un om destul de simplu, că este departe de a fi un intelectual și că nu pricep cum a putut ajunge Comandantul Mișcării Legionare. O ruptură între ei nu era posibilă numai pentru neînțelegerile politice, dat fiind amabilitatea lui Horia Sima. Răuță nu s-a amestecat câtuși de puțin în discuție, atunci când Vintilă Horia a pus această condiție, dar Radu Enescu a fost foarte vehement alături de Vintilă Horia. Aceste întâlniri au continuat până la moartea lui Vintilă Horia.

Articolul meu împotriva lui Horia Sima (care se află și în volumul II al cărții mele), a fost publicat în ziarul „Stindardul" al lui Emilian. El a fost o ripostă la cartea lui Horia Sima „Pe marginea Prăpastiei"[24]*. Nu am întrebuințat în acest articol absolut niciun argument al dușmanilor lui Horia Sima, ci i-am răspuns punct cu punct la afirmațiile lui din această carte. Îți pot afirma cu certitudine că atât Vintilă Horia, cât și Radu Enescu aveau o părere foarte proastă despre Horia Sima.*

Pe Răuță l-am cunoscut acum doi ani, când mi-a telefonat (fiind în München) și rugându-mă să-l primesc. Nu știam absolut nimic despre dânsul. Cu această ocazie, mi-a cumpărat cărțile mele în dublu exemplar și mi-a spus că intenționează să întrunească toată intelectualitatea românească în iarna lui 1994 sau în primăvara lui 1995[25]*. Mi-a vorbit despre necesitatea acestei întruniri și m-a invitat (necostându-mă absolut nimic - drum - hotel - masă etc.) să vin și să iau cuvântul, cu absolut orice subiect voi vrea. I-am mulțumit, dar l-am refuzat, spunându-i că eu m-am retras cu desăvârșire din viața politică a exilului și de altfel i-am explicat că eu am experiența acestor întruniri, care nu duc la absolut nimic. A cheltuit pentru această întrunire 70.000 dolari*[26]*.*

Pe Radu Budișteanu l-am cunoscut la Cleveland în Statele Unite, cu ocazia celui de-al doilea Congres Mondial Românesc convocat de mine în 1988. Radu Budișteanu a venit neinvitat și a cerut să-mi vorbească. Mi-a spus că este însărcinat de către Horia Sima să trateze cu mine, pentru aderarea grupului acestuia la organizația mea. Mi-a cerut din partea lui Horia Sima, două posturi principale în conducerea Congresului Mondial Românesc. Trebuie să specific că

aceasta s-a întâmplat cu 4 ani după ce scrisesem acel articol în „Stindardul“. L-am refuzat categoric aratându-i că din acest congres iau parte numai legionarii anti-simişti. Trebuie totuşi să mărturisesc că Radu Budişteanu mi-a făcut o bună impresie în timpul celor două ore în care am stat de vorbă.

Dar înainte de acest Congres în anul 1984, aflându-mă la Paris, am fost solicitat să-l primesc, de Faust Brădescu. M-am interesat cine este şi am aflat că este favoritul lui Horia Sima, că este căsătorit cu o evreică[27]*. Aceasta s-a întâmplat imediat după ce scrisesem articolul din „Stindardul“*[28]*. Mi-a făcut o impresie detestabilă, mai ales când mi-a propus o sumă de bani, pentru a da desmințire articolului, aruncând totul pe seama lui Emilian!!!*

Nu ştiam nimic în legătură cu acțiunea lui Răuță la doamna Urdăreanu, dar am aflat dela Vintilă Horia că aceasta a vândut o copie după memoriile lui Carol al II-lea Securității. Originalul se află la Ministerul de Externe portughez.

Tot ce îți pot afirma este că Vintilă Horia, cât şi Radu Enescu sunt nişte oameni asupra cărora nu poate plana niciun fel de suspiciune de nicio natură.

În legătură cu Emilian, îți pot spune, iarăşi cu certitudine că era un om de absolută bună credință. Emilian însă în ultimele 6 luni ale vieții sale nu mai era în plenitudinea posibilităților sale intelectuale. Cunoştința sa cu medicul Baican se situează în acest timp. Cu o zi înainte de a muri, Emilian m-a rugat să preiau „Stindardul“ şi voi fi ajutat materialiceşte de către doi medici din Germania. Nu mi-a spus numele acestora. L-am refuzat, pentru a nu-i arăta că cred că nu se va însănătoşi. Am fost la înmormântarea acestuia, dar doamna Emilian nu mi-a prezentat niciun medic. Am invitat-o la parastasul pe care l-am făcut pentru Emilian, dar nu a venit. I-am telefonat spunându-i că trebuie să scoatem o Ediție Specială, anunțând moartea lui Emilian, dar mi-a răspuns că nu are timp, deoarece pleacă în concediu.

După două luni mi-a telefonat invitându-mă la Părintele Bârlea, pentru a discuta despre ziar. M-am dus împreună cu soția mea, deoarece eu nu ştiam nemțeşte. A venit însoțită de fiul ei şi de acest doctor Baican. Ea a spus că tot ce este în legătură cu ziarul, voi discuta acum cu doctorul Baican.

Acesta a afirmat: Emilian a fost un om cumsecade, un bun ziarist, dar nu a ştiut să facă rentabil ziarul. El mi-a propus să devin redactor şef al ziarului, care va avea pe viitor mai mulţi redactori, pe care îl va conduce el. I-am spus că primesc această răspundere, dar în calitate de redactor şef, numai eu hotăresc ce articole pot fi publicate. Mi-a răspuns că acest lucru îl va face el. M-am ridicat în picioare şi i-am spus că nu primesc sub nici un motiv. Am plecat imediat împreună cu soţia mea. Am înţeles despre ce este vorba, voia să-mi întrebuinţeze numele şi atât.

A doua zi i-am telefonat doamnei Emilian, rugând-o să-mi înapoieze o carte, pe care o împrumutasem lui Emilian. Mi-a răspuns: întreaga bibliotecă şi întreaga arhivă, le-a ridicat doctorul Baican, a doua zi după moartea acestuia. M-am informat asupra acestuia şi am aflat că este agentul Securităţii şi că doamna Emilian i-a vândut biblioteca, circa 2.000 de volume şi arhiva ce abia încăpea în pivniţa sa de două camere mari, pe suma de 5.000 DM.

Bietul Emilian, care nu mai era stăpân pe judecata proprie, căzuse în cursa întinsă de Securitate şi-l primise pe acest doctor care-i dăduse 1.000 DM pentru ziar. Doctorul îi fusese prezentat de către soţia lui. Nişte porci, întreaga familie Emilian (exceptându-l pe el săracul). Doamna Emilian a refuzat să-mi dea până şi adresele abonaţilor săi.

Am scos singur ziarul, modificându-i titlul (pentru a nu fi dat în judecată de familie), din „Stindardul", în „Stindardul Românilor", pe care l-am ţinut încă 5 ani, după care am dat faliment, scoţând ultimul număr în 50.000 de exemplare (pentru ţară), cu ajutorul unor promisiuni din exil, care în afară de Nagacevschi, nici una nu a fost onorată.

Pensia lui Emilian nu a fost tăiată de nimeni, ci a renunţat singur la ea, contra sumei de 50.000 DM, care i-au fost oferiţi.

Nu i-am cunoscut pe Victor Dragomirescu, Eugen Chirnoagă, Eugen Ionică şi Nae Horodiceanu[29]*, dar cu excepţia lui Eugen Ionică, au auzit cu destule amănunte de toţi.*

Cum am ajuns la Cleveland, ai să afli amănunte în volumul II al cărţii mele.

Despre Biriş, am făcut o confuzie (memoria nu mă mai ajută). Eu nu l-am cunoscut pe Victor Biriş, ci pe vărul său Ion Biriş, tot

legionar, cu care am fost pe front. El a venit la nişte rude la Montréal şi aflând că mă aflu la Cleveland a venit să mă vadă. El mi-a povestit despre Grădina Botanică-Horia Sima-Moruzov - şi el trăieşte în România, dar i-am pierdut adresa.

Despre colaborarea Horia Sima-Moruzov-Nichi Constantinescu[30], din păcate ştiu destul de puțin.

După condamnarea lotului Mareşal Antonescu, a venit la noi acasă doamna Cristescu, soția lui Eugen Cristescu, care printre multe altele mi-a spus că ştie dela soțul ei următoarele: Eugen Cristescu a fost numit Şef al Siguranței Statului, trei zile după arestarea lui Moruzov-Nichi Constantinescu[31]. Deoarece Horia Sima era Prim-Ministru[32], a fost curios să-i citească dosarul, dar nu l-a găsit. Cele trei zile, în care nu era nimeni şef, vechiul aparat de conducere a girat Siguranța Statului. Întrebându-i pe aceştia despre dosarul lui Horia Sima, toți au afirmat că nu ştiu nimic. Abia după un an şi jumătate, Eugen Cristescu a aflat că întreaga arhivă a fost făcută în dublu exemplar şi a aflat locul acestui depozit, care nu era la Siguranța Statului. Atunci citind dosarul lui Horia Sima a aflat că era agentul lui Moruzov şi al lui Nichi Constantinescu[33] încă din 1938. Doamna Cristescu nu ştia mai mult. Deoarece această ştire este de mâna a doua, nu o pot afirma cu certitudine.

Desigur acest dosar al lui Horia Sima se află şi astăzi în mâinile SRI, care este vechea Securitate, dar probabil că în momentul de față nu este în interesul SRI, de a-l da publicității.

L-am cunoscut pe Şerban Milcoveanu, dar eram prea tânăr pentru a-ți putea comunica vreo impresie personală.

Nu este vorba de Orezeanu, ci de Hurezeanu. Nu-i cunosc originea, dar ştiu că era agent al Securității. Şi-a dat demisia dela Europa Liberă, deoarece era angajat la Deutsche Welle. După intervenția masonilor din Statele Unite, a revenit la Europa Liberă, în calitate de director, schimbându-l pe Stroescu, în timp ce acesta se afla la Paris. A fost o „lovitură de stat" cu ajutorul evreilor.

Părintele Calciu, care a fost torționar la Piteşti şi Gherla, a vrut să-şi spele păcatele şi a avut o atitudine splendidă în țară după eliberare. De altfel a fost rearestat şi a mai făcut 5 ani de închisoare între 1968-1973.

Mie mi-a mărturisit păcatele lui şi mi-a spus că orice ar face pe viitor, el tot cu conştiința încărcată va rămâne, iar acum nu mai poate face decât să lupte pentru cauza românească şi să se roage lui Dumnezeu. Nu pot face aprecieri asupra păcatelor sale, deoarece m-a ferit Dumnezeu să trec şi prin această încercare.

Cred că am atins toate punctele pe care mi le-ai cerut.

Sănătatea mea este foarte proastă aşa că te rog să nu mă faci să trebuiesc să-ți răspund. Îmi este foarte greu, dar dacă vei avea vreun drum prin München, te rog să mă cauți. Dar acest lucru cât de curând, deoarece de azi pe mâine s-ar putea să scap de suferințe.

Ion Pantazi *29 Noiembrie 1995*

Stimate Domnule Ionescu,

Vă mulțumesc pentru urările ce mi-ați făcut de Sfintele Sărbători şi pentru cele două scrisori la care nu v-am răspuns. La rândul meu vă urez multă sănătate şi ducerea la bun sfârşit a luptei dumneavoastră pentru clarificarea porcăriilor comise de Horia Sima.

Din păcate memoria mea lasă foarte mult de dorit în special asupra evenimentelor şi oamenilor cunoscuți în ultimul timp. Trebuie să vă spun că tocmai din acest motiv, nici nu încerc să mai memorez oameni şi evenimente care nu mă mai interesează.

Parțial mi-am readus aminte de unde ştiu despre întâlnirea Horia Sima - Măgureanu. Imediat ce îmi voi aduce aminte mai mult, vă voi înştiința.

În luna August sau Septembrie 1995, am primit un telefon de la un oarecare, care şi-a spus numele, dar nu l-am reținut, care mi-a spus că mă roagă să-mi ia un interviu pentru „Deutsche Welle", cu subiectul: Războiul din Răsărit. Mi-a spus atunci că i-am fost recomandat de către domnul Barbu[34]*, fost secretar particular al mareşalului Antonescu. Mi-a adăugat tot la telefon că în legătura cu acest subiect, a luat un interviu şi regelui Mihai.*

L-am întrebat atunci de unde îmi ştie numărul de telefon, deoarece numărul meu este secret. Mi-a răspuns că a văzut la

emisiunea televiziunii austriece interviul ce mi-a fost luat de către aceasta în Aprilie 1995 şi că de-acolo îmi are numărul meu[35].

I-am spus atunci că părerea mea despre regele Mihai este destul de proastă, pentru a nu spune mai mult şi că este mai mult ca sigur că cele declarate de noi se vor bate cap în cap. Mi-a răspuns că acest lucru nu are importanţă, deoarece Deutsche Welle vrea să cunoască adevărul şi pentru aceasta interesează părerile contradictorii[36].

Eram obişnuit cu interviurile, deoarece până atunci dădusem patru interviuri televiziunii germane, unul televiziunii franceze, unul televiziunii americane şi unul televiziunii austriece.

L-am invitat şi a venit în cursul lunii Septembrie[37]*. Este un om între 35-40 de ani, venit în Occident după anul 1990 şi am putut să-mi dau seama că este un om inteligent, foarte infipt, cu multe relaţii atât în ţară cât şi în Occident, dar de la început mi-a făcut impresia de neserios. Mi-a afirmat că în momentul de faţă este ziaristul în care are încredere regele, că a lucrat pentru Europa Liberă şi că actualmente lucrează şi la Deutsche Welle. Mi-a spus multe, pe care vi le voi relata când ne vom revedea. Interviul a durat aproximativ 8 ore, după care am mai stat de vorbă încă patru ore. Mi-a spus că Deutsche Welle va face o scurtă emisiune radiodifuzată, dar are nevoie de întreg interviul, deoarece va scoate o carte, care va fi pentru Germania, dar în acelaşi timp şi pentru România.*

Am verificat la „Europa Liberă" cele spuse de el şi am aflat că într-adevăr este ziaristul regelui, că a venit la ei propunând să difuzeze un interviu al acestuia, ÎN EXCLUSIVITATE PENTRU EUROPA LIBERĂ. Postul de radio a programat interviul pentru a treia zi, dar nu l-a dat, deoarece a doua zi a fost dat de Deutsche Welle, ori le spusese că este în exclusivitate pentru Europa Liberă. Mi s-a adăugat că nu a lucrat niciodată pentru Europa Liberă, dar că le-a adus informaţii din ţară, pe care le-au verificat şi erau exacte. În două cuvinte mi-au spus că este neserios, dar foarte infipt la rege, la Deutsche Welle şi la multe ziare din ţară.

În cele patru ore cât am stat de vorbă cu el, a băut singur un litru de coniac şi nu s-a îmbătat[38]*.*

De la acest om deţin informaţia despre întâlnirea Horia Sima-Măgureanu. Mi-a promis că-mi va trimite casete cu interviurile

regelui şi al domnului Barbu, dar nu s'a ţinut de cuvânt şi de atunci, din Septembrie[39], nu mai ştiu nimic de el.

Mi-aţi trimis o listă a partidului „Pentru patrie". Din ea îl cunosc pe Marcel Petrişor, un om foarte inteligent, foarte bine intenţionat, însă un poet, care nu are nimic în comun nici cu un om de acţiune şi cu atât mai mult cu un om politic. Îl cunosc pe Constantin Iorgulescu, care are o bogată conştiinţă legionară (deşi nu are decât aproximativ 60 de ani), dar pe care îl consider prea plin de el, după umila mea părere. În sfărşit îl cunosc pe Ion Gavrilă, fost luptător în munţi, un om destul de simplu, dar cu un caracter desăvârşit. Nici unul din cei trei pe care îi cunosc nu sunt simişti.

În cea de a doua scrisoare mă întrebaţi de Orezeanu de la „Europa Liberă". Faceţi o confuzie de nume, Orezeanu pe care-l cunosc de 50 de ani, nu a fost niciodată la „Europa Liberă". La acest post de radio a fost Hurezeanu, evreu 100 % şi o mare canalie, cult şi inteligent.

Nu cunoşteam ultimele aventuri ale doctorului Mătrescu, dar vă pot spune că această lichea sinistră, care a făcut să eşueze în ţară „Uniunea Democrat Creştină", acum speră să-şi găsească un loc în „Alianţa Civică". El a cunoscut de mai multă vreme pe un fost antrenor sportiv român (îmi scapă numele)[40], care este foarte bine înfipt în Germania, având o grămadă de relaţii printre industriaşi şi care au dat bani şi îmbrăcăminte pentru „Uniunea Democrat Creştină" şi astăzi dau în continuare pentru „Alianţa Civică". Mătrescu spune celor din „Alianţa Civică" că banii provin dela „Congresul Mondial Românesc", ceeace este o altă minciună, deoarece acest „Congres" nu mai există în realitate de câţiva ani buni, el reducându-se la Bompa-Preşedinte şi Mătrescu- Secretar General. În acest scandal cu Sighetul, în care Mătrescu este acuzat de a fi fascist, se apară foarte bine, dând impresia unui bun român, în realitate este un om cu două feţe ca întotdeauna. El este cel care a dat afară din „Uniunea Democrat Creştină" pe toţi legionarii, inclusiv Marcel Petrişor şi cu aceasta a lichidat o formaţiune politică cu bune perspective în ţară, deoarece eu o constituisem pe bază legionară, de altfel ca şi la „Congresul Mondial Românesc", unde de asemeni a dat afară legionarii şi astfel a lichidat şi această organizaţie a exilului,

pentru care mi-au trebuit ani, pentru a o constitui. Şi acum acelaşi Mătrescu ia apărarea legionarilor[41]!!!

În realitate „scandalul Sighet", a izbucnit dintr-o luptă internă între SPD şi CSU[42], primii vrând să arate că CSU-ul ajută organizaţii fasciste. Comemorarea Sighetului, nu a avut nimic fascist, iar Mătrescu a căzut ţap ispăşitor, deoarece şi acolo s-a înfipt în frunte. Ce o fi avut acest Mătrescu cu comemorarea dela Sighet, pe câtă vreme el era informator al Securităţii şi membru al partidului comunist în timp ce deţinuţii erau ucişi la Sighet?!!!

În sfârşit astăzi vă pot da o veste bună. După un an îngrozitor pentru mine, din punct de vedere sănătate şi finanţe, astăzi mă simt cu mult mai bine.

Finanţele s-au rezolvat într-o oarecare măsură, deoarece atunci când banca mă ameninţa cu darea în judecată, nemaiputând face faţă (nu datorită mie sau soţiei mele, ci din cauza altor nenorociri care au căzut asupra noastră), a intervenit un bun prieten legionar din Statele Unite (Profesorul N. Iliescu, care trimiţându-mi un CEC, mi-am putut achita datoria apăsătoare pe care o aveam)... Desigur accidentul avut cu automobilul şi puroiul întins în întreg maxilarul, m-au dezechilibrat din nou, dar până acum, banca nu m-a atenţionat. Economii mai mari decât fac, nu este posibil, deoarece noi cheltuim 400 DM pentru mâncare şi tutun. Acesta din urmă, egalând cheltuielile pentru mâncare, dar asta este situaţia şi voi vedea cum mă voi putea descurca. Bine că mi-a revenit sănătatea într-o oarecare măsură, în sensul că nu mai am dureri.

Dar fiindcă am adus vorba de profesorul Iliescu[43], de ce nu luaţi legătura pentru a conlucra, căci şi el este preocupat tot de elucidarea cazului Horia Sima şi a făcut foarte mult în această direcţie, bineînţeles cu atragerea duşmăniei simiştilor din ţară.

Încă o dată vă urez un An Nou bun, multă sănătate şi îndeplinirea tuturor dorinţelor, dumneavoastră şi familiei dumneavoastră.

10 Ianuarie 1996

Ion Pantazi

Note

1. În 1998 şi 1999, ziarul „România Liberă“, a publicat două articole virulente contra mea, pline de insulte şi calomnii, semnate de un oarecare Florin Ciucaş. Acesta a fost (este?) corespondentul acestui ziar la Oradea, o persoană care în prezent se află pe statele de plată ale SRI-ului. Articolele respective au fost faxate apoi în toată lumea (din ce bani?) persoanelor ce aveau relaţii de colaborare cu mine. Investigaţiile făcute au dovedit că articolul a fost fabricat în întregime de SRI în colaborare cu SIE, dintr-un ordin precis venit de la Cotroceni (din partea lui Emil Constantinescu?). Scopul principal a fost acela de a ataca interviurile realizate de mine, în ultimii doi ani, cu Regele Mihai, inclusiv cartea ce urma să apară la Iaşi şi în subsidiar, torpilarea cărţii despre istoria Mişcării Legionare. Este interesant în acelaşi sens, că aceleaşi articole ale Florin Ciucaş, au apărut şi în alte ziare, dar complet sub alte semnături, care însă nu reprezintă pseudonime, ci numele unor ziarişti existenţi în presa locală din România, ceea ce dovedeşte încă o dată că „autorul“ „articolelor“ nu este Florin Ciucaş, ci servicile secrete româneşti. De fapt în aceste articole, printre o mulţime de date false, apar şi unele acte, care provin de la ADAC (Automobilul Club German) şi care au fost sustrase pur şi simplu de la această societate de asigurări de către avocata bucureşteancă Daria Doicescu din Bucureşti, infiltrată de SRI (sau SIE?) la Ambasada RFG din Bucureşti. Referitor la Florin Ciucaş, se ştie doar că nu a avut timp să urmeze vreo facultate (poate ulterior Institutul Naţional de Informaţii al SRI-ului), imediat după aşa zisa Revoluţie, a fost luat sub pulpana lui Dumitru Chirilă (un notoriu colaborator al Securităţii) la „Noua Gazetă de Vest“ din Oradea şi apoi de P.M.Băcanu şi Nestor Rateş. Se poate răspunde şi la întrebarea, de ce aceste calomnii şi insulte (din care unele preluate absolut ad litteram de la C.V.Tudor din „România Mare“), au apărut în „România Liberă“? Explicaţia este teribil de simplă, de la acest ziar au plecat, după 1996, cei doi actuali directori ai SRI-ului şi SIE, Costin Georgescu şi respectiv Cătălin Harnagea.
2. Ion Pantazi s-a născut la 26 iulie 1920 în Bucureşti, ca fiu al viitorului ministru de Război (1941-1944), Constantin Mihai Pantazi. În 1940 a absolvit liceul Militar şi bacalaureatul la Cernăuţi. La 10 mai 1942 a terminat Şcoala Militară de Ofiţeri de Cavalerie, fiind înălţat la gradul de sublocotenent. Luptă apoi pe Frontul de Est, comportarea sa curajoasă îi aduce câteva decorări, printre care Steaua României cl. V-ea, ordinul

Mihai Viteazul, Crucea de Fier germană. Este arestat pentru prima dată în 1946, din nou în 1947, în total a executat 16 ani de închisoare în patru etape, este eliberat în 1963. Lucrează apoi ca miner şi maistru miner la hidrocentralele de pe Argeş, Lotru şi Someş. Reuşeşte să părăsească ţara în 1978 şi se stabileşte definitiv la München. Colaborează la ziarul „Stindardul" al lui Ion Emilian, iar după moartea acestuia, în 1985, îşi fondează propriul său ziar, „Stindardul Românilor", cu care dă faliment în 1990. Revine în ţară la câteva zile după Revoluţie şi pune bazele Uniunii Democrat Creştine. Volumul său de memorii din gulagul românesc, „Am trecut prin iad", este socotit de mulţi critici, ca cel mai reuşit de acest gen. Moare pe neaşteptate la München, tocmai când se pregătea să plece din nou în România, pentru a antama noi proiecte editoriale, la 9 august 1996.

3. Aurel Ionescu este un vechi legionar, refugiat după rebeliunea din 21-23 ianuarie 1941, în Germania. A fost internat în lagărele de concentrare germane, la 23 august 1944 a fost rănit foarte grav la Buchenwald, în urma bombardamentului aviaţiei engleze asupra lagărului. Fiind atins cu o bombă cu fosfor, a rămas invalid pe viaţă. Credincios lui Horia Sima, a devenit ulterior, din motive personale, anti-simist. Din acel moment, Aurel Ionescu a început să strângă mărturii de la persoanele anti-simiste, în acest sens se înscrie şi corespondenţa sa din 1995-1996 cu Ion Pantazi.
4. Scrisorile lui Ion Pantazi către Aurel Ionescu le-am primit prin intermediul d-lui Ion Popa din Erlangen. Autenticitatea lor a fost recunoscută ulterior, atât de d-na Ioana-Roxana Pantazi, văduva lui Ion Pantazi, cât şi de dl. Aurel Ionescu, destinatarul scrisorilor. Menţionăm că circulaţia publică a acestor scrisori a fost făcută de d-nii Aurel Ionescu şi Ion Popa, ultimul făcând o serie de sublinieri, pe care le-am păstrat integral şi în carte. De asemenea am păstrat stilul şi ortografia originală a autorului scrisorilor, Ion Pantazi. Este interesant, că scrisorile lui Ion Pantazi către Aurel Ionescu au fost reproduse parţial în cartea „Horia Sima în faţa istoriei", apărută în 1999 în editura „Dosoftei" din Iaşi, într-un tiraj absolut confidenţial (50 exemplare?). Nu putem înţelege, care a fost raţiunea publicării acestui volum „secret" şi cine l-a comandat realmente. Aurel Ionescu ne-a scris la 20 ian. 2000, referindu-se la acest volum: „Cineva din ţară le-a cules de peste tot şi le-a băgat în pivniţă, spre a nu fi citit"... Istoricul Gheorghe Buzatu, care a luat parte la redactarea acestui volum, susţine însă complet altceva: „20 de buc. au fost distribuite istoricilor din România, iar 30 de buc. au fost trimise în străinătate". Unde au ajuns aceste 30 de bucăţi trimise în străinătate, până acum nu am putut descoperi.
5. Căpitanul Gheorghe Dreve a activat în Armata Naţională. Chestionându-l pe dl. Mircea Dimitriu în această chestiune, mi-a spus că se îndoieşte

profund că Gheorghe Dreve ar fi putut asista la plata unui agent, indiferent cine ar fi fost, deoarece aceste plăți se fac invariabil, de toate serviciile secrete din lume, fără martori. De asemenea, Mircea Dimitriu crede, că dacă totuşi aceste plăți s-au făcut, iar căpitanul Dreve a asistat la ele (la ea), atunci nu este vorba decât de banii pe care, mai mult decât sigur, Horia Sima i-a luat de Nicky Ştefănescu şi de la Moruzov, pentru a organiza înscrierea legionarilor în noul partid al lui Carol al II-lea, Partidul Națiunii, ceea ce s-a explicat deja în această carte, la timpul potrivit. „Desigur, Horia Sima, a organizat cu aceşti bani, nu înscrierea legionarilor în Partidul Națiunii, ci răsturnarea lui Carol“, afirmă acelaşi Mircea Dimitriu.

6. Ion Pantazi face mereu aceeaşi uşoară confuzie, titulatura exactă este Serviciul Special de Informații (SSI) şi nu Serviciul Secret.
7. Teza conform căreia Legiunea a fost manipulată de URSS, prin infiltrări şi racolări masive, aparține, după rebeliunea din 21-23 ianuarie 1941, lui Eugen Cristescu, şeful SSI-ului, preluată apoi, până în zilele noastre de istoricii Securității sau ai PCR, Cristian Troncotă, Ion Scurtu, Aurel Simion, C. Popişteanu etc. Inutil de menționat că această teză este totalmente falsă, nu se bazează decât pe documente contrafăcute (a se vedea în aceeaşi anexă, materialul despre Dumitru Groza.
8. Aserțiune falsă, toate documentele istorice, toate mărturiile demonstrează acelaşi lucru, sau aproximativ acelaşi lucru: asasinarea celor de la Jilava s-a produs în timpul lucrărilor de deshumare a Căpitanului, Decemvirilor şi Nicadorilor şi nu cu o zi înainte.
9. Corect: Mihai Moruzov, fostul şef al Serviciului Secret de Informații al Armatei Române.
10. Ion Pantazi face constant aceeaşi confuzie, nu este vorba de Nichi Constantinescu, ci de Nicky Ştefănescu, şeful Siguranței Statului până la data de 6 septembrie 1940. În aceleaşi scrisori către Aurel Ionescu, Ion Pantazi mai face o eroare gravă: Eugen Cristescu nu a fost numit şeful Siguranței, la trei zile de la arestarea lui Nicky Ştefănescu, ci a fost numit la 15 noiembrie 1940, şeful Serviciului Special de Informații (SSI). Între 6 septembrie 1940 şi 15 noiembrie 1949, şeful acestui serviciu a fost colonelul Nicolaid.
11. Serviciul Special de Informații (SSI)
12. Ziaristul la care face referire Ion Pantazi este subsemnatul, Liviu Vălenaş. Pasajul privind informațiile pe care i le-am dat despre întâlnirea dintre Horia Sima şi Virgil Măgureanu, este o fabulație de la început până la sfârşit, pentru simplul motiv că eu nu i-am putut da aceste date, căci pentru prima dată am aflat de ele acum, mai precis pe data de 24 octombrie 1999, când am luat cunoştință de această scrisoare adresată de

Ion Pantazi lui Aurel Ionescu. Presupun că Ion Pantazi a fost intoxicat de cineva interesat ca această informație falsă, despre presupusa întâlnire dintre Sima şi Măgureanu, să fie popularizată. Nu ştiu cine ar putea fi această persoană. Un lucru este cert, ea provine fie de la SRI, fie de la SIE, să ne amintim doar de articolul total tendențios din „Tinerama", „opera" lui Ioan Itu.

13. Numărul de telefon al lui Ion Pantazi nu-l aveam de la televiziunea austriacă, ci de la Wilfried H. Lang, din Bad Mergentheim, Germania, care, este drept, fusese cu puțin timp înainte la Ion Pantazi, cu o echipă a televiziunii austriece, pentru a lua un interviu.
14. Într-un interviu acordat subsemnatului, în iunie 1996, Ion Pantazi menționează o altă cifră, de 30.000 de exemplare pentru ultimul număr din „Stindardul Românilor", cifră pe care am folosit-o în carte.
15. Serviciul Special de Informații (SSI).
16. 1990.
17. După Ion Popa din Erlangen, Frăția de Cruce de la liceul „Schewitz Thierrin" a fost în realitate una din cele mai slabe din Bucureşti, cel puțin după 1940.
18. Într-o convorbire telefonică pe care am avut-o pe data de 26 octombrie 1999, cu d-na Ioana-Roxana Pantazi, văduva lui Ion Pantazi, ea mi-a declarat, că „soțul ei nu a fost niciodată legionar, episodul său din copilărie, când s-a înscris într-o Frăție de Cruce, considerându-l total nesemnificativ, în condițiile, în care în acei ani, era chiar o modă să te înscrii într-o Frăție de Cruce". Un lucru este cert, în ultimul său interviu, acordat subsemnatului, în iunie 1996, Ion Pantazi s-a arătat foarte virulent la adresa tuturor legionarilor, indiferent dacă erau simişti sau anti-simişti...
19. 1946.
20. În timpul guvernării mareşalului Ion Antonescu (1940-1944).
21. Biserica Greco-Catolică Română.
22. Profesorul universitar dr. Dionisie (Biți) Ghermani.
23. Se pare că de la această discuție a început marea antipatie lui Ion Pantazi față de Horia Sima, acesta nereuşind, din motive pe care nu le cunoaştem, să-i facă o bună impresie. Horia Sima nu era cu 8-10 ani mai mare decât Ion Pantazi, ci exact cu 14 ani.

24 Ion Pantazi face o confuzie, titlul cărții lui Sima la care se referă este „Sfărşitul unei domnii sângeroase". „Pe marginea prăpastiei" a apărut în 1941, din ordinul generalului Antonescu şi este scrisă de Mihai Antonescu, pe baza documentației furnizate de Eugen Cristescu, directorul SSI.

25. Simpozionul „Exilul Românesc. Identitate şi conştiinţă istorică“ s-a desfăşurat la Paris, între 20-23 mai 1994, organizatorul principal fiind Aureliu Răuţă, care a finanţat de altfel integral organizarea acestei acţiuni.
26. Se pare că Aureliu (Aurelio) Răuţă a cheltuit cu organizarea acestui simpozion, o sumă mult mai mare. Intenţia fermă a lui Aureliu Răuţă a fost să organizeze, în noiembrie 1994, o a doua ediţie a acestui simpozion al Exilului, chiar la Bucureşti (a făcut public acest anunţ, de la tribuna simpozionului de la Paris), fapt ce a pus în stare de alertă SRI şi SIE. „Prietenia“ sa cu Silvia Bădescu a făcut să eşueze pentru totdeauna acest proiect, „continuarea sa“, „Romfest 1998“ a fost organizat, din umbră, de SIE.
27 Mircea Dimitriu ne-a comunicat că afirmaţia lui Ion Pantazi, că soţia lui Faust Brădescu a fost evreică, este falsă. Ea a fost o flamandă din nordul Franţei, având un nume cu o rezonanţă germanică şi era o romano-catolică practicantă.
28. Contra lui Horia Sima.
29. Corect: Nicolae Horodniceanu.
30. Nicky Ştefănescu.
31. Nicky Ştefănescu.
32. În perioada 14 septembrie 1940- 24 ianuarie 1941 Horia Sima nu a fost prim ministru, ci vicepreşedintele al Consiliului de Miniştri. Prim ministru, în guvernul de la Viena, Horia Sima a fost în perioada 10 decembrie 1944- 8 mai 1945.
33. Nicky Ştefănescu.
34. Gheorghe Barbul
35. Eu nu am vizionat niciodată respectivul program al televiziunii austriece, după cum am mai afirmat, numărul de telefon al lui Ion Pantazi (care nu figura în cartea de telefon a oraşului München) l-am avut de la Wilfied H. Lang.
36. Discuţia telefonică cu Ion Pantazi, referitoare la Regele Mihai, s-a desfăşurat aproximativ identic cu cele scrise în epistola adresată lui Aurel Ionescu, numai că sosind la domiciliul lui Ion Pantazi, pe data de 29 octombrie 1995, am avut surpriza, ca de la bun început, Ion Pantazi, să-mi spună următorul lucru: „Domnule Vălenaş, sunt dispus să vorbesc despre orice subiect, numai despre Regele Mihai să nu mă întrebaţi nimic, pentru că am ajuns la concluzia, că el este acum singura speranţă pentru salvarea României, ca atare orice atac contra Lui, indiferent de unde ar veni el, îl consider total nepatriotic!“... În scrisorile pe care le-a adresat lui Aurel Ionescu, Ion Pantazi afirmă de mai multe ori că „eu sunt ziaristul acreditat la Regele Mihai“. Eu însă niciodată nu i-am

afirmat acest lucru, pentru simplul motiv că nici nu există această funcție la Casa Regală. Pe data de 14 mai 1999 am întrebat-o de altfel pe secretara Casei Regale de la Versoix, d-na Ana Drăgan, dacă există sau a existat o astfel de funcție în schema Casei Regale. Mi-a spus că „nu există o astfel de funcție, iar Casa Regală, inclusiv Secretariatul Casei Regale, sunt foarte nemulțumite, că Andrei Bădin şi-a arogat de la sine putere această calitate în ultimul timp".

37. În realitate 29 octombrie 1995
38. Informațiile referitoare la activitatea subsemnatului la radio „Europa Liberă" sunt complet false. Interviul cu Regele Mihai, la care face referire Ion Pantazi, a fost transmis în mai 1995 de RFE, cu ocazia împlinirii a 50 de ani de la capitularea Germaniei. Menționez de asemenea că din 1991 am avut incontinuu calitatea de free lancer la RFE, timp în care am realizat peste 100 de emisiuni şi interviuri. Chestiunea cu un litru de coniac este exactă, cu o mică precizare, nu este vorba de un litru de coniac, ci de un litru de cafea, iar interviul nu a durat 8 ore (!?) ci exact două ore şi jumătate, în rest ne-am întreținut (este adevărat, până la ora unu noaptea) pe seama celui de al doilea război mondial şi asupra mareşalului Ion Antonescu... În scrisorile sale către Aurel Ionescu, Ion Pantazi afirmă că aş fi „neserios", iar această informație ar fi obținut-o şi de la RFE. Dar la 2 iunie 1996, cu ocazia ultimului interviu acordat, Ion Pantazi a ținut neapărat să-i fie înregistrată această frază, referitoare la subsemnatul: „Vreau însă să vă mai spun ceva, să nu mi-o luați în nume de rău, eu am dat până acum cinci interviuri nemților, unul francezilor, unul americanilor, unul televiziunii austriece şi unul d-nei Lucia Hossu-Longin. Acum v-am cunoscut pe dv. şi trebuie să vă spun, aşa, direct în față, că sunteți cel mai bun ziarist, care mi-a luat vreodată un interviu, aveți un bagaj de cunoştințe cum rar se întâlneşte la vârsta dv. şi de aceea trebuie să vă mulțumesc! Şi țin ca aceste cuvinte să le menționați în interviul tipărit"... Aceste cuvinte au putut fi auzite şi în cadrul interviului televizat, transmis de TV Oradea la 17 iulie 1996...
39. Ulterior lunii ianuarie 1996, am mai făcut trei vizite la Ion Pantazi, de care m-a legat de altfel o sinceră prietenie, până la moartea sa. Am mai realizat încă două interviuri televizate, care, ca şi primul de altfel, au fost transmise de TVO (Televiziunea Oradea), unde au stârnit un mare interes. Inutil să mai precizez că Ion Pantazi a primit casetele video la care face referire.
40. În textul primit de mine al scrisorii lui Ion Pantazi către Aurel Ionescu, cineva a adnotat ulterior cu mâna: Octavian Popescu?

41. În iunie 1991 l-am cunoscut personal pe d-rul Florin Mătrescu, cu ocazia unui miting de protest în fața Ambasadei României din Bonn. D-rul Florin Mătrescu organizase atunci (în folos propriu) o fantomatică organizație a „noilor refugiați politici români din Germania“<sic> (de care de altfel nu s-a mai auzit deloc de la acea dată). La agapa care a urmat demonstrației (la care au luat parte aprox. 100 de oameni), doctorul Mătrescu, deşi m-a văzut pentru prima dată în viața sa, m-a atacat extrem de violent, de la tribună (!?), pe motiv că susțin la Deutsche Welle şi la Europa Liberă cauza Regelui Mihai şi implicit ideea că România trebuie să revină la Monarhia Constituțională! A declarat că în acest sens va înainta un protest oficial celor două posturi de radio... Pentru a-şi întări opiniile sale „republicane“, a lansat pe loc o mare diversiune, şi anume, că personal, Corneliu Coposu i-a spus, că „are intenția fermă să candideze la preşedinția republicii“!... Diversiunile lansate atunci de Florin Mătrescu m-au convins, că pe viitor trebuie să evit un contact prea strâns cu vreo organizație românească din diasporă, pentru că fie sunt creațiile Securității, fie, în cel mai bun caz, sunt rezultatul orgoliilor unor oameni complexați.
42. Este vorba de Partidul Social-Democrat (SPD) din Germania şi de partidul de guvernământ din Bavaria, Uniunea Creştin-Socială (CSU).
43. După Mircea Dimitriu, profesorul Nicolae Iliescu din Statele Unite, este actualul şef al dizidenților anti-simişti, informație pe care o preluăm ca beneficiu de inventar.

Nürnberg, 27 ianuarie 2000

Liviu Vălenaş

Un comentariu suplimentar la scrisorile lui Ion Pantazi

Cele cinci scrisori ale lui Ion Pantazi, puse acum în circulație de un adversar al lui Horia Sima, necesită un comentariu şi din partea Mişcării Legionare.

Aceste scrisori trebuie comentate, mai ales că ele par a veni din partea unui om care a fost foarte bine informat şi în plus neutru. În realitate, Ion Pantazi, nefăcând parte din Mişcarea Legionară, numai informat nu a fost, în scrisorile sale redă informații primite de la diverse persoane, care mai răuvoitoare decât altele. În plus, spre surprinderea noastră, Ion Pantazi dezvoltă şi un basm suprarealist,

„întâlnirea“ dintre Horia Sima şi Virgil Măgureanu, petrecută undeva prin Delta Dunării (iar pentru a da mai multă greutate basmului său, spune că informaţiile i-au fost furnizate, *extrem de confidenţial*, de un cunoscut ziarist, nimeni altul decât ...autorul cărţii de faţă)... Basmul în sine este atât de absurd, presărat cu amănunte rocamboleşti, demne de un roman poliţist de duzină, încât nu mai merită să ne oprim asupra lui, mai ales că în acest volum se publică şi articolul lui Ioan Itu (un alt fals istoric), unde Horia Sima, descindea tot în Deltă (doar la Tulcea), dar nu se întâlnea cu Virgil Măgureanu, ci cu „patru legionari bătrâni“...

Ion Pantazi, în lagărul de muncă forţată de la Baia Sprie a legat o sinceră prietenie cu un membru marcant al Mişcării Legionare, **Gabriel Bălănescu**. Ajunşi ulterior în exil, deşi separaţi de Oceanul Atlantic, au întreţinut un intens schimb epistolar, Gabriel Bălănescu primind peste 30 de scrisori de la Ion Pantazi, în care deseori acesta îşi exprima stima şi admiraţia pentru Horia Sima, dorind chiar să-i fie mijlocită o întâlnire cu acesta. Această dorinţă a putut fi de altfel realizată la sfârşitul anilor ’70 la München. Apariţia cărţii „*Era libertăţii*“ a lui Horia Sima, în care acesta şi-a permis să-l critice pe mareşalul Ion Antonescu, a făcut însă ca Ion Pantazi să devină un adversar violent al lui Horia Sima şi implicit al Mişcării Legionare. Un lucru este cert, pentru a scrie aceste neadevăruri, Ion Pantazi a fost întoxicat şi manipulat de dizidenţii Mişcării Legionare şi probabil chiar de Securitate, prin diverşi interpuşi, inclusiv de la radio „*Europa Liberă*“.

În această completare nu dorim să ne mai referim la persoana regretatului Ion Pantazi, dorim doar să aducem anumite precizări, care vor lămuri, credem noi, alegaţiile cuprinse în scrisori. Un adevăr amestecat cu o minciună este afirmaţia că „*Horia Sima a fost agentul lui Moruzov încă din 1938*“. Atât în memoriile lui Horia Sima, cât şi în prezentul volum, sunt descrise amănunţit împrejurările şi motivele pentru care Horia Sima şi alţi 11 legionari, în frunte cu Radu Mironovici şi Mile Lefter, au acceptat în vara lui 1940 să fie angajaţi, *pro forma*, în serviciul condus de Moruzov (Serviciul de Informaţii al Armatei), angajare anulată *de jure* şi *de facto* prin revoluţia legionară de la 3 septembrie 1940.

Într-o scrisoare a lui Ion Pantazi se face referire la căpitanul Gheorghe Dreve, care a fost înrolat în 1944-1945 în Armata Națională. Acesta ar fi afirmat, că ar fi fost martorul unei plăți efectuate de Moruzov lui Horia Sima. Atunci nu poate fi vorba decât de banii dați de Moruzov la ordinul lui Carol al II-lea, pentru cheltuielile de transport şi cazare a legionarilor chemați de Horia Sima din provincie, în scopul arătat în carte, iar dacă prezența căpitanului Dreve nu a fost o minciună în plus, ea nu se poate explica decât, că, ori căpitanul Dreve făcea parte din personalul lui Moruzov, ori a fost însărcinat de Carol să-l controleze pe Moruzov, dacă şi cât a plătit şi nu şi-a însuşit el banii SSI-ului...

Adaosul „*încă din 1938*“, dacă nu este cumva justificat prin documente din arhiva SSI, nu poate decât un fals ordinar, al cărui autor nu este decât un dușman de moarte al Mişcării Legionare şi implicit al lui Horia Sima. Identitatea acestui dușman de moarte nu este prea greu de ghicit, el nu poate fi altul decât Eugen Cristescu, numit la 15 noiembrie 1940 ca succesor definitiv al lui Moruzov (colonelul Nicolaid fiind un provizorat). În această calitate, Eugen Cristescu a moştenit integral vasta arhivă a lui Moruzov. Se ştie că Eugen Cristescu s-a ocupat de cele trei dizolvări succesive ale Mişcării Legionare (cum a recunoscut-o chiar el, la procesul din 1946), fiind desemnat chiar de către Corneliu Codreanu, ca dușmanul nr. 1 al Mişcării. Eugen Cristescu l-a întoxicat pe Ion Antonescu cu cele mai sfruntate minciuni (printre altele, că „*Mişcarea Legionară plănuieşte de Anul Nou 1941 asasinarea a 22.000 de politicieni aparținând partidelor istorice*“, că „*Mişcarea Legionară vrea să-l împuşte, în plină şedință de guvern*“ etc. etc.). În timpul aşa numitei rebeliuni, dintre 21 şi 23 ianuarie 1941, Eugen Cristescu s-a pretat la cele mai oribile şi abjecte înscenări, în intenția de a compromite Mişcarea Legionară. A lansat minciunile, deja bine cunoscute, ale „soldatului român ars de viu de legionari“ şi ale „masacrului de la Abator“.

Că au existat în timpul aşa numitei rebeliuni legionare victime din rândul populației evreieşti, este sigur. Mai mult decât probabil că agenții lui Eugen Cristescu au împărțit cămăşi verzi la borfaşii şi criminalii mahalalelor şi i-au trimis în cartierele evreieşti. Legionari

nu puteau fi, căci ei au fost chemați în vreo 5-6 instituții, fiind apoi asediați de armată, nimeni nu mai putea ieşi din încercuire, iar cămăşi verzi erau în toate prăvăliile.

Dar Eugen Cristescu a mers şi mai departe în ura lui împotriva Mişcării Legionare. Pentru a bloca simpatia nemților pentru Legiune, el a încercat să transforme lovitura lui Antonescu împotriva Mişcării Legionare, într-o „*revoltă provocată de agenții comunişti din Mişcarea Legionară, la ordinul Moscovei*“... Cum şeful Corpului Muncitoresc Legionar, Dumitru Groza, se potrivea, prin trecutul său de muncitor, cel mai bine cu rolul de agent comunist, Eugen Cristescu i-a construit un dosar fals cu documente oficiale falsificate, care dovedeau că era un vechi comunist, condamnat de mai multe ori pentru activități subversive, că a fost la Moscova, şcolit şi instruit acolo pentru activități teroriste în România, după care a fost infiltrat, împreună cu alți comunişti, în Mişcarea Legionară, ajungând toți în funcții de decizie... Iar la semnalul dat de Moscova, aceşti agenți au declanşat rebeliunea legionară dintre 21-23 ianuarie 1941... Acest dosar a ajuns imediat pe biroul lui Ribbentrop şi a provocat penibilul comunicat al guvernului german, citit a doua zi la Radio Berlin.

Încurajat de acest „succes“, Eugen Cristescu a falsificat noi documente, care trebuiau să dovedească, că Dumitru Groza, după rebeliune, se refugiase la Moscova şi a trimis la Berlin acest nou dosar. De data aceasta a avut însă ghinion. Dumitru Groza nu se refugiase la Moscova, ci în ...Germania, fiind în acel moment anchetat la Berlin de Gestapo, împreună cu Viorel Trifa. După o anchetă amănunțită şi de lungă durată, efectuată şi în România, Gestapoul a fost nevoit să constate, că Eugen Cristescu a indus premeditat şi grosolan în eroare guvernul german!

Eugen Cristescu nu era însă omul care să se resemneze. A organizat apoi o tentativă de asasinare a lui Horia Sima în Germania, care din fericire a eşuat. Pe urmă, ca să-şi salveze pielea a oferit ocupanților sovietici, după 23 august 1944, o listă cu 15.000 de studenți şi elevi, botezați de el ca fiind simpatizanți ai Mişcării Legionare. Aceştia un înfundat ulterior închisorile, deja arhipline cu legionarii victime ale urii comune a lui Cristescu şi Antonescu.

Revenind acum la acest adaos „*încă din 1938*“ aflat de Ion Pantazi, indirect de la Eugen Cristescu şi care ar putea să existe în

arhiva lui Moruzov, aflată patru ani în posesia lui Cristescu, se ridică automat o întrebare: Dacă Eugen Cristescu, care nu s-a sfiit să uzeze de cele mai sfruntate minciuni, care nu s-a sfiit să organizeze cele mai odioase înscenări şi să furnizeze unui stat aliat şi în numele statului român, documente falsificate într-o problemă atât de importantă pentru ambele ţări (luând asupra lui un risc enorm, numai pentru a distruge ML), atunci cine poate fi atât de naiv ca să poată crede că el a avut scrupule faţă de Horia Sima, faţă de cel care personaliza obiectul pe care el vroia să-l distrugă?

Dacă în cazul Dumitru Groza au fost necesare o serie întreagă de documente a căror falsificare a fost dificilă şi complicată, în cazul lui Horia Sima era mult mai simplu şi mai uşor. Trebuia introdus doar un adaos la o înregistrare deja existentă. Prin acest fals elementar, Eugen Cristescu a plasat în sânul Mişcării Legionare o bombă cu aprindere întârziată, care, în intenţia lui, avea misiunea să o distrugă odată pentru totdeauna, satisfăcându-şi astfel ambiţia de a fi acela care i-a venit de hac Mişcării Legionare.

Succesoare lui Eugen Cristescu, Securitatea (iar acum SRI şi SIE), care i-a moştenit şi ura sa faţă de Mişcarea Legionară (o ură şi mai amplificată), n-a trebuit decât să producă, prin metodele bine cunoscute deja, „martorii“, care să certifice acest fals al lui Eugen Cristescu.

Scrisorile lui Ion Pantazi se înscriu deci în aceeaşi politică.

Stuttgart, 19 februarie 2000

Mircea Dimitriu

DESPRE DORINA GABOR-BĂLĂŞOIU

Securitatea, mai întâi DIE, apoi CIE şi ulterior SRI şi SIE, au utilizat incontinuu agente pentru a infiltra şi spiona Mişcarea Legionară[1]. Câteodată aceste agente au fost folosite în activităţi criminale, teroriste. Ajunge să ne amintim de agenta „*Gerda*“, care a acţionat pentru răpirea lui *Traian Puiu* şi transportarea lui ulterioară în România. Mai putem aminti straniul accident de circulaţie în care au murit preotul *Vasile Zăpârţan* şi *Dumitru Leontieş*, în maşină aflându-se şi două romînce, care ulterior au dispărut. De asemenea, mult mai recent, mai putem nota suspecta moarte a lui *Aureliu Răuţă*, aflat în compania *Silviei Bădescu*. Tot recent au activat contra Mişcării Legionare, agentele *Elena Grager* şi *Cristiana Hâncu*. La Offenbach o avem pe *Brânduşa Massion* (care afirmă că provine dintr-o familie de legionari...), reactivată în 1997. Pentru a înţelege mai bine metodele Securităţii, vom prezenta o scrisoare deschisă adresată revistei americane „*Libertatea*“ (care apărea în limba română), de preotul *Graţian Radu*, în care este vorba de o altă agentă, contemporană cu „*Gerda*“, *Dorina-Gabor Bălăşoiu*[2], cea care l-a spionat pe Petre Vălimăreanu.

Rev. Graţian Radu
9940 Lee Road
Jackson, Michigan 49201 USA

Stimate Domnule Nicolae Niță,

27 februarie 1987

Primesc regulat gazeta, o citesc şi vă admir stăruința în lucru şi punctualitatea apariției. Păcat că această gazetă de talie este lipsită de cele mai elementare informații şi se degradează punând în circulație numele odioasei spioane din Viena, Dorina Gabor-Bălăşoiu!

Cred că v-a înduioşat povestea ei, că anul trecut s-a dus în lagărul de refugiați cu ouă roşii, cozonac şi vin, „ca să ştie şi ei săracii că a venit Paştele“! În lagărul acela sunt în permanență ca la 4-5 sute de persoane! Câți dintre aceştia au gustat din cele aduse de Dorina? Cred că nu mai mult de 20 de inşi! Agenții ei care culeg de la refugiați informațiile dorite de zbirii Securității din Bucureşti: - Când şi cum i-a venit omului ideea de a fugi? - Dacă la locul de muncă a mai vorbit cu vreun ortac despre fugă? - Cine l-a mai încurajat şi ajutat? - Cine din familia sa a mai ştiut de intențiile sale? - Pe unde şi cum a trecut frontiera? etc. etc. ... Hainele ce eventual le capătă ea le va distribui tot acestor agenți, cărora ea le dă şi bani ca să fie cât mai generoşi cu cei reticenți şi bănuitori: o masă la restaurant, un jnaps, un pachet de țigări, bani pentru nişte scrisori şi mai ales să le vânture gazeta „Libertatea“, pentru a-i convinge de legăturile lor cu America!!!

Şi aşa, omul îşi dă drumul gurii, iar agentul vine la Dorina şi raportul lui este scris de Dorina într-un caiet... Aşa se face că ajung prin închisori rudele, prietenii şi cunoscuții unui refugiat!

Mai cred că v-a impresionat şi faptul că anunțul pe care l-ați publicat este făcut de părintele Calciu. Omul este nou venit şi spioana a ştiut cum să-l întâmpine şi cum să-i intre pe gât!!

În anul 1959 mă convinsese ea pe mine ca să mă duc din Paris la Viena pentru a inființa o parohie necomunistă, liberă! Şi ca să fie sigură de mine, mi-a oferit generos ospitalitate în casa lor! Abia acolo am aflat că nu mă adusese ca să fac o parohie, ci ca să fiu expediat la Bucureşti, pe urmele lui Traian Puiu. Însă planurile lor cu mine au fost zădărnicite de poliția vieneză alarmată de americanii de la „Citizen Service“, care îmi puseseră la dispoziție o sală unde puteam oficia dumineca.

De primejdia care mă păştea mi-a vorbit cel dintâi Tucan, care de mult rupsese orice legătură cu spioana. Şi ea îşi permite ca tot în gazeta Dv. să facă lui Tucan elogiile funebre!! Dorina Gabor-Bălăşoiu nu este o agentă ordinară, ci o spioană şcolită, o spioană de grad superior!

Închei indignat că acest odios nume este publicat într'o gazetă ca „Libertatea!

Vă rog să publicaţi aceste rânduri sub semnătura mea!

Rev. Grațian Radu

Note

1. În acest sens este relevant mesajul listat pe un program pe Internet,datat 6 ianuarie 2000, de o agentă a noilor servicii secrete româneşti (SIE?), care a dorit să-şi păstreze, din motive lesne de înțeles, anonimatul:

nicadorul@aol.com
This message was posted anonymously:

„Dragi listeni,

Recunosc pe această cale modul ruşinos prin care v-am înşelat. În primul rând sunt de sex feminin. În al doilea rând eu postez în România (în timpul programului de lucru). Ăsta este adevărul, sunt plătită. Îmi este ruşine de modul în care trebuie să-mi fac meseria şi anunț pe această cale ruşinea care mă cuprinde, sentimentul de culpabilitate ce treptat s-a cuibărit în sufletul meu.

Poporul român a fost înşelat de şefii mei. Ei provin din rândurile Securității, ale partidului comunist. Imediat după revoluție din '89 am fost angajată într-un serviciu nou creat, cu scopul de a înşela opinia publică din diaspora românească.

Scopul nostru primordial a fost să-i infiltrăm pe legionari. În momentul de față ne-am dat seama că munca noastră este mult mai dificilă. Noi suntem plătiți să facem față unor voluntari din diasporă, care au un singur stăpân. „URA LOR FAȚĂ DE COMUNISM".

Îmi dau seama că munca mea nu mai are rost. Cum poți să te lupți cu nişte oameni care au un singur scop: DISTRUGEREA COMUNISMULUI. Înțeleg acuma de ce munca noastră este fără şanse. Noi luptăm cu un popor.

Îmi cer scuze tuturor listenilor pe care i-am jignit şi mâhnit cu purtarea mea intolerabilă.

Nicadorul

Acest mesaj confirmă mai multe lucruri. În primul rând faptul că „noile" servicii secrete româneşti nu s-au rupt absolut deloc de practicile Securității, continuând să vadă în diaspora românească (mai precis spus, exilul românesc) duşmanul nr. 1, aşa cum a atras de altfel atenția, în repetate rânduri, generalul Pacepa. Pe de altă parte, copiind metodele bine verificate ale KGB-ului, Securitatea rebotezată a aruncat în luptă contra Mişcării Legionare multe agente, aşa că Dorina Gabor-Bălăşoiu, Elena Grager-Zamfirescu, Cristiana Hâncu sau Silvia Bădescu nu sunt singure.

2. Cu toate că a ajuns la o vârstă înaintată, Dorina Gabor-Bălăşoiu este activă şi în prezent, aflăm astfel din revista „Permanențe", nr. 11/1999, pag. 14, că ea a contribuit financiar la ridicarea crucii de hotar de la Tâncăbeşti, sfințită cu ocazia centenarului lui Corneliu Codreanu...

UN FALS ISTORIC: ARTICOLUL LUI IOAN ITU DIN "TINERAMA"

În nr. 94 din 11-17 septembrie 1992 a apărut în revista „***Tinerama***" a lui Max Bănuş, un articol ciudat, întins pe o pagină întreagă, întitulat „**Vasul cu fantomă s-a oprit la Tulcea...**" Autor, nimeni altul decât ***Ioan Itu***, devenit anterior „celebru" prin publicarea (parţială) a dosarului de Securitate a directorului SRI, Virgil Măgureanu. În acest articol Ioan Itu publică o poveste aproape rocambolească, despre pretinsa descindere a lui Horia Sima, în vara lui 1992, la Tulcea!?? Articolul este atât de prost conceput şi povestirea atât de trasă de păr, încât ne putem întreba, pe cine a vrut să păcălească Ioan Itu cu acest articol? Dar se mai poate pune încă o întrebare, cine i-a comandat acest articol şi în ce scop? Comanda nu putea veni decât de la Serviciul Român de Informaţii, poate chiar de la Virgil Măgureanu personal. Nu trebuie uitat că Ioan Itu a lucrat înainte de decembrie 1989 în structurile informative ale armatei, adică în DIA, care era în fapt o anexă a Securităţii.

Chiar publicarea dosarului de Securitate al lui Virgil Măgureanu reprezintă o acţiune neelucidată în mod clar nici până în ziua de astăzi. Să-i fi dat lui Ioan Itu chiar Virgil Măgureanu acest dosar? Cert este că Ioan Itu nu a publicat dosarul în integralitatea sa, aşa cum ar fi cerut dentologia profesională. A omis o fişă, extrem de importantă: fişa medicală a lui Virgil Măgureanu, din care se putea afla că fostul director al SRI-ului suferea de o boală psihică...[1]

Un lucru este cert, în vara lui 1992, Serviciul Român de Informaţii avea nevoie din nou de „pericolul legionar", România era în plină campanie electorală, iar CDR era acuzată, mai pe faţă, mai voalat, că este „plină de legionari", că „vrea să aducă legionarii la putere"...

Articolul lui Ioan Itu este plin de falsuri flagrante. Astfel, într-un post-scriptum, Ioan Itu menţionează că fotografia unde Horia Sima apare cu braţul ridicat, i-a fost dată de un fost legionar. O primă minciună: fotografia provine de la ***Elena Grager***, care a făcut acest clişeu la Majadahonda, la 13 ianuarie 1992. De asemenea toate iniţialele date de Ioan Itu şi care ar corespunde unor „bătrâni

legionari“ sunt false, nu există persoane cu trecut legionar cu astfel de inițiale. Se vorbește apoi de vasul cu numele de „Vistamar“, probabil iahtul lui Vasile Uscătescu (fratele lui George Uscătescu). Ar fi absurd să credem că această mică ambarcațiune ar fi putut veni din Spania, via Dardanele-Bosfor la Tulcea, prin brațul Sulina (la Sulina nu sunt controale vamale?)... Frații George şi Vasile Uscătescu sunt amestecați în fantastica povestire a lui Ioan Itu, doar din motivul că Vasile Uscătescu era armator şi era nevoie de un vas pentru a face credibilă povestea... Ioan Itu mai afirmă ceva, şi anume că a aflat de „iminenta debarcare a lui Horia Sima la Tulcea“, printr-un telefon primit din Canada. Dacă ar fi aşa, atunci a primit telefon de la Doru Popescu[2] sau de la Lionel Micu, amândoi expulzați în august 1999 din Canada, pentru spionaj în favoarea Securității şi a noilor servicii secrete româneşti.

În rezumat, dacă Ion Pantazi a afirmat în 1995 că Horia Sima a venit în România cu un avion „antideluvian“ <sic>, Ioan Itu a venit cu trei ani înainte cu o altă poveste, tot atât de absurdă, doar că avionul „antideluvian“ a fost înlocuit cu un „vas de pasageri spaniol“. Ioan Itu a fost în vara lui 1992 un soldat credincios, a îndeplinit ordinul care i-a fost trasat, recompensa i-a fost acordată peste patru ani, când a fost numit consilier guvernamental, funcție în care se află şi în prezent. Pentru informarea obiectivă a cititorilor, vom publica acum integral articolul lui Ioan Itu, mostră crasă de dezinformare voită a opiniei publice.

Nürnberg, 22 februarie 2000

Liviu Vălenaş

„Sfântă bătrânețe legionară

senzațional

Vasul cu fantomă s-a oprit la Tulcea...

În dimineața zilei de 18 august, orele 6,30, din trenul personal 8051 au coborât, în gara oraşului Tulcea, patru bătrâni (cca 70-80 ani) care s-au deplasat imediat în port. Pe faleză erau aşteptați de alți

doi, cam de aceeaşi vârstă. Timp de câteva ore, nici canicula, nici setea nu i-a putut îndepărta măcar cu un metru de cheiul la care acostau navele de călători. Într-un târziu, apare şi vaporul „VISTAMAR" de pe care coboară un grup de turişti. Printre ei, un cuplu bizar ce atrage privirile celor sosiți de dis-de-dimineață în Tulcea: un bătrân sprijinindu-se de brațul unui tânăr bine clădit. În urma lor, alți trei indivizi cu priviri iscoditoare. Deşi pare incredibil, mesajul telefonic primit la redacție, cu trei zile înainte, din Canada, se adevereşte: bătrânul abia coborât pe pământul românesc nu este altul decât ***Horia Sima, ultimul comandant al Gărzii de Fier****! Face câțiva paşi, apoi se aşează pe o bancă. După câteva minute se ridică şi, cu mers mai hotărât, se îndreaptă spre un mic părculeț. Se apleacă şi parcă mângâie iarba. După 50 de ani de exil, acest gest este de înțeles. Revine şi se aşează din nou pe bancă, în compania aceluiaşi tânăr care nu s-a dezlipit de el nici o clipă. Apoi, cei sosiți cu trenul trec, câte unul, prin fața lui Horia Sima. Unul din ei tremură vizibil, alții doi au lacrimi în ochi. Ceea ce a urmat nu mai are importanță. Discreția noastră este explicabilă datorită eventualelor interpretări ale acestei scurte vizite. Fiindcă Horia Sima se află încă sub incidența unei condamnări la moarte (pronunțată în contumacie), iar cei care au fost la curent cu vizita pot fi învinuiți de infracțiunea de favorizare a infractorului*[3]*. Târziu, după plecarea vasului - cu Horia Sima la bord - am reuşit, cu destulă greutate, un dialog cu doi dintre cei care l-au întâmpinat.*

M.P. - De la ce ziar zici că eşti?

R. - *Revista „Tinerama"*

Z.I. - Eu te ştiu de la televizor. Nu eşti mata cel care ai publicat dosarul lui Măgureanu?

R. - *Eu sunt.*

M.P. - De unde ai ştiut că vine?

R. - *Am primit un telefon din Canada.*

M.P. - Şi crezi că este bine să publici ce ai văzut?

R. - *Aveți ceva împotrivă?*

Z.I. - Alta-i problema. Le dai motiv acestora de la putere să țipe iar despre pericolul legionar.

M.P. - Şi ăia din Canada de ce te-au anunţat? Au mai anunţat şi pe alţii?

R. - *Nu ştiu, dar n-am văzut alţi ziarişti pe aici.*

Z.I. - Nu este nimic senazaţional în chestia asta. Un biet bătrân care, înainte de a muri, a vrut să mai calce o dată pe pământul ţării.

M.P. - Cei din Canada sunt duşmanii lui. Dizidenţii Mişcării. Un fel de aripă tânără, că este la modă. Nici aici, în ţară, nu are prea mulţi prieteni.

R. - *De ce a venit tocmai acum, în campania electorală?*

Z.I. - Vizita a fost pregătită mai demult. Atunci se ştia că alegerile vor fi în mai. Cei care au organizat-o sunt fraţii George şi Vasile Uscătescu din Spania. Eu am discutat cu ei astă toamnă în Germania, la Essen. De altfel, Vasile Uscătescu era pe vapor, l-am văzut, el nu a coborât.

R. - *Sunteţi siguri că cel pe care l-am văzut este într-adevăr Horia Sima?*

M.P. - Este pentru prima dată când îl văd aşa de aproape. L-am mai văzut în '40, dar de departe. Cred că el este.

Z.I. - Eu am văzut nişte poze recente cu el şi seamănă. Prezenţa lui Uscătescu pe vapor este o garanţie.

Ajunşi la Bucureşti, ne-am adresat unui fost legionar cu grad mare în Garda de Fier, fost deţinut politic, F.D., care ne-a declarat următoarele:

Horia Sima este pedeapsa lui Dumnezeu asupra noastră. Este produsul serviciilor secrete şi toată viaţa lui a fost sprijinit de acestea. Moruzov, Eugen Cristescu, Himmler şi mai ales Securitatea, iar acum SRI. Cum crezi că a putut supravieţui, când alţii, mult mai mărunţi, au suferit diverse „accidente"? În emigraţie este foarte contestat. Chiar şi anul acesta i s-a cerut demisia, dar a refuzat-o. Vrea să moară ca şef al Mişcării Legionare. La Montréal, cu ocazia festivalului ROMFEST '92, o parte a Mişcării s-a reorganizat şi s-a dezis de Horia Sima şi crimele sale. Există şi alţi lideri în exil: Ion Halmaghi, Nicolae Iliescu, George Bălaşu. Nu vă puneţi întrebarea de ce a venit tocmai acum în ţară? Exact în acele zile era planificată şi vizita Majestăţii Sale. Când vaporul a plecat din Spania, nu se ştia că Regelui i se va refuza viza. Deci, când

Regele ar fi fost la Timişoara, în celălalt capăt al țării apărea Horia Sima. Era absolut suficient pentru puterea actuală ca să justifice orice măsură de forță - inclusiv amânarea alegerilor pentru mult timp - sub pretextul unei tentative de lovitură de stat legionară cu scopul de a instaura monarhia. Nu este destul de clar cine îl dirijează şi în folosul cui lucrează? În ultima perioada încearcă să preia controlul şi să reorganizeze Mişcarea Legionară din țară. Dacă vrei, du-te la Ploieşti la adresa asta, şi cere-i lui M.G. să-ți arate scrisoarea pe care a primit-o de la Horia Sima anul trecut. O să-i telefonez eu ca să nu fie nici o problemă.

Redăm în continuare un fragment din această scrisoare:

...Nu este acum momentul răfuielilor între noi, când Sfânta noastră Țară este în pericol. Actuala conducere neocomunistă face jocul iudeo-masoneriei mondiale şi este necesar ca flacăra Mişcării să fie reaprinsă... Vom preda ştafeta celor tineri şi puri pentru ca lupta martirilor noştri să fie dusă mai departe. Voi trebuie să atrageți cât mai mulți tineri şi să-i organizați. Avem aici, în exil, mulți tineri români care vor veni în țară şi vor fi folositori...

După cum se poate constata din documentația făcută de noi, printre foştii legionari părerile sunt împărțite. Noi nu le comentăm. Dacă această vizită a fost o parte a unui scenariu scris de alții sau dorința unui bătrân de a-şi vedea, după 50 de ani, pământul natal, este o chestiune care se va lămuri, poate, cu timpul. Nici nu ne propunem să facem aprecieri asupra trecutului, prezentului şi viitorului Mişcării Legionare. Sub o formă sau alta, cel puțin în exilul românesc, ea există. La fel şi Horia Sima. Şi în final, istoria este cea care hotărăşte rolul fiecăruia.

Ioan Itu

P.S. Datorită bunăvoinței unui fost legionar, am intrat în posesia unei fotografii foarte recente a lui Horia Sima. Şi dacă nu are un frate geamăn, putem afirma că acesta este cel care, în ziua de 18 august, s-a aflat la Tulcea".

Note

1. Informațiile privind condițiile în care s-a publicat dosarul de ofițer de Securitate a lui Virgil Măgureanu, provin de la Cornel Ivanciuc, fost membru, în 1992, al colegiului redacțional al revistei „Tinerama“, coleg cu Ioan Itu. După Cornel Ivanciuc, Max Bănuş, directorul revistei „Tinerama“, a depus într-o casă de bani metalică fişa medicală a lui Virgil Măgureanu, şantajându-l periodic pe acesta, cu publicarea ei.
2. Despre Doru Popescu aflăm, zi de zi, informații dintre cele mai interesante. Astfel, Doru Popescu a reuşit să se infiltreze şi în anturajul lui Horia Sima, o fotografie pe care am primit-o recent, ni-l înfățişează, alături de Horia Sima, la o adunare legionară, în 1987. În 1989 a fost organizat la Cleveland, Congresul Mondial Românesc, iar printre cei care au făcut parte din prezidiul congresului s-a numărat şi ...Doru Popescu (prezent de altfel şi la congresul precedent, de la Paris). Iată ce scrie Ion Pantazi despre el, în cartea sa „Am trecut prin Iad“, volumul II, la pag. 585: „(...) Doru Popescu, (...) mi-a făcut plăcere să stau cât mai mult de vorbă cu acest băiat inimos. Energic, întreprinzător, cu tot sufletul pentru cauza românească şi pentru unirea întregului Exil Românesc fără nici o discriminare, Doru Popescu mi-a demonstrat importanța pe care trebuie să o acordăm în viitor tineretului“. Îmediat după Revoluție, Doru Popescu a revenit în România (o fotografie publicată de ziarul „Adevărul“ îl înfățişează în Bucureşti, în Piața Presei Libere, fostă Scânteii, alături de George Bălaşu, Mihaela Mosin, George Bârsan şi ...Sorin Roşca-Stănescu) dar a fost expulzat la puține zile, pentru „propagandă legionară“. Surpriza însă a venit în 1999, când aflăm că Doru Popescu, împreună cu Lionel Micu, au fost expulzați din Canada, pe motiv că au făcut incontinuu spionaj, plus activități criminale, pe teritoriul federal canadian, în favoarea Securității şi a noilor servicii secrete româneşti! Înseamnă că prin Doru Popescu, Securitatea şi-a menținut controlul asupra Congresului Mondial Românesc, iar expulzarea lui Doru Popescu din România, în 1990, nu a fost decât o manevră de diversiune, pentru a-l acoperi cât mai bine!
3. Dacă lucrurile ar fi stat întocmai aşa, de ce nu a fost invinuit chiar Ioan Itu de infracțiunea „de favorizare a infractorului“, doar ştia cu trei zile înainte de sosirea lui Horia Sima la Tulcea?

scrisoare deschisă

STIMATĂ DOAMNĂ ANA BLANDIANA

Vă urmăresc cu simpatie şi admiraţie activitatea Dv. publică, cucerit prin fondul problemelor şi forma care le-o daţi. Eu sunt unul dintre victime. Totuşi, în câteva lucruri mă situez pe poziţii diferite. Ne diferim în felul în care Dv. amestecaţi pe toţi luptătorii anticomunişti într-o oală, îi amestecaţi bine şi când îi scoateţi sunt toţi ***Ţărănişti****. Spuneţi mereu că trebuie cunoscut şi spus* ***Adevărul*** *oricum, ne place sau nu, de ce nu spuneţi atunci adevărul care nu vă place?*

Mişcarea Legionară a fost o realitate pe care nici un istoric şi nici o arhivă nu o poate contesta. Oricât de negativă ar fi fost personalitatea lui Corneliu Zelea Codreanu, Nae Ionescu, George Manu, Ţuţea, Eliade. Noica şi alţi cca 1,5 milioane de legionari, ei au existat şi în România secolului 20, au fost o forţă negativă sau pozitivă, oricum, dar au fost.

Comunismul, despre care se vorbeşte atât de mult (după ce a trecut, a ajuns o modă), a fost contracarat de legionari încă din 1919, nu din 1945, cum a spus zilele trecute la TVR dl. Gabriel Ţepelea, omul nr. 2 al PNŢCD.

*Cum înainte de 23 August 1944 dl Maniu a spus doctorului Jovin: „****Decât să ne ocupe nemţii, un popor disciplinat, ordonat, de care n-am scăpa decât după 100 de ani, mai bine să fim ocupaţi de ruşi, că fiind mai delăsători şi mai puţin organizaţi, am scăpa mai uşor, în vreo 30 de ani****“.*

Prima întrebare: bietul Maniu ce ştia el despre ruşi? Cum ar fi arătat România după 100 de ani de ocupaţie germană?

A doua întrebare nu o mai pun că îi cunoaştem cu toţii răspunsul. Cum arată România după 50 de ani de ocupaţie rusească, Dl. Maniu n'a mai apucat să vadă, în ignoranţa lui, el însuşi a căzut printre primele victime, cum s-ar spune, „şi-a făcut-o cu mâna lui“. Aceasta cu el, dar ce a păţit România şi românii ei...

Să nu credeți că îi dorim pe nemți. Sunt român şi doresc ca toate popoarele să rămână pe locul lor, aşa cum le-a creat şi dat Dumnezeu, să-şi poată îndeplini menirea pentru care au fost create, conform cu talentul lor.

Ceea ce ce faceți Dv. pentru Sighet şi la Sighet, multe, multe laude. Este bine că ați găsit ecou în străinătate şi i-ați convins pentru ajutoare, iar despre Aiud, pe unde au trecut, au zăcut şi au murit foarte mulți şi unde noi legionarii am ridicat un foarte frumos mausoleu în amintirea lor, inaugurat în 1994, iar în fiecare an la 14 septembrie (de ziua crucii), se fac slujbe de pomenire, aici la Aiud, interesant că Dv., care căutați ***Adevărul*** *şi tot cinstiți pe luptătorii anticomunişti, ați lipsit regulat.*

Nu mai pomenesc de monumentul celor fără mormânt de la Balaciu, troița de la Tg. Ocna, Gherla, Mislea, Mărgineni, pădurea Tâncăbeşti, Dv. mereu absentă...

Şi absentați fiindcă au fost legionari. Ce să facem dacă legionarii au fost cei mai mulți prin închisori şi dintre noi au murit cei mai mulți? Legionarii chiar nu sunt români? Ați simțit aceasta la tatăl Dv.? Cu prejudecățile folosite, vă îndepărtați de ***Adevărul*** *căutat.*

Un legionar l-a întrebat în închisoare pe Maniu: „D-le Maniu, eu ştiu de ce am ajuns aici., dar Dv. ştiți pentru ce sunteți?“ Maniu i-a răspuns: „Este adevărat că nu ştiu şi ai dreptate“. Dacă răspunsul acesta este de erou, mă îndoiesc. Am văzut la TVR aniversarea Tămădăului. Dacă Tămădăul a creat eroi, atunci cum să-i spunem lui Gavrilă? Să ierarhizăm eroii? Adică eroi de Tămădău şi alți eroi? Cred că Tămădăul trebuie uitat, nu aniversat, că nu face cinste nici celor din „plasa“ de acolo, nici urmaşilor lor şi nici istoriei românilor.

S-a mai afirmat cu ocazia Tămădăului, că majoritari, în număr de 270.000, prin închisori au fost Țărăniştii. Întrebare: cine au fost restul până la 3 milioane, cât se crede că au trecut prin Securitate?

Prin cele mai mari închisori din țară prin care am trecut am întâlnit 8 țărănişti bine numărați. Unde or fi fost restul că nici Ion Ioanid în cărțile lui nu-i găseşte? Dar nici dacă am scădea numărul legionarilor din totalul celor ce au fost prin închisori, n-am mai impresiona nici pe anglo-franco-italiano-americani etc.

Pentru că nu vreau să depăşesc două pagini mă opresc aici, considerând că este doar o simplă prezenţă, la un conţinut bogat în fapte. Repet începutul laudativ la adresa Dumneavoastră.

Bucureşti, 5 august 1997

Tavi Popa

CAZUL ŞERBAN SURU

Un fost maior de Securitate[1] a făcut la 10 ianuarie 1996, în „Lumea liberă românească" (New York), următoarea destăinuire: „Măgureanu are oamenii lui atât printre veteranii Mişcării, cât şi printre cei mai tineri. În plus, a creat noi grupuri şi partide legionare".

De aceasta noi eram de multă vreme convinşi, căci SRI - care nu este decât o prelungire a Securităţii - a preluat o dată cu majoritatea personalului şi politica acesteia faţă de Mişcarea Legionară. Destăinuirea de mai sus însă ne oferă o explicaţie autorizată a eşecului paradoxal al Mişcării Legionare din ţară, de a nu-şi fi putut salva unitatea, pe care 50 de ani de furioasă persecuţie, de închisori şi lagăre de exterminare, însoţită de torturile cele mai rafinate, n-au reuşit s-o distrugă.

După „Revoluţie", Mişcarea Legionară din ţară era - ca personal - mult prea slăbită pentru a periclita, sau măcar a stânjenii, guvernarea neocomunistă şi totuşi, ea a fost considerată - şi nu fără motiv - ca un pericol potenţial, căci numai aflarea adevărului despre trecutul ei, precum şi cunoaşterea principiilor ei morale şi doctrinare ar fi putut atrage pe acei sensibili la soarta viitoare a Neamului. Cum însă aceştia ar fi fost dintre tineri, o liberă activitate a Mişcării Legionare ar fi devenit o piedică la intenţia neo-comuniştilor de a stăpâni ţara, nu numai în prezent - deja realizată prin introducerea lor în toate resorturile vitale ale Neamului - dar şi în viitor. Ca urmare, ei au interzis prin lege (iunie 1991) orice activitate legionară, iar SRI -

cum am văzut - fărâmițează prin agenții săi Mişcarea Legionară şi înființează „grupuri şi partide legionare”, cu misiunea de a absorbi pe cei ce auzind despre Mişcare, o vor căuta, împiedicându-i astfel să ajungă la adevărata Mişcare.

Dintre aceste diversiuni, unele au dispărut fiind prea deocheate, iar altele îşi trag sufletul, fiind deconspirate. Numai una singură a reuşit să aibă succese de oarecare importanță, datorită grijii deosebite cu care a fost pregătită înaintea lansării, dar mai ales persoanei alese ca s-o conducă: Şerban Suru. Inteligent, cu formație academică, trecut prin secretariatul UTC, lipsit de scrupule, fiind gata să mintă, să înşele şi chiar să fure, Suru era persoana ideală pentru o atât de unică şi complicată misiune, de a distruge Mişcarea Legionară prin înlocuirea ei cu o „Misiune Legionară” creată „ad hoc”. După ce a studiat îndeaproape literatura legionară, Suru s-a introdus în mediul legionar, tocmai când aceştia erau în căutare de simpatizanți. Lăsându-se convinşi de sinceritatea lui, legionarii i-au încredințat o poziție de suprafață, scoțându-l astfel din anonimat. După mai multe încercări eşuate, de a atrage pe legionari pe poziții de ilegalitate, Suru se retrage, criticându-i şi încercând a se face cât mai cunoscut, prin diferite acțiuni în legătură cu foştii deținuți politici.

Încheiată această etapă de pregătire, Suru trece la a doua etapă a misiunii sale. Speculând scurtul lui contact cu legionarii, el se auto-declară „legionar”, face din casa sa sediul „Mişcării Legionare” cu firmă vizibilă şi prin anunțuri în preasă, afişe şi fluturaşi, atrage câțiva tineri, pe care îi declară „legionari”, îi îmbracă în uniforme legionare şi iese cu ei pe străzile Capitalei, la toate ocaziile.

Este cunoscut că din populația matură a țării, numai puțini iar dintre tineri numai o minoritate, au reuşit să se scuture de preconcepțiile negative, pe care o jumătate de secol de satanizare a Mişcării Legionare le-au sădit în creierii lor, preconcepții întreținute chiar şi în prezent de cei interesați. Reacția pe care o pot avea aceşti oameni la apariția unui grup în uniforme legionare - eventual încolonați şi cântând - nu poate fi alta decât de şoc, de respingere, la unii chiar de revoltă. O acțiune ulterioară a Mişcării Legionare de lămurire a lor, despre trecutul real şi despre țelurile ei, va fi mult mai anevoioasă, dacă nu imposibilă; ei au fost imunizați de Suru

asigurarea continuității Mişcării Legionare depinde însă, într-o bună măsură, de reuşita acestei acțiuni de lămurire.

Dacă privim mai atent întreaga activitate pe care Suru a desfăşurat-o, începând cu auto proclamarea sa ca „legionar" şi terminând cu acea de „Şef al Mişcării Legionare", iar falsa sa mişcare declarând-o ca fiind singura existentă, apare evident că acțiunea sa nu s-a desfăşurat la întâmplare, ci după un plan în etape şi extrem de rafinat, în care fiecare etapă pregătea pe următoarea, în aşa fel încât ea să nu fie bănuită, adormind astfel suspiciunile legionarilor, ba chiar găsind la unii aprobare şi ajutor. Astfel, în prima etapă, Suru crează falşi legionari, începând chiar cu el, pentru a avea cu cine executa planul. În a doua etapă Suru urmăreşte prin ieşirea provocatoare în public, împreună cu aderenții săi, mascați cu uniforme legionare şi nescăpând nici o ocazie, indiferent în ce colț al țării, mai multe obiective deodată: a) împreună cu o imensă mediatizare, că el este Mişcarea Legionară, el caută să-şi mărească numărul aderenților. b) să amplifice repulsia populației față de Mişcarea Legionară, imunizând-o contra acțiunii ei de lămurire. c) să atragă protestele mediilor externe, ca şi fulgerele autorităților împotriva Mişcării Legionare, el ştiindu-se protejat. În a treia etapă - cea prezentă - şi care, cum se va vedea, nu este ultima, Suru crede că dă o lovitură mortală Mişcării Legionare, atunci când o declară inexistentă şi se auto proclamă „Şeful Mişcării Legionare" - al unei Mişcări Legionare false şi create din ordin, pentru un anumit scop. În a patra etapă din planul după care s-a desfăşurat acțiunea lui Suru, deşi cu multă grijă camuflată, ea a fost totuşi indicată sibilic de Suru însuşi, într-unul din numeroasele sale interviuri. Infatuat de impostura cu care a fost adresat ca „Şef al Mişcării Legionare", el face uluitoarea declarație: „Speranța noastră este aceea ca în viitor să vorbim numai despre o ideologie legionară, şi nu despre o mişcare..." Pentru oricine, mişcare înseamnă însă aderenții, adică legionarii. O ideologie legionară unde legionarii au dispărut, nu mai poate fi decât obiect de studiu, numai după ce Mişcarea a dispărut. Iată deci care este intenția finală a lui Şerban Suru, să desființeze Mişcarea Legionară, chiar şi pe aceea falsă, pe care el a creat-o. El este numai consecvent când, în acelaşi interviu, îşi exprima regretul pentru Armand Călinescu, asasinul Căpitanului.

Pe lângă constatarea că acțiunea lui Şerban Suru vizează, în final, dispariția Mişcării Legionare, fiind prin aceasta absolut identică cu încercările duşmanilor, devine semnificativ faptul că pe parcursul întregii sale acțiuni, Suru s-a bucurat şi se bucură de o neobişnuită mediatizare care l-a propulsat, de o toleranță suspectă pentru provocările sale masive, în ciuda legislației şi a protestelor interne şi externe, precum şi de o protecție atât de înaltă, încât însuşi preşedintele Iliescu a răspuns la protestul senatului S.U.A., prefăcându-se că ia măsuri, iar mai târziu, Dejeu, ministrul de interne, a trebuit să uite amenințările proferate împotriva lui Suru. În sfârşit, finanțarea, ani de-a rândul, a acțiunii sale: uniforme, tabere etc. şi chiar propria sa existență, rămâne un mister, când este ştiut că Suru nu are avere, decât o modestă casă, în care locuieşte şi nelucrând, nu are venituri proprii.

Poate că unii vor crede că toate sunt numai coincidențe. Noi însă, nu putem crede şi tragem semnalul de alarmă.

Grupul de Comandă al Mişcării Legionare - Exterior
Dumitru Crețu
Mircea Dimitriu (Secr. G-ral al ML-Ext.)

Note

1. Respectivele declarații au fost făcute de maiorul (r) de contraspionaj, (din fostul DSS) Gavril (Gabi) Malitinescu, în cadrul unui amplu interviu, acordat lui Liviu Vălenaş, publicat în 1996, în serial, în revista americană „Lumea liberă românească". Interviul tradus ulterior de americani în limba engleză, a fost studiat de Departamentul de Stat al S.U.A.

MESAJ ADRESAT DE MIRCEA DIMITRIU LA COMEMORAREA CENTENARULUI LUI CORNELIU ZELEA CODREANU

Înainte de toate, ţin să vă transmit salutul nostru călduros, atât al meu personal, cât şi al legionarilor din afara ţării. Vă asigurăm de solidaritatea noastră totală şi luăm parte şi noi la această întâlnire a Dvs., care aniversează împlinirea a o sută de ani de la naşterea marelui şi neuitatului reformator şi martir, care a fost *Corneliu Zelea Codreanu*. În scurta sa viaţă el a zguduit, ca nimeni altul, sufletul neamului nostru înecat, în perioada interbelică, în politicianism veros şi corupţie, manifestate de conducătorii ţării şi în indolenţă şi fatalism, evidente la marea masă a populaţiei. A reuşit să scoată la lumină toate valorile lui morale şi spirituale cu care a fost înzestrat de Dumnezeu. În scurt timp, Corneliu Zelea Codreanu, a fost urmat de sute şi mii dintre cei mai buni şi valoroşi fii ai Neamului şi milioane au văzut în el salvarea şi speranţa că în sfârşit Românul va putea fi stăpân în ţara lui. Nu însă şi acei care aveau alte planuri cu ţara noastră. Speriaţi că intenţiile lor ar putea fi spulberate şi văzând că toate măsurile lor anterioare de a stăvili mişcarea de renaştere a conştiinţei naţionale nu au dat rezultatele scontate, ei au decis suprimarea lui Corneliu Zelea Codreanu şi a Mişcării sale, impulsionând conducerea vândută a ţării să execute acest odios carnagiu. Amănuntele acestor abominabile crime sunt prea bine cunoscute şi nu vom insista asupra lor. Ele vor apăsa de-a pururi pe conştiinţa politicienilor şi partidelor din perioada interbelică a aşa zisei democraţii de tip balcanic, care le-au pregătit şi executat.

Călăii care l-au ucis pe Corneliu Zelea Codreanu şi i-au ascuns până şi rămăşiţele pământeşti, au vrut ca el să dispară pe vecie, împreună cu Mişcarea lui, dar ei toţi s-au înşelat. Mişelia lor l-a făcut cu atât mai viu şi mai omniprezent. Zeci de mii, cutremuraţi de sacrificiul său, s-au adăpat de la învăţătura sa şi au dus mai departe Mişcarea Legionară, iar el - prezent în inima fiecăruia - i-a însoţit în suferinţele prigoanelor, şi astăzi îi întăreşte în misiunea lor, de a face

cunoscută învăţătura lui şi a crea noi discipoli, care în viitor să lupte pentru împlinirea năzuinţelor şi intereselor permanente ale Neamului.

În numele Grupului de Comandă Exterior,

Stuttgart, 4 septembrie 1999

Mircea Dimitriu
Secretar General al Mişcării Legionare din Exterior

EPILOG

În octombrie 1997 am cunoscut la Oradea un om absolut remarcabil, pe ***Mircea Pârvu***, fost deţinut politic, condamnat pentru activitatea sa în organizaţia ţărănistă subversivă „***Stânca de Granit***". A executat 10 ani de închisoare, stând în celulă împreună cu legionari. În închisoare a memorat, ca şi alţii, o serie de poezii de temniţă, care circulau din celulă în celulă. Mi le-a recitat în apartamentul său din Oradea. M-a impresionat îndeosebi o poezie (recitată de altfel în mod absolut admirabil), întrebându-l pe Mircea Părvu cine a scris-o, mi-a spus că Serghei Esenin. Eu însă nu am putut descoperi ulterior în opera marelui poet rus această poezie. Iată însă, că printr-un fericit concurs de împrejurări, am aflat că autorul acestei poezii de temniţă este poetul legionar ***Fane Vlădoianu***, mort de timpuriu şi în condiţii dubioase. Consider, ca un epilog fericit pentru această carte, publicarea integrală a acestei poezii.

Nürnberg, 30 aprilie 2000

Liviu Vălenaş

NĂIERII

În amurg străjerul
din înalt catarg
a zărit cum cerul
s-a surpat în larg.

Şi-au pornit pescarii
curajoşi şi teferi
pe-ale mării arii
la cules luceferi...

Cu năvoadele grele,
pe sub neguri rele,
trec peste zăgazuri
înfruntând talazuri...

Norii dau asalt
pe sub cornul lunii;
ţipă în înalt
pasărea furtunii...

Hei, vegheaţi, năieri,
şi cu noi puteri
înfruntaţi mânia
ce-a stârnit urgia!

Un catarg cu sârma
sfredeleşte largul...
A rupt marea cârma
şi s-a frânt catargul...
Geme uraganul;
râde căpitanul:
- Ce priviţi în zare?

Țărmul e departe!
Pe pământ sau mare
moartea nu-i tot moarte?

Intonați, voinici,
cântecul luminii,
ce-i dacă pe-aici
ne pândesc rechinii?

Dorul de pământ
pentru ce v-abate?
Sloboziți în vânt
tunurile toate!

Măi, cel de la proră,
.....
ce te plângi muiere,

şi-ți propteşti de gratii
tremurul şi plânsul?
Hai, copiii tatii,
peste bord cu dânsul!

Tu, cel cu tichia
pe-o sprânceană trasă,
ce înfrunți urgia
şi de vânt nu-ți pasă,

dă-te lângă mine,
nu privi ponciş,
să te văd mai bine
şi să bem cruciş
înfrățiți de mare,
după vechiul chip,
din rachiul tare
cel din urmă şip.
Urlă uraganul,

strigă căpitanul:

- Ce? Din goana sorții
v-a prins spaima morții?
Vă bociți pe față
teama de sfârşit!
Ați pornit la viața...
Pentru ce-ați pornit?

Firavi şi pitici
v-a făcut țărâna!
Mai scăpați de-aci
dacă vă dă mâna!

Numai eu, bătrân,
tot pescar rămân:
râd de-a mării trâmbă,
scuip pe soarta strâmbă,

trăznetele-nfrunt
să mă văd cum sunt...
Ard printre primejdii
flacăra nădejdii...
Ce mi-i dacă vântul
vrea să-mi prade-avântul
şi rânjind petrece
moartea în năhlap?
Nici prin gând nu-mi trece
pielea să mi-o scap!
Dar de-odată vasul
de pescari s-a frânt
şi cu el şi glasul
hăulind în vânt...

Râde uraganul:
unde-i Căpitanul
ce-nfruntă tăria?

Unde sunt năierii
ce-au cules misterul
stelelor puzderii?

Râde vijelia
apele şi cerul!..

Cuvânt către cititor din îndepărtata Danemarcă

În cuprinsul acestui foarte interesant volum, Mircea Dimitriu şi Liviu Vălenaş ascund munca lor de peste doi ani, pentru a da la lumină, spre folosul cititorului, aspecte inedite din istoria atât de zbuciumată şi controversată a Mişcării Legionare. Dar nu numai cititorul, ci şi istoricul are de notat câte ceva, căci autorii vor să convingă că Mişcarea Legionară face parte din istoria noastră.

Este greu să n-o recunoaştem!

Norresundby, 28 aprilie 2000

Dan Romaşcanu

BIOGRAFIA LUI MIRCEA DIMITRIU

Mircea Dimitriu s-a născut la 13 martie 1913, la Panciu, în fostul judeţ Putna, din părinţi români, de profesie viticultori. Şi-a făcut liceul, mai întâi, la „*Unirea*“ din Focşani, apoi la „*Gheorghe Lazăr*“ din Bucureşti şi l-a terminat la „*Papiu Ilarian*“ în Tg.Mureş, unde a luat şi diploma de bacalaureat. A urmat, din 1932, Politehnica din Timişoara, până în 1938, când, în urma represiunii dezlănţuite împotriva Mişcării Legionare de către Carol al II-lea, a fost nevoit să se refugieze în Germania. După un an de practică într-o fabrică, s-a înscris la Politehnica din *Berlin-Charlottenburg*, luând-o de la început, nereuşind să obţină recunoaşterea anilor studiaţi în România. Concomitent, a urmat cursurile de la „*Aussenwissenschaftliche Fakultät*“. În timpul *statului naţional legionar*, a rămas la Berlin, unde a condus grupul de legionari care se mai afla acolo. Aflând de decizia lui Hitler de a-l sprijini pe Antonescu contra lui Sima, a plecat la Bucureşti spre a-l înştiinţa pe Horia Sima, ajungând tocmai în ajunul puciului din 21-23 ianuarie 1941. Fiind urmărit în vederea arestării, s-a ascuns câteva luni în România, apoi a reuşit să fugă din ţară, ajungând din nou la Berlin. Aici, nefiind internat, ca majoritatea legionarilor, s-a ocupat de legătura dintre legionarii încă liberi din ţară şi Horia Sima, care era internat. În acelaşi timp şi-a continuat studiile, dar pe care nu le-a mai terminat, din cauza arestării de către GESTAPO, în 1942, la Paris. Arestarea s-a produs la ordinul personal al lui Ribbentrop. La Paris a fost încarcerat în închisoarea „*Cherche-Midi*“, transferat nu după mult timp la *Spandau*, apoi la sediul GESTAPO-ului din Berlin, pe urmă internat, împreună cu restul studenţilor legionari din Berlin, în lagărul de concentrare de la *Buchenwald*.

După eliberarea din lagăr, la 23 august 1944, a luat parte la guvernul de la Viena, condus de Horia Sima, unde a îndeplinit funcţia de ataşat de presă. În urma capitulării Germaniei, se refugiază în Bavaria, unde lucrează ca slugă la un ţăran, numai pentru mâncare şi adăpost. Ajunge apoi în Italia, la Roma şi Aversa, unde era un lagăr

britanic pentru refugiați. De acolo este trimis de Horia Sima la Salzburg, ca să coordoneze activitatea legionarilor din Austria şi Germania Occidentală, unde se organizaseră, mai peste tot, „*Comitetele româneşti*“.

Când franco-americanii au propus în 1949 Mişcării Legionare o colaborare ofensivă, pe plan militar, în România, primeşte ordin de la Horia Sima să se ocupe, împreună cu *Mircea Muşetescu*, de conducerea, din partea Mişcării Legionare, a acestor operațiuni. După sfârşitul colaborării cu franco-americanii, în 1954, se angajează în Germania Occidentală, într-o fabrică de aparate de radio şi apoi într-una de maşini unelte, mai întâi la planificarea producției şi ulterior în departamentul electric. La ieşirea la pensie, în 1978, a fost însărcinat de Horia Sima cu conducerea *Secretariatului General al Mişcării Legionare din afara țării.* Ulterior morții lui Horia Sima, în 1993, o adunare de cadre legionare a desemnat un *Grup de Comandă pentru Mişcarea Legionară din afara României*, fiind numit ca membru în acest grup. În Mişcarea Legionară a primit gradul *de comandant-ajutor* în 1935, cel de *comandant* în 1952 şi cel de *comandant-general-ajutor* în 1954. În prezent, Mircea Dimitriu trăieşte retras, împreună cu soția sa, la Stuttgart, în Germania Federală, într-un exil continuu, din 1941 încoace.

BIOGRAFIA LUI LIVIU VĂLENAŞ

Liviu Vălenaş s-a născut la Braşov la 2 februarie 1951. Este absolvent, în 1975, al Facultății de Geografie de la Universitatea *Babeş-Bolyai* din Cluj. În 1979 efectuează o specializare post-universitară la *Universitatea Sileziană* din Katowice, în Polonia. Lucrează în perioada 1975-1986 la Muzeul Țării Crişurilor din Oradea, ca specialist în carst şi speologie. În această perioadă, publică 73 de lucrări ştiințifice şi patru cărți de specialitate, fiind ales, în 1979, reprezentatul României pentru Uniunea Internațională de Speologie (UIS), în „*Comisia de geochimie şi hidrogeologie a carstului*“.

Cariera de ziarist o începe în 1971, la *Radio Studențesc Cluj*, unde patru ani (1971-1975) este redactor de rubrică. Refuzând categoric să colaboreze cu Securitatea şi având o atitudine declarat anticomunistă (în plus fiind acuzat de relații cu sindicatul „*Solidaritatea*“ din Polonia), este dat afară în 1986 de la Muzeul Țării Crişurilor, fiind anchetat periodic de Securitate, până în decembrie 1989. În perioada aprilie 1986-decembrie 1989 este şomer, fiindu-i retras şi dreptul de semnătură. Pentru a-şi întreține familia, lucrează, pe numele a trei artişti plastici, pentru Fondul Plastic.

Din 23 decembrie 1989 face parte din conducerea provizorie a Consiliului Județean FSN Bihor, din care se retrage la 14 ianuarie 1990. Fondează, la 12 ianuarie 1990, unul din primele ziare particulare din România, „PHOENIX“ din Oradea. La 19 ianuarie 1990 este ales în conducerea Societății Ziariştilor din România (SZR). Din iunie 1990 devine redactor şi apoi publicist comentator al revistei săptămânale „BARICADA“ din Bucureşti. Tot din 1990 colaborează cu posturile de radio „DEUTSCHE WELLE“ şi „EUROPA LIBERĂ“, iar în România este reporter special al Televiziunii Oradea (TVO). Apropiat de familia lui Corneliu Coposu, este membru al PNȚCD, dar nu face politică militantă, refuzând ideea înscrierii pe o listă electorală. Din 1993 se stabileşte definitiv în Germania Federală, la Nürnberg, păstrându-şi, în paralel cu cetățenia germană, şi cea română. Colaborează în continuare la publicațiile cele mai importante din România, dar şi la publicațiile româneşti din străinătate, precum „LUMEA LIBERĂ ROMÂNEASCĂ“ din New York, „LUCEAFĂRUL ROMÂNESC“ din Canada, „DORUL“ din Danemarca, „FOAIE“ din Statele Unite, „LUPTA“ de la Paris, „CĂMINUL ROMÂNESC“ din Elveția şi „DIALOG“ din Germania.

În 1998 şi 1999 i-au apărut, la editura „DORUL“ din Danemarca, cărțile „*RADIOGRAFIA UNUI REGIM,* convorbiri cu Şerban Orescu“, „*O ISTORIE COMENTATĂ A MIŞCĂRII LEGIONARE*“, „*POLITICĂ ŞI PETROL,* convorbiri cu Wilfried H. Lang“, „*ÎN PREAJMA MAREŞALULUI ION ANTONESCU,* convorbiri cu Gheorghe Barbul” şi „*ÎN SERVICIUL PATRIEI, convorbiri cu Ion Pantazi*” iar la editura „ARS LONGA“ din Iaşi, volumele „*REGELE MIHAI PRINTRE NOI*“ şi „*EŞECUL UNEI*

REFORME, 1996-2000, convorbiri cu Şerban Orescu", iar la editura „MARINEASA", volumul *„ION ANTONESCU ŞI FRONTUL SECRET, convorbiri cu Gheorghe Barbul"*. În pregătire are volumul *„MEMORIALUL APOCALIPSEI - România între anii 1940-1948"*.

LISTA DE ABREVIERI

A
AC: Alianţa Civică
AC: Academia Civică (a Alianţei Civice)
AFDPR: Asociaţia Foştilor Deţinuţi Politici din România (înfiinţată în 1990)
AGA: Asociaţia Generală a Acţionarilor
ANCD: Alianţa Naţional Creştin Democrată (înfiinţată în 1999)
ANL: Alianţa Naţional Liberală (1996-1997, între PAC şi PL)
ApR: Alianţa pentru România (înfiinţată în 1997)
ARA: Academia Româno-Americană (fondată în 1975 la Berkley, California)

B
BBC: Radiodifuziunea britanică, în subsidiar postul de radio pentru străinătate
BCCC: Biroul de Conducere, Coordonare şi Control al PNŢCD
BfV: Serviciul Federal pentru Protecţia Constituţiei (serviciul de informaţii interne al Germaniei Federale)
BIRD: Banca Internaţională pentru Reconstrucţie şi Dezvoltare
BOB: Biroul Organizaţiei de Bază (din PCR)
BOR: Biserica Ortodoxă Română
BND: Serviciul Federal de Informaţii (serviciul de informaţii externe al Germaniei Federale)
BRCD: Banca Română pentru Comerţ şi Dezvoltare
BRN: Banca Naţională a României

C
CAP: Cooperativă Agricolă de Producţie (desfiinţate în 1991)
CAER: Consiliul de Ajutor Economic Reciproc (desfiinţat în ianuarie1990)

CC al PCR: Comitetul Central al PCR
CDR: Convenția Democrată Română (din 1992, între 1992-1996 Convenția Democratică Română)
CIA: Agenția Națională de Informații (serviciile de informații externe ale SUA)
CIC: Counter Inteligence Corps (organism contrainformativ al armatei americane)
CIE: Centrala de Informații Externe din DSS (din 1978, înlocuind ca denumire DIE)
CJPUN: Consiliul Județean Provizoriu de Uniune Națională (între ianuarie-mai 1990)
CNAICCO: Consiliul Național de Acțiune împotriva Corupției şi Crimei Organizate (înființat în 1997, desființat în 1998)
CNSAS: Consiliul Național de Studiere a Arhivelor Securității (înființat în 1999)
CPUN: Consiliul Provizoriu de Uniune Națională (între ianuarie - mai 1990)
CSAT: Consiliul Suprem de Apărare a Țării (înființat în 1990)

D
DGIE: Direcția Generală de Informații Externe (prescurtat DIE)
DIA: Direcția de Informații a Armatei (până în 1990)
DIE: Direcția de Informații Externe din DSS (între 1978-1990 CIE)
DIM: Direcția de Informații Militare (din 1990)
DRRH: Departamentul pentru Relația cu Românii de peste Hotare
DSS: Departamentul Securității Statului (desființat în ianuarie 1990)
DW: Deutsche Welle (în subsidiar, postul de radio german pentru străinătate)

F
FBI: Serviciul Federal de Informații (serviciul de informații interne al SUA)
FDSN: Frontul Democrat al Salvării Naționale (din 1992, în 1994 devine PDSR)
FMI: Fondul Monetar Internațional
FPS: Fondul Proprietății de Stat
FRN: Frontul Rnaşterii Naționale (1938-1940)
FSB: Serviciul de Informații al Federației Ruse (până în 1992, KGB)
FSN: Frontul Salvării Naționale (între 1989-1993)

G
GDS: Grupul pentru Dialog Social (înființat în ianuarie 1990)
GRU: serviciile de informații militare sovietice (ruse)

I
IAS: Întreprindere Agricolă de Stat
IGM: Inspectoratul General al Miliției (până în decembrie 1989)
IGP: Inspectoratul General al Poliției (din decembrie 1989)
INI: Institutul Național de Informații (până în 1990 Şcoala de Securitate de la Băneasa)

K
KGB: serviciile secrete de informații sovietice

L
LL: publicația „*Lumea liberă românească*“ din New York
LRL: Liga Românilor Liberi

M
MAE: Ministerul Afacerilor Externe
MAI: Ministerul Afacerilor Interne (până în 1990)
MApN: Ministerul Apărării Naționale
MER: Mişcarea Ecologistă din România (din 1990)
MI: Ministerul de Interne (din 1990)
ML: Mişcarea Legionară (fondată în 1927)
MOSSAD: Serviciile de informații israeliene pentru exterior
MpR: Mişcarea pentru România (din 1992)
N
NATO: Tratatul Organizației Atlanticului de Nord (înființat în 1949)

O
ONG: organizație non-guvernamentală (în România, după 1990)
OSCE: Organizația pentru Securitate şi Cooperare în Europa

P
PAC: Partidul Alianței Civice (între 1991-1998)
PAR: Partidul Alternativa României (înființat în 1996, transformat în 1999 în UFD)
PCR: Partidul Comunist Român (înființat în 1921, desființat de facto în ianuarie 1990)
PD: Partidul Democrat (în 1992 cu titulatura FSN, din 1993 PD-FSN, iar din 1995 numai PD)
PDAR: Partidul Democrat Agrar din România (1990-1998)
PDN: Partidul Dreapta Națională (din 1992)

PDSR: Partidul Democrației Sociale din România (între 1992-1994 cu titulatura de FDSN)
PER: Partidul Ecologist Român (din 1990)
PL: Partidul Liberal (1995-1998)
PL ’93: Partidul Liberal ’93 (1992-1995, din 1995 devine PL)
PMR: Partidul Muncitoresc Român (1948-1965, din 1965 revine la numele de PCR)
PNL: Partidul Național Liberal (fondat de facto în 1848)
PNL-AT: Partidul Național Liberal - Aripa Tânără (1990-1992, din 1992, prin fuziunea cu PNLrB devine PL ’93)
PNLrB: Partidul Național Liberal, ramura Brătianu (în 1992, prin fuziunea cu PNL-AT devine PL ’93)
PNLC: Partidul Național Liberal „Radu Câmpeanu“ (din 1994)
PNLCD: Partidul Național Liberal - Convenția Democrată (1992-1998)
PNR: Partidul Național Român (1848-1927, prin fuziunea cu Partidul Țărănesc, devine în 1927 PNȚ)
PNR: Partidul Național Român (înființat în 1998 de fostul director al SRI Virgil Măgureanu)
PNȚ: Partidul Național Tărănesc (1927-1989)
PNȚCD: Partidul Național Țărănesc Creştin Democrat (din 1989)
PP: Partidul Pensionarilor (din 1992)
PRM: Partidul România Mare (înființat în 1991)
PS: Partidul Socialist (din 1995)
PSDR: Partidul Social Democrat din România (înființat în 1891)
PSM: Partidul Socialist al Muncii (din 1990)
PPP: Partidul Pentru Patrie (din 1992)
PUNR: Partidul Unității Naționale Române (din 1990)

R
RFE: Radio Free Europe (Radio Europa Liberă, din 1995 mutat la Praga)
RL: cotidianul „*România liberă*“ din Bucureşti
S
SIE: Serviciul de Informații Externe (până în 1990 sub numele de DIE şi respectiv CIE)
SPP: Serviciul de Pază şi Protecție (din 1990)
SRI: Serviciul Român de Informații (înființat la 24 martie 1990)
SSI: Serviciul Secret de Informații al Armatei Române (până în 1940)
SSI: Serviciul Special de Informații (1940-1950)

T

TVR: Televiziunea Română (televiziunea națională de stat, între 1989-1990 TVRL -Televiziunea Română Liberă)
TVRI: Televiziunea Română Internațională (din 1994)

U
UASCR: Uniunea Asociiaților Studenților Comuniști din România (desființată în decembrie 1989)
UDC: Uniunea Democrat Creştină (din 1990)
UDMR: Uniunea Democrată a Maghiarilor din România (înființată în 1990)
UE: Uniunea Europeană
UFD: Uniunea Forțelor de Dreapta (înființată în 1999)
ULB: Uniunea Liberală Brătianu (din 1990)
UM 0215: Unitatea Militară 0215 (serviciul de informații al Ministerului de Interne, între 1990 şi 1998)
UPRM: Uniunea pentru Regele Mihai, cu sediul la Paris (înființată în 1992)
UTC: Uniunea Tineretului Comunist (desființată de facto în ianuarie 1990)
USD: Uniunea Social Democrată (înființată în 1996, alianță între PD şi PSDR)

V
VR: „Vatra Românească“ (în 1990 UVR - Uniunea Vatra Românească)

Cuprins

Prefață 5

Cuvântul autorului 8

I. ÎNCEPUTURILE MIŞCĂRII LEGIONARE (1927-1933) 13
Nunta de la Crâng 13
Cine era Corneliu Codreanu? 16
Constituirea Centrului Studențesc Legionar Timişoara 19
Tabără de muncă de la Carmen Sylva 22

II. LEGIUNEA ÎNTRE ANII 1933-1937 24
Casa Verde 24
Propagandă legionară prin Banat 26
Asasinarea lui I.G.Duca 28
Asasinarea lui Mihail Stelescu 31
Întâlnirea dintre Corneliu Codreanu şi Alexandru Şafran 36

III. MIŞCAREA LEGIONARĂ SCOASĂ DIN NOU ÎN AFARA LEGII, 1938-1940 41
Atentatul împotriva lui Ştefănescu-Goangă 41
Încep disensiunile în Legiune 43
Asasinarea lui Armand Călinescu 44
Comandamentul de Prigoană 46

IV. LEGIUNEA REINTRĂ ÎN POLITICĂ - 1940 51
Colaborarea cu Mihail Moruzov 51
Participare la guvernul Tătărescu 56
Răsturnarea lui Carol al II-lea 58

V. STATUL NAȚIONAL LEGIONAR, 1940-1941 62
Legiunea guvernează împreună cu Ion Antonescu 62
Eugen Cristescu, duşmanul Legiunii 66
Profesorul Ion Zelea Codreanu pretinde şefia Legiunii 68
Asasinatele de la Jilava, Strejnic şi Snagov 69
Puciul din 21-23 ianuarie 1941 75

VI. EXILUL DIN GERMANIA ŞI GUVERNUL DE LA VIENA 79
Internați în lagăre de concentrare 79
Guvernul de la Viena 85

VII. COLABORAREA CU STATELE UNITE ŞI FRANȚA 91
Legiunea din nou pe drumuri 91
Colaborare cu Biserica Romano-Catolică 94
Tribunalul Internațional de la Nürnberg şi Mişcarea Legionară 101
Legionarii sunt paraşutați în România 102

VIII. EXILUL CONTINUĂ, 1954-1989 116
Organizarea Mişcării 116
Răpirea lui Traian Puiu 118
Atacarea Legației României din Berna 127
Moartea preotului Vasile Zăpârțan 136
Sciziunea se accentuează 137

IX. LEGIUNEA REVINE ÎN ROMÂNIA 144
Tatonări după Decembrie 1989 144
Uniunea Democrat Creştină 145
„Noua Românie Creştină“ şi Partidul „Pentru Patrie“ 147
Serviciul Român de Informații contraatacă 153
Diversiuni organizate de Securitate 159

X. DUPĂ MOARTEA LUI HORIA SIMA - 1993 171
Moartea lui Horia Sima 171
Majadahonda 178
Moartea lui Aureliu Răuță 179

Romfestul 1998.....183
Centenarul lui Corneliu Zelea Codreanu.....185
Obiectivul Mişcării Legionare 187

ANEXĂ 189
Direcţia de Informaţii Externe (DIE) a Securităţii Contra Mişcării Legionare.....189
Cazul Dumitru Groza.....205
Scrisorile lui Ion Pantazi.....207
Un comentariu suplimentar la scrisorile lui Ion Pantazi.....233
Despre Dorina Gabor-Bălăşoiu.....238
UN fals istoric: articolul lui Ioan Itu din "Tinerama".....242
Scrisoare deschisă adresată Anei Blandiana.....248
Cazul Şerban Suru 251
Mesaj adresat de Mircea Dimitriu la comemorarea centenarului lui Corneliu Zelea Codreanu.....255
Epilog.....257
Năierii 258
Cuvânt către cititor din îndepărtata Danemarcă 262
Biografia lui Mircea Dimitriu.....263
Biografia lui Liviu Vălenaş 265
Lista de abrevieri 267